

உ

கணேசாய நம:

திருப்போருர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிய

கொலுமறுத்தல்
வைராக்கியசதகம்
வைராக்கியதீபம்
அவிரோதவுந்தியார்

—

திருப்போருர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

இயற்றிய உரையுடன்

—

S. மாணிக்கசுவாமிகளால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

—

எலெக்ட்ரிக் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், கோயமுத்தூர்.

1927

விலை 1—8—0.

பதிப்புரை

உலகமுழுதுங் காக்கு முழுமுதலிறைவன் பேரருளாற் றிருவாய் மலர்ந்தருளிய வேதாகம மாதியி னுண்மைப் பொருளுணர்ந்த பெரியார், கருணையா னப்பொரு ளினிதினுணர்ந் தியாவருமும்ய நூல்கள் செய்தனர். அத்தகைய சிறந்த நூல்களுள், திருப் பேரூர் சாந்தலிங்க சுவாமிகளால் செய்தருளிய கொலை மறுத்தல், வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், அவிரோதவுந்தியா ரென்னு நான்கு நூல்களையு நற் றமிழவல்லார் நாடுகின்றனர். இந்நான்கு சாத்திரங்களு முரையுடன் பலவிடங்களி னின்றும் பார்வையிடப் பட்டச்சிட்டு வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆயினு மிவை சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் றிருவாக் காதலா லிம்மூர்த் திகள் சமாதிகோயில் கொண்டருளிய வித்திருமடத்தி னின்றும் வெளியிடல் வேண்டு மென்றபல வன்பர்களின் வேண்டுகோளாலும், இம்மடத்திற்கு வேண்டுவன வுப கரித்துப் பேரன்புடையவரு மான, பொள்ளாச்சி, ஸ்ரீமான் P. இரத்தின சபாபதிக் கவுண்டரவர்கள், இந்நூல்க ள்சிட்டு வெளியிடுவதற்குப் பணவுதவி செய்து அதில் வரு மாதாயத்தைச் சாந்தலிங்க சுவாமி களின் கோயிற் றிருப்பணிக் குபகரிக்க வெனத் தூண்டினதினாலும், இந்நூல்களை யச்சிடலானேன். சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருவுருவப் படமுஞ் சேர்க்கப்

பதிப்புரை,

பெற்றிருக்கிறது. இந்நூலாசிரியரின் சரிதச் சுருக்கமும், அரும்பதவுரையும், உதாரணச் செய்யுட்களின் பிழைநிருத்தங்களுஞ் செய்துபகரித்த ஸ்ரீமத் கோ. வீர. சுப்பைய சுவாமிகளிடத்து வணக்கத்துடன் நன்றி செலுத்துகிறேன். பெரியோர் பிழை பொறுக்க.

S. மாணிக்கசுவாமி.

§ சாந்தலிங்கசுவாமிகள் மடம்,

பேரூர்,

கோயமுத்தூர்.

இவ்விலாசத்தில் புத்தகம் கிடைக்கும்.

உ

சிவமயம்.

கணபதயே நம :

சென்னை ஆனந்தாஸ்ரமம்

ஸ்ரீமத். வீர. சுப்பைய சுவாமிகள்

அவர்கள் எழுதிய

திருப்பேரூர்

சார்ந்தலிங்க சுவாமிகள்

சரித்திரச் சுருக்கம்.

—)::(—

மூந்த வுலகி லொருபாக மாய பரதகண்ட மென்
ரிய பூமியி லிறைவனது திருவருள் பெற்ற
ன சித்தர்களாய பெரியோர்கள் தோன்றி யாங்காங்
பு பாவிகண்முதற் பக்குவார்வரை யவாவர்கட் கருள்
தல், காட்சி, ஆகம, ஐதிக வளவைகளான் யாவரு
ம். அவ்வண்ணம் வெளிப்பட்ட பெரியார்களுட்
ர சார்ந்தலிங்க சுவாமிகளென்னும் பெரியார்.

இருதாற்றெண்பது வருடங்களுக்குமுன்பு சிவத்
தெய்வத் திருப்பதியாய், பல தெய்விகம் விளங்குவதாய்,
யென்னும் புண்ணிய தீர்த்தமுடையதாய் விளங்கும்
பர மென்னுந் திருப்பேரூரின் கண்ணே யிப்பெரி
து. இவர் வீரசைவ சமயஞ் சார்ந்த வுயர்குலத்தி
லது தொண்டை நாட்டி லவதரித்தவ ராதல்
இவர் சிறுவயதிலே நற்குண நல்லொழுக்கம் பூண்டு
யந்து சிவபெருமா னிடத்து மடியவ ரிடத்து மிக்க
ராய் தேகவளர்ச்சியுடன் ஞான சாதனங்களும் வளர்
தா லவ்வயதிலேயே மாதாபிதா சுற்றத்தினரின்
ட்டு, சூரிய வெப்பந் தாங்காது வருமொருவன் சூளிர்
போல், பிறப்பாகிய துன்பந்தாங்கா தஃதின்றிய
டவதே கருத்துடையராயினர். ஞானசூரிய ரெங்

குள்ளா ரென்று தேடும் விருப்பத்துடன் புண்ணிய தலயாத்திரை யாகப் புறப்பட்டு, புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானஞ் சிவாலய தரிசனஞ் செய்துகொண் டாங்காங்கு சென்று வருவாராயினர். இது நற்க.

கும்கோணத்தில் வேளாண் செட்டிகள் வம்சத்திலு தித்து, சிறுவயதிலே கல்விப் பயிற்சியுஞ் சாத்திர வாராய்ச்சியு னன்னெறியும் பெற்ற வொருவரிருந்தனர். இவர் புண்ணியத்தல யாத்திரையாகச் சென்று வருகையில் திருவாவடுதுறைக்கு வர, அங்கு திருக்கலைய பரம்பரை நமச்சீவாய மூர்த்திகளைக் கண்டு தரிசித்து, தம்மையாட்கொள்ள வெழுந்தருளிய வருளுருவெனக் கருதி யிருந்தனர். மூர்த்திகளுஞ் சில நாட்களுக்குள் தீட்சை களைய முபதேசமும் புரிந்து சாத்திரங்களையுந் தெளியக்கூறி சிவப்பிரகாச வென்றழைத்தனர். இச்சீவப்பிரகாச சுவாமி க ணிட்டைகூடி சுவாஸுபவநில யடைந்ததை யாசிரியர் கண்டு மகிழ்ந்து, 'ஆதின பரம்பரை விளங்குவதற் கிங்கு வரும் பக்கு வர்க்குபதேசிக்க,' எனக் கட்டளையிட்டுத் தாம் சமாதியிலிருந்த னர். பின் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் குருமூர்த்தியி னானை வழியே யங்கிருந்தனர். அக்காலத்தி லரசார வதிகாரம் பெற்று நடுநாட்டிற் கதிகாரியாயிருந்த வைணவ சமயத்தில் வெறி கொண்ட வொருவர், சிதம்பரத்தில் நடராஜப் பெருமானுக்கு நட ன்து வந்த நித்தியபூசை திருவிழாமுதலியவை கண்டு பொருது, அவ் வைபவங்களை நிறுத்தி, தில்லைக் கோவிந்தராஜப் பெருமானுக்கே செயலித்தனர். தில்லையாழந்தணர்களும் மற்றையோருந் திரு வாஹுதறைக்கு வந்து சுவாமிகளிடத்து முறையிட சுவாமிகள் மாசிரியரி னுத்தரவினால் சிதம்பரம் வந்து சேர்ந்தனர். இவ் வதிகாரிக்காச ரிராயவேலூரிலிருக்கு மிராயரெனத் தெரிந்து பின்பங்கு சென்று மந்திரி வீரசைவரா யிருந்ததால் சுவாமிகள் சிவாளுஞ் யாற் ருமு மிலிங்கந்தரித்து, அம்மந்திரியின் மூலமாய் நடராஜப் பெருமானுக்குப் பழையபடியே பூசையாதிக ணடத்து வித்து, அவ்வரசனது வேண்டுகோளுக்காக மழையில்லாக் காலத்து மழை பெய்வித்து, அவர்களது வேண்டுகோளின்படியே திரு வண்ணமலையி லமைக்கப்பட்ட திருமடத்தில் சிலகால மெழுந் தருளியிருந்து, அத்துவித வெண்பா முதலிய பதினாறு சாத்திரங் கள் செய்த யாத்திரையாக வெழுந்தருளி, திருக்காளத்திக்குச் சென்று, அங்கு எதிர்த்த மத்துவாசாரியரை வென்று சைவராக்கி யங்கு சிலகாலம் வசித்து வந்தனர். அங்கிருந்தும் வரும்போது திருச்செங்கோடென்னுஞ் சிவஸ்தலத்திற்கு வந்தனர். அங்கிருந்த பிராமணனைவருங் கூடி சுவாமிகளது தெய்விகமறிய, அச்சந்நிதி

யிலிருக்குங் கல்லிடபத்தைக் காட்டி “இக்கடலையை இவ்விட பந்தினன்ச் செய்வீராக.” என மொழிந்தனர் சுவாமிகள், அக் கடலையை யக்கல் விடபத்தின்முன் வைப்பித்து, “வில்லார் மணிச்சபையின் வித்தகா கூடலின்முன்—கல்லானைக் கிக்கருத்திக் காட்டியவுன்—வல்லாண்மை—கட்டுரையே யாகிலிந்தக் கல்லே நெழீஇக்கடலை—யிட்டவிவர் முன்றினச்செய்யே.” எனக் கூற லும், அவ்விடபம் முன்வைத்த கடலை முழுமையுந் தின்னக்கண்ட வவ்வியாவரு மடிமையாயினர். பின்சில தலங்கட்குச் சென்று திருவண்ணாமலை வந்து தங்கினர்.

சாந்தலிங்கசுவாமிகள் திருவண்ணாமலைக்கு வந்தபோது அங்கமந்திருந்த * சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைக் கேள்வியுற்றுச் சென்று நமஸ்கரித்து துதித்து சுவாமிகளினது கருணையைப் பெற்றுத் திருக்கூட்டத்துடன் வசித்து வந்தனர். இவரது ஆத்தம், அங்கம், தானம், சத்பாவமென்னு நான்கு பணிகளையு மறிநீவிர பக்குவத்தையுந் சுவாமிக ளோக்கி யுண்மகிழவும், சாந்தலிங்க சுவாமிகள் சமயம் பார்த்து சந்நிதியிற் சென்று மிக்க வணக்கத்துடனு மறிவிநயத்துடனுந் தமது குறையை விண் ணப்பிங்க, சிவப்பிரகாச சுவாமிகளுந் மருட்கண் ளோக்கம் வைத்து முறையாக வுபதேசஞ் செய்தருளினர்.

சுவாமிகளவ்வுபதேசப் பொருளைச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டை கூடி சுவாஹபவ நிலையிலே நாட்டமாயிருந்தனர். இது கண்ட வாகிரியர் களிகூர்ந் தருளொடு சாந்தலிங்க சுவாமிகளை ழோக்கி, “அன்ப! நீ விரும்புமீமார் தலத்தெய்தி யங்கிருந்து நியடைந்து நிலைமை பின்வருபவர்களுந் பரம்பரையாயடைவதற்குப் பக்குவார்க்கருளுக.” எனக் கூறியருளினர்.” அவ்வாளுஞையைக் கடவாதவராய் பிரிவாற்றாது, அரிநிற் பிரிந்து தமக்கு வழிபடு கடவுளாகிய நடராஜப் பெருமான் திருநடனஞ் செய்வதாகிய இரசத சபையையுடைய மேலைச் சிதம்பரத்திற்கு வந்து தனித்த தோரிடத்திலுந் நிட்டை கூடி தங்கியிருந்தனர்.

சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் நற்குணங்களைக் கண்ட வன்பர்கள் திருமட மமைத்திருத்தி யுபசரித்தனர். சுவாமிக ளம்மடத்தி

* இச்சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவண்ணாமலையினின்றுத் தமக் கடிமை பூண்ட துறைமீது ராசரா லமைக்கப்பட்ட திருமடத்தில், வந்து தங்கி அவரா லுபசரிக்கப்பட்டு நிலகாலம் வசித்தமைபால், இவருக்குத் துறைமீதுச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் என்று வழங்கி வருகிறது.

லமர்ந்து ஸ்நானம், உணவு, சாத்திரம் போதித்த லாகிய விக்கா லங்களைத் தவிர மற்றையபோது நிட்டைகூடியிருத்தலிலே காலந் கழித்தனர். ஒருநா ணிருவிகற்ப நிட்டையி னின்றும் விழித்து சுகளமூர்த்த சிவபெருமானைக் கரைந்துருகிய வுள்ளன்புடன் சித் தித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, மனம்பொறிகட் கொருமையா கிய தவத்தானும், பேரன்பானும், அடியார்க் கெளரியரா மம்பலவாணர் மரகதாம்பிகையுடன், இடப வாகனத்தின்மீ தெழுந் தருளித் தம்முன் றரிசனந் தந்தருளினர். தமதிரு கண்ணாக் கண்டு களிகூர்ந்தெழுந்து சிரமீது கரங்கூப்பி யுள்ள நெகிழக் கண் களினின்றூர் மழையெனச் சொரிய வானந்தக்கடன் மூழ்கி வாய்குளறித் துதித்து விழுந்துவிழுந் தெழுந்து தம்மை மறந்தவ ராயினர். இத்தரிசனத்தைத் தமதுதூலிற் ருமே பலதடவையும் பகர்ந்துள்ளார்கள். அவை வருமாறு:--

பிரானே திருத்தில்லையுளாயன் நிப்பேதையேன்மு
ஒரானே நிவந்தம்பிகையோடெளிதோடிவந்தாய்
வரானே வினமெம்மிறையென்று நைநாடிவாடி
யிராநாயடியேற்கெதிர் தான் நிலையின் நிதென்னே.

(க)

ஆனே நிவந்தென்னெ திரேவிரைந்தன் றுவந்தோய்க்
கேனே வெறுப்பிப்பொழுதோர்சந் திரங்குகில்லாய்
நானே வறிவேனுன்பெருமையைநம்பனேநீ
தானே பொறுத்தாளுகண்டாயென் றவநெலாமே.

(உ)

தில்லைப்பதிமேயசிவப்பிரகாசனையோ
தொல்லைப்பிறவாநெறிமேவியதோன்றலையோ
வல்லற்பிறவிக்கிளைத்தே தன்றனையஞ்சலென்றோர்
சொல்லைப்பகராய்விடைமீ தினந்தோன்றினிறே.

(ங)

சார்ந்தாய்குருவாகியவாய்விடைதன்னில்வந்தாய்
கூந்தாயருளிந் பிறவாநெறிகூட்டுவித்தாய்
யோர்ந்தே தன்குறையின்றெனினுங்குறையுண்டுகண்டாய்
பேர்ந்தோடுமெனெஞ்சுஞன்னன்புபிறக்குமட்டே.

(ச)

உவந்தாயெனதைதம்புலனும்மிரிந்தோடேவார்நாட்
டவந்தான்கிறி தும்மிலிபால்விடைதன்னின்மின்னே
டிவந்தே தவரநாளும்விளங்கிலையென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிகுபாவியுன் லீலையறிந்திலேனே. முதலனவாம்.

(ரு)

பின் சிறிதுநேரத்திற்கு ளவ்வருட் பெருஞ்சோதி மறைந் தருளவும், அத்திரு வருவத்தே கருத்தானறித் தேக கரணங்க ளைசுயற்றிருந்ததை யங்குள்ளாரிற் சிலர் நோக்கி யாதுந் தோன்றா ததிசயித்தனர். இவ்வருட் டரிசனத்தைப் பின்னருந் தரிசிக் கப் பேரவா வுற்றன ரென்பது மேற்கூறிய பாடல்களானே விளங்குகின்றது. சுவாமிகளுக் குபாசனமூர்த்தம் பரசிவமூர்த் தங்களுள் ஈடராஜப் பெருமா னென்பதுஞ் சதகத்தின் பிற்பாதி யின் தோத்திரங்களி லறியக்கிடக்கின்றது. நாட்குநா ளடி யார் கூட்டம் பெருகி, கேட்டலிற் கிளர்ச்சியுள்ளோரும், சிந்தித் துத் தேர்வோரும், நிட்டையி னிலப்போரும், தம்மையடிமை கொண்ட ஆசிரிய ரருங்குற்றேவலிற் குறிப்பினரு மாகிக்குழுமி யது. சுவாமிகள், பொம்மைய பாளையத்தி லனந்த சித்திகளுட னுஞ் சிவஞானத்துடனுங் கூடி யெழுந்தருளியிருந்த சிவஞான பாஸ்ய தேசிகரைத் தரிசிக்கு மாதரத்தோடு திருப்பேரூரி னின்று மெழுந்தருள் உத்தேசித்திருந்தனர்.

திருவண்ணாமலையி லிருந்த சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், குருதரி சனுஞ் செய்யத் திருவாவடுதுறைக்கு வருமாரக்கத்தில் திருக்கலய நல்லூர் சிவஸ்தல வர்ச்சகரி னிறந்தசிறு புத்திரனை “ஞானக் கூத்தா” வென்றழைக்க வுடனே யவனெழுந் தோடிவர, அப்புத் திரனைத் தம்முடன வையத்துக்கொண்டனர். பின் வரும்வழி யில் தீவர்த்திக் கெண்ணை யில்லாத தறிந்து காவேரி நீரைக்கொண் டெரிப்பித்தும், ஒருவனது குட்டனோயைத் தீர்த்தும், ஒருவனது பிரமகத்தியைப் போக்கியு மிவை முதலிய வருள் வினையாட் டென் றிருவாவடு துறைக்கு வந்து, ஆசிரியரைப் பன்முறை வணங்கி வாழ்த்தி யதிந்திருக்குங் காலத்தில், தமது தேசிகமூர்த் திகள் விதேகமுத்தி யடையவும், செய்யவேண்டிய சமாதிக் கிரி யைகளை முடித்து, அம்பலவாண தேசிகருக் கபிஷேகஞ் செய்து திருவாவடுதுறை யாதினத்திற் கமர்த்தினர். பின்பு திருவண் ணாமலைக் கெழுந்தருளக் கருதிப் புறப்பட்டு வரும்போது வழி யில், தமக்கு விதேகமுத்தி யெய்துங் காலஞ் சமீபித்ததை யுணர்ந்து தம்முடனிருக்கும் ஞானக்கூத்தருக்குச் சிவலிங்க தார ணமு மாசாரியாபிஷேகமுஞ் செய்து வீர சைவாதினத்திற்குத் தேசிகராய் திருவண்ணாமலையி லிருக்கும்படி செய்து தாம் பட் டச்சாரத்தருகே பரசிவத்திற் கலந்தருளினர்.

சார்தலிங்க சுவாமிகள், ஆசிரியரது பரமமுத்தி தசையைக் கேட்ட ஷக்கணமே யடியருடன பட்டச்சாரம் வந்து தேசிகரது

பிரிவாற்றாது தேர்ந்து துதித்து, தம்முடன் வந்த வன்பர் டத்தைத் திருப்பேருருக் கணப்பிவிட்டு சிவஞான பாஸ்ய சு களின் றரிசனப்பொருட் டங்கிருந்து நீங்கி வழியி லோர் றங்கினர்.

வேளாளர்க்குத் தீட்சா குருவாகிக் காஞ்சிபுரத்தி லி, குமாரசுவாயி தேசிகர்க்கு, அண்ணாமலையாரி னனுக்கிரகத் த் மூன்று புத்திரர்களு மொரு புத்திரியும் பிறந்தனர். அவர்க முறையே சீவப்பிரகாசம், வேலாயுதம், கருணைப்பிரகா ஞானம்பிகை, என்பன நாமங்களாகும். இவர்கள் கல்விபய் காலத்திற் பிதா சிவசாயுச்சிய மடைந்ததால், மூத்தவர சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் சகோதரருடன் திருவண்ணாமலைச் சென்று, அச்சோண சைலத்தைப் பிரதட்சணைஞ் செய்துவு போதே சோணசைல மாலை பாடியருளினர். இவரது மகி யறிந்த வண்ணாமலைரெட்டியா ரென்னு மன்பர் சிவப்பிரா சுவாமிகளுக் கடிமை பூண்டு தமது கிராமமாகிய * துறை கலத்தில் திருமடமமைத் துபசரிக்க சுவாமிக ளங்கு வ. திருந்தனர்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தம்மிரு சகோதரர்கட்கும் ௮ முடித்துவிட்டு, ஞானம்பிகை சிறுவயதானதால் சகோதரி டுக் கல்வி பயில வைத்துவிட்டுத் தாம் துறவினராக ஸ்தல ிடாறுஞ் சென்றும், சிதம்பரத்திலும், காஞ்சிபுரத்திலும் மற்ற யிடங்களிலுஞ் சிலகாலம் வாசஞ்செய்து மொழிபெயர்ப்பாகு பிரபந்தங்களாகவு முப்பது நூல்கட்குமே லியற்றியருளின மற்றொருகால் துறைமங்கலத்தி லிருந்து காஞ்சிபுரத்திற்கு வர வழியில் சார்தலங்க சுவாமிகள் தங்கிய பதியில் தாமும் வர, அந் சுவாமிகளைக் கண்டு களிகூர்ந்து நேயத்துட னளவளாலிய ப் சுவாமிகளை நோக்கி, “பேருரென்னுந் திவ்விய தலத்தினி றுந் தாங்க ளொழுந்தருளிய தெக்கருத்தோ,” எனச் சிவப்பிரகா சுவாமிகள் வினவலு மதற்கு சுவாமிகள், “பொம்மைய பாளைட திலிருக்குஞ் சிவஞானபாஸ்ய தேசிகரென்னும் பெரியாரை தரிசித்தல் வேண்டு மென்னும் பெருவேட்கையுற்று வந்தேன் என்றுரைத்தருளினர். தாமங் கூடவருவதாகக் கூறிச் சீசு திருவரும் போர்து பொம்மைய பாளையத்திற்குச் சமீபமாக ஒரு விரவு தங்கினர். சுவாமிகள் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளை நோக்கி

* இவ்வடிகளுக்குத் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிக ளென், வழங்கி வருகிறது.

“யாமிருவருஞ் சிவஞானபாலைய தேசிகரைத் தரிசிக்கச் செல்வதால் தேசிகர்மீது பாமாலைபாடுக,” என வேண்டவும், அதற்கு “யாம் நரஸ்துதிசெய்யேம்” என மறுத்தனர். இரவு சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் கனவில் முருகப்பெருமான் மயில் வாகனத்தின்மீ தெழுந்தருளி மலர்களை யொருபாத்திரத் தேர்தி, “இவைகளை மாலையாகத் தொடுத்து நமக்கணிவாய்,” என்று திருவாய் மலர்த்தருளி மறைந்தனர். சுவாமிகள் விழித்ததிசயித்து சார்தலிங்கசுவாமிகளிடத் துரைத்தருளவும், “தமதருளைப் பெற்றாராய்த் தம்மினும் பேதமின்றி யிருக்குஞ் சிவஞானபாலைய தேசிகரது மகிமையை யறுமுகக் கடவு ளுணர்த்தியருளினர்,” என்று சுவாமிகள் கூறியதைக் கேட்டுப் பேருவகையுற்றுத் தேசிகர்மீது நெஞ்சு விடுதூது, தாலாட் டென்னும் பிரபந்தங்களைப் பாடியருளினர்.

பின்னிருவருஞ் சென்று, சிவஞானத்துடன் சித்தபுருஷராய்ச் சுமார் ஐந்துறு வயதுடைய தேசிகரைத் தரிசித்துப் பாமாலையைத் திருவடிக் கணித்தனர். சிவஞானபாலைய சுவாமிகள் சிவப்பிரகாச சுவாமிகட் கணுக்கிரகம் புரிந்து ஞானும்பிகையை சார்தலிங்க சுவாமிகட்கே மணம் புரிவித்தல் தகுதியென மொழிந்தருளினர். சுவாமிகள், அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு களிப்புடன் மறு தங்கையை சார்தலிங்க சுவாமிகளுக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்தனர்.

பின்பு சார்தலிங்க சுவாமிகள் ஞானும்பிகையுடன் திருப்பேருருக்கு வந்து தங்கியிருந்தனர். இவ்வம்மையாரின் ஒழுக்கங்களைக் கண்டா ரனைவரும், இவரது பெயர் காரணப் பெயராகுமென்று முன்னமே யறிந்தோ விவரது பிதா விப்பெயரிட்டதென்றனர். அம்மையாருந் தம்பதியின் குறிப்பறிந் தொழுகி, அற வாழ்க்கைக்குத் துணையாய்த் தங்கேள்வரை, “அறத்தாற்றி னில் வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற்—போஷப் பெறுவ தெவன்,” என்னு மெய்ம்மொழிக் கிலக்கியமாக்கித் தங்கணவர் மகிழுமாறு நடந்தனர். சுவாமிகளும், “பிச்சையு மையமு மிட்டுப் பிறன்றா, நிச்சலு நோக்காது பொய்யொரீஇ—நிச்சலுங், கொல்லாமை காத்துக் கொடுத்துண்டு வாழ்வதே, யில்வாழ்க்கை யென்னு மியல்பு,” என்னும் பெரியார் வாக்கின்படியே யில்லறம் வழுவாது நடத்திக் கொண்டு வருங்காலத்தில், தினர்தினம் புதிய வடியாருட னமுது கொள்வது வழக்கமாகலான், ஒரு நாள் புதியரின்றித் தேடலும், அவ்வமயம் திகம்பரராய் மௌனவிரதராய் நித்திரையை வென்றவராய் விளங்கிய மௌனசுவாமிகள் சிதம்பரத்தினின்று

மேலைச்சிதம்பரத்திற் கெழுந்தருளவும், அவ்வடியரை யவை வந்து தமது வீரசைவ முறையி னனுட்டானமுந் திருக்க வம்மொளன மூர்த்தியின் சடையிற் சிவலிங்க மெ ணிந்து கூடவைத் தழுதருந்தினர். அதனாற் சிதம்பரத்தி லிரு மொளன சுவாமிகளின் பரம்பரை சிவலிங்க தாரண மாயதெ ளுந்நிகழ்ச்சி சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் றுறவு காலத்தி லென் சாற்றுவர். சுவாமிகளின் கல்வித் திறத்தாலுஞ் சாந்தங் க முதலிய வுத்தம் குணங்களாலும் ஞான தீரத்தாலு மி டு கழ் தேசமெங்கும் பரவ, ஆங்காங்கிருந்து முத்தி விருப்பு வில்வாழ்வினருந் துறவினரும் வந்து ஞானோபதேசம் பெ டு நும், பெறும்பொருட்டுச் சமயம் பார்த்திருப்போரும், தூலாய் ருமா யடியர் குழாங்குழுமியது. சிவபெருமானின் றிரு ளா லடியர் வேண்டிய வேண்டியயாங் கெய்தும்படி யுபசரி பட்டனர். சாத்திரபாட்டுச் சொல்லும்போது மற்றையடே மதிதீவிர வைராக்கியத்தையே யுபதேசித் தருளுவதை யடிய சிலர், “என்னே, சுவாமிகள் தாமில்வாழ்க்கையி லிருப்பே யிருந்து கொண்டு பரம விரத்தியை யுபதேசித்தருளுகின்றன என பொருவருக் கொருவர் தங்களுள் விளைவிக்கொண்டு வருவ சுவாமிகள் குறிப்பி லுணர்ந்து, அவர்களுையர் தீர்த்து தென் கருணை கூர்ந்து, ஒருநாள் பாட மாரம்பமானதும் ஞானும்பிகை யழைத்துத் தமது மடியி் திருத்திக்கொண்டு பாட்டுச் சொ யருளினார். கற்போர் ஆச்சரியத்தா ட ளென்றுத் தமக்குப் பு படாது முன்னைய சந்தேகந் திடப்பட்டுக்கொண்டே வரும்போ, சுவாமிகளும் ஞானும்பிகையும், திரு நீலகண்டக் கைலை நாயகனு கௌரியுமாகத் தோன்றக் கண்டனர். சிலர் திடீரென வெழுந் விழுந்து வணங்கியும், சில ரெம்பெருமானு றிறத் தென்னே நினை செய்வதறியாது நிற்போரும், சிலர் தந்தைதா யனையா யெம்பினை பொறுக்க, எங்கருணை வள்ளால் பொறுக்க, சிறியேந் தவறிழை தலும் பெரியோய் பொறுத்தலு மியல்பன்றோ வெனத் துதிப்பவ மாயினர். சுவாமியோ மிக்க தயையுடன் கையமர்த்தி யினி டு கூறியருளினர்.

தம்பின்னு முலகோ ருய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு, சாதன கிரமமாக, கொலைமறுத்தல், வைராக்கிய சதகம், வைராக்கி யநீபம், அவிரோதவுந்தியார், என்னு நான்கு தூல்களையுஞ் சீ காருண்ணியம், ஈசுரபத்தி. பாசநீக்கம், பரம ஞான மென்பவை யுணர்த்துவனவா யுரைத்தருளினர்,

கொலைமறுத்தலோ, அநேகவித வாதிகளை முன்னிட்டு, இனி வினாவதற்கில்லை யென்னும்படி யவர்களது வினாக்களுக்கு விடையாக விருபத்திரண்டு செய்யுட்களான முற்றுப் பெறுகிறது. கொலைமறுப்பைப் போதிக்கு நூல்கண் மற்று மிருப்பினு மிது போன்று முறைப்படுத்தியும் வினவுவாரின் பக்குவத்திற் கேற்பவும், கேட்டபின் மனப்பூர்வமாய் மறுத்தற் கியலாமலும், யுக்தி திருட்டாந்தங்களோடு கூடியதாயும், காருண்ய முடையார்க்கும் வேதாசும புராண சாத்திரங்கட்குஞ் சம்மதமாயும், கொலை, புலா லுணவு நீக்கத்தைப் போதிப்பதொன் றில்லையென நூலுணர்ந் தெதார் நூலுண்கின்றனர். இதற்குரையுங் கற்றாரே யன்றிக் கல் லார்க்கும் விளங்குவதாய், இனிய வசனங்களாய், உலோகாயதன் முதன் மாறாணுக்கன்வரை வாதிகளின் வினாவின் பிரகாரத்தை விளம்புவதாய், அவரவர்க்குத் தகுந்த வகையான விடைவாக்கியங் களோடு கூடியதாய், பிரமாண நூல்களின் செய்யுட்களை யுதார ணங்களாகக் கொண்டுநின்று, கற்போரியாவருங் களிக்கும்படி யாகி நூலாசிரியர் கருத்தைச் செவ்வனே தெளிவிப்பதாகும். இந் நூலாசிரியர் யித்தமிழ் நாட்டிற் கொல்லா விரதமும் புலாலுணவு மறுப்புங் கொண்டோ ரெண்ணிலராவர்.

மற்றைய நூல்களின்ருமை கூறுதற்கியலாததாய் கற்போரே யினிதுணர்வர். சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் சரிதங் கூறியருளிய பெரியார் “கூசலறக் கருணை கூட்டுங் கொலைமறுப்பு—மீசனது பத்திக் கினிதாஞ் சதகமும்பொய்ப்—பாச முழுதும் பறித் தெறியுந் தீபமுந்ரு—சூசனிக ராட்டொழிக்கு முந்தியுமா நூற் ற்பயலோ,” என்றும், “பெற்றதைக் கீழாக்கிப் பெறுதலை மேலாக் குங்—குற்ற முயிரின் குணமென்றோர் பாசரத்திற்—சொற்றனனங் வாறுபல சொற்களுல கத்தினையும்—விற்றனித் திட்டாலும் விலை மென வண்டனனே,” என்றும், “எம்மதத்தி லுள்ளவர்க ளெந் திட்டை சொன்னாறுஞ்—சம்மதமே யாமெமக்குத் தற்போத மாயிலெனப்—பொய்மதத்தேதார் நாணப் புகன்றருந் மப்புனிதன் —மும்மதமாப் போலு முழுஞான வீரனம்மா” என்றங் கொண் டாடியுள்ளார். அன்றியும், “ஆனந்த மோனமவரு மாசையறு மெப் பொருளு—மோனந்த திட்டையென முன்னமவருந்—தேனந்து, முந்தியார் நூறு முதாரணத்தோ டேபடித்த—பந்தியார்க் கீதே பொருந்.” என வந்தியாரின் பயனை மற்றொரு பெரியாரு முரைத் தருகினார். கற்றார் யாரே யிந்நூல்களி னருமையைக் கண்டு காமுறுதார்?

வைராக்கிய தீபத்தில், புறத்துறவே யகப்பற்றையும் வாசனையுங் கெடுத்து, அஞ்ஞான விருடுந்து ஞான மடைதற்குச் சமேனவும், துறவற நியமங்களையும் வற்புறுத்திக் கூறியிருத்த இவரது மகிமை யறியாத் துறவினர் சிலர், கையேட்டுத் தானிடத்து “இல்வாழ்வினருக்குத் துறவி னனுபவமும் துறவுக்கு விதித்தலங் கூடுமோ”? என வழக்கிட்டனர். தம்பி மவர்க்குச் சமாதானஞ் சாற்றிவிட்டு சுவாமிகளின் சந்நிதவந்து, “தூலாசிரியரி னனுட்டானத்தை யொட்டியே தூலின்னதும், தூலின்கருத்தை யொட்டியே தூலாசிரியரி னனுட்டமும் கொள்ளப்படு மாதலா லித்தூ லுலகி லெங்கும் பயதற்குச் சிறிது தடைபோலும்,” என்றனர். சுவாமிகளு மசிபுயற்றுத் துறவிற் கொருப்பட்டு சிவபெருமான் நிருவுள்ளனவாரோ வெனத்தெரியக் கையேட்டுத் தம்பிரானுடன் மற்றைரைபுரோக்கி, “இன்று யாம் பிச்சைக் கேகின்றோம்; முதல்பாலன்னங் கிடைப்பின் பேரூரெம்பெருமான தாளுளுயென துறவறங் கைக்கொள்வேம்,” என்றுரைத்தருளினர். உயம்போதின் மீதரும் பசிக்குச் சாதிசமய மின்னொரினியா வெண்ணைது திருவருட் சிந்தையுடன் பிச்சைக்குச் செல்லக் சென்றவிடத்தின் முன்ன ரொருகோபாலனது குடிசையினின் பாலடிசில்வரவும், சுவாமிகள் திருவருட் செயலே நோக்கி யுவப்தனவ்விடிலக் கையாரவேற் றவ்விடத்தே யுண்டு மற்றுஞ் சென்ற விடமெல்லா மவ்வன்னமே கிடைக்க வாங்கியுண்டு தீர்த்துக் கொண்டு மடத்திற்கு வந்து தருமவாழ்க்கைத் துணையாகிய ஞானம்பிகையைநோக்கி, இனிநாற் துறவாச்சிரமம் புணைதுணிந்தேம், ஆதலால் நீ நினது தமையரிடத்தே சென்று சாரோர்க்குச் சம்மத சிலத்துட னொழுகுவாய் ” எனக்கூறி யாந் வதித்தனர். அக்கட்டளையின்படியே யம்மையாரும் பலதரவணங்கி நன்மொழி பெற்றுச் சென்றனர்.

பின்பு சுவாமிகள் துறவுபுண் டவ்வாச்சிரமத்திற் கேற்புபிச்சையாதி நியமங்களோடு மிக்க வைராக்கியத்துடன், “அத்தீவிர விரத்தர்,” எனத் துறவோரு மறவோரு மறையும்படியிருந்தனர். சுவாமிகளை யன்யுடன் வந்து தரிசித்தோர், தரிசனவேதிமுன் னிரும்பு போன்று மாயப் பாச மாயந்த பாசராய்ச்செல்வர். அதிகமாயறவதென், தெருவிற் பயிக்குத்தின்பொருட் டொருநாள் செல்லும்போ தொருசிறுவனை யன்பினு ளேக் கிப் பரிசிக்கவும், அதுமுத லச்சிறுவ னுட்குநாட் பற்றுந்நிசுவாமிகட் கடியனாயின. னாதலால், சுவாமிகள் வீதிவழி வரும்போதெல்லாம் மைந்தரைத் தாயர் மறைத்து வைப்பரென்பர்.

தாம் தம்மையண்டினோரைப் பக்குவப்படுத்தியும், அவரவர் பக்குவத்திற்கேற்பக் கொல்லாமை, ஈசரபத்தி, பந்த மறுத்தல், பாஞ்ஞான மென்பவைகளை யுபதேசித்தருளினார். இவரது சீடர் பலரே யாயினு மவர்களு து திருநாமங்களுஞ் சரிதைகளு மறைந்தன யாயினு மவருட் சிறந்தவரு ளொருவரும் பெருந்தவத்தினரு மாகிய குமாரதேவ ரென்னு முனிவர் பிரசித்தி பெற்றவர்.

இவர் கன்னடதேயத் தரசராய் வீரசைவ நெறியினராய் வாழு நான், நல்லிவேகந் தோன்ற வளைத்தும்விட்டு ஞானாசிரியரைத் தேடி நற்றலங்கடோறுஞ் சென்று வரும்போது திருப்பேரூரில் சுவாமி களின் கீர்த்தி கேள்வியுற்று வந்து தரிசித்து, இம்மூர்த்தமே நம்மை யுய்விக்கவந்த விறைவனெனக் கருதித் தம்மை யடிமை கொள்ள விண்ணப்பித்தனர்.

சுவாமிகள் இவரது தீவிர பக்குவ முணர்ந்து முணரார் போன்று, “அரசராயிருந்தோர்க்கு நம்மிடத்தென்ன காரியமிருக் கின்றது; பிரார்த்தித்தலால், எருதுற்குப் புல்லறுக்கப் போகலாம்,” எனக் கையேட்டுத் தம்பிரானிடத்துக் கூறவும், அவரு மல்லுத் தரவைக் குமார தேவரிடத்துத் தெரிவிக்கவும், திருத்தொண்டு கிடைத்தது மகாபாக்கிய மென்னுங் களிப்புடன் சென்று புல் லறுக்கும்போது கையறுப்புண் டிரத்தஞ் சொரிவதை யயலிற் புல்லறுப்போர் கண்டு, தாங்களே யறுத்துக் கட்டிச் சுமந்துவந்து மடத்திற் சேர்த்தனர். இவ்வண்ண மூன்றுநாள் கழிந்தபின் கையேட்டுத் தம்பிரானறிந்து, இப்பணியை மாற்ற சுவாமிகளி டத்துத் தெரிவித்தனர். சுவாமிகளுங் கிருபையுடன் குமார தேவ ரைப் பார்த்துக் கோபிப்பார் போன்று சிலவசனங் கூரவும், அது கேட்டு வணங்கிப் பயத்தொருபுற மொதுங்கி மௌனமுற்றிருந் தனர். பின்னவரை யடியர் கூட்டத்துடன் சேர்த்துச் சிலநாட் களுக்குள், பாலனின் பசிகுண் டாற்றாத் தாயென, சுவாமிகள் தீட்சையாநிகளுந் ஞானோபதேசமுஞ் செய்தனர். குமாரதேவ சுவாமிகளுந் தெளிந்து சமாதியிலிருக்கு நியமங்கொண்டிருக்க, சுவாமிக் எவரது மனநிலமையைக்குறித் துணைமகிழ்ச்சி திருந் டொருநா ளுவரை நோக்கி, “அன்ப! நினக்கு தேயமாகிய புண் ணிய தலத்துந் து வையகுவாய்,” என்றுரைத்தருளவுந் தமதாசிரி யரை வணங்கி வழிக்கொண்டனர்.

குமாரதேவர் வருடவழியில், திருவாரூரில் வீரசைவ மருளென் போர்க் கிரதத்தை நிறுத்தி யருளென் றறிவுறுத்திப்பின் விருத்தா சலத்தி னதிக்கரை யரசமரீழலிற் களைத்துவந்து சாய்ந்த போது,

உலக மாதாவாகிய பெரியநாயகியார் மானிடச் சிறுவ
யெழுந்தருளியவந்து, ஆலயத்திருந்த சுவர்ண பாத்மிர பாலை
கொடுத்து “நீ யித்தலத்தே வைகுவாய்,” என வறை
மறைந்தனர். சுவாமிகள் தேவி யென்றறிந்து கரு
துதித்திருந்தனர். பின்பம் மரத்திருந்த பைசாசத்
சாபத்தை நிவர்த்தித்தும், தன்னை வசஞ்செய்ய வருகின்று
மந்திரவாதியெனப் பத்திரகாளி முறையிடவும், அம்மந்த
யைத்தூர்த்திக் காளிதேவியைக் காத்தும், இவை முதலிய
ருட் டிருவினையாட்டுடன் வசித்திருந்தனர். பிச்சைக்குச்
வொரு பிரபுவின் மனையில், பிள்ளைக்குக் கல்வி பயிற்றிக்
டிருந்த வீரசைவராய சிதம்பர கவிராஜரைக்கண்டு, அவரது
ணிய முதிர்ச்சியாற் குமாரதேவ சுவாமிக் கொருவின
வதற்குப் பயனறியாது பயந்து சுவாமிகளை வணங்கிப்
ரோடூர்ந்தனர். அதுமுதற் கவிராஜ ரச்சுவாமிகளுக் க
பூண் டெனிருந்தனர். குமாரதேவ சுவாமிகள் தமது
ரைத் தரிசிக்குங் கருத்துடன் கவிராஜரைக் கூட்டிக்கொ
பேரூர் வந்தனர். அப்போ ததிகாலை யானதால், சுவா
திருமடத்தின் முற்றத்தைச் சாணத்தாற் சுத்தஞ் செய்
கூடவிருந்த கவிராஜருந் திருவலகிட்டனர். விடிந்தபின் ச
லிங்கசுவாமிகளைத் தரிசித் தருணைக்கம்பெற் றங்கு சிலநாளி
பின் கவிராஜரைச் சுவாமிகளினருணைக்கத்திற்குப் பா
மாக்கக் கருதி, “இவரிங்கிருக்கலாமே,” எனக் குமாரதே
தத் தேசிகர்முன் மொழிய, “நமக்குச் சந்ததிகாலும், நீயே யி
யழைத்துச்சென்று நினக்குரைத்ததை யுபதேசிப்பாய்,”
மொழிந்தனர். குமாரதேவ சுவாமிகளு மாசிரிய ராஞ்
படியே விருத்தாசலம் வந்து சிதம்பர சுவாமிகளுக் குபதே
தருளினர். இருவரும் சிலநாட்கழித்துத் திருப்பேரூர் வ
குருமூர்த்திகளைத் தொழுதனர். சாந்தவிங்க சுவாமிகள், கவி
சுவாமிகளினிலையையுங் கல்வித் திறத்தையு முணர்ந்து, தாம
றிய கொலைமறுத்தல், வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீ
அவிரோதவுந்தியார், ஆகிய நான்கு நூல்களையுங் கண்ணுடை
வள்ளலாரருளிய பொழிவிலொடுக்கத்தையுங் குமாரதேவரிட
கொடுத்து, இந்துர்களுக்குரையிவரை யியற்றச் செய்வாய் எ
மொழிந்தனர். அவ்வாறே சிதம்பர சுவாமிகளிடத்துக் கொ
கவும், சுவாமிகள் வணங்கி யிருகையேற்றுச் சிரமிது கொண்டன
இருவரும் விருத்தாசலம் வந்தபின்னர், சிதம்பர சுவாமிக்
பரமாசிரிய ராஞ்ஞைப்படி நூல்கட் குரையியற்றி ஆசிரியரி
விடைபெற்றுத் திருப்பேரூர் வந்து சுவாமிகளிடத்துத் தொழுத

கொடுக்க, நன்கு பார்த்துத் தன்கருத்தின் வண்ண முரையிற்றி யிருப்பதற்கு மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வரையி னருமையா னூலணியும் விளக்கி, யரும் புலவர்களாற் போற்றப்பட்டு வருகிறது. தேசிக ரிவ்வுரையை யேற்றுக் கொண்டனரெனத்தெரிந்த குமாரதேவர் பரமப்பிரீதி யுடன் * சிதம்பரசுவாமிகளை மதுரைக்கேதக் கட்டளையிட்டனுப்பி விட்டு, மற்றும் வந்த பக்குவிகட் கணுக்கிரகஞ் செய்தும் விருத் தாம்பிகை தம்முன் வாந்து கட்டளையிட்ட வண்ணம், மகாராஜா துறவு முதலிய பதினாறு சாத்திரங்களுஞ் செய்தனர்.

இவ்வாறு சாந்தலிங்க சுவாமிகளின் ஈடர் பரம்பரை தமிழ் நாடெங்கும் பரவி வந்தது. சுவாமிகண்ணீர் வாயுளுடனிருந்து திருப்பேரூரில் காஞ்சிமாநதிப் புண்ணிய தீர்த்தக் கரையிற் றம் மாணாக்கர்முன், மாசி-மீ மக நட்சத்திரத்தன்று விதேக கைவல் வியநில மேவினர்.

ஸ்ரீமத் சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

சரித்திரச்சுருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

சாந்தலிங்கதேசிகன் நிருவடி வாழ்க.

இச்சரிதம் பெரியார் மூலமாகவும் வெளிவந்திருக்குஞ் சில தூல்களின் மூலமாகவுஞ் சேகரித்து வரையப்பட்டது.

* சிதம்பரசுவாமிக னாகிரிய ராணையான் மதுரைக்குவர் அங்கயற் கனம்மையி னருள்பெற்று, திருப்போரூர் சென்று முருகப் பெருமான் சந் திதியை விளக்கித் திருப்போரூர் சுந்திவிமுறை யென்னம் பாமலை பாடி யப்பரவடிக்குச் சாத்தி யங்கிருந்தனர்.

உ

சிவமயம்.

சந்தான குருபரம்பரை துதி.

பதினான்கு சீர் விருத்தம்.

புண்ணியன்கைலைக் குருபரம்பரையிற்
போந்தமெய்கண்ட சந்ததியிற்
பொருவில்சீர்த் துறைசைநகர்வளர்
சிவப்பிரகாசர்தம் பொன்னடிபுனைந்த
எண்ணினற்றவத்துச் சாந்தலிங்கேச
னெல்லையின் மோனானந்தநிலையாம்
இரும்பொருளளித்த விருத்தவம்பிகையா
ளின்புறுங் குமாரசுத்தராவன்
திண்ணியவருள்சேர் சிதம்பரதேவன்
செப்புறும் பழனிமாமுனிவன்
திருவமராமுகன் குவாகத்தான்
செப்பும் வேலாயுதத்திறலோன்
கண்ணினுக்கிமையாங் குழந்தைவேலடியேன்
கருமலங்களைந்த முத்தையன்
கருதுமிச்சந்தானக் குரவர்கடாட்
கமலமுண்ணினைந்து கைதொழுவாம்.

கணபதி துணை.

கொலைய மறுத்தல்.

மூலமும் உரையும்.

விநாயகர் துதி.

இன்ப மாய தருதிடை யோங்கவுந், துன்ப மாயது தூரத்து ணீங்கவு, முன்ப ராபரன் மொய்குழ லோடணைந், தன்பி னீன்றவோ ராணையைப் போற்றுவாம்.

இன்பமாயது இடையறாது ஓங்கவும் - என்பது. 1 மனோ ரதமான நன்மைகள் மேன்மேலும் உண்டாகவும், — துன்பமாயது தூரத்துள் நீங்கவும். எ - து. 2 தாபத்திரயங்களினாலே வரும் இடையறுகள் தூரத்தின்கண்ணே நீங்கவும், — முன் பராபரன் மொய்குழலோடு அணைந்து அன்பின் ஈன்ற ஓராணையைப் போற்றுவாம். எ - து. ஆதிகாலத்திலே பரமசிவன் பராசத்தியோடு கூடி அன்புடனே பெற்றருளிய ஒப்பில்லாத விக்கினேசராகிய யாணையைத் துதிப்பாம். என்றவாறு.

துன்பந் தூரத்துணீங்க என்றதனால், தம்முடைய மனோ வாக்குக் காயத்துத் தோன்றாமல் நீங்க என்றானைக் கொள்க. இன்பமாயந் தாங்கவும் துன்பமாயது நீங்கவும் என்றதனால் ஆனந் தப்பேறும் அஞ்ஞானத்திழப்பு மென்றுமாம்.

இதன்கருத்து. இந்நூல் செய்து முடியுமளவும் விக்கின நிவிர்த்தியுண்டாகவும், அதன்மேலும் உலகத்தின் கண்ணே குற்றந் தீர்த்து விளங்கவும், யேண்டி விக்கின கர்த்தாவை வழிபட்டது.

1. மனோரகம் - மனத்திச்சித்தது. 2. தாபத்திரயம் - ஆதிமாந்த்ரிகம் ஆதி பெளதிகம் ஆதி தெய்விகம் என்னும் முத்திரை.

நூல்.

திருமலிபூ மகனாதி யைவருமா மொருபாமிச்
னேற்குந், தருமிருதா டலைமிசைக்கொண் டஞ்சி
கறங்கொலைமை தள்ளிச் சார்தற், கருமறையாகம
சொற் டொருளமைத்திக் கொலைமறுத்த லறஞ்
மாண்பா, னிருமுணர்வி லேனுரையு நலந்தருமென்
துணிந்தீண் டியப்பா நின்றேன்.

திருமலி பூமகனாதி ஐவருமாம் ஒருபாம் இச்சிறியடே
தரும் இருதாள் தலைமிசைக்கொண்டு. எ - து. அழகு ந்
செந்தாமரை மலரினிடத்தே தோன்றிய பிரமாமுதலாக
சுகர்த்தாக்களுந் தானேயாய் அவர்களுையுங் கடந்து சர்வ
யாய் வாக்குமனத்தமாயிருக்கும் பரமசிவம் தன்னுடைய
யினுலே காசரணாதி அவயவங்களுையுடைய ஆசாரியமூர்த்
இப்பூமியின்கண்ணே எழுந்தருளிவந்து ஒன்றுக்கும் பற்று
மையுடையேற்கும் பிறவியாகிய கடலை நீந்தும்படி தெப்
புத்தருளிய இரண்டு திருவடிகளையும் என் புன்றலைமேல்
துக்கொண்டு அவைகளினது அருளினால்;—நீக்கு அ
கொலைமை தள்ளி அறஞ்சார்த்தரு. எ - து. நாகத்தில்
தற்கு அஞ்சினவர்கள் கொலைத்தன்மையாகிய இடுக்கணை
படுத்தி தருமத்தை அடையும்பொருட்டு,—அருமறை ஆகம
சொற்பொருள் அமைத்து. எ - து. அருமையாகிய வே
களிற் கொல்லாமைக்கு ஒதிய சத்தார்த்தங்கள் பொ
செய்து,—இக்கொலைமறுத்தல். எ - து. இந்தக்கொலை
லாகிய தூலை,—அறஞ்சொல் மாண்பான் இரும் உணர்வு
உரையும் நலந்தரும் என்று உளந்துணிந்து ஈண்டு இயம்ப
றேன். எ - து. அறத்தின் பகுதியைக் கூறிய மாட்சிமையி
மிகுந்த அறிவின்மையனாகிய என்னுடைய புன்மொழியி
யோரது சபையின்கண் நன்மையைத் தருமென்று ம
துணிந்து இவ்விடத்து யானறிந்த மாத்நிரஞ் சொல்லுகின்
எ - து.

இ - து, கடவுள் வணக்கமும் முதனூலும் இந்நூலின்
ரும் விடயபிரயோசனாதிகாரி சம்பந்தமும் அவையுடக்
கூறியது.

தருமிருதாடலை மிசைக்கொண்டு என்பதனால், கடவுள்
க்கமாயிற்று. அருமறையாகமநெறி என்பதனால், முதனூலா

கொலைமறுத்தல்.

ங

இக்கொலைமறுத்தல் என்பதனால், தூற்பெயராயிற்று, இந்நூற்கு விடயமாவது கொல்லாமை. அது கொலைமைதள்ளி என்பதனாற் பெறப்பட்டது. பிரயோசனம் தரும்பிராப்தி. அது அறஞ் சார்தற்கு என்பதனாற் பெறப்பட்டது. அதிகாரி நாகத்துக்கு அஞ்சினேன். அது அஞ்சினர் தீக்கு என்பதனாற் பெறப்பட்டது. சம்பந்தமாவது சத்தார்த்தங்கள். அது சொற்பொருளமைத்து என்பதனாற் பெறப்பட்டது. அறஞ்சொன்மாண்பானென்னுரையு நலந்தரும் என்றவதனால், அவையடக்கம் பெறப்பட்டது. அஃது எங்ஙனமெனின், சத்தத்திலே எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப் பணிக் குற்றங்கள் பொருந்தினும், அர்த்தத்தில் வேதாகம விருத்த மாயினும், முடிவின்கண் எவ்விதத்தாயினும் வேதாகம சித்த மாகிய கொல்லாமையைச் சாதித்தவின் பெரியோர் இகழாரென்று உரைத்தது. என்போலுமெனின்; திருவள்ளுவர் “பொய்மையு ம் வாய்மையிடத்த புரைநீர்த - நன்மை பயக்கு மெனின்,” என்ற பிரமாணம் போலுமென்றிக.

(க)

மேல் இந்தச்சாத்திரம் விளங்குதற்கு ஒரு 2 பீடிகாத்தம்பனங் கூறுகின்றார்.

எடுத்துளவெச் சமயிகளு முலகருஞ்சா ரோரவையி னிடைபிற றேன்று, முடித்தனைச்சூழ் தரவிளங்கு மதியி னுயர் சைவரைவந் தொருவன் றுழந்தீண், டுடித்தபல வுயிர்த்தோற்றத் துயர்வுதாழ் வருளுகென வவனைத் தேற் றித், தடுத்தபுறச் சமயிகட்குத் தரமுறுத்தி நிறுத்துகின்றார் தம்பா லுற்றம்.

(2)

எடுத்துள எச்சமயிகளும் உலகரும் சார் ஓரவையினிடையில் தோன்றும் உடுத்தனைச் சூழ்தர விளங்கும் மதியின் உயர்சைவரை வந்து ஒருவன் தாழ்ந்து. எ - து. வேதாகமங்களைக் கைக்கொள் றும் சைவர் முதலாகிய உட்சமயிகளென்றும் அவைகளைக் கைக் கொள்ளாத உலோகாயதன் சமணன் பௌத்தன் முதலாகிய புறச்சமயிகளென்றும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட பல சமயவாதி களும் இக்காலங்களில் விரிவாகத் தோன்றிய கற்பனாசமயிகளும் இவர்களுல்லாத லௌகிகருங் கூடியிருந்த ஒரு பெரிய சபையின்

1. பயக்கும் - உண்டாக்கும்.
2. பீடிகாத்தம்பனம் - முகவுரை

கண்ணே, நட்சத்திரகணங்கள் தன்னைச் சூழ நடுவே வி
பூணசந்திரனைப்போலத் தோன்றா நிற்கும் ஒரு சைவாசா
ஒரு பக்குவியானவன் வந்து நமஸ்காரம்பண்ணி எழுந்து 1 உ
யஸ்தனாய் நின்று, - ஈண்டு அடுத்த பல உயிர்த் தோ
உயர்வுதாழ்வு அருளுகென. எ - து. இவ்வுலகின் கண்ணே
நானுபேதமாகிய சீவயோனிகளில் ஒன்றுக்கொன்று அ
தாழ்வுமாயிருக்குமோ எல்லாந் சமமாயிருக்குமோ தேவரீர்
வாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, - அ
தேற்றி. எ - து. அவனிருதயஞ் சம்மதிக்கும்படிக்கு வே
களிலுள்ளபடியே கூறித் தெளிவிக்கு மளவில், - தடுத்த
சமயிகட்கு உத்தரமுறுத்தித் தம்பால் ஊற்றம் நிறுத்துகி
எ - து. அப்படி நீர் சொல்லுகிறது கூடாதென்று தடு
கூறிய புறச்சமயிகளுக்கு எதிருத்தரமும் உதாரணங்களு
சபையினிருந்துள்ள 2 ஆபாலபண்டிதராகிய சர்வசுனங்களு
சம்மதம் வரும்படியே 3 யுக்தியுத்தமாக எடுத்துக்காட்டித்
டத்திலுண்டாகிய நிலைமையைத் தாபிக்கின்றார். எ - து.

இ - து. சகல சமயங்களுக்குள்ளும் சைவசித்தாந்தம்
மென்றும், அதில் உண்டாகிய வாக்கியம் வேதாகமசார மான
அதுவே பிரமாணமென்றும், கூறியது.

இந்த உலகத்தின் கண்ணே யுண்டாகிய இருவகைத்
தரமும் அவற்றுளையர்வு தாழ்வுகளுங் கூறுகின்றார்.

ஊற்றமிகுஞ் சராசரத்து ஞாயர்ச்சிசரஞ் சரத்து
நராதம் முள்ளு, மேற்றமுந்தாழ்ச் சியுமுளபல் லாய்
குத்துண் டெலைவளர்த் திடுங்கி ழம்மேல், சாற்றுமு
கொலைபுரித றுயர்நெடுநா ளென்றுமுட ருன்பொய்
றுந், தேற்றமிக்கேன் றுயிர்தமைவீட்டினு மவற்றி உ
புரக்குந் தீதி லோரே

ஊற்றம் மிகும் சராசரத்துன் உயர்ச்சி சரம். எ - து. 4
டைமையை ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாகவுடைய 4 தாபரசங்

1. அஞ்சலியஸ்தன் - கூப்பியகையன். 2. ஆபாலபண்டிதர் -
பையன்முதல் வித்துவான்வரை. 3. யுக்தியுத்தமாக - ஊகம்
ந்துமாறு. 4. தாபரசங்கமம் - அசரசரம் - நடவாதன. நடப்பன.

கொன்று சொல்லப்பட்ட இருவகைத்தோற்றத்தினுள் அறிவினுயர்ச்சியினாலே தாபங்களினுஞ் சங்கமமே அதிகமென்று சொல்லப்படும்.—சரத்துள் நார். எ - து. அச்சாங்களினுள்ளும் அறிவினுயர்ச்சியால் மனுஷரே அதிகமென்று சொல்லப்படுவர். ஆகாரம் நித்திரை மைதுனம் பயம் எல்லாச்சாங்களுக்குஞ் சமமாயிருக்க, மனுஷரை அதிகமென்றது எப்படியெனில், அப்படி ஆகாராதி மிருகங்களுக்கு உண்டாயினும், அவற்றுள்ளும் மனுஷரிடத்தில் விசேடத் தன்மையுண்டு. அஃது எப்படியெனின், கார்த்தல் - புளித்தல்-உவர்த்தல்-துவர்த்தல்-கைத்தல்-தித்தித்தலாகிய அறுசுவைப் பதார்த்தங்களுந் திவ்யாமுதமுமாகிய போசனங்கள் அறிந்து புசித்தலும், சிறக்க ¹ ஒப்பினசெய்த தாங்குமஞ்சத்தின் கண்ணே துண்ணிய பஞ்சிபெய்த மெத்தையின்மேல் துலயினை முதலாகிய கொட்டைகளும் பரப்பிச் சிறந்த பட்டு ² விதானத்தின் கீழ் நித்திரை செய்தலும் ஆலிங்கனமாதியாகிய அறுபத்துநாலு கரணங்களுடன் ஸ்திரீகிரீடை பண்ணுதலும், மனோவிசாரத்தின் மிகுதியால் அச்சமடைந்த காலையினும் தேறி அதற்கேற்ற உபாயஞ் செய்து துயரம் நீக்கிக்கொள்ளுதலும், மிருகாதிகளுக்கு இன்மையால்; அவற்றுள் மனுஷர் அதிகமெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம் : அருட்பிரகாசம். *³“ஆறுசுவையோடருந்துது னுண்பநு சீணைதுயிறல்—³கூறு கரண விதங்களின் மாதரைக் கூடிடுத—நேறி விசாரத்தி னுணச்ச நீங்குத நேறின் மணமேல்—வேறு முயிர்க டமக்கின்மை யானார் மேலென்பவே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. இதுவன்றியும், மிருகாதிகளுக்கு இன்மையாகிய நாணுடைமையும் மனுஷருக்கு உளது. ஆகவினாலும் விசேடமெனக் கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். ⁴ *⁴“உண்ணுடை யெச்ச முயிர்க்கெல்லாம் யேறல்ல—நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

நார் தம்முள்ளும் ஏற்றமும் தாழ்ச்சியும் உள. எ - து. இங்ஙனம் உயர்ச்சி யென்று கூறப்பட்ட மனுஷருள்ளும் உயர்ந்தோர்களுந் தாழ்ந்தோர்களுந் உண்டு. அங்ஙனமாயின், உயர்ந்தோர் யாவர் தாழ்ந்தோர் யாவரெனின்; —பல்லுயிர் செகுத்து

1. ஒப்பின - அலங்காரம். 2. விதானம் - மேற்கட்டி. 3. கூறு கரண விதங்களின் - அறுபத்துநாலு கரணவகையாக. 4. உண்ணுடை யெச்சம்-உணும் உடையும் அவை யொழிந்தனவும்.

உண்டு உடலை வளர்த்திடும் கீழ். எ - து. விவேகத்தை மனுஷராகத் தோன்றியும் மற்றுமுண்டாகிய பலவுயிர் கொன்று அவைகளின் மாமிசத்தைப் புசித்து தமது மல வளர்க்கா நிற்பார்கள் கீழோர். அம்மேல் சாற்றும் உயிர்க் புரிதல் நெடுநாள் துயர் என்றும் உடல்தான் பொய்யெ தெற்றம் மிக்கு என்று உயிர் தமை வீட்டினும் அவற்றின் புரக்கும் தீது இலோரே. எ - து. அழகிய மேலோராவா, கின்கண்ணே சொல்லப்பட்ட யாதொரு சீவகொலையைப் ப மிடத்து அக்கொலைமை யானது ஆன்மா நித்தியனா; அநேககாலம் தொடர்ந்து துக்கத்தை விளைக்குமென்றும் சரீர வாழ்க்கை அறித்தியம் இதனை நாங்காப்பதற்கு எண்ண நீர்க்குமிழிக்குப் புண்கட்ட நினைத்தலையொக்கும் ஆதலின் னைக்குறித்து நம்மை நெடுநாள் வருத்துவதொரு சீவெ யைப் பண்ண வொண்ணதென்றும் அறிவினை மிகப்பொரு ளுரு சீவனவே தமக்குச் சரீர ஆனிவருமிடத்தும் அந்நிலை சரீரத்துக்கு ஒரு ஆனிபண்ணுமற்காக்குங் குற்றமற்ற நல்கை. எ - து.

இதற்குப் பிரமாணம் :—திருவள்ளுவர். * “தன்னுயிர் ன னுஞ் செய்யற்க தான்பிறி—தின்னுயிர் 1 நீக்கும் வினை.” என, காசிகாண்டம். * “பிறரிடை 2 யின்னாவி யற்றிடி,ற் நமக் பிழைப்பறவெய்து மென்பதனை—யறிகுந ரறிகு ராதலா லுட ளனைத்தையுந் தம்முயிர்போல—நெறியினிற் கருத வினிய மைந்து 3 புலனையு நெறியலா வழியிற்—4 பொறியினிற் செலுத் தடக்கனன் குணர்த்தோர் 5 புலமையோ ரொழுக்கெனப் பு வார்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இதன் க தேற்றமிக்கென்பதனால், உயர்ச்சி தாழ்ச்சி அறிவைப்பற்றி நிர் தெனக்கொள்க.

இ - து. சராசரபேதங்களின் மனுஷரே அதிகமென்று அவருள்ளுஞ் சீவகொலை பண்ணாதவர்களே உயர்ந்தோரென்று கூறியது.

மேற் சீவகொலை செய்தமையால் வருந் தாழ்வேதென் கூறிய 6 உலோகாயதனை நோக்கி உத்தரங் கூறுகின்றார்.

1. நீக்கும்வினை - கொல்லுதல்.
2. இன்னு - துயரம்.
3. புலன் இத்திரியம்.
4. பொறி - விடயம்.
5. புலமையோர் - விவேகிகள்.
6. உலோகாயதன் - இவ்வுலக போகத்தையே மெய்யெனக் கொள்வோன்.

கொலைமறுத்தல்.

எ

இங்ஙனம் வாதிகள்வினா பாட்டிலே கூறாமையின், கற்பனையேயெனின்; அப்படியன்று. இந்நூல் அவாய் நிலைப்பொருள். அஃதாவது வினாவனைக்காட்டுவதாகிய விடயம்மாத்திரம் கூறுவது. ஆதலின் விடையினுக்கு இசைந்த வினாவனை உரையின் கண் வருவித்ததெனக் கொள்க.

தீயவினைத் தலைகொலைமா துயர்தரும்பின் புன்மை தொன் னூற்றெரித்த வாற்றீ. டாயவரோ வினைகளிகத் தினுமுறலாற் பலமருந்தற் கங்கோ ரங்க, மேயும்திற்பாயுமிதிலறிவுருவே நுவண்புகலு முளதி யாமுங், காய மிது கிடப்பமற்றே ருடல்கனவிற், நினம்புகலோர் காதையன்றே

(4)

கொலை தீயவினைத்தலை. எ - து. கொலையானது ஒருவன் செய்யுந் தீவினையாகிய ஒருருவிற்குத் தலையென்னப்படும். அஃது எத்தாலென்னில் உயிர்களுக்கு இதஞ்செய்தலே புண்ணியமும் அகிதஞ் செய்தலே பாவமும் என்று அறதூல்களெல்லாம் ஒதுதலின்; கொலைமைக்கு மேம்பட்டபாவம் அதிகமின்மையின், கொலைமையே பாவத்துக்கெல்லாம் முதன்மையெனப்படும். ஆதலிற் கொல்லாமைமையே புண்ணியத்துக்கெல்லாம் முதன்மை யென்பதும் ஆயிற்று.

இதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். * “அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை 1 கோறல்—2 பிறவினை யெல்லாந் தரும்.” என்றும், சுந்தரமூர்த்தியாரோர் தேவாரம். * “நல்ல நினைப்பொழிய நாள்களி லாருயிரைக்—கொல்ல நினைப்பனவுங் குற்றமு மற்றொழியச்—செல்ல வயற்கழனித் தென்றிருவாரூர்புகு—கெல்லை நினைத்தடியே னென்றுகொ லெய்துவதே.” அன்றியும், * “கொன்று செய்த கொடுமை யாற்பல சொல்லவே—நின்ற பாவவினைக டாம் பல நீங்கவே—சென்று சென்று தொழுமின் றேவர் பிரானிடங்—கன்றி னோடு பிடி சூழ் தண்கழுக் குன்றமே.” என்றும், சிவஞானசிபம். * “கொலையாதி நெறியகன்ற ஞானந்தானே கூறரிய மேலான ஞானமாகுங்—கொலையாதி யகன்றொழுதுந் தவங்க டாமே குற்றமில்லா நற்றவமென் றுரைக்கு தூலங்—கொலையாதி யகற்றிய நல்லறங்க டாமே குவலயத்தி லொப்பரிய வறங்க ளாகுங்

1. கோறல் - கொல்லுதல்.
2. பிறவினை - பாவச் செய்கைகள்.

அ

கொலைமுத்தல்.

—கொலையாதி யகன்றுபெறுஞ் செல்வந் தானே கூறி; கிதமானவாழ்வ தாமே.” என்றும், சிதம்பர புராணம். * “மெண்ணிலவுன் வேத மறையவ ருயர்ந்தோர் நீதி—யருக சிரமத்தன்னிற் றுறந்தவ ரதிகரென்ப—பெருகிய வறத்திற் லாப் பேரறம் பெரிது நன்கு—தருபவ ரவருட் டக்க தேசிகர், ராவார்.” என்றும், 4 இதிகாசம். * “ஆனையடியி லடங் யில்லை — தானது போனிற்கின்ற தன்மைதா—நூனுயின கொல்லா வறத்தின் கொழுநிழற்கே யுள்ளடங்கு—மெல்லா மிசைந்து.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

மேல்வினா. இங்ஙனம்—கொலைமைவான் வரும்பாவமா என் செய்யும்?

மேல்விடை. மாதூயார்தரும். எ - து. நெடுநாள் நீங்கு, அரிதாகிய மகத்துவமுடைய துன்பத்தைத் தரும்.

மேல்வினா. இங்ஙனம் ஒருவன் கொலைசெய்தவுடனே ஓல் வருந் துன்பத்தை அனுபவிக்கக் கண்டிலேம்.

மேல்விடை. பின்பு. எ - து. இம்மையிற் சீவகொலைக பண்ணினவன் இம்மையிலே துன்பங்களை அனுபவியாவிடும். 1 சரீரார்த்தத்தில் நரகத்தையடைந்து மகாதூயரங்களை அனுப துப் பின்னும் நரகசேடத்தினுற் பூமியின்கண்ணே தோ அந்தச்சேடபலமாகிய துக்கங்களையும் இவ்விடத்திலே அனு ப்பாடுனென்பதே நிச்சயம். அது என்போலவெனின், ஒரு ளாண்மை செய்தவனுக்கு அதன் பலமானது 2 காலாவதியிற் ப்புமாய் மேலேக்கு வித்துமானது போலவெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. * “மேலேக்குவி; மாகிவிளைந்தவை யுணவுமாகி—ஞாலத்து வருமா போல ந செய்யும் வினைக ளெல்லா—மேலத்தான் பலமாச் செய்யு மித தங்கட்கெல்லா—3 மூலத்த தாகி யென்றும் வந்திடு முறை யோடே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றார்காண்க. இம்மையிற்செய்த கொலையானது சரீரார்த்தத்தில் வருத்துமென்பதற்கு

1. சரீரார்த்தம்-மரணத்தின்பின். 2. காலாவதி-கால அயித கால டிவு. 3. மூலத்தாகி-காரணமாகி. 4. இதிகாசம்-பெருந்தேவஞர் பாரத

பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். * “உயிருடம்பி னீக்கிய ரென்பர் செயி ருடம்பிற்—செல்லாதீ வாழ்க்கையவர்.” அன்றியும், * “கொல் லாமை மேற்கொண் டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற்—செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று.” என்றும், திருமந்திரம். * “கொல்லிடு குத்தென்று கூறியமாக்கலை—வல்லிடி காரர் வரிகயிற்றூற் கட்டிச்—செல்லிடு நீரென்று தீவாய் நரகிடை—நிலலிடுமென்று நிறுத்துவர் தாமே.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். * “உற்றிடுவ ருரைத்ததுய ரனைத்தினையு முயிர்க்கிரக்க—மற்றுவதைத் தவை தம்மையவலமெனா தவற்றுனைத்—துற்றினரு மற்றுமுள கொலை புரிந்த துரிசினரும்—பற்றுமிலர் படுந்துயர்க்குக் கடுந்துதர் வலைப் பட்டே.” என்றும், சிவஞானதீபம். * “எவ்வுயிரும் பராபரன் சந் ரிதியதாகு மிலங்குமுயி ருடலனைத்து மீசன்கோயி—லெவ் வுயிரு மெம்முயிர்போ லென்று நோக்கி யிரங்காது கொன்றரு ந்து மிழிவினோரை—வவ்வியம தூதரருந் தண்டஞ்செய்து வல் லிரும்பை யுருக்கியவர் வாயில் வார்த்து—வெவ்வியதீ யெழுநா கில் வீழ்த்தி மாறா வேதனைசெய் திடுவென வோது தூலே.” என்றும், இதிகாசம். * “இந்நோய் நமக்குண்டென் றெண்ணுதே யெவ்வுயிரு—முன்னோவக் கொன்றுண்ணு மூர்க்கர்தா - மெந் நோவும்—பண்ணப் படுநாகிற் பாலிகளிற் பாலிகளென்—றெண் ணப் படுவா ரிசைந்து.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. நாகசேடமானது மறுசென்மத்தினுந் துக்கந்தருமென்பதற்குப் பிரமாணம் : சிவதருமோத்தரம். * “கருவினுளழிவன் முற்றிக் கழிந்துட னழிவன்காளைப்—பருவமுற் றழிவ னீகை பகர்ந்து பின் னுதவாப் பாவி—பெருவலை கண்ணி யாலும் பிடித்துயிர் வதைத்த பேதை—கருதிய பொருளைத் தக்கோர்க் குதவிடான் றிளைத்தகையன்.” அன்றியும், * “அவயவமனைத்துங் குன்றி யழிந் திடு மாக்கை யாருன்—சுவையினை விரும்பியுண்ட துட்டர்கள் சோலை தன்னைத்—திவிலய திரைநீர் தேங்குந் திண்ணிய தீரந் தன்னை—யவமதியாலே சால வழித்திடு மற்றார் தாமும்.” என் றும், நாலடியார், * “இரும்பார்க்குங் காலரா யேதிலார்க் காளா ய்க்—கரும்பார் கழனியிற் சேர்வர் - சுரும்பார்க்குங்—காட்டு ளாய் வாழுஞ் 1 சிவலுங் குறும்பூழுங்—கூட்டுளாய்க் கொண்டு வைப் பார்.” அன்றியும், “2 அக்கேபோ லங்கை யொழிய விர ளேகித்—துக்கத் தொழுநோ யெழுபடு. - 4 யக்கா 3 லலவனைக் காதலித்துக் காண்முறித்துத் தின்ற—பழுவினைவந் தடைந்தக் கால்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

1. சிவலும் குறும்பூழும் - கவுதாரியையும், காடையையும்.
2. அக்கு - சங்குமணி. 3. அலவன் - நண்டு. 4. முற்பிறப்பில்.

மேல்வினா. அப்படிக் கொலத்தீமைகளைப் பண்ணி சென்மார்த்தத்தில் நாகத்தை அனுபவித்து நாகசேடத்தாஃ சென்மத்திலுந் துன்பத்தை அனுபவிப்பனென்று துண எதினாள்?

மேல்விடை. தொன்னூல் தெரித்தவாற்று ஈடாய வினைகள் இகத்தினும் உறலால் உண்மை, எ - து. ஓ செய்த வலிய தீவினைகளானவை மறுமைக்கண் வந்து நாக அழுத்துமாயினும் இம்மையிலும் வருத்துவதாகிய தம்மு வேகத்தைக் காட்டுமென்று மறைமொழி கூறுகையால் அவ் யின்படியே மிகுத்த பாவத்தின் வேகமானது செய்தவு ஒருத்தனை வருத்தக் காணுதலின் மறுமைக்கண் நாக அழுத்துமென்பதே சத்தியம். வேகமாவது யாதெனில், த்தை யுண்டானொருவனை அந்த விஷமானது வருத்திக்கெ தலின்முன்பே 1 நெடிவுதோன்றுதல் போலவும், நெருப்பினு ண்டானொருவனுக்கு அது புண்ணுவதன் முன்பே எரிதல்(வும், சிவத்துரோகாதி அதிபாதகமும் பிரமகத்தியாதி மகா மும் மறுமைக்கண் எரிவாய் நாகமாதிய நாகத்தில் அழுத்துத் முன்பே; இம்மையிற் செய்தவுடனே சித்தப்பிரமையாதி து களும் பிரமகத்தியாதி துக்கங்களும் அடைதலெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம் : சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவ * “குற்றொருவரைக் கூறைகொண்டு கொலைகள் சூழ்ந்த வெலாஞ்—செற்றொருவரைச் செய்த தீமைக ளிம்மையே , திண்ணமே—மற்றொருவரைப் பற்றிலேன் மறவாதொழி நெஞ்சமே—புற்றாவுடைப் பெற்றமேறி புறம்பயந் தெ போதுமே;” என்றும், சசிவர்ணபோதம், * “மிகமேவிய ணிய பாவமெனும் வினையின் பயன் வேறொரு காலமுரு—தி வருமென் பதனாலுளநோ யெல்லா மிவனைச் 2 செறவெய்தினதே என்றும், மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

மேல்வினா. அப்படி இம்மைக்கண் ஒரு பாவத்தைச் செ வன் சரீரார்த்தத்தில் நாகத்தை அனுபவிப்பானென்று நீர் சொ கிறது கூடாது; அஃது எத்தாலென்னில், இவ்விடத்திற் பாவ களைச் செய்தவன் இறந்துபோகவும் அவனைத் தகனம் பண்ெ போடவும் காண்கையால்?

1. நெடிவு - வெப்பம், 2. செற - துயர் செய்ய.

மேல்விடை, பலமருந்தற்கு அங்குலாங்கம் ஏயும். எ - து. புண்ணிய பாவங்களைப் பண்ணினவன் அவற்றினது பலன்களைச் சுவர்க்க நரகத்தின் கண்ணே அனுபவித்தற்குச் சரீராதத்திற் பாவப்பருவமானால் 1 பூததேகமும் புண்ணியப்பருவமானால் 2 பூதசார தேகமும் யமதூதர் ஒரு கணத்திலே உண்டு பண்ணுவார்கள். அந்தச்சரீரஞ் சுகதுக்கானுபவத்தைப் பொருந்தும்.

இதற்குப் பிரமாணம் : சிவதருமோத்தரம். * “அருந்துயர்க் குழியி னழ்வாராகமே பாவத்தாகும்—பொருந்திய பூத்தாலே யிமைத்திடும்போது தன்னுட்—புரிந்துவிண் புகுவாராகம் புண்ணி யத்தாலே யாகும்—பொருந்திய பூதசாரத் தொருகணப் பொழுது தன்னில்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்விடை. ஒருவன் இம்மையிலே செய்த பாவத்துக்கு ஏது வாய் மறுமையிலே ஒரு சரீரத்தை உண்டுபண்ணி நரகத்தில் வாதிப்பவரென்பது எத்தினுக்கொக்கு மென்னில் ; குற்றஞ்செய்த வன் தப்பிப்போகக் குறுக்கே வந்தவனை வாய்மேல் அடித்தானென்பது போலும்; ஒருவன் பசிக்கு மற்றொருவன் உண்டானென்பது போலும்; இப்படி அனேகமாக உலகத்தின்கண்ணே சொல்லும் பரியாச வார்த்தைகளுக்கு ஒக்கும். இந்தச் சரீரஞ் செய்த பாவத் துக்கு அந்தச்சரீரம் வாதைப்படுமென்றீர். அதற்கும் இதற்குஞ் சம்பந்தம் ஏது ?

மேல்விடை. அதிற்பாயும் இதில் அறிவு. எ-து. அந்தச் சரீரத்தின்கட் சென்று புகும் இந்தச்சரீரத்தினின்றும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஏதுவாகிய இதாகிதங்களைப் பண்ணினவனுடைய அறிவு.

இதற்குப்பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். * “திரணுறு 3 செனுகைபோற் சீவன் நீண்டியே—வருமுரு வதனைமுன் னுடலை மாற்றிடுந்—தருமமே பருவமேற் சாரும் வானினைப்—பருவ மேற் நீவினை நிரயம்பற்றுமே.” என்பதனாற் காண்க.

மேல்விடை. அப்படி ஒரு சரீரத்தின்கண்ணே மற்றொரு சரீரத்தின்கண்ணுண்டாகிய அறிவுசென்று புகுமென்னுமிடத்துத் தருண

-
1. பூததேகம் - யாதனா சரீரம். 2. பூதசாரதேகம் - தேவசரீரம்.
3. செனுகை - ஒன்றைப்பற்றி ஒன்றைவிட்டு நகரும் ஒரு புகு.

பருவத்தை யிச்சித்துடைய ஒருவிருத்தன் ஒரு தருணம் இறக்கக்கண்டவிடத்து அவனது சரீரத்திற் பாய்தல் அஃதில்லாமையின், ஒருசரீரத்தின் அறிவு மற்றொரு புகுமென்றல் கூடாது.

மேல்விடை. இவண் வேறு உருப்புகலும் உளது. விடத்தும் 1 பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுவாருமுண்டு.

மேல்வினா. அப்படிப் பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுபவன் டத்து நாங்கண்டேயில்லை. அதுவும் அம்மி பறக்கக் கண்டு என்பதுபோலும் உலககற்பனா கதை.

மேல்விடை. யாமும் காயம் இது கிடப்ப மற்றொரு வில் தினம்புகல் ஓர் காதையன்றே. எ-து. அப்படிப் பிரவேசம் பண்ணுதல் இப்பொழுது இவ்விடத்திற் காண்கற்பனாகதை யென்றாயினும், நாடோறும் யாமெல்லாம் சொப்பனத்தின் கண்ணே இந்தத் தேகத்தைவிட்டு தேகத்திற் பாய்ந்து எவ்விடத்துஞ் சஞ்சரித்தலால், ஒரு தின்கண் இருந்துள் அறிவு மற்றொரு சரீரத்தின் கட்கண் சென்று புகுமென்பதே உண்மையென் றறிவாயாக. எ-து.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி * “2 பன்னக சங்கப் பரகாயந் தன்னிற் பாய்வோர்—துன்னுதோன் யாக்கை துறந்து செல்வதுவே போல—வுன்னிய வுயிர் வட்டு வானினாடு—மன்னிடு நனவு மாறிக் கனவினை போல்.” என்றும், திருமந்திரம். * “நாகமுடலுயிர் லண்டசம்—போகு நனுவைக் கனுவின் மறத்தல் போ—னரு ளாற்சென் றருவினைக்—கேகு மிடஞ்சென் றிருபய மையே.” அன்றியும், * “காயுந் 4 கடும்பரி காய்வாங்கல்போற்—சேயுமிடஞ்சென் றுலவவும் வல்லது—ஒய் போல வொன்றைவிட்டங்கொன்றி—லேயுமவரென்ன காயமே.” என்றும், * “சொப்பனத் தியங்குகாயஞ் சூழ்ந்துக்கு—நற்பயன் றறக்கற் துன்ப நாகுபின் சார்த—லுற்பவ மிவைகணிங்கி யொன்றையு முணரா யாது.

1. பரகாயப் பிரவேசம் - வேறு தேகத்தில் புகுதல்.
2. பன்னகம் - பாம்பு. 3. அண்டசம் - முட்டையிலிருந்து வது.
4. கடும்பரி - வேகக்குதிரை.

பன சுழுத்தி மேல்வை நிகழ்வசங்காரம்போலும். ” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

இ-து. கொலைத்தீமையுடையார் நரகம் அனுபவிக்குமிடத்துத் தத்தம் பாவத்தளவிற்குத் தக அவ்விடத்துண்டாகிய ஒரு பூததேகத்தைப் பொருந்துவரென்று சாதித்தது. (ச)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் உலோகாயதன் கூறுகின்றான்.

சொப்பனத்தின்கண் வேறொருசரீரம் வந்து பொருந்து மென்ற வார்த்தை பழுது. கனவிலே தோன்றுவதெல்லாம் நனவிற்கட்கண்ட நினைவாகு மென்றவார்த்தைக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

காதறநு முருவிதுவாஃ பறத்தலின்றங் கதற்கியல் பாய்க் காண்ட லானும், போதுறைவோ னாதியர்கண் முக மாதி கனவிலியாம் பொருந்தா தானு, மோதுநினை வவலு ணர்வா ருயிர்க்குணமில் வுடல்பிணத்தொன் றுணரக் கானேம், வாதமுள திலையுறக்கத் துணர்வுணர்வ துயிரெ னக்கொண் மதித்தே சில்லோய். (5)

காதல் தரும் உரு இது வான்பறத்தல் இன்று ஆங்கு அதற்கு இயல்பாய்க் காண்டலானும் போதுறைவோன் ஆதியர்கள் முகமாதி கனவில் யாம் பொருந்தாதானும் ஒதும் நினைவு அல. எ - து. இவ்விடத்து நம்மால் இச்சிக்கப்பட்ட இந்தச் சரீரத்துக்கு ஒருகாலும் ஆகாயத்திற் பறக்குந்தன்மை யின்மையானும், கனவின்கண்ணே தோன்றிய சரீரத்துக்கு ஆகாயத்திற் பறக்குதல் இயல்பாய்ப் புதுமையும் அதிசயமுந் தோன்றக் காண்டலினாலும், பிரமாவாதியாகிய தேவதைகளுக்கு உண்டாகிய பலமுகமுதலிய உறுப்புக்கள் நமக்குக் கனாவின்கண் உண்டாகாமையானும், சொப்பன தேகத்தை இச்சரீரத்தின் கண் கண்டு கேட்டிருந்தமையால் அந்த நினைவென்குதல் கூடாது. அடுத்தபடியென்னில், சொப்பனதேகம் பறக்கக்காண்கையாலும், இத்தேகத்துக்கு அஃதில்லாமையாலும், கண்டநினைவல்ல. அல்லது தேவதைகள் 1 ஆகாயகமனம் பண்ணுவார்களென்று கதைகளிற் கேட்ட

1. ஆகாயகமனம் - ஆகாயத்திற் செல்லுதல்.

நினைவென்னில், புராண காவியங்களில் பிரமாவாதி தேவதைகளுக்கு அநேக முகங்களும் அநேகங்கண்களும் அநேகங் கைகளும் உண்டென்று கேட்டிருக்கின்றோம். ஆகையால், அவ்வடிவமும் நமக்குச் சொப்பனத்தின்கட் பொருந்தல் வேண்டும். அஃது இல்லாமையால், கேட்ட நினைவு மல்ல; ஆதலிற் சொப்பனத்தின்கண் வேறொரு தேகம் வருமென்பதே சத்தியம்.

இதற்குப் பிரமாணம். * “இவ்வுடல் கனலு டெங்கு மியங்குரு வலவன் நென்ப—ரவ்வுடல் பறத்த லாற்கண் ளெநினை வல்லவாகு —மெவ்வி லிமையோர் கேள்வி நினைவெனி லிந்திராதி—திவ்விய வருக்கொளேமார் நிகழ்ந்தவ் வருவே நென்னே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படிச் சொப்பனத்தின்கண் இவ்விடத்திற் காணாதன கண்டோமாயினும், அதுவும் இத்தேகத்தின் குணமல்லது வேறொரு தேகமென்பது கூடாது. ஆதலின் ஒரு தேகத்தின் குணம் மற்றொரு தேகத்தின்கட் சென்று பொருந்துவதே யில்லை. உண்டென்னில், ஒரு ரத்தத்தினது காந்தி மற்றொரு ரத்தத்திற்சென்று பொருந்தவேண்டும். அஃதினமையால், இச்சரீரார்த்தத்தில் இதனுடைய குணமாகிய அறிவு வேறொரு தேகத்திற் சென்று புகுவதுமில்லை.

மேல்விடை. உணர்வார் உயிர்க்குணம். எ - து. நீ ஒன்றின் குணம் ஒன்றிற்சென்று புகாதென்பது ஒக்கும். இங்ஙன முண்டாகிய அறிவு இத்தேகத்தின் குணமன்று. இத்தேகத்தின்கட் கன்மவசத்தாற் பொருந்தியிருந்துள ஓரான்மாலினுடைய குணம்.

மேல்வினா. நீர் இங்ஙனம் இத்தேகத்தின்கண் . இதற்கு அன்னியமாய் ஒரு சீவனுண்டென்பது கூடாது. அஃதெனெனில், இங்ஙனம் காணப்பட்டுள்ள பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு என்னும் இந்த நான்கு பூதமும் நித்தியமாயுள்ளன. அவற்றுள் வாயு சலனக்லப்புண்டாகுதலின், இச்சரீராதிகள் தோன்றும். அப்படித் தோன்றினவென்பது எத்தாற்கண்டதென்னில்; மண் கடினமாயிருத்தல்போல, சரீரத்தில் எண்புதோலாதிகள் கடினமாய் மலர்தடித்து வீழ்தலினாலும், சலம் நெகிழ்ந்து பதஞ்செய்தலின் இரத்தாதிகள் நெகிழ்ச்சியுடையனவாய்ச் சலம் வீழ்தலினாலும், நெருப்

புச் சுட்டொன்றுவித்தலின் 1 உதராக்கினி அன்னபானுதிகளைச் சுட்டொன்றுவித்துத் தொக்கின்கண் வெப்புத் தோற்றுதலினாலும், வாயுச் சலித்துத் திரட்டுதலின் இச்சரீரத்துக்கு ஒடுதலாதி சலனத்தைப் பண்ணி நாசியாதிகளின் இயங்கக் காணுதலினாலும் அந்தப் பூதக்கலப்பு இந்தச் சரீரமென்பது பிரத்தியட்சம். பாக்கு வெற்றிலை சண்ணம்பு மூன்றும் கூடினவிடத்தில் ஒரு சிவப்புத் தோன்றுதல் போல, பூத சையோகத்தினால் முன்பில்லாத மனமுந்தோன்றும். இதுவன்றி, நீர்இந்தச் சரீரத்தில் ஒரு ஆன்மா உண்டென்னில், இப்படிப் பிரத்தியட்சமாகக் காணவேண்டும். அப்படிக்காணப்படாமையின், ஆகாசத் தாமரைப் பூவும் முயற் கொம்பும் ஆமை மயிரும் மணலிற் றைலமும் உண்டென்பதை யொக்கும். ஆதலின், ஆன்மா உண்டென்பதேயில்லை. இவ்விடத்துத் தோன்றும் உணர்வெல்லாம் தேககுணமே.

மேல்விடை. இவ்வுடல் பிணத்து ஒன்று உணரக்கானேம். எ - து. நீ இந்தத் தேகத்தின் குணம் அறிவென்னுமிடத்துப் பிணமான 2 அவதாரத்தில் தேகங் கிடக்கக் கண்டேம் - உணர்வு அங்ஙனங் கண்டிலேம். ஆதலின் உணர்வு தேகத்தின் குணமென்பது கூடாது.

மேல்விடை. பிணமான சரீரத்தில் வாயு நீங்குதலால், அக்கினி அலியும் அப்பொழுது அறிவுங்கெடும். அவைகள் நீங்கியது எவ்விதத்தார் கண்டதென்னில், பிணத்தினுசியிற் காற்றுங் கண்டிலேம். 3 தொக்கில் வெப்பமுங் கண்டிலேம். ஆதலின், அவைகள் நீங்கியது உண்மை. நீங்குதலின், சரீரத்தின்கண் அறியாமை யுடையும்.

மேல்விடை. வாதம் உறக்கத்துஉளது இலை உணர்வு உணர்வது உயிரெனக்கொள் மதித்தேச இல்லோய். எ-து. நீ இங்ஙனம் பிணமான காலையில் நீங்குமென்ற வாயு உறக்கத்தின்கண் நீங்காமே யிருக்கவும், அப்பொழுது தேகத்தின் கண்ணே பாம்பு ஏறிவருதலுஞ் சத்துருவருதலுஞ் சரீரம் அறியாமே கிடத்தலால், வாயு நீங்க அறிவு கெடுமென்பது கூடாது. ஆதலிற் கண்மவசத்தால் அவததைகடோறும் ஒடுங்கியும் உணர்ந்தும் வருவானோர் ஆன்மா உளனென்று அறிவாய் ஞானப்பிரகாசமின்றி இருளடைந்த புத்தியினையுடையோய் எ - து.

1. உதர அக்கினி - ஜாடர - அக்கினி - வயிற்றுத்தி. 2. அவதாரத்தில் - சமயத்தில். 3. தொக்கில் - தோலில்

இதற்குப் பிரமாணம் : சிவஞானசித்தி. * “உடலின் வேறு யிரே னிந்த வுடலன்றோ வுணர்வ தென்னி—னுடல்சுவ மாண போது முடலினுக் குணர்வுண் டோதா—னுடலினின் வாயுப்போளு லுணர்ச்சியின் மூலுக் கென்னி—னுடலினில் வாயுப்போகா துறக் கத்து முணர்வ தின்றே.” என்றும், சிவப்பிரகாசவெண்பா. * “உடம்பு நீ யல்லை யுறக்கத்தி லெல்லா—மடங்கப் பிணமாகையாலே - திடம்படவும்—வேறுதா னுண்டோ விடாதே யருந்து கின்ற—சோறுகாண் காயச் சமை.” என்றும், மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க.

இ.து. சொப்பனதேகம் இத்தேகத்துக்கு அன்னியமென்றும். இத்தேகங்களைக் கண்மவசத்தாற் பொருந்துவானோர் ஆன்மாவுள னென்றும், கூறியது.

இவ்வளவுஞ் சரீரமே ஆன்மாவென்னும் உலோகாயதனை மறுத்துச் சரீரத்துக்கு அன்னியமாய் ஒரு ஆன்மா உண்டென்றும், அவன் இம்மைக்கண் செய்த கொலைத்தோடத்தைச் சரீரார்த்தத் தில் வேறொரு தேகத்தைப் பொருந்தி நரகத்தில் அனுபவிப்பது உண்டென்றும், சாதித்தது.

(இ)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேல் 1 ஏசுமத வாதி கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் உலோகாயதன் கூறிய உரைபழுது. நீர் கூறிய வற்றுள்ளும் சிறிது ஒக்கும் சிறிது ஒவ்வாது. யாதொக்கும் யாதொவ்வாதெனில், நீர் கொலையாற்பாவம் உண்டென்பது ஒக் கும். எல்லாக் கொலையாலும் பாவம் உண்டென்பது கூடாது. அஃது எங்ஙனமெனின், மனுஷரை மனுஷன் கொன்றால், கொன் றவன் நரகத்தழுந்துவான். அஃது உண்மை. மிருகாதினைக் கொன்றதனால் பாவம் உண்டென்பதில்லை. அஃதேனெனில், மிருகாதினை மனுஷருக்கு உபகாரமாகக் 2 கர்த்தர் படைத்துக் கொடுத்தாரென்று 3 எங்கள் சத்தியவேதத்தில் இருக்கின்ற தென்று கூறிய அவனுடைய உரையை மறுத்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

1. ஏசுமதவாதி - கிருஸ்துவன். 2. கர்த்தர் - கடவுள். 3. சத்திய வேதம் - பைபில்.

தேசிறைமா னுடர்க்கெவையு மருளி னுண்டிக் கீடமை யென் செய்வாய் மாந்தர்ச், காசருள்வ தெனைவேங்கை யாதி யச்சா திகளவாரசொற் கூடங்கு மாறென், காசடைந்திம் முறையுமோரோர் காற்றிரிவ தெனைமுனஞ்செய் கருமந் தன்னாற், பேசுமச ராதியுந் வுயிர்க ஞற னுண்மையுன் சொற் பிழையா மன்றே (6)

தேச இறை மானுடர்க்கு எவையும் அருளின் உண்டு ஈக் கீடம் ஐ என் செய்வாய். எ-து ஞானரூபியாகிய ஈசுரன் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்தானாகில், மலத் தின்கண் ஈயால் உண்டாகிய துண்ணிய புழுவும் மற்றும் பரமா னுவினும் துண்ணிய செந்துக்களும் உனக்கென்ன பிரயோசனத் துக்கு வரும். அவைகள் அப்பிரயோசனமென்னில், கருத்தா ஞானமயனென்பது கூடாது.

இதற்குப் பிரமாணம்: 1 ஏசுமத நிராகரணம். * “அறிகில நரர்க்காய்வேண்டி யளித்தனன் மிருகமாதி—யிறையவ னென்ற யோரீ யின்றிட மலமீ தூருஞ்—சிறுபுழு விரையு ருதென் செய் குவை யதனை நோக்க—வறிவரு துணியதேகி யனந்தநீ யவை யென் செய்வாய்.” என்பதனாற்காண்க.

வாதியுத்தரம். சீவன்களிலே சிறியவைகளெல்லாம் பெரியவைக்கு இரையாய் ஒன்றுக்கொன்று வேண்டியிருத்தலின், எவையும் 2 பாரம்பரியத்தில் மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்ததே.

மெல்லிடை. வேங்கையாதி மாந்தர்க்கு ஆச அருள்வது ணை. எ-து. மனுஷருக்கு உபகாரமாகப் படைத்த மிருகவர்க் கத்துள் சிங்கம் புலி யானை கரடி பாம்பு தேள் முதலியவைகள் மனுஷருக்கு இதப்பிரயோசனத்துக்கு வாராமல் வருத்துதலுங் கொல்லுதலுங் செய்தலால் உபகாரமாகப் படைத்ததென்பது கூடாது.

1. ஏசுமத நிராகரணம் என்னும் நூல், சதுரகராதி யியற்றிய வீர மாமுனிவரென்னும் கிருஸ்துவரை கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய ஸ்ரீ சிவ ப்ரகாச சுவாமிகள் கண்டித் தெழுதியதாமென்பர்.

2. பாரம்பரியத்தில் - முறைமுறையில்.

மேல்வாதி யுத்தரம். கருத்தா ஆதியிலே ஒரு மனுஷனைப் படைத்து மிருகாதிகளும் அவனுக்கு அடங்குவனவாகப் பண்ண இன்னபடி நடவென்று ஒரு புத்தியுங்கூற; அவன் அந்தப் புத்தியின் வழி நடவாமல் தவறு செய்தலால், மிருகாதிகள் உனக்கு அடங்காமற் போகவென்று சபித்தலின், அவனுக்கும் அவனது சந்ததியாகிய மனுஷருக்கும் மிருகாதிகள் அடங்காமற்போயின

மேல்விடை. அச்சாதிகள் அவர்சொற்கு அடங்குமாறு என். எ-து. அங்ஙனம் சாபத்தால் மிருகாதிகள் அடங்காவு முன் ஆடு மாடு எருமை பன்றி நாய் கோழி முதலிய சில சீவன்கள் மனுஷருக்கு அடங்குதலால் சபித்தது பொய்யாம் சாபத் தவறிற்றென்னில், கருத்தா 1 அசத்தளம். ஆதலிற் சபித்த தேயில்லை.

இதற்குப்பிரமாணம்: ஏசுமத நிராகரணம். * “வாய்திறந்தல றும் வேங்கை வல்லிட முமிழ்பாம்பாதி—நேயமற் றெவர் கூற்றாய நிகழ்வதெ னுலகத்தநாட்—யேவ னாதிக்கோதுஞ் சொன்னெறி யடங்கா தென்னி—யாகோ வாதிமாந்தர்க் கடங்கிய விதமென் கொல்லோ.” என்பதனாற் காண்க.

மேல்வாதி யுத்தரம். அங்ஙனஞ் சாபத் தவறிற்றென்பதில்லை. மனுஷருக்குப் புலியாதிகள் அடங்காமலும் மாடு முதலிய அடங் கவுங் கருத்தாவினது சாபமே.

மேல்விடை. இம்முறையும் காசு அடைந்து ஒரோர் கால் திரிவது எனை. எ-து. நீ இங்ஙனங் கூறிய முறைமையும் பழுது டைத்தாக, ஒருகாலத்திற் பாம்பு முதலியன ஒருவனுக்கு அடங்கு தலினாலும் பசு முதலியன ஒருவனைக் கொல்லுதலினாலும் அது வங் கூடாது. ஆதலின் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதி களைப் படைத்ததேயில்லை.

இதற்குப் பிரமாணம். ஏசுமத நிராகரணம். * “சொல்லின னவர்க் கச்சாதி யடங்கவுந் துயரஞ் செய்தே—கொல்லமற்றையவு மீசனென் றிழிந் கொடுநா காதி—நல்லவாவோரோர் காலத் தடங் கலா னவிலச் சாதி—யல்லல்செய் திடலாற் றீயோ யறைந்த சொற்பழுதேயாகும்.” என்பதனாற் காண்க.

1. அசத்தளம் - சாமர்த்தியமில்லாதவனும்.

மேல்வாதி யுத்தரம். அங்ஙனமாயில், கருத்தா¹ பட்சவாதி யாம்; சர்வசிவன்களையும் ஒரு படித்தின்றி² ஊர்த்த யோனியாக வு³ 3 திரியக்கு யோனியாகவும் படைத்தமையால்.

மேல்விடை. உயிர்கள் முனஞ்செய் கருமத்தன்னால் பேசும் அசராதி உரு உறல் உண்மை உன்சொல் பிழையாம் அன்றே. எ - து. ஆன்மாக்களெல்லாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் அநாதி⁴ சென் மார்தரங்களிற் செய்த இதாகிதங்களினுண்டாகிய புண்ணிய பாவத்தினாலே இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சராசர வடிவங்களைப் பொருந்துதல் சத்தியம். ஆதலின், உன்னுடைய வேதம் சத்திய வேதமாகாது அசத்தியவேதமாயிற்று. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்; திருவாசகம். * “புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்—பல்லிருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகி— கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்—வல்லசுரராகி முனி வராய்த் தேவராய்ச்—செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்து— ளெல்லாப் பிறப்பும் பிறத்தினத்தே நெம்பெருமான்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

இ - து. ஈசான் மனுஷருக்கு உபகாரமாக மிருகாதிகளைப் படைத்தானென்பது அசத்திய மென்றும், ஆன்மாக்கள் கன்மத் தால் நானாளுபம் பெற்றது சத்தியமென்றும், கூறியது. (சு)

இப்படிக்கூறிய சைவ சித்தாந்தியை நோக்கி⁵ வாமி கூறு கின்றான்.

இங்ஙனம் ஆன்மாக்களெல்லாம் கன்மவசத்தினாலே சராசர வடிவம் அடைந்தார்களென்றும், கொலையினூற் பாவம் உண்டென் றும், கூறியது ஒக்கும். ஏசுமதவாதி கூறிய உரைபழுது. கொலையினாலே பாவம் உண்டாயினும், சிறிதிடத்து உண்டு. சிறி திடத்து இல்லை. அதுவும் மேலே உம்முடைய வசனத்தினாலே தானே அறிவிக்கின்றேன். நீர் இப்பொழுது இந்த ஒரு வினா விற்கு உத்தரம் கூறல் வேண்டும். அஃது யாதெனில் சராசரங்க ளெல்லாம் சீவனென்றீர். அவற்றுள் அசரமாகிய மாமுதலிய

1. பட்சவாதி - ஒரு பக்கத்திற் பிரியன். 2. ஊர்த்தயோனி -. தேவமனுடப் பிறப்புகள். 3. திரியக்குயோனி - மிருகப்பிறப்பு 4. சென்மார்தரம் - முற்பிறப்பு. 5. வாமி - தேவிபக்தன்.

சீவன்களை நீர் கொண்டு அருந்துகின்றீர். அவற்றினால் உமக்குத் தோஷமில்லாதது என்னை. கூறும் என்ன, மேல் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

பிழையுறுதல் சிறிதசரக் கொலையதனால் சரக்கொலையிற் பெருகா திங்ங, னிழிவுதரும் பருவமடை தலினுற்கீ ராதியைந்து ப்யுந் தாய, வழகிபவா னுனயின்றோன் கீழெ னமே லாவர்குறைந் தடைபா வத்தான், முழுமலப்பன் ரியையருந்தும் புலையர்பன்றிக் குறும்பருவ முறையி னுமால் (7)

அசரக்கொலையதனால் பிழையுறுதல் சரக்கொலையில் பெருகாது சிறிது. எ - து. சராசரமெல்லாம் சீவனாதலில் அசரக் கொலையினாலும் பாவமுண்டென்பது நிச்சயம். பாவம் உண்டா யினும்; சரக்கொலையிற் பாவம்போல மிகுதியில்லை. 1 கிஞ்சித் பாவம்.

மேல்வினா. சீவன்களெல்லாம் சமமாயிருக்க அசர சீவ கொலையிற் பாவங் குறைந்திருப்பானேன்?

மேல்விடை. இழிவுதரும் பருவம் அடைதலினால் இங்ஙனம். எ - து. அந்த அசரசீவிகள் இங்ஙனங் கூறப்பட்ட 2 எழுவுகைத் தோற்றத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடைய வாதலினால், பாவங் கொஞ்சமே.

மேல்வினா. அப்படிப் பருவத்தினது உயர்ச்சி தாழ்ச்சியாற் பாவம் ஏறிக் குறைந்திருப்பதற்குத் திட்டாந்தம் யாது?

மேல்விடை. கீர் ஆதி ஐந்தும் ஈயும் தாய அழகிய ஆன் ஊன் அயின்றோன் கீழென மேலாவர் குறைந்து அடை பாவத்தால் முழுமலப் பன்றியை அருந்தும் புலையர். எ-து. பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமய மென்னும் பஞ்ச 3 கவ்வியங்களையும் உலகின் கண் வழங்காவிருக்கும் நிர்மலதேகியென்னுஞ் சிறப்பினையுடைய பசவினது மாமிசத்தைப் புசித்தோன் தாழ்ந்தகுலமாக, அவனரி

1. கிஞ்சித் - அற்பம். 2. எழுவுகைத்தோற்றம் - சேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, நாவரம். 3. கவ்வியம் - கோவி

ஊம் உயர்ந்த குலமென்று சொல்லப்படா நிர்ப்பர்கள் முழுமலதேகி யாகிய பன்றி மாமிசத்தைப் புசியாநிற்குஞ் சண்டாளர். பன்றிக் கொலையாற் பாவங்குறைதலின்.

மேல்வினா. பன்றியிற் பாவங்குறையவேண்டியதென்?

மேல்விடை. பன்றிக்கு உறும்பருவமுறையின் ஆமால். எ-து. பன்றி மிருகவர்க்கத்தான் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடைய தாகையா லெனக் கொள்க. எ-து.

பசு பஞ்சகவ்வியங்குளையும் வழங்கும் நிர்மலதேகி என்பதற் குப் பிரமாணம்: நிருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம். * “ஆவினி லைந்து மமரந்தாய் நீயே யளவில் பெருமை யுடையாய் நீயே— புலினி னூற்றமாய் நின்றாய் நீயே போர்க்கோலங் கொண்டெய் லெய்தாய் நீயே—நாவி னடுவுரையாய் நின்றாய் நீயே நண்ணி யடியென்மேல் வைத்தாய் நீயே—தேவ ரறியாத தேவனீயே நிருவையா நகலாத செம்பொற்சோதி.” என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். * “மாவையு ரித்ததன்கொண் டங்கமணிக் தனை வஞ்சம னத்திறையு நெஞ்சணு காதவனை—முவரு ருத்தனதா மூலமுதற் கருவைய மூசிடமால் விடையின் பாகனை யாகமுறப்— பாவகமின்றி மெய்யே பற்றுமவர்க்கமுறைப் பானறு நெய்தயிரைந் தாடுப ரம்பரனைக்—காவலெ னக்கிறையென் றெய்துவ தென்று கொலோ கார்வயல் சூழ்கானப் பேருறை காணையே.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். * “இங்கு மின்சுவையுமி னைஞ்சுவார்க்— கங்கு மின்ப மடைகைக்குக் காரணம்—பொங்கு தன்புன லுண்டிபுற் றின்றான்—மங்கலந்தருந் கோவெனும் வான்பொருள்.” என்றும், சிவஞான தீபம். * “பொற்பமரும் பாற்கடலி னுற்பவமாஞ் சுரபி புகலிதன் கோமயத்திற் 1 கூவினந்தா லுளவா—மற்புதமார் நிருமகனங் வில்வமதிற் பொருந்து 2 மகிலாரம் பனிதமத 3 னைய தனி லுளவாக்—கற்பமருஞ் சுராமுத 4 நவநீதத் துதிக்குங் கதிரு டனை செக்கெலதன் பாலதனிற் றேன்றுஞ்—சொற்பயில்தங் குவியமறை யுற்பலநீ ரதனிற்றேன்றியிடம் ரோசனையு மதனூதாத் துதிக்கும்.” என்றும், காசிகாண்டம். * “ஆன்குளப் படியிற் றேன்று மருந்துகடோயப் பெற்ற—ஆன்பயி லியாக்கை கங்கை தோய்த்தா மருப்பிண்ச்சி—வான்புனற் கடவுட் பேரியா நிருக்

1. கூவினம்-விளம்பர். 2. மகிலா-ஆரப்பலிவர் - புகழ்மறவு, கற்பனா தரு சுரப்பூரம். 3. ஆனை - தயிர். 4. நவநீதம் - வெண்ணிலம்.

கும்வா னிலவு காலுங்—கூன்பிறை முடித்த செல்லி கொம்பிடை வதியுமாதோ.” என்றும், பெரிய புராணம். * “சீலமுடைய கோக்குலங்கள் சிறக்குந் தகைமைத் தேவருடன்—காலமுழுது முலகனைத்துங் காக்குமுதற் காரணராகு—நீலகண்டர் செய்யசடை நிருத்தர் சாத்து நீறுதரு—மூல மவதாரஞ் செய்ய மூர்த்த மென்றான் முடிவென்றோ.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

பன்றி முழுமலதேகி என்பதற்குப் பிரமாணம் : * ஏறாத மேட்டுக் கிரண்டு துலயிட்டாற்போற்—பேரூயே னங்கோழிப் பேரிட்டு—மாறாத— புன்மக்கள் வாயிற் புலயர் மலமிறைக்க— நன்மக்கள் கண்டு நகும். என்றும், * “பன்றிதுன் மலமுண்டா வென்பாந்தூறு துடலமெங்கு—மென்றிருந் தினையோ பேதாயினித் தது பருக்குமாதே—னன்றியு நோய ருணை பத்தியமடையக் கண்டு—முன்நறு னுணராய் நானுமுண்டினை மலமீதுண்மை.” என்றும், * அசுத்தமாமலத்தை யேதின் நவத்தினு லுடலந்தாங்கு—மீசுத்தமாம் பன்றியாதி யருந்திமா நரகத்தாழு—மசுத்தருஞ் சுத்தர்போல வருவருப் புடையராகி—யசுத்தமா நிலத்திற் கீரையாதிதீதென்ப தென்றோ.” என்றும், * கூறுநாய் கழுதை பன்றி கோழியு மலத்தைத் தின்னும்—வீறுடன் கழுதை நாயை விரும்பியே தின்னா தென்கொ—நேறியே தெளிந்து பார்க்கிற் நீதான மலமாமெல்லாம்—வேறுமோர் நரகத் தெல்லை விதிக்கவு மிவர்க்கு வேண்டாம்.” என்றும், * “தம்மினு முயர்ந்தோர் கீழோர் தம்திலத்தறலுண் டாரே—லம்மவங் கவருங் கீழேன்றவர் மனைப் புனலுமுண்ணு—விம்மினி தர்கடாஞ் சீச்சி யீனர்தம் மலத்தையுண்டு—விம்முடற் பன்றியாதி விரும்பியுண் டவப்ப தென்றோ.” என்றும், வருவனவற்றார் காண்க.

பன்றியாதிகளை உண்டோரும் புலயர் என்பதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். * “கொலைவினையராகிய மாக்கள் புலவினையர்—புன்மை தெரிவா ரகத்து.” என்றும், சிவவாக்கியர் * “புலயரைப் புலயரென்னும் புத்தியற்ற மாந்தரே—புலயனார் மலம்புசிக்க நாடுமீது புத்தியோ—புலயருக்கு னொக்குமம்மையென்று ரைத்த புல்லரும்—புலய ராகிராகி னுட்புகுவ ரையராணையே,” என்றும், * “ஈவானே தெய்வ மிரப்பே யிழிவரவென்—ரூய்வானே தூலின் பயனறிவான் - பேய்வாழும்—காடே கரப்பவர் தம் மில்லங்கும்புலயன்—வீடே 1 விடக்குணபான் வீடு.” என்றும், * “பறையரைப் பறைய ரென்று பறைந்திடு மனிதர்கேளீர்—

பறையர்தம் மலத்தைத் தின்ற பன்றியைப் புசிப்ப தென்றோ—
கறையதே யாகு மந்தக் கறிதனைக் கலத்தினிட்டு—மறையவே
வைத்துத் தின்னுமனிதரே பறையர் கண்டார்.” என்றும், புல
யென்னும் புலதீரப் புனலென்னும் புனன் மூழ்கி—யலைகின்ற
முழுமூட ரறிவென்ன வறிவென்ன—புலயன்றன் மலமுண்ணு
மெமையுண்ணும் புலயர்க்குக்—குலமென்ன நலமென்ன கூக
வென் றன்கோழி.” என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.
பன்றி மிருகவர்க்கத்துள் தாழ்ந்த பருவத்தினையுடையது என்பத
ற்குப் பிரமாணம்: திருவிளையாடல். * “அன்றியும் பெருமை மிக்க
வலகில்யோ னிகளிற றேயா—தென்றுமே லாக வோங்குந் தலைவநீ
யிருந்த பொல்லாப்—பன்றியு நாற்கா லுள்ள பல்பெருஞ் சாதிக்கெ
ல்லா—மொன்றிய கடைய தன்றோ வுளத்திடை யோருங் காலே.”
என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ-து. சராசரபேதம் உணர்த்துவான் பருவத்தாற் பசு உயர்
ந்ததென்றும், பன்றி தாழ்ந்ததென்றும், கூறியது. * (எ)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தார்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாமி
கூறுகின்றான்.

பசுவும் பன்றியும் மிருகசாதிய பேதமாயிருக்கப் பருவ
பேதம் வருவானேனென்றவளவில் அவனை நோக்கி மேலுத்தரங்
கூறுகின்றார்.

முறைமைதெரி யந்தணரும் புலையருமா னுடனென
லின் மொழிந்த வானுஞ், செறிமலப்பன் றியுமிருக மெனப்
படுமாங் கவர்கொலையிற் றிகழா நிற்கு, நிறைவினொடு
குறைவெனவான் பன்றியிவற் றருங்கொலைக்க ணிகழும்
பாவ. மறிஞரிவை யெனக்கொலைமை யசரமாத் குறைதரு
மென் றறைவ ரன்றே. 8.

முறைமைதெரி அந்தணரும் புலயரும் மாணுடர் எனலின்,
மொழிந்த ஆனும் செறிமலப்பன்றியும் மிருகம் எனப்படும். எ-து.
வேதாகமவீதிகளை அறிந்த பிராமணரும் அவைகளை அறியாத
புலயரும் மனுஷசாதியென்று சொல்லப்படுதல்போல முற்கூறிய
நிருமலதேகியாகியபசுவும் 1 சமலதேகியாகிய பன்றியும் மிருகசாதி

1. சமலம் - மலத்தோடு கூடியது.

யென்று சொல்லப்படும்.—பாவம் ஆங்கு அவர் கொலையில் திகழா நிற்கும் நிறைவினோடு குறைவு என ஆன் பன்றி இவற்று அருந் கொலைக்கண் நிகழும். எ-து. இங்ஙனம் பாவமானது மனுஷக்கொலைகளுள் பிரமக்கொலையிலே ஏறியும் நீசக் கொலையிலே குறைந்தும் இருத்தல்போல, மிருகங்களுள் பசுக்கொலையிலேறியும் பன்றிக்கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமெனக்கொள்க. இவையென அசரமதில் கொலைமை குறைதரும் என்று அறிஞர் அறைவர். எ-து. இத்தன்மைபோலச் சரக்கொலையிலே பாவம் ஏறியும் அசரக்கொலையிலே குறைந்தும் இருக்குமென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர். எ-து.

பிராமணரும் பசுவும் உயர்ந்த பருவத்தினையுடைய என்பதற்குப் பிரமாணம்; சிவதருமோத்தரம். * “அரணதி யொருமூவராமரேசர் மருமானு—மொருவரம் லுறைவார்க ளுமையாதி மடவாரு—மரிதாய மறையோர்க ளுடலாவி னுடலார்வ—மொருவாது வழிபாடு புரிவார்க ளுயர்வாரே.” என்றும், காசிகண்டம். * “உறு புல னடக்கி வேத நெறிவழி யொழுகினிற்—1 வறுதொழிலோரு மானுங் குலமொன்று மவருளாய்ந்து—மறுவறு மறையோர் தம் பான் மந்திர மனைத்தும் வைத்தேன்—ஒருதுவிடையவிக ளியாவந் தோமறத் தொகுத்து வைத்தேன்.” என்றும், வருவனவற்றூற் காண்க.

இ - து. 2 பிரமகத்தியிற் கோகத்தியிற் பாவம் ஏறியும் நீசக் கொலையிற் பன்றிக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருத்தல் போலப் பருவபேதத்தாற் சரக்கொலையிற் பாவம் ஏறியும் அசரக்கொலையிற் பாவங்குறைந்தும் இருக்குமென்று சாதித்தது (அ)

பின்னும் வாயியை நோக்கி அசரக்கொலையிற் பாவங் குறையுமென்பதற்கு மேலும் ஒருத்தரம் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

அன்றியுந்தா வரவுருவஞ் சரமதுபோற் குறைப்பின்னுயிரகலா பாவங், குன்றியுற லுண்மையவை குருவாதிக் களித்துணவக் கொலைமை தன்னோ, டொன்றியுழ வாதியிற்சார் பாவமுந்தேயந் சழியுமன் னோர்க்குட் டொணுதா, னன்ற

1. அறுதொழில் - ஓசல் ஓதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஈதல் ஏற்றல். 2. பிரமஹத்தி கோகத்தி-பிரஹ்மணக்கொலை கோவிண் கொலை.

நிகண் ணப்பரினம் பனைச்செருப்பா லுதைப்பதெவ னல
மில் லோயே. (9)

அன்றியும் தாவர உருவம் சரமதுபோல் குறைப்பின் உயிர் அகலா பாவம் குன்றி உறல் உண்மை. எ - து. தாழ்ந்த பருவத் தினாலே அசரக்கொலையிற் பாவங் குறைந்திருக்கு மென்ப தன்றியும், பின்னும் ஒரு விதத்தாலும் அக்கொலையிற் பாவங்குறையு மென்று கூறப்படும். அதுஎதினா லென்னில், அசரவடிவங்களா னவை சரவடிவங்களைப்போலக் குறைக்கருவிகொண்டு குறைக்கு மிடத்து நாசத்தையடையாது பின்னுங் கிளைத்தெழுதலானும், தறித்த கோட்டினை மற்றோரிடத்தில் வைக்க அதுவுந் தளிர்ந்த லானும், அக்கொலையால் வரும் பாவஞ் சரக்கொலையிற் போலாது குறையுமென்பதே சத்தியம்.

இதற்குப் பிரமாணம் : புலான்மறுத்தல். *¹“ மரக்கோட்டைக் காதிவந்து வைத்தான் மரமு—மரக்கோடுந் தானிரண்டாய் வாழுஞ் - சரிக்கின்ற—வோருயிரின் கால்வாங்கி யோரிடத்தே வைத்தான்மற்—நீருயிர்தா னாமோ வியம்பு.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

மேல்வினா. அப்படி அசரக்கொலையாற் பாவம் அற்பமாய் வரினும் நாடோறும் வந்து கூடுதலாற் சரீரார்த்தத்தில் அநேகமா கச் சமக்கும். அஃதன்றியும், அசரமுயற்சியா லுண்டாகுஞ் சரக்கொலைகளும் அனந்தமாதலின், அவற்றினது பலத்தினை நீர் அனுபவியாது நீங்குமாடுந்நனம் ?

மேல்விடை. அவை குருவாதிக்கு அளித்து உண அக்கொ லைமை தன்னோடு ஒன்றி உழவு ஆதியில் சார் பாவமும் தேய்ந்து அழியும். எ-து ஒரு விவேகியானவன் அசரபதார்த்தங்களை வேதா கமங்களில் இல்லறத்திற் கோதிய தருமம் வழுவாமல் தேவர் அதிதி அனல் தேசிகர் என்னும் நால்வகையோர்க்கும் முன்னாட் டிப் பின்னுண்பானாகில், அன்னங் காய் தழை முதலிய அசரக் கொலையால் வருந்தோஷமுமற்று, உழுதல் கூலிவேலை செய்தல் வாணிகஞ் செய்தல் சினமிகுத்தல் அசத்தியங்கூறல் வீடுதூர்த்தல் மெழுகுதல் நெருப்புமுட்டல் தண்ணீர் கவர்தல் நெற்குத்துதல்

என்பன கூடப் பத்துவிதத்தான் வரும் பாவமும் அவ்வக்காலத்தில் எட்டமாதலின், அவனுக்கு சரீரார்த்தத்திற் சமக்கும் பாவமேயில்லை.

இதற்குப் பிரமாணம் : சைவசமயநெறி. * “1 தேவராகியயன நேசிகர்க்கென் 2 நடவன—தேவருல கத்திலமிர்தென்.” என்றும், சிவதருமோத்தரம். 7 * “தலத்துழல் கூலிவேலை சந்தையிற் கொண்டு விற்கை—குலத்தசொற் கூட்டுங் கோப மசத்தியங்கூற லுள்ளு 3 மலக்கிடன் மெழுகலங்கி யாக்கனீ ரரிசி யென்றே—யிலக் கியத்தியம்பும் பத்துத் தமக்கெனிற பாவ மீட்டும்.” அன்றியும், * “தேசறு சிவாதிபூசைக் கெனவிவை தம்மைச்செய்யி—சைமாம் பாவபேதந் தம்மையே நாடிச்செய்யிற்—பாசமாய் நாகபேதப் படு குழிப் படுத்தி யென்று—மூசல்போலுழல்வித்தாக்குந் தயரினுக் களவுமுண்டோ.” அன்றியும், * “அட்டவை தம்மைச் சொன்ன நால்வரு மருந்த வண்பா—லிட்டிமிக் கதனை யுண்கையமுதமீயாதே யுண்கை—கட்டமுங் கடுவுமாவி கழிந்தலுன் காயந்தானு—மொட் டியே யுடலிற்றேன்றும் புழுவுமென்றெழிக வோரந்தே.” அன்றி யும், * “இறவாதிருக்கச் செய்யு மருந்தியாதே யெனினு மில்லகத் துத்—துறவா திருந்தாரணவரொடுந் துய்த்தல் கடனே துயக்குந் துப்—பிறர்சொல்பழியும் பேணாதே பெரியோர். தமக்கு நாணாதே— சிறிது மிரக்கஞ் செய்யாதே தானே யருந்துஞ் சிதடனுமே.” என்றும், காகிகாண்டம். * “தேவர் 4 தென் புலத்தோர் துறந்தவர்க் களித்த சேடநல் லமிர்தினு மினிதா—மியாவரே யெனினு மதிதிய ரிறந்தோ ரிமையவ ரிங்கிவர்க் கின்றிக் 5 கூவல்போ லாழந்த பாழ் வயி நதனிற் கொட்டுகந் கமைத்த வெண்சோறு—நாவுறை புழுவா மெனமறை யனைத்து நவின்றிடு மென்பர்நன் குணந்தோர்.” அன்றியும், * “உம்பர்வேதியர் விருந்தினரை யூட்டி துகராள்—தம் பசிக்கன றணிப்ப 6 நனிதுய்த்த விவரை—வெம்பு கண்டக ருளத் தின்மிக வெம்மை புரியுந்—கும்பிபாகநர கத்திடை குளிப்ப வெறி வாய்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. இம்முறைமை மாமிசத்தை நிவேதித்தால், குரு வாதிக்கு அர்ப்பிதமாகாதோ?

மேல்விடை. அன்றோர்க்கு ஊன் ஊட்டொணது. எ-து குருவாதி நால்வார்க்கும் மாமிசத்தை நிவேதிக்க வொண்ணாமையின்

1. அதிகி - முன்பின் அறியாது அகாலத்தில்வந்தவன். 2. அட்ட-சமைத்த. 3. அலக்கிடல் - பெருக்கல். 4. தென்புலத்தோர் - பிது
5. கூவல் - கிணறு. 6. நனிதுய்த்த - நன்றாக அருந்திய.
7. உழல் - உழுதல்.

அது செய்தலிற் சரக்கொலைமை நீங்குதல் கூடாது. அஃதென் போலவெனில், ஒருவன் ஒரு குற்றஞ்செய்து அக்குற்றத்தை நீக்கும்பொருட்டு இராசாவைப் பிரார்த்திக்கச் செல்லுமளவில் அந்த அரசனுக்குப் பிரீதியில்லாத காரியத்தைச் செய்துகொண்டு போனானாயின்; முன்பு அவன் செய்த குற்றமும் தீராது பின்புந் தண்டிக்கப்படுவான். அது போலப் பிரீதியில்லாத மாமிசத்தை ஈசராதி தேவதைகளுக்கு நிவேதித்தால், சரக்கொலைமையும் தீராமல் 1 அநர்ப்பிதமாதலின் அதிபாதகமும் வரும்.

மேல்வினா. மாமிசம் ஈசுவரப்பிரீதியின்றென்பது கூடாது. முன்பு கண்ணப்பர்நிவேதித்திருத்தலின்.

மேல்விடை. நன்று அறி கண்ணப்பரின் நம்பனைச் செருப்பால் உதைப்பது எவன் நலம் இல்லோயே. எ - து. கண்ணப்பர் மாமிசமிட்டு முத்தி பெற்றாரென்பது சத்தியம். அதுபோலப் பிறரும் மாமிசத்தை நிவேதித்தல் கூடாது. அதேனெனில், கண்ணப்பர் பூர்வசன்மத்திற் செய்த தபோபலத்தினாலே ஒரு காலத்திற் காளத்தியீசுரரைக் கண்ட மாத்திரத்திலே பேயின்கட் பிடியுண்டாடுவொருவனுக்கு அவனது சரித்திரம் பேயின் சரித்திரமாகி நின்றதுபோலக் கண்ணப்பருடைய சரித்திரமெல்லாங் காளத்தியீசுரருடைய சரித்திரமாக நின்றலால்; அவர்க்கு மோகக்ஷங்கைகூடிற்று. அவர் உன்னப்போல ஒரு ஆசாரியனை அடைந்து இது பாவம் இது புண்ணியம் இது செய்யலாம் இது செய்யலாகாது, என்று ஒருகாலங் கேட்டறிந்தவரு மல்லர். அவர் முன்பு பழகியிருந்த பழக்கத்தைப் பின்னும் பத்திமிகுதியினாற் செய்தனர். அவர்போல ஒருவன் ஈசரனுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பானாகில், வாய் நீரால் அபிஷேகம் பண்ணிச் செருப்புக்காலால் உதைப்பதுஞ் செய்யவேண்டும். அப்படியுஞ் செய்யலாமென்று ஒருவன் நினைத்தானாகில், அவன் போய் விடும் நரகத்திலே பின் வீழ்வார் ஒருவரு மில்லை. ஆதலின் கண்ணப்பருடைய பத்தியை நீ விதியென்று பிரமாணித்தல் கூடாது. மிகுதியும் நல்லறிவடையாத தீயோனே. எ-று.

இ - து, எவ்விதத்தானும் அசரக்கொலையிற் பாவங்குறையுமென்றும், அக்கொலைமையும் ஈசராதி பூசையாலே கெடுமென்றும், மாமிசம் நிவேதித்தல் அவர்களுக்கு ஆகாதென்றும், கண்ணப்பர் செயல் பத்தியென்றும், கூறியது. (கூ)

1. அநர்ப்பிதம் - நிவேதிக்கத்தகாதுது.

பின்னும் வாமியை நோக்கிப் பத்திமார்க்கத்தை விதிபே
லப் பிரமாணித்தல் கூடாதென்று மேலும் வலியுறுத்திக் கூறு
கின்றார்.

நலந்தருதா தையைவதைத்து முத்திபெற்றோருள
ரெனிலிஞ் ஞாலத்துடே, கலந்துமுத்தி யடையு நர்க்கெல்
லாமதுவோ, கதியுலகங் கடந்த பத்தி, வலந்தனைநீ விதியெ
னக் கூறுதல் பழுதுன் றினைபிமய வரைமா னுக்கிந், நிலந்
தனிற்பத் திரைமுதலாஞ் சத்திகட்கும் வரை வெனினீ
நிகழ்த்த நீதே.

(10)

நலந்தரு தாதையை வதைத்து முத்திபெற்றோர் உள்ளர
னில் இஞ்ஞாலத்துடே கலந்துமுத்தி அனடயுநர்க்கு எல்லா
அதுவோ கதி உலகங்கடந்த பத்திவலந்தனை நீ விதி எனக்கூறு
தல் பழுது. எ - து. உலகத்தின்கண் ஓரொருவர் பத்திமிகுதி
யாற் செய்த சரித்திரங்களை நீ விதியென்று ஒருகாலும் பிரமா
ணித்தல் கூடாது. அதேனென்னில், சண்டேசுரநாயனார் பிதா
வைக்கொன்று முத்தியடைந்தாரென்றும், சிறுத்தொண்டநாய
னார் பிள்ளையை அறுத்து முத்தியடைந்தாரென்றும், அதுவே
வழியாகப் பிறரும் பிதாவைக்கொன்றும் பிள்ளையைக்கொன்
றும் முத்தியடைவாரில்லை. அப்படிப்போல இப்பொழுதும் ஒரு
வனுக்கு மிகுந்த பத்திவந்ததாயினும், விசேடித்து ஒரு கருமத்
தைச் செய்வதொழிந்து முன் ஒருவர் பத்திமையாற் செய்தபடி
தானுஞ் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. பின்னொருவன் முன்
மார்ச்சுத்தையொழிந்து பத்திமார்க்கத்தை ஒருகாலும் பிரமா
ணிக்கவொண்ணாது. அதெப்படியென்னில், ஓரோரியின்கண்ணே
மிகுந்த வெள்ளமானது ஒரு காலையில் நடுவே முறித்துக்கொண்டு
சென்றதாயின், அதுவே ஏரிக்குக் 2 கலிங்கென்று விடுவாரில்லை.
ஏரியின் கடையிற் கலிங்கு விடுவதே உண்மை. அதுபோலக்
கண்ணப்பநாயனார் முதலாயினோர் செய்த உலகாதிதமாய சிவா
யென்று கொண்டு ஈசுரனுக்கு நீ மாமிசம் நிவேதிப்பவென்பது
மிகுந்த குற்றமென்று அறிவாயாக.

இதற்குப் பிரமாணம்: * “வெள்ளமிகுத் தேநிநடு வுடைத்
தோடி னதுகலிங்காய்விடுகி லாரப்—பள்ளமடைத் திருபுறத்

1. பிரமாணித்தல் - பிரமாணமெனக்காட்டுதல்.
2. கலிங்கு - மதகு - நீர்மடை.

தூங் கடைவிய ருலகோரப் பரிசு போல—வுள்ளமிசுத் தறி வெழலாற் பத்திமிசுத் தமையானென் றெருவாச்செய்யிற்—
1 நெள்ளுணர்வோ ரதனைவிதி யென்றுபினும் புரிசுவரோ தெளிவிலோயே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மேல்வினா. ஈசரனுக்கு மாமிசம் நிவேதித்தற்கு விதியில்லை யென்பது கூடாது. 2 ஈசராபின்னமாகிய உமாபரமேசுவரிக்குப் பிரீதியாகையால்.

மேல்விடை. இந்நிலத்தனில் பத்திரை முதலாம் சத்திகட் டும் வரைவொனின் இமயவரை மாதுக்கு நீ ஊன்றனை நிகழ்த்தல் தீர்த. எ - து. 3 தம்பனம் மோகனம் உச்சாடனம் வசியம் ஆக ருஷம் வித்துவேஷணம் பந்தனம் மாரணம் என்று சொல்லப்பட்ட அட்ட கனமங்கலையும் குறித்து இந்நிலத்தின்கண் 4 பத்திரையாகிய அனந்தசத்திகளில் ஒவ்வொரு சத்திகளை அர்ச்சிப்போரும் அச் சத்திகட்கு மாமிசம் நிவேதித்தல் அயோக்கியமாதலின் அவர் கட் குச் செய்யும் முறைமையே சுத்தோபசாரஞ்செய்து அச்சத்திக ளது 5 பரிசாரக பிதமாகிய பைசாசங்கட்கு மதுமாமிசத்தை நிவதிப்பார்களாதலின், எல்லாச் சத்திகட்குங் காரணமாய் உல கத்தின்கண் உயிர்களை யெல்லாம் வளர்ப்பனவாகிய 6 முப்பத்தி ரண்டரங்கலையும் வளர்க்கும் போருளினையுடைய உமாபரமேசுவரி க்கு நீ மாமிசம் நிவேதிக்கலாமென்று சொன்ன வார்த்தையே அதிபாதகம். எ - து.

இதற்குப் பிரமாணம் : * “மண்டலத்துங் காளிமுதற் சத்திக டிடவர்களுவார்க்கும் வழங்குறா—னண்டியிருந் துள புதபிசாசங்

1. தெரிவாகிய அறிவுடைமோர். 2. ஈசர அபிநவாகிய - பரமேசுவரனுடன் ஐக்கியமாயிருக்கும். 3. தம்பனம் - அனையாதிருத்தல், மோகனம் - மயக்குதல், உச்சாடனம் - ஏவுதல், வசியம் - வாய் படுத்தல், ஆகருஷம் - வரவழைத்தல், வித்துவேஷணம் - விநோதித்தல், பந்தனம் - சுட்டிதல், மாரணம் - கொல்லுதல். இவை 8 ஷட சதுஷ்ட கருமங்களாம். 4. பத்திரையாகிய - பரமேசுவரியின் பணிப்பெண்கள். 5. பரிசாரகமோர் - விசாரணைச் செய்நபரே. 6. முப்பத்திரண்டரங் கள் - ஆதலிசாரக கோபைவானின் வாயுறை சுண்ணாம்பு, கோபைவன் க்குடையவுடையவிமுறுத்தற் படைத்தடாகம், கோபைவாயிக்குள் சுண்ணாம்பு கொடுப்பதாம் விநோதித்தலேறு, பரமேசுவரனுடைய கண்ணோர் பருத்த கண்ணகையாக்கோறு. அறுசமயத்தோர்க் குறிப்படித்தோரை நிறுத்தி உட்கட்டி, பிறகுதங்கத்தோர் பிதம்போசகர்ப் போறுத்த, மறியு தீர் விடங்கலை வடனனுவிதன் விசாரணைத்தி, மறுபலத்தொகை வினாவுகளை மறுத்தலிவற்ற கங்கும். (இருக்குற்தலைப் புராணம்.)

நம்பி

கொலைமறுத்தல்.

கட்களித்திடுவரதனை நீயுங்—கண்டிருந்து முமைக்குரைத் தாயது பாவ மெண்கருமங் கருதினோருன்—கொண்டவன்கூழ் புதாதிக்கிடுவரன்றிச் சத்திகன்பாற் குறுகா ரன்றே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ - து பத்திமார்க்கத்தை விதிமார்க்கம்போல நெறியாகக் கொள்ளொணதென்றும், சத்திபூசைக்கு மாமிச நிவேதனம் அயோக்கியமென்றும், கூறியது.

(க௦)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தார்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாயி கூறுகின்றான்.

மாமிச நிவேதனம் சத்திகட்கு 1 அர்ப்பிதமாகாவிடினும்; அச்சத்திகளது 2 பரிசாரக பைசாசங்கட்கு இடுதலினாலும், சரக் கொலைமை நீங்கும். எந்தக்குயவன் சடுகினும் பாணேயேகல் பிரமாணம்போலு மென்றாயாகில்; அது கூடாதென்று மேலுத்தாங் கூறுகின்றார்.

தீதிலசத் திகட்குழந்தோ ரிடுமுனான் டமரன்றிச் செறிபூ தாதிக், காதலின்மற் றவையுணலா நகலினுமக் கொலைமைமுழு தகன்றி டாவான், மீதலத்து மசுரிராக் கதருமுண்ப ருனதனை விரும்பா ரென்றுஞ், சோதிமணி முடியமுதா சனர்கரத்தன் மையினுற்பு சராரைப் போலும்.

(11)

தீதிலசத்திகட் குழந்தோர் இடும் ஊன் ஆண்டு அமரன்றிச் செறிபூதாதிக்கு ஆதலின் மற்றவை உணலான் அகலினும் அக் கொலைமை முழுது அகன்றிடாவால். எ - து. குற்றமற்ற பத்திரையாதி சத்திகளிடத்து அட்டகன்மங்களைப் பெறுவோர்கள் அவரது சமூகத்துள்ள தேவகணங்கட்கன்றிப் புதபைசாசங்கட்கு மாமிசம் நிவேதிப்ப துண்டாயிருத்தலினன்றோ, நீ அவற்றினால் பாவம் நீங்குமென்பது கூறின. அதுகூடாது. அவ்விடத்துண் டாகிய புதாதிக்கு மாமிசம் நிவேதித்தலால் அக்கொலைமை நீங்கினுஞ் சிறிதல்லது முழுதும் நீங்காது. அதெப்படியென்னில்

1. அர்ப்பிதமாகாவிடினும் - ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்காயினும்.
2. பரிசாரக - வேலையாட்களாகிய.

ஒருவன் தான்செய்த குற்றம் அற்பமாயிருக்கவும் அக்குற்றத்தை இராசாவை வழிபட்டு அவனது கருணையார் நீர்த்துக்கொண்டா ளாகில்; இராசாவுக்கு மிகவுந் துவேஷம் வருவதாகிய மிகுந்த குற்றத்தைச் செய்தவன் இராசாவின் வாயில் காப்போன் அனு சரணையார் நீர்த்துக்கொள்ளுதல் கூடாது. அவர்களார் நீரு மிடத்தும், 1 கிஞ்சித் மிதஞ் செய்வதொழிந்து குற்றமுழுதும் 2 பரிகரித்தல் கூடாது. குற்றமுழுதும் பரிகரிக்க நினைக்கு மிடத்து அவர்களுக்குக்கூடவே தண்டனை வரும். அப்படிப் போல நாம் அசரத்தினால் வரும் அற்பபாவத்தை ஈசரப் பிரீதிபண் ணித் தீர்த்துக்கொண்டோமாயின், ஈசரப்பிரீதியில்லாத சரக் கொலைத்தோஷத்தைச் சத்திபரிசனபைசாசங்களால் நீக்கிக் கொள்ளவேண்டுன்பது கூடாது. அந்தப் பிசாசகணங்களும், அந்தப் பிசாசகணங்களுக்கு அதிபதியாகிய சத்தியாதி தேவதை களுக்குத் தங்களுக்கு ஈசரன் அமைத்த முறைமை யொழிந்து எறக்குறைய நடந்தார்களாயின், அவர்களுக்கு சனனமரணப்பட்டு வருந்துவாரென்பது நிச்சயம்.

இதற்குப் பிரமாணம் : சிவஞானசித்தி. யாதொரு தெய்வங் கொண்டதெய்வ மாகியாங்கே—மாதொரு பாகனூர்தாம் வருவர் மற் றத்தெய்வங்கள் — வேதனைப்படுமிற்கும் பிறக்கு மேல் வினையுஞ் செய்யு—மாதலானிவையிலாதா னறிர்த்தருள் செய்வ னன்றே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

மேல்வினா. தூர்க்காதிசத்திகளுக்கு மாமிசம் நிவேதிப்பது அயோக்கியமாயினும், வானுலகத்தின் கணிநுந்துள 3 முப்பத்துமுகக் கோடிதேவர்களுக்கும் அவற்றினை நிவேதிப்பது யோக்கியம்.

மேல்விடை. மீதலத்தும் அசுரர் இராக்கதரும் ஊன் உண் பர் என்றும் சோதி மணிமுடி 4 அமுதாசனர் அதனை விரும்பார் சுரத்தன்மையினால் பூசாரைப்போலும். எ - து. வானுலகத்தும் அசுரராக்கத் பூத பிசாசாதிகளே மாமிசபகூண யோக்கியர். பிரகாசம் பொருந்திய மணிமுடிகளைத்தரித்துள தேவர்களாவார் அமுதபகூண யோக்கியர். அத்தேவர்கட்கு மாமிசம் நிவேதிக்க

1. கிஞ்சித் மிதஞ்செய்வது - ஒரு சிறிது குறைத்தல். 2. பரிகரித் தல். அகற்றுதல். 3. முப்பத்து முக்கோடி - இருவர் மருத்துவர் எனமர் வசக்களொடராருதித்தர் இனியவருத்திரரோதசரிவர். 4. அச னம்- உணவு.

வொண்ணாதென்பதற்குப் பிரமாணம்: அநுமானம். அஃதெங்
நனமெனின், வானுலகத்துத் தேவர்கள் ஊன்றின்பதில்லை.
தேவத்தன்மையுடையவர்களாதலின். எங்கே தேவத்தன்மை
யுண்டோ அங்கே ஊன்றின்பதில்லை. இங்ஙனம் 1 பூசார்போலும்
ஆதலிற் தேவர்கட்கு மாமிச நிவேதனம் அரூர்ப்பிதமென்றறி
வாயாக. எ - து.

இ - து. சத்திகள் பரிசனபைசாசங்கட்கு மாமிசம்நிவேதித்த
லாற் சாக்கொலைமை முழுதும் நீங்காதென்றும், எவ்விடத்தும்
அசராதின்க்கே மாமிசம் அரூர்ப்பிதமென்றும், தேவப்பிராமண
ருக்கு மாமிசம் அரூர்ப்பிதமென்றும், கூறியது. (கக)

இப்படிச் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னும் வாயி
கூறுகின்றான்.

நீர் இங்ஙனம் கூறிய அனுமானத்திலே தோஷமுண்டு
2 வியாத்தியின்மையின். அஃதெங்நனமெனின் 3 சபக்கமாகிய
பிராமணரிடத்துத் தேவத்தன்மை யுண்டாயினும் புலாலுண்ணுமை
நியமமில்லை. யாகத்தின்கட் புசித்தல் காணப்படுதலின், என்ற
வளவில் உத்தரங் கூறுகின்றார்.

பூசாருக் கிழிவிலையா கத்துயிர்கொன் றருந்தலின்
விண் புகுதா நிற்பர். கோசமெடுத் துரைநவிறு சிரியர்
சிறுர்க் கிதமதுபின் கொடுப்பான் முன்ன, ராசமிசு துயர்
விளைத்து மிதமதுவாப் பொருள் பெறவி னரிய வேத,
வோசைமிசு மமருலகை யவர்வதைத்த சீவனும்பெற் றுய்
தலாலே. (12)

யாகத்து உயிர் கொன்று அருந்தலின் பூசாருக்கு இழிவு
இலை விண்புகுதாநிற்பர். எ-து. பூசார் 4 யாகத்தின்கண் சிவகொலை
பண்ணிப் புலாலுண்டார்களாயினும், புலாலுண்டோர்கள் அடை
யும் பாவத்தினையடையாமல் அதனால் மிகுந்த புண்ணிய ராகித்
துறக்கலோசமடையா நிற்பர்கள். ஆதலின், அன்னோர் ஒருகாலும்
புலாலுண்டதேயில்லை.

1. பூசார் - பூலோகதேவர் - பிராம்மணர். 2. விவாதி - மாறு
படாத சம்பந்தம். 3. சபக்கம் - துணியப்பெற்ற துணி பொருளையுடையது. 4. யாகம் - தேவதைகளுக்குறித்து ஆக்கினியின்கண் மந்திர
வாயிலாய் நெய்முதலியவற்றைப் பேய்யும் தொழில்.

மேல்வினா. பூசார் யாகத்தின்கட் சீவகொலை செய்தும் புலா ளுண்டும் தாழ்வடையாது சொர்க்கமடைய வேண்டியதென்?

மேல்விடை. கோசம் எடுத்து உரை நவிறு ஆசிரியர் சிறார் க்கு இதமதுபின் கொடுப்பான் முன்னர் ஆசு மிகு துயர் விளைத் தும் அதுஇதமா பொருள்பெறலின் அவர் வதைத்தசீவனும் அரிய வேத ஓசை மிகும் அமருலகைப் பெற்று உய்தலாலே. எ-து. புத்த கத்தின்கணுண்டாகிய சத்தங்களைப் பள்ளியின்கட் சிறுவர்கட்கு ஒதுவிக்கும் உபாத்தியாயரானவர் அன்றோர்க்குப் பின்பு சுகத்தை விளைக்கும் பொருட்டு முன்னர் அனேகங் குற்றமாகத் தோன்றும் துக்கங்களை விளைவித்தும் அவரது மாதாபிதாக்கள் அவற்றினை மிகவும் இதமாகக்கொள்ளுதலின் உபாத்தியாயரும் பொருள் பெற் றுச் சுகமடைதல் போலப் பூசார் யாகத்தின்கட் கொன்றசீவன் அப்பொழுது துக்கத்தை யடைந்ததாயினும் பின்பு மிகவும் வேத வோசை முழங்குதலையுடைய தெய்வலோகத்தை யெய்திச் சுக மடைதலால் யாகம்புரிந்த பூசாரும் பரமேசுரனது அருளினாலே வானுலகம் புகுந்து உய்யா நிற்பார்கள். எ - து.

இ-து. யாகத்தின்கட் பூசார்விதி புரிதலாற் பாவமில்ல யென்று கூறியது. (கஉ)

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தார்தியைப் பின்னும் வாமி நோக்கி யாக நிமித்தம் இறந்த சீவன் சொர்க்கமடைவது எவ்வி தத்தானென்று வினாவ, மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

உய்ந்திடும் மகத்தவிமுன் பரன்கொளலா னவ்வூவ் றாய் துறலாற் றுத்தி, தந்தமறை மந்திரராற் றழல்விடங் கெட்டுருவிருக்குந் தன்மைத் தவ்வூ, னிர்த்தடைவு புரிய வுனக் கிருமறைகூ றுதியற்றற் கியம்பா நிற்கு, மந்தவுரை யிறைமொழியன் றுரணத்துக் கதுவிருத்த மாகை யாலே. (13)

உய்ந்திடும் அம்மகத்து அவிமுன் பரன்கொளலான். எ-து. யாகத்தின்க ணிறந்துள சீவன் சொர்க்கமடையும் அவ்விடத்து ருத்திராவிப்பாகம் முதற்கொடுத்து மற்றுள்ள தேவர்கட்கு முறை தவிராது பின்பு 1 அவிப்பாகங் கொடுத்தலின்.

1. அவிப்பாகம் - வேதமந்திரத்தால் அனல்வழி தேவதைகட்கு கொடுக்கும் உணவு.

உருத்திராலிப்பாகமுதலென்பதற்குப் பிரமாணம் : சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் தேவாரம். * “கட்டக் காட்டினடமாடுவ ரியா வர்க்குங் காட்சியொண்ணார்—சுட்டவெண்ணீறணிந் தாடுவர்பாடு வர் தூயநெய்யால்—வட்டக்குண் டத்தி லெரிவளர்த்தோம்பி மறைபயில்வா—ரட்டக்கொண் டென்பதறிந்தோ மேனாமிவர்க் காட்படோமே.” என்றும், பெரியபுராணம். * “வெய்யகனற் புதங் கொள்ள வெந்துளதோ வெனுமன்பா—னையுமனத் தினிமை யினி னையமிக மென்றிடலாற்—செய்யுமறை வேள்வியோர் முன்பு தருந் திருந்தவியி—னெய்யும்வரி சிலையவன்றா னிட்டஆ னெனக் கினிய.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

மேல்வினா. நன்றாயிற்று. முன்னத்தேவாரப்பிதமல்ல புலா லுணவென்று சாதித்தல்வேண்டிப் பிராமணரைத் திட்டாந்தங் கூறினீர் அவர்கள் யாகத்தின்கட் புசிக்கின்றாரென்பது கொண்டு இங்ஙனந் தேவர்களுக்குந் தேவாதிபராகிய உருத்திரர்கு மாசு மென்றீர். முதல் ஆகாதென்றதெது? இவ்விடத்து ஆகுமென்ற விசேடம் யாது?

மேல்விடை அவ்வுன் தாய்து உறலால் எ-து. யாகத்தின் கணிருந்த மாமிசமும் யாகமல்லாதவிடத்திருந்த மாமிசம் போல அசுத்தமாகாமல் சுத்தியடைதலால்.

மேல்வினா. யாகத்தின்கணிருந்த மாமிசம் யாதினாற் சுத்தி யடைந்தது?

மேல்விடை. சுத்தி தந்தமறை. எ-து. அது வேதமந்திரத் தாற் சுத்தியடையும்.

மேல்வினா. அப்படி மந்திரத்தாற் சுத்தியடையிற் புலாலுரு மாறி மரக்கறி ரூபமடையவேண்டும். அஃதினமை யாற்சுத்திய டைந்ததற்கு அடையாளம் யாது?

மேல்விடை. மந்திரரால் தழல்விடங்கெட்டு உரு இருக்கும் தன்மைத்து அவ்வுன். எ-து. மந்திரவாதிகளினாலே அக்கினி உருவமிருக்கத் தக்கதாகச்! சுத்திதம்பனை யடைந்தது போலவும் மந்திரத்தாற் றடைபட்ட எட்டி அலரி முதலிய விடங்களுள்ளாம்

1. சுத்திகம்பனை - தாகசுத்தி கட்டுப்பாட்டை,

ஒருவரை மிகக் கொல்லுந் தன்மை கெட்டது போலவும் வேள்விக்க ணிருந்த புலாலும் மாமிசத்தன்மை கெட்டு நிருமலத்தன்மையடை யும். அப்படியாதலின், அது உருத்திராகி தேவார்ப்பிதமாம். அதனாலே அந்தவுடலத்தின்கணிஞ் சீவனுந் திவ்வியபோகத்தை அடையும். அப்படிப் பரசீவகிதஞ் சாதித்தலின், வேள்விமுடிந்த பூசாருந் திவ்விய பதவிக் கனுசுலமாகிய சிறப்பினை அடையா நிற்பர்கள்.

ஆகம விதியென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருஞானசம்பந்த மூர்த்திராயனார் தேவாரம். * “பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட் டெரி யோம்புஞ்—சிறப்பர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—பிறப் பில் பெருமானைப் பின்னும் சடையானை—மறப்பி லார்கண்டிர் மையநீர்வாரே.” என்றும், திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம், * “சிந்தையைத் திகைப்பியாதே செறிவுடையடிமை செய்ய— வெந்தைநீ யருளிச்செய்யா யாது நான் செய்வ தென்னே— செந்தீயார் வேள்வியோவாத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே—யந்தியும் பகலுமால் வடியினை யலசுந் கொல்லோ.” என்றும், சுந்தர மூர்த்திராயனார் தேவாரம். * “ஒருமேக முகிலாகி யொத்துல கர் தானு யூர்வனவு நிற்பனவு மூழிகளுந் தானும்ப்—பொருமேவு கடலாகிப் பூதங்களைந்தாய்ப் புனைந்தவனைப் புண்ணியனைப் புரி சடையினனைத்—திருமேவு செல்வத்தார் தீமூன்றும் வளர்த்த திருத்தக்க வந்தணர்க ளோதுநக ரெங்குங்—கருமேதி செந்தா மரைமேயுங் கழனிக் காளுட்டு முள்ளூரிற் கண்டுதொழு தேனே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்வாதியுத்தரம். இப்படி நீர் சொன்னது சத்தியம். யாவனெருவனாகினுஞ் சரக்கொல பண்ணும்பொழுது அவற்றினை மந்திரோபதேசத்தினாலே சுத்திபண்ணி அவற்றினானைத் தேவார் ப்பிதம் பண்ணுமற் றன்னைக் குறித்துக்கொன்று தின்றருளின் அவன் நரகத்தழுந்துவனென்பது² உபயமதசுத்தமே. ஆதலால், நாமும் மந்திரோபதேசத்தினற் பசுவைச் சுத்திபண்ணி அதனுன் புனிதமாதலின் மாதாவுக்கும் அவளது சமூகத்துள்ள ஈசராகி தேவதைகளுக்கும் நிவேதனம்பண்ணி அவ்விடத்து இறந்த பசுவை முத்தியடைவித்து நாமுந் தேவியுடைய பிரசாதங் கொள்ளு தலால் அவளுடைய பாதத்தை அடைதலுண்மையாதலின், உம்மு டைய வேள்விபோலும் நம்முடைய வாமபூசா சரித்திரம்.

1. பரசீவகிதம்—அன்னியவுயிர்க்கு நலம். 2. உபயமதசுத்தம்—
இருவர் கருத்துக்கு மொத்தது.

மேல்விடை. இந்த அடைவுபுரிய உனக்கு இருமறை கூறுது. எ - து. நம்முடைய வேள்விபோலப் 1 பசப்படுத்து வாம பூசை பண்ணலாமென்று உனக்கு வேதவியின்மையின், அப்படிச் செய்தல் கூடாது.

மேல்வாதி யுத்தரம். வேதவியில்லாததுகொண்டு நமக்கு ஒரு குறையில்லை. பசப்படுத்து மாதாவுக்கு அர்ப்பிதம் பண்ணலாமென்று 2 வாமதந்திர விதிதமுண்டு.

மேல்விடை. இயற்றற்கு இயம்பாநிற்கும் அந்த உரை இறை மொழி அன்று. எ - து. அப்படி உனக்குச் சத்திபூசை பண்ணலாமென்று கூறிய வாமதந்திரம் ஈசுவாக்கியமன்று.

மேல்விடை. வாமதந்திரம் 3 அநீசுவாக்கியமென்பது எதினால்?

மேல்விடை. ஆரணத்துக்கு அதுவிருத்தம் ஆகையாலே. எ - து. நம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதங்களுக்கு உன்னுடைய வாமதந்திரம் விரோதமாயிருத்தலி னெனக்கொள்க. எ - து.

இ - து. வேள்விக்கணிறந்த சீவன் சொர்க்கமடையுமென்றும், அங்ஙனம் வாமதந்திரம் வேதவிதி அன்றென்றும், ஆதலின் அந்தால் ஈசுவர வாக்கியமன்றென்றும் கூறியது. (க௩)

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேல் வாயி கூறுகின்றான்.

உம்முடைய வேதத்துக்கு நம்முடைய வாமதந்திரம் விரோத மாதலின் வாமதந்திரம் அநீசுவர வாக்கியமாவதில்லை. வாமதந்திரத்துக்கு வேதம் விரோதமாதலின் வேதம் அநீசுவர வாக்கியமென்று கூறுதலும்; அவனை நோக்கி உத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஆகியவைக் கலைத்துணிவு மவற்றுளவற் றுளதெவற்று மடங்கா தாத, லேகனுரை மறையாதி யியம்புமவற் றுளதி முக்கென் றெவர்க்குஞ் சித்தி, வாகுறவுண் டதைமதியே லருளான கமவேத வழிவந் தோர்க்குண் டோகைதரும் பிரமசித்தி யொழிந்தவையு மவர்க்கெளிதென் றுளத்துட் டேரே.

(14)

1. பசப்படுத்து-பசுவைக்கொன்று.
2. வாமதந்திரம்-வாமஆசை.
3. அநீசுவாக்கியம் - ஜீவவாக்கியம்.

ஆகிய எக்கிலத் துணிவும் அவற்றுள் அவற்றுளது எவற்றும் அடங்காது ஆதல் மறையாதி எனுகரை. எ - து. உலகின் னுள்ள பலசமய நூல்களும் மிருதி புராண கலஞானதிகளும் வேதாசமத்தின் வழிநூல் சார்புநூல்களாதலானும் அவைகளில் முடிந்த பொருள்களை வேதாசமங்கள் ஒரோவிடத்து எடுத்துக் காட்டுதலானும், வேதாசமத்துட்டுணிபொருள்கள் அவைகளின் அளப்பரிதாய அருத்தமாகையினும், வேதாசமங்களிரண்டுமே ஈசுவரவாக்கியம். அநெப்படியென்னில் இராசாவின் வாயிற்கணக் கிற்கிராம வழிக்கணக்குகள் அளவிடப்பட்டு அக்கிராம வழிக் கணக்குகளின் இராஜாவின் வாயிற்கணக்குகள் அளவிடப்படா மைபோலுமெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. * “அருமறையாகம முதலான லனைத்து முரைக்கையினு னளப்பரிதா மப்பொருளை யானருளா லனுக்க—டருவர்கள்பின் றனித்தனியே தாமறிந்த வளவிற் றர்க்கமொடுத் தரங்களினுற் சமயஞ் சாதித்து—மிருதி புராணங்கலைகண மற்று மெல்லா மெய்நூலின் வழிபுடையா மங்கம் வேதாங்கஞ்—சுருதி சிவாகம மொழியச் சொல்லுவதொன் றில்லை சொல்லுவார் தமக்கறையோ சொல்லொனாதே.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

மேல்விலு. எல்லாச் சமயங்களின் முடிபொருளும் வேதாச மத்தடங்குமாயின், எம்முடைய வாமதந்திரத்தை வேதாசமங்கள் சொல்லாவென்றது எப்படி?

மேல்விலு. இயம்பும் அவற்றுளது இழுக்கென்று. எ - து. உன்னுடைய வாமதந்திரத்தை வேதாசமங்கள் சொல்லும். சொல்

1. பலசமய-நூல்கள் புகலுலகாயகம் பவுத்தஞ்சயினம் புதுவைவை வடமார்க்கம், பூரணத்துவிதம் நகுலீசம் - தஞ்சை வஞ்சோகநெறி ; அகநி ராசேசுர மவுலோக்கியமேயக்கக் காண்மார்க்கம், ஆயமனுசய்மினிபாணிநி ராங்கியமரவப் பெருயோகம் ; இகலுறுமிவைகள் எணியவாயினுமினியறி னெவனையெய்தவிள நிலவணியு மிறையவனணியே யினையறுமெனவோதிச் ; ஈகலமுமெனது வடிவென வருடிருத்தாயேதாலேலோ, சதுர்மறைபர வும் பொருள்வையில் விரவுந்தாயேதாலேலோ. மிருதி - மறு அத்தி ரியாதி 18-ம். புராணம் - கந்தபாகவதாதி 18-ம். கலஞானம் - அக்கர விலக்கணம் இலகிதம் பீகணிதாதி 64ம் ஆம். 2. வேதம் - இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம், எனநான்காம். ஆகமம் - காமிகம் முதலாக வாதுளமீருக்கூறும் 28-ஆம். 3. வழிநூல் - முதலுல் வழியே விசுப்பித் துரைத்ததூல். சார்புநூல் - முதலுல் வழிநூல்களது பொருட்குட்படித் திரிபுவேறுடையதூல்.

லுமிடத்துச் செந்நெறியென்று துதியாது கொடுநெறியென்று நிந்திக்கும். அஃதேனெனில், கொலைமுகூழ்த்தலின். இதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர், * “நல்லா நெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்—கொல்லாமை சூழநெறி.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

மேல்வாதிபுத்தரம். அப்படி வாமதந்திரங் கொடுநெறியாகில், அந்நெறி நின்றோர்க்குத் 1 தெய்வீகசித்திகள் உண்டாகாமற் போகவேண்டும். 2 நாதாந்திகளாயினோர் சத்தியை அர்ச்சித்து அவளது கருணையால் அனந்த சித்திகளையடைந்து உலகின்கண்ணே வந்து விளையாடுதலின், வாமதந்திரம் செந்நெறியே.

மேல்விடை. எவர்க்கும் சித்திவாகு உற உண்டு அதை மதியேல். எ-து. உன்னிலு முயர்ந்தோராகி வேதஞ் சொன்ன தருமத்திலே நடக்கும் உட்சமயிகளுக்கும் உன்றோடு சமான 3 பாஷண்டராகிய வேதத்துக்கு அன்னியராகிய புறச்சமயிகளுக்கும் உன்னிலுந் தாழ்ந்தோராய் உலகீத்தின்கண்ணே துர்த்தேவதை பூதபைசாசாதிகளை அனுசரிப்போர்க்கும் அவரவர் முற்செய்த கன்மபலத்தினாலே அத்தேவதையை உண்டென்று கருதி வைராக்கியங்களைச் செய்தலினால் அந்தத் தேவதைகள் தங்கள் தங்களுக்குண்டான சக்திக்கிசைய ஒவ்வொரு சித்திகளைக் கொடுக்குமாதலின்; உன் சமயத்துக்கு மாத்திரமுண்டாய் மற்றோரிடத்தும் இல்லாவிடினன்றோ, சித்தி 4 பிரதானமாக நாட்டவேண்டும். சர்வரிடத்திலும் உண்டாயிருத்தலின், அவற்றினைக் காரணமாக மதித்து வாதித்தலை விட்டுவிடு.

மேல்வினா. சர்வரிடத்திலுஞ் சித்திகளுண்டாகில், எல்லாச் சமயங்களுக்குஞ் சமமேயென்னுது உம்முடைய வேதாகமஞ் சொன்ன தருமத்திலே நடப்பது அதிகமென்று சொல்லுவானேன்? மேல்விடை. அருளால் ஆகமவேதவழி வந்தோர்க்கு ஒகைத் தரும் பிரமசித்தி உண்டு. எ-து. திருவருள் துணையாக வேதாகமவழியை உள்ளபடி யறிந்து அடைந்தோர்க்கு யாவரா னுந் கிட்டெதற்கரிதாய் நித்தியானந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய 5 பரமசிவசித்தி கிடைக்கும்.

1- தெய்வீக - தெய்வசம்பந்தமான. 2- நாதாந்திகள் - நாதத்தின் முடிவையுணர்ந்தவர்கள். 3- பாஷண்டர் - கீழ்மக்கள். 4- பிரதானம் - முத்கியம். 5- பரமசிவசித்தி - பரமசிவசாக்ஷாத்காச வடிவமான பிரஹ்மரூபம்.

இதற்குப் பிரமாணம் : சிவஞானசித்தி. * “அருளிஞ லாகமத்தே யறியலா மளவி னாலுந்—தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தியாற் சிந்தை யுள்ளே—மருளெலா நீங்கக்கண்டு வாழலாம் பிறவிமாயா—விருளெலா மிரிக்கலாகு மடியரோ டிருக்கலாமே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

2 சுத்தமுத்தியடைந்தானொழிந்து யாவனொருவன் அடையும் பதமுத்திகளுந் துன்பமே யல்லா தின்பமில்ல என்பன குறித்து ஓகைதரும் பிரமசித்தியென்று கூறினொருனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். * “தனக்குவமை யில் லாதான் றுள்சேர்தார்க் கல்லான்—மனக்கவலை மாற்றலரிது.” என்றும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியானார் தேவாரம். * “செல்வ நெடுமாட்டுச் சென்றுசே ணேங்கிச்—செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற—செல்வர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—செல்வன கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே.” என்றும், திருமந்திரம் * “ஒழிந்தேன் பிறவி யுறவென்னும் பாசங்—கழிந்தேன் கடவுளு ஞானமொன்றானே—னழிந்தாங். கினிவரு மாக்கமும் வேண்டேன்—செழுஞ்சால் புடைய சிவனைக்கண்டேனே.” என்றும், சுந்தரமூர்த்தியானார் தேவாரம். * “விடையின்மேல் வருவானே வேதத்தின் பொருளானே—யடையிலன்புடையானே யாவர்க்கு மறியொண்ணு—மடையில்வா ளைகள்பாயும் வன்பார்த் தான் பனங்காட்டீர்ச்—சடையிற்கங்கை தரித்தானைச் சாராதார் சார்வென்னே.” என்றும், திருவாசகம். * “நெறியல்லா நெறி தன்னை நெறியாக நினைவேனைச்—சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும் வண்ணங்—குறியொன்று மில்லாத கூத்தன்றன் கூத்தையெனக்—கறியும் வண்ண மருளியவா றுர்பெறுவாரச் சோவே.” என்றும் சிவதருமோத்தரம். * “இம்முறையமரநு மிடுக்கணைய் துவர்—தம்மினு முயர்ந்தவர் பதத்தைத் தாமுனி—யெம்முறையானுமெய் யிடுக்க ணேதுவே—செம்மைய செல்வமே சிவானு பூதியே.” என்றும். தத்துவாமிர்தம். * “மூவரே முதன் மொழிந்திடு மிமையவர் பதமுஞ்—சாவதோடுறு சனை மென் சாகரத் தழுந்தி—மேவுபாதி யிற் பட்டுரண் மிகுதியுற்றழி யுந்—தேவர்தம்பதந் தீதென மிகவெறுத்தனலல்,” என்றும், சொருபானந்தசித்தி. * “ஆதலா னறியு மறிவெலாங் கைவிட்டறிவினுக் கறிவதாய் நின்ற—பேதமில் பிரம மொன்றுமே காண்

1. அளவிலானும் என்றும் பாடம். 2. சுத்தமுத்தி - விதேக்கமுத்தி.

பான் பேறுபேரின்பமாம் பிறத்தல்—சாதலற் றிருக்கு மதனை யோர் வருத்த மின்றியே சாரலா யிருக்க—வாதரித்தறியா ரற்பமே விரும்பி யனந்ததுக் கத்திலே யமைவார்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. இத்தன்மையுடையன வேதாகம நெறி களாதலின், அவைகளே அதிகமென்ற தெனக்கொள்க.

மேல்வினா. ஆனால் உமக்குப் பிரமஞ் சித்திக்குமாயின் அச் சித்தி 1 அப்பிரத்தியக்ஷமே. எமக்கு உண்டாகிய பிரத்தியக்ஷ சித்திகள் உமக்குண்டாகா,

மேல்விடை. ஒழிந்தவையும் அவர்க்கு எளிதென்று உளத்தன் தேரே, எ - து. வேதஞ்சொன்ன தருமத்திலே நடந்து பூரண வஸ்து சித்தியடைந்தோர்க்குக் கைவசமாகாத சித்திகள் உலகத் தின் கண்ணே இல்லை, அஃதெங்ஙனமெனின், 2 பூச்சக்கரவர்த்தி யாகிய ஒருவனுக்கு ஒரு கிராமமணிய விசாரணை இன்மையால், அந்தக்கிராமாதிகாரம் அவனுக்கு உண்டென்றும் இல்லையென் றுஞ் சொல்லவேண்டுமெனில், அதுபோலுமெனக் கொள்க. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். * “மண்ணினின் மாயை மதித்து வருத்த மயக்கறு மாகாதே—வானவ ரும்மறியாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே—கண்ணிலி கால மனைத்தினும் வந்த கலக்கறு மாகாதே—காதல்செ யும்மடி யார்மன மின்று களித் திடு மாகாதே—பெண்ணலி யாணென நாமென வந்த பிணக்கறு மாகாதே—பேரறியாதவனெக பவங்கள் பிழைத்தன வாகாதே— யெண்ணிலியாகிய சித்திகள் வந்தெனை யெய்துவ தாகாதே— யென்னை யுடைப்பெரு மானரு 3 ளீச நெழுந்தருளப்பெறிலே.” என்றும், பட்டணத்துப் பிள்ளைபாடல். * “பொருளுங் குலனும் புகழுந் திரனு—மருளு மறிவு மனைத்து - மொருவர்—கருதா 4 வென்பார்க்குங் கறைமிடற்றாய் தொல்ல—மருதாவென் பார்க்கு வரும்.” என்றும், அனுபவசாரம். * அறமு நல்கிடும் பொருளுடனி ன்பமுமருந்தவங் கருநல்குந்—துறவுந் கலவியுந் துணிவொடு நிலை மையுந் தாய்மையு மிகநல்கு—நிறமு நீர்மையு நினைந்தவை முழுவது நிகரில்லீ டதுநல்கு—மறிவனன்கழ லொழியவங் கவைநினைந் தழிபவ ரறிவென்னே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

1. அப்பிரத்தியக்ஷம் - காணாதது. 2. பூச்சக்கரவர்த்தி - சருவ தேச மன்னர் மன்னன். 3. ஈசன் எழுந்தருளப் பெறில் யாவாமாமென் பதாம். 4. என்பு ஆர்க்கும் - எலும்பணியும்.

கொலைமுத்தல்.

சுசு

இ - து. வேதாகமம் ஈசுவாக்கிய மென்றும், அவற்றின் வழி நடப்பதே செந்நெறியென்றும், பூரணவஸ்து சித்தியே சித்தியென்றும், கூறியது. (கசு)

இப்படிச்சொன்ன சித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் வாயி கூறுகின்றான்.

உம்முடைய வேதாகம வழிப்படி நடந்துனோர்க்குப் பூரணவஸ்து சித்திக்குமென்று நீர் சொல்லுவதே யொழிந்து நம்முடைய வாமதந்தி 1 ரானுசாரணபோல உமக்கு அந்தவஸ்து உடனே பிரசன்னமாவதில்லை. ஒருவன் கூழேனுங் காடியேனும் பசிக்கு உதவினதே 2 தேவாமுதமென்பது போல உம்முடைய வேதாகம வழி நின்று வஸ்து சித்திக்குமோ சித்தியாதோ வென்று பிரயாசப்படுவதிலும் வாமதந்திரத்திற் சொன்னபடி நின்று சத்தியை ஆராதித்து எளிதிற் சித்தியடைவதே விவேக மென்று கூறுதலும், அவனுக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

தேர்த்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வதெளி துயர்மனை யுஞ் சேரக் கிட்டா, சார்ந்திடின வேண்டியதருமாற்றனைத் தருமெம் மிறையுமிவண் டனிற்சார் வாய்ப்பின், பேரந்திடு மெண் கருமிகள்சார் வுன்னதுலோ கிதன்மகிழும் பெரியோய் ஞானங், கூர்ந்தவார்வான் சிறப்பெனினுங் கொலையின் வரு மெனிற்சுடையாக் கொள்வ ரன்றே. (15)

தேர்த்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வது எளிது உயர்மனையுஞ் சேரக்கிட்டா சார்ந்திடின வேண்டிய தருமால் எம்மிறையும் தனைத் தரும் இவண்டனிற் சார்வாய்ப் பின் பேரந்திடும் என்கருமிகள் சார்வு உள்ளது. எ - து. இங்ஙனம் கூறியவற்றுள்ளும் இதனை நீ மிகவும் விசாரியாது கூறினை. அஃதெங்ஙன மெனின் இப்பூமியின்கண் ஒருபுலையினக்காண்டலும் அவனது நட்புக்கொள்ளுதலும் அரிதல்ல. எளிதினாகும். அவனாற் பெறும் பயனும் புல்விறகு முதலிய கருமமாம். தேசாதிபதியைச் சினேகித்தல் ஒருவர்க்கும் எளிதிற்கூடாது. அவனது வாயில் மந்திரியாதியோர்களை ஒருவன் அனுசரித்துச்செய்கிற உபசாரத்தனவில் ஏககாலத்தா

1. அனுசாரண - தொடர்ந்து நடத்தல்.

2. தேவ அமுதம் - தேவர் உணவு.

பான் பேறுபேரின்பமாம் பிறத்தல்—சாதலற் றிருக்கு யோர் வருத்த மின்றியே சாரலா யிருக்க—வாதரித்தறியா விரும்பி யனந்ததுக் கத்திலே யமைவார்.” என்றும், வருவனவற்றற் காண்க. இத்தன்மையுடையன வேதாகப களாதலின், அவைகளே அதிகமென்ற தெனக்கொள்க.

மேல்வினா. ஆனால் உமக்குப் பிரமஞ் சித்திக்குமாயிக சித்தி 1 அப்பிரத்தியக்ஷமே. எமக்கு உண்டாகிய பிர, சித்திகள் உமக்குண்டாகா,

மேல்விடை. ஒழிந்தவையும் அவர்க்கு எளிதென்று உர தேரே, எ - து. வேதஞ்சொன்ன தருமத்திலே நடந்து வஸ்து சித்தியடைந்தோர்க்குக் கைவசமாகாத சித்திகள் தின் கண்ணே இல்லை, அஃதெவ்வனமெனின், 2 பூச்சக்கர யாகிய ஒருவனுக்கு ஒரு கிராமமணிய விசாரணை இன்னை அந்தக்கிராமாதிகாரம் அவனுக்கு உண்டென்றும் இல்லை. மூஞ் சொல்லவேண்டுமெனில், அதுபோலுமெனக் கொ எ - து.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். * “மண்ணினின் மதித்து வருத்த மயக்கறு மாகாதே—வானவ ரும்மறியா பாதம் வணங்குது மாகாதே—கண்ணிலி கால மனைத்தினுப் கலக்கறு மாகாதே—காதல்செ யும்மடி யார்மன மின்று திடு மாகாதே—பெண்ணலி யானென நாமென வந்த பிசு மாகாதே—பேரறியாதவனேக பவங்கள் பிழைத்தன வாகா யெண்ணிலியாகிய சித்திகள் வந்தெனை யெய்துவ தாகா யென்னை யுடைப்பெரு மானரு³ எஃச நெழுந்தருளப்பெற் றன்றும், பட்டணத்துப் பிள்ளைபாடல். * “பொருளுந் குரு புகழுந் திரனு—மருளு மறிவு மனைத்து - மொருவர்—கரு வென்பார்க்குந் கறைமிடற்றாய் தொல்ல—மருதாவென் டவரும்.” என்றும், அனுபவசாரம். * அறமு நல்கிடும் பொருளு ன்பமுமருந்தவங் கருநல்குந் — துறவுந் கல்வியுந் துணிவொடு மையுந் தாய்மையு மிகநல்கு—நிறமு நீர்மையு நீனைந்தவை முடி நிகரில்லீ டதுநல்கு—மறிவனன்கழ லொழியவங் கவை தழிபவ ரறிவென்னே.” என்றும், மற்றும் வருவனவ காண்க.

1. அப்பிரத்தியக்ஷம் - காணாது. 2. பூச்சக்கிரவர்த்தி - தேச மன்னர் மன்னன். 3. ஈசன் எழுந்தருளப் பெறில் யாவும் பதாம். 4. என்பு ஆர்க்கும் - எனும்பணியும்.

இ - து. வேதாகமம் ஈசுவாக்கிய மென்றும், அவற்றின் வழி நடப்பதே செந்நெறியென்றும், பூரணவஸ்து சித்தியே சித்தியென்றும், கூறியது. (கச)

இப்படிச்சொன்ன சித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் வாயி கூறுகின்றான்.

உம்முடைய வேதாகம வழிப்படி நடந்துனோர்க்குப் பூரணவஸ்து சித்திக்குமென்று நீர் சொல்லுவதே யொழிந்து நம்முடைய வாழ்த்து 1 ராணுசாரணைபோல உமக்கு அந்தவஸ்து உடனே பிரசன்னமாவதில்லை. ஒருவன் கூழேலுங் காடியேனும் பசிக்கு உதவினதே 2 தேவாமுதமென்பது போல உம்முடைய வேதாகம வழி மீன்று வஸ்து சித்திக்குமோ சித்தியாதோ வென்று பிரயாசப் படுவதிலும் வாமதந்திரத்திற் சொன்னபடி நின்று சத்தியை ஆராதித்து எளிதிற் சித்தியடைவதே விவேக மென்று கூறுதலும், அவனுக்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

தோந்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வதெனியுயர்மனை யுஞ் சேரக் கிட்டா, சார்ந்திடின வேண்டியதருமாற்றனைத் தருமெம் மிறையுவிவண் டனிற்சார் வாய்ப்பின், பேர்த்திடுமென் கருமிகன்சார் வுன்னதுலோ கதன்மகிழும் பெரியோய் ஞானங், கூர்ந்தவர்வான் சிறப்பெனினுங் கொலையின் வரு மெனிற்கடையாக் கொள்வ ளன்றே. (15)

தோந்திலைகொல் கீழினொடு சேர்வது எனியு உயர்மனையுஞ் சேரக்கிட்டா சார்ந்திடின வேண்டிய தருமால் எம்மிறையும் தனைத் தரும் இவண்டனிற் சார்வாய்ப்பின் பேர்த்திடும் என்கருமிகள் சார்வு உள்ளது. எ - து. இங்ஙனம் கூறியவற்றுள்ளும் இதனை நீ மிகவும் விசாரியாது கூறினே. அஃதெங்ஙன மெனின் இப்புமியின்கண் ஒருபுலையனைக்காண்டலும் அவனது நட்புக்கொள்ளுதலும் அரிதல்ல. என்கிறோம். அவனது பெறும் பயனும் புல்விநாச முதலிய கருமமாம். தேசாதிபதியைச் சினேகித்தல் ஒருவர்க்கும் என்கிறக்கூடாது. அவனது வாயில் மத்திரியாதியோர்களை ஒருவன் அலுசரித்துச்செய்கிற உபசாரத்தனவில் ஏககாலத்தா

1. ராணுசாரணை - கொடூரந்த நடத்தல்.

2. தேவ அமுதம் - தேவர் உணவு.

யினும் அநேககாலத்தாயினும் இராச சமூகங் கிட்டெதல் செய்வன். அப்படி அந்த ராஜாவை அடைந்து அவனது சித்தம்வர நடந்தானாகில், அவனைத் தன்போலத் தேசாதிபதியாக்குவன், அப்படி எம் முடைய கர்த்தாவை யாவனொருவன் கருதிச் சுருதி குருசுவானுபவ சித்தமாக அடைந்தானாகில், அவனைத் தன்மயமாக்குவன். அதுவன்றி, இவ்வுலகின்கண் ஒரு மகத்துவம் போலக்காட்டி அவற்றினால் தமது சரீரத்துக்கு 2 அருந்தல் பொருந்தலையும் கீர்த்தியையும் பிறராலடைந்தும் அச்சரீராதத்து அழிவனவாகிய தம்பனாதி அட்டகன் மங்களை ஒரு பொருளாகக்குறித்த புல்லறிவாளர் அனுசரிக்கும் நெறிகாண் உன்னுடைய வாமதந்திராதி கொடுநெறிகள்,

இதற்குப்பிரமாணம்: * ‘ வலிதொருபுலையன் நன்மனைக் குயர்ந்தோர் வரினெதிர் தொழுதுபுன் கருமஞ்—சொலுமுன முடிப்பனமைச்சராக திகளாறு றுரைதனைப் பலபக லடைந்தோர்க்—கலகில் வாழ் வருள்வ னெனத்தமை நினைந்தோர்க் கருள்வர்புன்றேவ ரெண்கருமம்—குலவு மீசனுந்தன் னடியராற் றினையே, குறுகினர்க் கருளுவன் றினையே. ’’ என்றும், மற்றும் வருவன வற்றும் காண்க.

மேல்வினா. ஆனால் வாமதந்திரத்தை அட்டகன்மங்களை இச்சித்தோரன்றி மோகூத்தை வேண்டிய ஞானிகள் 3 அனுசரியார்களோ?

மேல்விடை. உலோகிதன் மகிழும் பெரியோய் ஞானங் கூடர் தவர் வான் சிறப்பெனினும் கொலையின் வருமெனில் கடையாக் கொள்வர் அன்றே. எ-து. கொலையாதிகட்கு அஞ்சாமை செய்தலினாலும், சத்தி பூசையின்கண் அனேக ஸ்திரீ கணங்கள் சூழ நடுநாயகமாய்த் தோன்றிக் களித்து விளையாடுதலினாலும் உனக் கொருவர் நிகரிலயென்றும் நீயே என்னுடைய பிராண சினேகனென்றும் இதற்குச் சந்தேகமில்லை வலக்கைதாவென்றும் உலகின்கண் மூடருளெல்லாம் முழுமுடனாகிய உலோகாயதனாலே மகிழப்பட்டுள்ள பெரியோனே! கூறுதும் கேட்பாயாக. ஆருடஞானத்தையுடைய 4 நாதாக்கள் மோகூமெளிதிற் கிடைப்பதாயினும் ஒரு கொலை முன்னிலையாகக் கிடைக்குமாயின் அதனைக்கடையான மோகூமராகக் கைவிடுவராதலின், இங்ஙனம் கொலை முன்னிலையாக மறுமைக்கண் நரகத்தை விளக்கும் அட்டகன்மங்களைத் தருவதாகிய உன்னுடைய கொடுநெறியை ஒருகாலும் விரும்பார்கள. எ-று.

1. மகத்துவம் - பெருமை. 2. அருந்தல் பொருந்தல் - உணவாதி.
3. அனுசரியார்களோ-பின்பற்றுர்களோ. 4. நாதாக்கள்-பெரியோர்கள்.

உலோகாயதன் மகிழும் பெரியோய் என்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தி. “வாழவே வல்ல வாயி வலக்கைதாவென்னு யிர்க்குத் — தோழனீ யுன்னை யொப்பார் சொல்லிடி னில்லை கண்டாய் — கோழைமா னுடர்தீ தென்னுங் கொலைகள் வாதிகொண்டே — குழுவார் குழலார் மொய்ப்பச் சுடரெனத் தோன்றி னுயே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

கொலையான் வரும்பேற்றைக் கடையாகக் கொள்வரென்ப மற்றுப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். “நன்றாகு மாக்கம் பெரி தெனினுஞ் சான்றோர்க்குக் — கொன்றாகு 1 மாக்கங் கடை.” அன்றியும், “அவிசொரிந் தாயிரம் 2 வேட்டலி னென்ற — 3 னுயிர் செருத் துண்ணுமை நன்று.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஞானிகள் அட்டகன்ம நெறியை வேண்டார்க் கொன்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். “வேண்டார்கள் கன்மம் விமலனுக் காட்டப்பட்டோர் — வேண்டார்கள் கன்ம மதிலிச்சை யற்றபேர் — வேண்டார்கள் கன்ம மிகுசுவயோகிகள் — வேண்டார்கள் கன்மம் விழுமியோ ரார்தன்பே.” என்றும், புலான்மறுத்தல். “இம்மைப் பயனா மிருநாலு கன்மங்க—டம்முட் குறித்துன் கொடுபுகித் - தம்மார்க்கு — செய்வ தலது சிவஞான வாரிதிசேர்த் — துய்ய மவர்க் காகாவுணர்.” என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

இ-து. 4 துர்த்தேவதா பிரசன்ன மெளிதென்றும், அதனால் அரும்பயன் மிகவுஞ் சிறுமையினையுடைய அட்டகன்மங்களென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவும் புல்லறிவுடையோரென்றும், சிவம் பிரசன்னம் மிகவும் அருமையுடையதென்றும், அதனால் வரும் பயன் மோகமுமென்றும், அதனை அனுசரிப்போர் மிகவுமுயர்த்த தத்துவஞானிகளென்றும் கூறியது. (கடு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் வாயி னுகின்றான்.

நீர் இங்ஙனம் தத்துவஞானிகள் கொலை செய்தலும் புலா ளுண்டலுஞ் செய்யாரென்பது கூடாது. அதேனெனில், உலகத்

1. ஆக்கம் கடை - செல்வம் கீழாம். 2. வேட்டலி - வேள்வி செய்தலினும். 3. உயிர் செருத்து - உயிரைப்போக்கி. 4. துர்த்தேவதா - அறுதேவதை. பிரசன்னம் - வெளியாதல்.

தின்கணுண்டாகிய ஞானநூல்களெல்லாம் ஞானிசரித்திரம் அக் கினிக்கொப்பென்று கூறுதலான், அக்கினியின்கண் யாதொரு மலாதிகன் சார்ந்தாயினுஞ் சுட்டு நீரூக்குதல்போல, ஞானியானவனும் யாதொரு புசிப்பு வந்தடைந்த காலையினும் நன்று தீதென்று பாராமற்கொண்டு ஞானாக்கினியாற் நகனம் பண்ணிப் போடுவன். ஆதலின், ஞானமில்லாதவரே புலாலுணவு விட வேண்டும் ஞானிக்கு அஃதில்லையென்றாயாகில்; அவ்வுரை பழுதென்று மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

அன்றழற்கொப் பறிஞரெதி ரருவினையைச் சுடுதலினு லன்றியாதுந், தின்றமைரு ளருளிணர்வீட் டமுதுளநீ ராடியுண்போர் திகழ்தீத் தானாய்க், கன்றியெரிக் குதல் விலக்க விலவூனிற் சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீயோ, ரொன் றருந்த லெனையொருவன் றரவுணிணான் கொலைதடுத்தாண் டிரைத்திடாயால்.

(16)

அன்று அழற்கு ஒப்பு அறிஞர் எதிர் அருவினையைச் சுடுதலினுல், எ - து அக்கினிக்குச் சமானம் ஞானியென்பதொக்கும். அது கொண்டு நீ கூறியது அருத்தமன்று. மற்றெங்ஙனமெனின், ஞானியானவன் 1 சஞ்சிதகர்மத்தைக் குருகடாகுத்தார் போக்கிப் பிராரத்தகன்மத்தை எடுத்த உடலின் கண்ணே அனுபவித்துத் தொலத்து மேலுமொரு சனைத்துக்கு ஏதுவாகவரும் ஆகாமியகர்மத்தைத் 4 தத்போதமிற்றத் விடத்து உண்டாகிய ஞானாக்கினியாற் சுடுதலின்; அக்கினிக்கொப்பென்பார்.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவப்பிரகாசம். *“ எல்லையிற் பிறவி நல்கு மிருவினை யெரிசேர் வித்தி—னெல்லையி னகலு மேன்ற வுடற்பழ வினைக ளுநட்டுந்—தொல்லையில் வருதல் போலத் தோன்றி ரு வினைகளுண்டே—ல்லல்லொளி புரையு ஞானத் தழலுந் வழிந்து போமே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

அன்றியாதுத் தின்றல் மருள். எ - து அல்லது யாதொரு பதார்த்தமும் தள்ளாது புசிப்பான் ஞானியென்னுமிடத்து, ஒரு

1. சஞ்சித கருமம் - வெகுபிறப்புகளிற் சம்பாதித்த வினை. பிராரத்தகன்மம் - இப்பிறப்பில் அதுபவிக்குமாறு பரமேசுனால் ஏற்படுத்தப் பெற்ற வினை. ஆகாமிய கருமம் - பிராரத்த வினைப்போகமுண்ணும் போது செய்யும் வினை. 4. தத்போதம் இறந்த இடம் - யான் சிவமாக இருக்கின்றேன் என்னும் துரியமூங் கடந்த துரியாதீதம்.

வர் மலாதிகளையிடினும் தள்ளாது புசித்தல் வேண்டும். அப்படிப் புசித்ததனும் குற்றம் யாதெனின், அங்ஙனஞ் செய்தல் மிகுதியு மறியாமையினத் தருவதாகிய பைத்தியமென்னப் படுமாதலின் அறிவுடையோர்க்கு அறியாமை கூறுதல் மிகவும் பழுது. ஞானி யானவன் யாரெனின்,—அருளினர் உள நீர் ஆடி வீட்டு அமுது உண்போர். ஏ - து. ஞானிகளெனப்படுவோர் அந்தக் காரணம் புறக்கரணமடக்குதல் ஒருவழிப்படுதல் பொறை திடம் ஞானமடை தல் சத்தியங் கூறுதல் இன்சொற் கூறுதல் தானஞ் செய்தல் உயிர்கட் கிதஞ்செய்தல் ஆதியான மானத தீர்த்தமாடி முத்தி யாகிய அமுதினை உண்டிருப்போரெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம். காசிகாண்டம். * “சத்தியந் தானஞ் 1 சமதம மின்சொற் சாற்றுத லொருவழிப் படுதல்—புத்தியே முதல கரணமோர் நான்கு மடக்குதல் புலன்கள் போம்புறியி— னுய்த்திடா தமைத்தல் பொறைதிட ஞான முயிர்க்கெலாந் தண் 2 ணளி புரித—லித்திற மனைத்து மானத தீர்த்த மெனவெடுத் தியம்பினர் மேலோர்.” அன்றியும், * “உரைப்பரு மானத தீர்த்த மோதிட—சருக்கமின் ஞானநீர் தோய்தன் மற்றது— விருப்பொடு வெறுப்பென விளம்பப் பட்டதோர்—கருப்புருத் திடுமலங் கழுவு மென்பவே.” என்றும், மெய்மொழிச் சரிதை. * “சத்திய முரைக்க நாளுஞ் சகலபல் லுயிர்கட்கெல்லா—நித்தலு மிதமே செய்ய நினைப்பது சிவத்தை யென்று—மத்தன்வேதாக மத்தி னருளிய பொருளின் மூன்று—மெத்திறச் சமயத்தோர்க்கு மெம்மதங் களுக்கு மிட்டம்.” என்றும், * “உடுப்பது 3 சீலமுணவு 4 வீட்டமுத மூவப்பது 5 ஞானமா மடந்தை—கொடுப்பது 6 மரு ளைக் கொள்வது 7 மறத்தை யிருப்பது 8 மருந்தவக் குகையாம்— விடுப்பது 9 குற்றந் தொடுப்பது 10 சார்தம் வெல்வது 11 தம்மை மெய்க் குரவ—12 னடித்தல மலரே முடிப்பது, பிறப்பை யறுப் பவர்க் கருந்தொழி லிவையே,” என்றும், மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க,

1. சமம் சமம் - அகக்கரண தண்டம், புறக்கரண தண்டம். 2. அன்புரிதல் - தயையசெய்தல். 3. சீலம் - ஒழுக்கம். 4. வீட்டமுதம் - பிரஹ்மானந்தம். 5. ஞானமாமடந்தை - மாக்ஷிமையுற்ற ஞானப்பெண். 6. அருள் - தயை, 7. அறம் - புண்ணியம், 8. அருந்தவக்குகை - ஆரிய தவத்தினுக்கு இடையூறுறுகமலை முழைஞ்சு, 9. குற்றம் - தீய செய்கை, 10. சார்தம் - மமதையகந்தை யற்றிருக்கல், 11. தம்மை: அகங்காராதி துர்க்குணங்களை, 12. குரவனடித்தலமலர் - ஆசிரியரது சீர்பாத தாமரை.

இத்தன்மையுடையோர் ஞானிகளென்றமையான் இதற்கு விரோதமாகிய கொலை புலாலுணவு முதலாகிய துர்க்கருமங்களை ஆசையிக்குதியாற்கொண்டு அந்நெறியே செந்நெறியென்று நாட்டு வோர் அஞ்ஞானிகளென்பது மாயிற்று, இதற்குப் பிரமாணம்; சிவதருமோத்தரம், * “பண்ணைப் பரமசிவஞானி பாவ விதமும் பயிற்றிடினு—முண்ணைப் பலமு மெனப் பனுவலுரைக்கு மதன லொருதலையே — நண்ணைத் துயரமெனப் பெரியோர் நவையு மியற்றி னசையாலே—மண்ணே ரவல மாசரையை மாற்றி யிடவே வல்லாரார்,” என்றும், சிவஞானதீபம், * “நிலையுறுதி யாசார மொழுக்கஞ் சீலவிறையறிவு கருணைதவ நெறியில்லாமல் —கொலை களவு கட்காம முதலாவுள்ள கொடும்பவமே தவமாகக் கொள் ளந் தீயோ — ருலகிலருஞ் சிவனருணா லோதலாகா தோதினுமங் கவருரைகொள் ளொணுது நீலம்—புலயர் மரு விடுத்தெருவிற் பொல்லாக் கும்பி பொருந்தியிடுங் குழியத னுட் பூத்ததாமே.” என்றும், * “ஞானவாரமுதச் சுவையினைச் செவியா னலம்பெறக் கேட்டவப் பொழுதே—யானகாரியமு மாகு காரியமு மாயலாக் கடவகா ரியமும்—கானனீராயே கழிதரு மென்றார் களிதர வழுதமே யுண்ட—ஞானிதானழியும் விடயமே விடுமோ நண்ணிடின ஞானியன் றவனே.” என்றும், அருட் பிரகாசம். * “வேதத்தி லாகமத் திற்புக றாய விதிதவறார்—கோ துற் றிடினுந் தமதற் றிருப்பர்கள் கொள்கையன்றித்—தீதைத் தினமுனைப் போலும் புரிந்தது செந்நெறியா—வாதிப்பரோ கெடு வாய் சிவஞானங்கை வந்தவரே.” என்றும், * “நிலையாம் புல மைகொள் 1 வள்ளுவர் மூலர் நிகழ்த்து சைவத்—தலையாய. மூவர் திருவாதவூரர் தருதமிழு—ளிலையாக மாதியுங் கூறா வுனக்கிவ் விருநிலமேற்—கொலையாதி ஞானி பணலாமென் றுரோவர் கூறு கவே.” என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

இதுவன்றி நீ அக்கினிக்கொப்பென்ற சொற்கு இன்னமொரு தோஷமுண்டு, கூறுதும்—திகழ் தீத்தானாய்க்கன்றி எரிக்குதல் விலக்கல் இல ஊணிற் சிலவிலக்கிக் கசிந்து நீ ஒரொன்று அருந்தல் எனை. எ - து. பிரகாசமயமாகிய அக்கினியானது ஒரொரு முன் னிலையாக ஒன்றினைச் சுவைதன்றித் தனது சுதந்தரத்தாற் பற்றி ஒன்றினையுஞ் சுடாது. 2 பரேச்சையாற் சுடும்பொழுதும் ஒரொரு பதார்த்தங்களை இச்சித்துச் சுட்டும் வெறுத்துத் தள்ளியும் விடாது. அந்நெருப்பினை நீ புலாலுண்டலினால் உனக்கொப்புக்

1. வள்ளுவர் மூலர்—திருவள்ளுவர் திருமூலர். 2. பரஇச்சை-அயல் விறகாடிகளின் பற்று.

கூடிறினையாயில், பன்றி மாமிசம்போல நாய் கழுதை முதலியவற்றின் மாமிசத்தையும், உடம்பு மாமிசம்போல ஒண்ணு மாமிசத்தையும், சமமாகக்கண்டு புசித்தல்வேண்டும். அதுவன்றி, அன்ன பானாதிக்களில் ஈ ஏறம்பு பாச்சை கரப்பான் முதலியவற்றின் ஒன்று வீழ்த்திருப்பக்காணினும், மிகவும் 1 அரோசக முடையனாய் உண்ட சோற்றையுங் 2 கான்றிடக்கண்டேம். அதனாலும், ஒரோரு மாமிசத்தை இச்சித்துப் புசித்தலினாலும், அக்கினிக் கொப்பென்றல் கூடாது.

சில பதார்த்தத்தில் அரோசகமடைவனென்பதற்குப் பிரமாணம். * “உண்டிடுஞ் சோற்றி னூடே யொர்மயி ரெறும்பீ யாதுந்—கண்டுமுன் பருத்தி லாய்முன் 3 பயின்றதுங் கான்றிட்டாயான்—மண்டனிற்ப் பன்றியாதி மலத்தைமுன் பழக்கத்தாலுட்—கொண்டிட விரும்புமாறென் கூறுதி யறிவிலாதோய்.” அன்றியும், * “ஊறுகா யாதி தன்னி னுதித்ததோர் புழுக்கண்டாயேல்—வேறவே வீசிச் சிந்தை மெய்மிகக் குலைந்துந் ருயா—ஹைமூன் புழுத்த தேனு நனிமிக விரும்பி யுள்ளன்—தேறிநீ யுண்ட வாறென் செப்புதி தெளிவி லாதோய்.” அன்றியும், * 4 “தகருனதெதிரே சிந்தத் தான்றெறித் திட்டகோழை—புகலு முன் மீ திறுக்கப் பொறுதுளந் குலைந்துந் ருயாந்—பகர்தரு மவற்றினூனைப் பற்றிய மூனையோடு—மகமகிழ்ந்தயின்ற வாறென் னறைகுதி யறிவி லாதோய் ” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

பிழையுறுதல் சிறிது என்பதுதொட்டு நீயோரொன்றருந்த லென்னையென்பது 5 காறும் சத்திபுசைக்கு மாமிசம் நிவேதிக்கலாமென்ற வாமியைமறுத்து; சத்தியாதி தேவதைகளுக்கு மாமிச நிவேதனம் யோக்கியமன்றென்றும், வேள்விசெய்தல் வேதவிதியென்றும், வேதாகமம் ஈசுவாக்கியமென்றும், பரம முத்தியால் இன்பமுண்டென்றும், அட்டகன்மத்தாற் றுன்பமுண்டென்றும், தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்க்கு இரங்கு மருளுடையோரே ஞானிகளென்றும், சாதித்தது.

இப்படி வாமியை மறுத்த 6 வேலையில், 7 அவணிருந்த பெளத்தன் சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

1. அரோசகம்-அருவருப்பு. 2. கான்றிட -வாந்தியெடுக்க. 3. அயின்றதும்—புசித்ததும். 4. தகர்-ஆடு. 5. காறும் - வரை. 6. வேலையில்-வேளையில். 7. அவண் - அவ்விடத்தில். 8. 7-வது செய்யுள் தொட்டு.

இங்ஙனம் வாமியை நீர் மறுத்தது உபயமத சித்தார்த்தமே. அஃதெங்ஙனமெனின், வாமியானவன் புலாலிச்சையினால் ஒன் னைக்கொன்றருந்துதலின், அவனது சரித்திரத்தாற் புண்ணியமே மில்லை. ஒரு ஞானியானவன் தானாக ஒன்றையுங் கொன்றருந்த வொண்ணாது. வேறொருவன் ஒன்றினைக்கொன்று அதிநுணை யூட்டினானானால், வாங்கிப்புசிக்கலாம். அஃதெப்படியெனில், ஒரு உன் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தால் அந்தப்புண்ணியம் தண்ணீர்ப்பந் தல் வைத்தவனை யடைதலுந் தண்ணீர் குடித்தவனுக்குத் தாகம் நீங்குதலுமன்றிப் புண்ணியம் இவனுக்கில்லாதது போல; ஒரு சீவ னைக்கொன்றவனுக்குத் தோஷமன்றித் தின்றவனுக்குத் தோஷ மில்லையென்று கூறுதலும், அவனை மறுத்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. ஒருவன் ஊன் தர உணின் கொலை தடுத்து ஆண்டு உரைத்திடாயால். எ - து. ஒருவனொரு சீவனைக்கொன்று அந்த மாமிசத்தை உனக்குப் புசிப்பிக்க நீ புசித்தாயாகில், உன்னை யும் அந்தப்பாவம் விடாது. அதேனெனின், நீ மாமிச பக்ஷணி யாதலின், உன்னுடைய மனசு சீவகொலையே இச்சித்திருக்கும். அதனால் ஒருவன் கொன்றிடுமிடத்து இது தோஷமென்று விதி த்து விலக்கினால் உனக்கு அந்த மாமிசத்தை ஊட்டாநென்பது குறித்துத் தோஷமென்று விலக்காயாதலானும், கொலையை யிச்சித்த தோஷம் மாமிசபக்ஷண தோஷம் கொலை தடுத்துப் பகர்கிலாததோஷம் இம்மூன்றுதோஷமும் உனக்கு உண்டாமா தலின் எனக்கொள்க. எ - து.

இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். * “உண்ணவூனை விரும்பி யுயிர்க்கொலை—யெண்ணு வான்கொலை கண்டிரங் காண் கொலை—பண்ணு வாரைத் தடுத்தும் பகர்கிலா—எண்ணுவா னிவரோடெனு நால்வரும்.” என்றும், இதிகாசம். * “கொண் றான் கொலச்சொன்னான் கூசவறுத் தானட்டான்—நின்றான் விலக்கிடான் சென்றொன்று—கொன்றவனக்—2 குட்டவங்க ளிட் டெரிக்க வெந்துகொடு வெந்நாகிற்—பட்டழன்று வீழ்வார் பதை த்து.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

இ - து. ஆகாமியத்தைச் சுடுதலினால் ஞானி அக்கினிக்கொ ப்பென்றும், மாமிச பக்ஷணி இராகத்துவேஷமுடையவனாகையால்

1. பக்ஷணி - தின்பவன். 2. குட்டவன்கண் என்றும் பாடம்.

கொலைமறுத்தல்.

சுக

அக்கினிக்கொப்பல்லனென்றும், ஒருவன் கொன்றிடத் தின்றானெனினும் பாவமுண்டென்றும், கூறியது. (கசு)

இப்படிக்கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் பௌத்தரில் ஏகதேசிகூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் அந்தப்பௌத்தன் கூறிய உரைபழுது. அஃதே னெனில், ஒருவன் கொன்றிடத்தின்று கொலை தடுத்துப் பகராமையால், யாவனொருவன் சீவகொலை கண்டவிடத்து இதுதோஷமென்று தடுக்கவும், அவன் அது கேளாமல், வந்ததோஷம் எனக்கு வரட்டும் நீருண்ணுமென்று ஊட்டினாற் புசிக்கலாம். நமக்கு அப்பொழுது தோஷமில்லையென்று கூறுதலும்; அதற்கு உத்தரங் கூறுகின்றார்.

உரைத்துமுறா பயங்கொலைசெய்யொருவனைச்சார்ந்தவற்குநர குளமண் ணைவோ, னிருத்தறையிற் பொருடிருடே லெனக்கவரவோ நெடுந்தமர்வியிற் திடலிற் றுளாய், மரித்திடினு மகத்தலதான் றினலருளன் மையிற்றுயர்பின் மறவி தூத, ரருத்தன்மெயிக் கலியிம்மருந் தயிருயுங்கண் டிதியிவற்றுா னருந்த நீதே. (17)

உரைத்தும் பயம் உற கொலை செய் ஒருவனைச் சார்ந்தவற்கு நரகு உள மண்ணைவோன் இருத்து அறையில் பொருள் திருடேல் எனக் கவர்வோனெடும் தமர் வியந்திடலில். எ - து. கொலைதீதென்று சொல்லியும் அச்சமடையாது அதனைச் செய்யும் ஒருவனை வேறொருவன் கூடியிருந்து அவனுடைய அன்னபானாதிகளை உட்கொண்டானாகில் உட்கொண்டவனும் அவனடையும் நரகமடைவன். அஃதெங்ஙனமெனின், ஒருவன் இராசாவினது 1 களஞ்சியத்திற் றிருடும்போது அவனது சினேகராயிருந்துள்ளவர்கள் அவனை நோக்கி இராசாவினது களஞ்சியத்திற் றிருடுதல் மகாகெடுதி அது செய்யவொண்ணாதென்ற விடத்து, கேடுவந்தால் நான் அனுபவிக்கிறேன் உங்களுக்கென்ன நீங்கள் என் வீட்டிலிருந்து சுகமாக உண்டு கொண்டிருங்கனென்றால், அவன் வார்த்தையை நம்பியிருந்தவர்களும் அவனோடு மரணமடைதல்போலுமெனக் கொள்க.

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தார்தியை நோக்கிப் பெளத்தரிற் பின்னு மொருவன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவர்கள் கொன்று தின்னலாமென்னுமதுவும் பாவம். ஒருவன் கொன்றிடத் தின்னலாமென்னுமதுவும் பாவம். கொன்றிடுமெனவிற கொலை தடுத்துக்கூறிப் பின்பு தின்னலாமென்னு மதுவும் பாவம். யாவனாயினும் பிறன் கொலையினாலிறந்த சீவனது ஊனைத்தின்பானாகில், “கொன்றவர் பாவந் தின்பார் க்குமுண்டு.” என்று கூறிய உலகவழக்கவுண்மையால் இவனுக்குத் தோஷமுண்டென்பது நிச்சயம். இவையன்றி, தன்னியல்பாய் மாய்ந்த சீவன் தான் மண்ணினை மரத்தினை யொக்கும். அவற் றினைப் புகித்தானாகிற் பாவமில்லை.

மேல்விடை. தானாய் மரித்திடினும் மகத்து அலது ஊன் தினல் அருளான்மையில் பின்மறலி தூதர் துயர் அருத்தல் மெய். எ - து. தன்னியல்பாய் மாய்ந்த சீவனதுயினும் யாகமல்லா விடத்து ஊனருந்துதலெல்லாம் உயிர்களிடத்து அருளல்லாத படியினாலே, ஊனினையுண்டெவந்தோன் அவற்றினதிச்சையால் மற் றொரு சீவனுக்கு மரணம் வந்த விடத்தும் இரங்காது சந்தோஷ த்தையடைவனாதலின், அதுவுங் கொலையே. ஆதலின் எவ்விதத் தாயினும் புலாலுண்போர் நரகத்தின்கண் யமதண்ட மடைதலே சத்தியம்.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர், *‘படைகொண்டார் நெஞ்சம்போ¹ன்னுக்கா தொன்ற— னுடல்சுவை யுண்டார் மனம்.’’ அன்றியும், *2“பொருளாட்சி போற்றுதாரக் கிலலை யரு ளாட்சி—யாங்கிலலை யூன்றின் பவர்க்கு.” அன்றியும் *3“செயி ரிற்றலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ண—ருயிரிற்றலைப் பிரிந்தஆன்.” அன்றியும், *4“உண்ணமை யுள்ள துயிர்நிலை யூனுண்ண—+ வண்ணத்தல் செய்யா தளறு.” என்றும், திருமந்திரம். *5“பொல்லாப் புலாலை துகரும் புலையரை—யெல்லாருங் காண வியமன்றன் றுது வர்—செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகிடை—மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே” என்றும், இதிகாசம். *6“இட்டவிரை யாசையா வெய்தியமீன் னுண்டிலவாய்ப்—பட்டதென நாவிரசம் பார்த்

1. நன்று ஊக்காது - அருளை நோக்காது. 2. பொருளினாலே பயன் கொள்ளுதல். 3. குற்றத்தின் நீங்கிய அறிவினையுடையார். 4. அவனை விழுங்கிய நரகம் பின் உமிழ்தற்கு வாய்திறவாது.

துலகர்-கெட்ட—விருளா ருலகத்தி லெய்துவர்க ளென்றா—
ரருளாரு ரெஞ்சத் தவர்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றை
காண்க.

எவ்விதத்தும் ஊன்றின்ரால் நாகமென்பதனால், பிராண
ஆனிரினும் விஷம் போலக் கண்டு நீங்கவேண்டுமென்ப தாயி
ற்று. மற்றொருவர் தண்டனையான் வந்து கூடினும், விஷமுண்
டவன் மாற்றவிழ்தந் தேடுதல்போல உடனே பரிகாரஞ் செய்ய
வேண்டுமென்பதாயிற்று. இத்தன்மையாதலின், ஊனுண்ணார்க்கு
ஊட்டுதலும் மகாபாவமென்பதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்:
* “கொன்றி லாரைக் கொலச் சொலிக் கூறினார்—தின்றி லாரைத்
தினச்சொலித் தெண்டித்தார்—பன்றி யாய்ப்படி யிற்பிறந் தேழ்நர
—கொன்று வாரா னுணையி துண்மையே.” அன்றியும், * “கொலை
யஞ் சாதொரு வற்கஞ்சிக் கொன்றுளோர்—சிலர்சொல் லஞ்சிப்
புலாலினைத் தின்றுளோர்—நிலைய தாய்நர கத்திடை நிற்பரென்—
றலகி னூன்மறை யாகம மோதுமே.” என்றும், மற்றும் வருவன
வற்றை, காண்க.

இப்படிச் சமயிகளுக்கு உத்தரங்கூறி மறுத்த காலையில், கற்றறி
மூடனாகிய ஒரு லெளகிகன் சித்தார்த்தியை நோக்கி நீரிங்ஙனங்
கூறியவற்றுள் வேள்விமாத்திரம் விதிதமாய்க்காட்டி மற்றெவ்
விடத்தும் புலாலுண்டல் பாவமென்று, கூறினார். அது கூடாது,
அவ்வேள்விபோலத் திதிசெய்யுமிடம் மருந்துண்ணுமிடம் பிராண
னுய்யுமிடம் இவைகளினும் புலாலுண்ண விதியுண்டென்றுவேதா
கமதூலி னிருத்தலின்.

மேல்விடை. இக்கலியின் மருந்து உயிர் உயுங்கண் திதி இவ
ற்று ஊன் அருந்தல் தீதே, எ - து. வேள்விபோலத் திதியாதிகள்
சாத்திர விதிதமாயினும் ; இக்கலியுக்கத்தில் மருந்தில் உயிருய்யு
மிடத்தில் திதியில் புலாலுண்ணவொண்ணாதென்று புராதன விதி
தமாய் நடந்துவருதலின், அவற்றினைச் செய்தலுங் குற்றமென்றறி
வாயாக. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம் : அருட்பிரகாசம். * “மருந்திற் நிதியி
னுயிருய்யும் வாயின் மகமதனி—னருந்தற் கியல்ப தெனினுங் 1 கிரு
துவி னன்றியுளம்—பொருந்திப் 2 புலாலுண் பரேகலி யூடறம்

பூண்டிமையார்—விருந்திற் சிறந்தமு தூட்டப்பொன் னுட்டுற வேண்டினேர்.” என்றும், காசிகாண்டம். * “அருமகத் தன்றி யூன்சுவைத் துடலம் வீக்குவோ னதற்குடன் படுவோன்—கருவியிற் குறைத்தோன் பகர்ந்துளோன் கொணர்ந்தோன் வியந்துளோன் கழிகென வேவுந்—திருவிலி யதனை யட்டவனிரர்க ளெண்மருந் தீசுர கடைவர்—பரிவினான் விடுத்தோர் நாடொறும்¹ புரவி மகம் புரி பலன்பெறு குவரால்.” அன்றியும், * “குழைமுகந் தூங்குஞ் செம்மணிப் பசும்பொற் குண்டல வேதியர் நானா—மழன்முகத் தா ற்று மருமகத் தன்றிச் செந்தசை யருந்துந ரில்ல—விழைவொடும் பயத்தோர்ப் பழிச்சிடா ரில்ல வெங்கவ ருடுந ரில்ல—கழிபெருங் குணத்துக் குரவனைப் பிழைப்போ ரரும்பொருள் கவருந ரில்ல.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இ - து. கொலுருரைச் சினேகித்தலும் பாவமென்றும், எந்த வித்தினாலும் மாமிச பக்ஷணம் நரகமே விளைக்கு மென்றும், விதியுண்டாயினும் கலியுகத்தின்கண் யாகத்தன்றி மற்றேரிடத்தினும் புலாலுண்ணவொண்ணாதென்றும், கூறியது. (கள)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னுங் கற்ற நிழடன் கூறுகின்றான்.

யாகாதி நான்கிடத்தினும் புலாலுண்ணலாமென்று விதியிருக்க, யாகத்துண்ணலாமென்றும் மற்றிடத்தாகாதென்றுங் கலியுகத்தைக்குறித்துப் புராதன விதிதமென்றும் தள்ளுதல் பழுதென்றவளவில்; அவனைநோக்கி மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

அருந்தனயன் றனைமனைதோள் பிறர்க்கீந்தும் பெறுவதழ கக்கா லிக்காற், பொருந்துமதோ விக்கலியீ டுணர்ந்தன்றே தமதாசாற் பூசித் தன்னேண், றிருந்துமனை பதங்கையாற் றீண்டாதாச் சனைநானுஞ் செய்தார்மைநி. றிருந்தவரு நீமலத்தை மலத்துளமென் றுணினூனுக் கிடுதி யூனே (18)

அக்கால் மனை தோள் பிறர்க்கு ஈந்தும் அருந் தனயன்றனைப் பெறுவது அழகு இக்கால் பொருந்துமதோ. எ - து. கலியுகத்தைச்

•1 புரவிமகம் - அசுவமேசுயாகம்.

குறிக்க வொண்ணாது எந்தக்காலத் தாயினும் விதியிருந்தபடி செய்யலாமென்று நீ சொல்லுவையாகில்; யாவனாயினும் 1 பிதிர் கருமஞ் செய்யும்பொருட்டுப் புத்திரரைப் பெறாநாயில் நற்கதியில்ல யாதலில் புத்திரரில்லாத செல்வஞ் செல்வமே யல்லவென்று தூல் களெல்லாங் கூறுதலில், தனக்குப் புத்திரோற்பத்தி யில்லாத விடத்துத் தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறருடன் கூட்டியும் புத்திர ரைப் பெறலாமென்றும் பொருள்கொடுத்தலினாலும் தத்தங்கவர் கலினாலும் ஒருவர் மகவெனப் புகுதலினாலும் தனயர்சேயிருத் தலினாலும் தன்னால் ஒருவனாவி யுய்தலினாலும் கிடைத்த புத்திர நும் தனக்குப் புத்திரரேயென்றுங் கூறிய ஈழுவகைப் புத்திரரில் கன்னுடைய ஸ்திரீயயிற்றிற் பிறந்த புத்திரரே விசேஷமாதலில் கன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பிறரோடு கூட்டியும் புத்திரரைப் பெற்று வாழுதல் கலியுகமல்லாத யுகங்களுக்கெல்லாம் மிகச் சிறப்பாக யழங்கும். அந்தவிதி உனக்கு இந்தக் கலியுகத்திற் செய்யக்கூடுமோ டாது. ஆதலிற் காலத்துக்கேற்ற விதி நடக்கவேண்டுமெனக் கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: காசிகாண்டம். * “எத்திரு வுடைய ானா யின்கனி மழிலச் செவ்வாய்ப்—புத்திர னிலாதோ ரென் றம் 2 பொறியில் ராய வாற்றான்—மெய்த்தவம் புரிந்து மைந்தர்ப் பறுவதே விழைவர் யாரு—முத்தநன் மகவுமோரேழ் பான் மயா வுரைப்பர் மேலோர்,” அன்றியும் * “மனைவிதன் கொழு ந் கின்றேன் மற்றவ னருளிஞலே—யனையவ ளயலார்க் கின்றே னரும்பொருள் கொடுத்துக் கொண்டோ—னினி ரறு தத்தமைந்தன் மகவெனப் புகுந்த மைந்தன்— நனயர்சேய் ன்னாலாவி யுய்த்தவன் நனயராவார்.” என்றும், பிரமோத்தர காண்டம். * “காவலன் நனக்குப் பின்னோர் 3 காண்முனை யில்ல யன்று—பூவல யத்தி னுள்ளோர் புகல்வதும் பொருந்தார் றும்—யாவையு முணர்ந்த நீதி வசிட்டனங் கியல்பி னாய்து— ரவருந் துயரந் தீர்க்கும் படிநினைந் தினைய செய்தான்.” அன் றியும், * “அருந்ததி யனைய கற்பின் 4 மதயந்தி யணங்க னோடான் -பொருந்தியின் கலவி துய்த்தோர் புதல்வனைத் தந்து தீரா—

1. பிதிர்கருமம்-சிராத்தம். 2. பொறி-செல்வம். 3. காண்முனை - மந்தன். 4. கன்மாடபாருணென்னும் அரசன், தன் மனைவியைத்தொ ள் மரணமாகக்கடவன், என்னும் சாபவசத்தால் நவஞ்செய்ய வனம் ஈல்லவும், குருவாகிய வசிட்டர் இரங்கி இவ்வரசன் மனைவியாகிய மத யதி யிடத்து மைந்தனைப் பெற்றருளினர், என்னும் சரித்திரவிரியை, ரமோத்தர காண்டம் சிவநான மகிமையில் காண்க.

விருந்துய ருலகந்தீர வியற்றினான் முனிவ னிப்பாற்—பெருந் தகை தவஞ்செய் வாணப் பேய்மக னொருத்தி பற்றி.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

பின்னும் கற்றறிமூடனை நோக்கிக் காலகர்மம் நடக்கவேண்டு மென்பதற்கு வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. இக்கலி ஈடு உணர்ந் தன்றோ தமது ஆசான் பூசித்து அன்றோன் திருந்து மனை பதம் கையால் தீண்டாது அர்ச் சனை நாளுஞ் செய்தார் மைதீர் இரும் தவரும். ஏ - து. இக் கலியுகத்தினது வலியினை உணர்ந்தன்றோ தம்முடைய ஆசாரியரை விதிமுறையே முன்பு அர்ச்சித்தப் பின் அவரது தேவியை அர்ச் சிக்குமிடத்து அவளது பாத கமலங்களைக் கையினாற் நீண்டாது அணுகிநின்று மலர்தாவி நாடோறும் அர்ச்சிக்கவுஞ் செய்தனர் மயக்கந்தீர்த பெரியோர்களுமெனக் கொள்க. இதற்குப் பிர மாணம்: சைவசமயநெறி. * “ஆசான் மனையை யடிதீண்டா தர்ச்சிக்க—வாசார் மலரான் மதித்து.” அன்றியும், * “அந்தயுகத் தோறும் தீண்டியருச் சிக்கைதகு—மிந்தக் கலியுகத்தே யாது.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கிக் கல்லாத மூட னாகிய லௌகிக னொருவன் எழுந்துநின்று அங்ஙனமிருந் து சபையையெல்லாம் கையமர்த்தி ஒன்று சொல்லுகின்றான். உன் னுடைய வீண் சாத்திரங்களெல்லாவற்றையும் புறத்திலே போ ட்டுவிடு. நான் ஒரு பேச்சுச் சொல்லுகிறேன் கேள் அதேதெ ன்றால், உடம்பிலேயிருக்கிற மாமிசத்தையெல்லாம் உதிர்த்துப் போட்டு எலும்புமரத்திரமா யிருந்தாலல்லோ மாமிசம் விட்டதற்கு அடையாளம். நீ ஆயிரத்தான் சொன்னாலும் மாமிசதேகத் திலே இருக்கும் வரையும் மாமிசம் விட்டேனென்கிறதே பொய், மனுஷராய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் விழு சுவருக்கு மண்பே டுதல் போல மாமிசதேகத்துக்கு மாமிசமே தின்னவேண்டும் உன் பேச்சை மெய்யென்று கேட்டு மாமிசத்தை விட்டவன் கெட்டுப்போவான் பிழைக்கிறவன் ஒருகாலும் கேட்கவேயொன் னாது என்றவளவில், அவனை நோக்கிக் கைகொட்டிச் சிரித்து மேலுத்தாங் கூறுகின்றார்.

மேல்விடை. நீ மலத்து உளம் என்று மலத்தை உணரின் ஊனுக்கு ஊன் இடுதி. ஏ-து. நீ சொன்னது நல்லதுதான். மாமிச

தேகத்துக்கு மாமிசமே போடவேண்டுமென்ற நீ இது மாத்திரஞ் செய்யாமலிருந்தது குற்றம். அஃதேதென்று கேட்பாயாகில், சொல்லுகிறோம். மலத்தை வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயல்லாமல் அதைவிட்டு நீங்கியிருந்தவிடத் தானில்லையே, அப்படியிருக்கப் பசிவந்த நேரத்தில் மலத்துக்கு மலமேயிடவேண்டுமென்று பிறருடைய மலத்தைப் பகஷணம் பண்ணாமலிருப்பதென்? அதுவன்றி, மலம் விட்ட நேரங்களிலும் அருவருத்துக்காகல்கை சுத்திபண்ணுவதென்? இப்படிச் செய்யாமலிருக்கிற நீ மாமிசத்துக்கு மாமிசமிடவேண்டுமென்பது கூடாது. எ-து

இதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். * “ தன்னுன் பெருக்கற்குத் தானயி நிதானுண்பா—னெங்ஙன மாளு மருன். ” என்றும், காசிகாண்டம். * “ புழுவுந் தசையும் வெண்ணிணமும் பொதிந்த குரம்பை வீக்குதற்குக்—கழிபூ ணுகார்த்தோர் கொடுநகிற் கற்பகாலங் கிடந்தழந்தி—விழைவின் முன்னர்த் தாதுகார்த விவங்குமவர்தம் மெய்த்தசையை—யழிவெம் பசியார் பறித்தருந்து மென்னும் பான்மை யறிந்தேயோ. ” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

இங்ஙனம் வெளகிகருக் கெல்லாம் தூலவுத்தியாகச் சொல்லி மறுக்கவேண்டியது அவரது அடங்காமையைக் குறித்தென்க. சித்தார்த்தியார் கைகொட்டிச் சிரித்தாரென்று உரையில் வருவித்தது அங்ஙனங் கூறும் வெளகிகரது தூலவுத்தியைக் குறித்து எடுத்துக் கூறியதெனக் கொள்க. இங்ஙனம் உரையகவுந் தூலவார்த்தைகளாக விரிக்கவேண்டியது அவரதுருதய நுட்பங் காட்டற்கென்க.

இ - து. முற்காலவிதி இக்காலத்திற் செல்லாமையால் காலத்திற் பொருத்திய விதிபுடக்கவேண்டுமென்றும், மலத்துக்கு மலமிடலாமாகில் மாமிசத்துக்கு மாமிசமிடலாமென்றும், கூறியது. (க.அ)

இப்படிச் சொன்ன சைவசித்தார்த்தியை நோக்கிப் பின்னுமொரு வெளகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் மஹாஷராயப் பிறந்தவர்களுல்லாரும் மாமிசத்துக்கு மாமிசமே யிடவேண்டுமென்று அறியாமற் சொன்னான். அப்படிச் சொல்லிற் பாபமல்லவோ? ஒரு நல்லவன் பொல்லாதவன் ஒரு பார்ப்பான் பட்டன் முதலான நானு சாதிகட்கும் ஒன்றாகச் சொல்லலாமோ? மாமிசத் தின்னுகிற சாதி தின்னவே வேண்டும்

தின்றத சாதி ஒருகாலுந் தின்னவே யொண்ணாது. தின்னுகிற சாதி விட்டாலும் பாவம். தின்றதசாதி தின்ருலும்பாவம் என்று சொல்ல; அவனை நோக்கிச் சைவசித்தார்தியார் சிரித்து மேலுத் தரங் கூறுகின்றார்.

ஊனுணுஞ்சா திகண்மிருகா திகளறம்பூண் டவையுளு முன் பொழுகிற் றுனீ, தானெனஆன் றினல்பழுதோ ரிழிவுபிதாப் புரியின்மைந்தர் தாமுஞ் செய்யார், மானி லத்திற் பாலர்பித்தர் தெளிந்துமிழக் கியற்றினுண்டோர் மறுக்கொ ணுது, னுண்மவிச்சை கருதிமுறையல்லாரைத் தோய்ந்துறினா னருந்தல் செய்யே. (19)

ஊன் உணும் சாதிகள் மிருகாதிகள் அவை உளும் முன்பு அறம் பூண்டு ஒழுகின்றால் நீதான் என ஊன் தினல் பழுது. எ - து. நீ சொன்னது சத்தியம். தின்னுஞ்சாதி தின்னாவிடினும், தின் னதசாதி ஒருகாலுந் தின்னவே யொண்ணாது. தின்னுஞ்சாதி எது தின்னாச்சாதி எது என்று கேட்பாயாகில், பூதம் பிசாசு நாய் நரி கோட்டான் கழுகு பருந்து காகம் ஈ ஏறம்பு முதலியவைகள் யாதொரு பிணங்கிடக்கக் கண்டவிடத்தில் அதினுடைய அசத்தத் தையும் தூர்க்கத்தத்தையும் பார்த்தும் சற்றும் அருவருப்பின்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு பிடுங்கித் தின்னுதலினாலும், இது நல்லது இது தீயதென்றும் இது புண்ணியம் இது பாவமென்றும் பகுத்துங் கேட்டும் அறிதற்கு ஒரு விவேகமில்லாதபடியினாலேயும், அவைகளே தின்னுஞ்சாதி. வேதாகமங்களைக் கேட்டுப் பாவமிது புண்ணிய மிது வென்றறிந்து புண்ணியத்துக்கு உள்நடும் பாவத்துக்குப் புறம்பு மாக நடந்து போக மோகங்களை அடைய வேண்டினவனானால், மனுஷனே தின்றதசாதி. தின்னுஞ்சாதியாகிய மிருகாதிகளுள் ளும் பசவினது உபதேசத்தால் முன்பு ஒரு புலி கொல்லாவிரதி யாய்ப் பூர்வசனனமும் உணர்ந்து யோகத்தால் நற்கதி யடைந்ததெ ன்றும், முன்பு ஒருநாளை கொல்லா விரதியாய் ஞானமுமுடைத் தாய் மதுரையை யடைந்து சிவசாரூபம் பெற்றதென்றும், மற்று மொரு 2 கபோதம் தனது 3 பேட்டினக் கவர்ந்த வேடனது பசி

1. வாயெதிர்போய்ச் சேதா வாய்ப் புகியென்னத், தீயபுலி பூனு ண்டாந் தென்னத், தூய, விரதத்தைக் கண்டு விடையோன்வர் தானவ் விரதத்தைச் செய்ய விரும்பு, 2. கபோதம் - புரு. 3. பேடு - பெண் பட்சி.

நீக்கி உயிர் புரப்பான் பொருட்டு நெருப்பில் வீழ்ந்திற்று பாலோக மடைந்த தென்றும், அகஸ்தியராதி ரிஷிகளாசிரமங்கடோறும் இருந்த மிருகபக்டிகளெல்லாம் ஞானநெறியுண்டு அருளொடு விளங்கினவென்றும், வேதாகம புராணதிகளிற் கூறுதல் கேட்டிருந்தும்; தின்னாசாதியாகிய நீ தின்னுஞ்சாதி யென்று கொண்டு பாவங்களுக்கெல்லாந் தலைமையாகிய கொலையை மேற்கொண்டு ஒழுக்கிப் புலாலினையருந்தி நரகிடைவீழ்தற்கு எண்ணுதல் மிகவுங் குற்றமென்றறிவாயாக.

மிருகாதிகள் தின்னுஞ் சாதியென்பதற்குப் பிரமாணம் : சிவதருமோத்தரம். * “நாயினுக்கும் பேயினுக்கு நரியினுக்குங் கழுகினுக்கு—மீயினுக்கு மினிதுபிண மெனிலதுதா னினியதுவோ—வாயினுக்கு மனத்தினுக்கு மதிப்பரிய மாதேவன்—1 நேயினுக்கே சிவமதனைத் திளைப்பாரே சிறந்தாரே ” என்றும், புலான் மறுத்தல். * “நாய்கழுகு கூகை நரிகாக மீயெறும்பு—பேயிவைகளாவி பிரிந்தலு—னேயமொடு—தானருந்த லல்லாது சற்காரியமனிதர்—தானருந்த லாவதோ தான். ” என்றும், * “தவ கதியை வேண்டுபவ ருயிரில்சடந் தினறவிர்க தவமழித்தாங்—கவ கதியை வேண்டுபவர் கழுஞரரி செயுந்தொழிலை யயரா நாட—சிவ கதியுந் திருமாறன் ரிகழ்கதியு மயன்கதியுந் தெய்வலோகத்—துவ கதியு மிகத்தெரியுந் தூர்க்கதியின் வீழ்வார்பாஞ் சோதி யானே. ” என்றும், புலான்மறுத்தல். * “பிணங்கிடக்க நானுகரே னென்றுநீ பேசுங்—குணங்கிடக்க வேண்டியதென் கூறாய்—பிணத்தைக்—கலத்திலே யிட்டுக் கலந்துநா வாரப்—புலத்தினுந் நின்றாய் புகல். ” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

மிருகாதிகளினும் ஓரொன்று கொல்லாவிதத்தால் நற்கதியை யடைந்தது என்பதற்குப் பிரமாணம் : திருவினையாடல். 2 * “பிரி வறக் கொன்று தின்னுங் கடைப்படும் பிறப்பு நாரை—வானுறு தேவராதி வான்ருழு விருப்பக் கண்டிர்—கருதுதி ரென்றும் பொல்லாக் கடையரா யினுங்கொல் லாம—லரனைவர் திப்ப ரேல்வா னுள் வதற் கைய மின்றே. ” என்றும், காசிகாண்டம். * “கொன்று விலங்கின் றசைதுகருங் கொடுமை யோரவ் விலங்கினுட—துன்று மயிரெத் துணையாமத் துணைய காலம் வெந்நரகி—னென்றி துகர் வாய் புழுவொழுக³ வழப்ப ரென்கை யுணர்ந்தேயோ—கன்று சினவெங் கொடுவிலங்கும் புலவூன் நின்னக் கருதாவால். ” அன்றியும்,

1. தே - அருள். 2. பழைய திருவினையாடல். 3. உழப்பர்—தயமுறுவர்,

* “ஒருமீன் புலவு வாய்மடுப்பி நெழியுந் தசைக ளினைத்தினையும் —பரிவா னுகர்த்தோர் வீழ்கின்ற பாழ்வெந் நாகிற் படிவரென— மருமாமறையின் பொருடேர்ந்தோ வந்தா மரைநாண் மலர் 1 பொ துளும்—விரிநீர் வாவி பயின்மீன்கள் விழுங்கா துலவும் புள்ளி னமே.” என்றும், இதிகாசம். * “புள்ளுக் குளகுணமு மில்லாத புல்லறி வாங்—கள்ளக் கருமனத்தே காலன்கைக் - கொள்ளப்போ ய்ப்—புக்காழ் நரகத் துழையாது போனான்மற்—றெக்காலத் தெந்நா ளினி.” என்றும், அருட்பிரகாசம். * “புலிநாரை யெண்புற வாதி கண் முன்னம் புலாலருந்துங்—குலையிருந்து மருளோம்பி முத்தி குறுகியதென்—றுலகூ றெரப்பச்சொற் கேட்டு மருளந் துழன்றி ரக்குஞ்—சிலர்மா னுடத்தென்ன செய்வான் புவியிற் செனித்த துவே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

இப்படிக்கூறிய சித்தாந்தியை நோக்கிப் பின்னு மொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் தின்புதசாதியென்றும் தின்னுஞ்சாதி யென்றும் அறியாமற்சொன்னான். யாவனெருவனுக்குஞ் சாதி யைக்கொண்டு காரியமென்ன? இந்தப்புத்தி முன்னிருந்தவர்கள் அறியாமல் நடந்தார்களோ? அவர்களைப் பார்க்கிலும் நாம் என்ன ஆகாசத்திலே பறக்கிறோமோ? பிதாவும் மாதாவும் எந்தப் பிரகா ரம் நடந்தார்களோ அந்தப்பிரகாரம் நடக்கிறதே காரியம் என்ற வனவில்; அவனைநோக்கிச் சிறிது உத்தரம் மேற் கூறுகின்றார்,

மேல்விடை. பிதா ஓர் இழிவு புரியில் மைந்தர் தாமும் செய்யார். எ-து. பிதா நடந்தமுறையே நடக்கவேண்டுமென் பது கூடாது. அதேனெனில், தம்முடைய பிதாவாயினும் பிற ராயினும் வேதாகமங்களை ஒதியுணர்ந்த தருமத்துக்கு உள்ளும் பாவத்துக்குப் புறம்புமாகத் தானும் நடந்து பிறரையும் நடப்பிப் பான் யாவன் அவனையே அறிவுடையோர் பிதாவென்று அங் கேரிந்து அவன் நடந்தமுறையே நடவா நிற்பர்கள். அதுவன்றி, தன்னுடைய பிதா மாதா பாவியானாலும் அவர் நடந்த முறையே நடப்பது உசிதமன்று. நீ உசிதமேயென்னில் அவனுடைய பிதாவானவன் முன்னே கன்மவசத்தாற் பிறர் கேட்கில் மிகவும் நகைத்து நாணத்தகுவதாகிய இழிவினைச் செய்திருப்பானாகில், அதுவே ஒழுங்கென்று அவனுடைய பிள்ளைகளும் அப்படியே செய்யக்கூடேனாம். ஆதலின் வேதாகமங்களை ஆராய்ந்த ராதாக்க ளது புத்தியின் வழியே நடப்பதே விவேகம்.

1. பொதுளும் - நெருங்கும்.

இதற்குப்பிரமாணம்: * “ தந்தைநடந் துளமுறையே நடப்ப தொழுங் கெனினொருவன் றாணி மீதே—நிந்தைதரு புருடசம்ப னாதிசெய்தா னெனிலதுவே நெறியென் றன்னோன்—மைந்தர் பினும் புரிவதிலே யெவரோனும் தருமநெறி வழுவி லோரோ—யந் தமிழ் தாழைகண்மற் றவாநடந்த நெறிநடப்ப தறிவா மன்றே.” என்று, மற்றும், வருவனவற்றிற்காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தார்தியை நோக்கிப் பின்னு மொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் இவன் பிதா நடந்தபடியே நடக்கவேண்டுமென் றறியாமற் சொன்னான். பிதா பிச்சையெடுத்தானென்று மக னும் பிச்சையெடுக்கவேண்டுமோ? அது வேண்டியதில்லை. எவ னானாலும் பிறவியன்பாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்டவன். சில காலந் தின்றுகொண்டு திரிந்து நடுவிலே எனக்கு ஞானம் வந்த தென்று விட்டுவிட்டானாகில், ஒரு பலனுமில்லை. அப்படி விடு கிற பொழுது முன்னந்தின்ற வாயையும் கையையும் கூடவிட்டு விடவல்லவோ வேண்டும் அல்லாத பொழுது விட்டதிற் கூட்டே யல்ல. ஆனபடியினாலே, தின்றவன் தின்றே வாவேண்டும். நடு விலே விடவொண்ணாதென்றவளவில், அவனைநோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தாங் கூறுகின்றார்.

மாநிலத்தில் பாலர் பித்தர் தெளிந்தும் இழுக்கு இயற்றின் றான் உண்டோர் மறுக்கொணாது. எ-து. நீ சொன்னது நல்லது தான், இப்பூமியினிடத்து ஒருவனை நீ குழந்தையா யிருக்கிற காலத்தில் மலத்தைத் தின்றாயென்று அவன் பெரியவனாயிருக் கிறகாலத்தில் முன் கண்டிருந்தவர்கள் சொல்லக் கேட்டானா கில் அறியாதகாலத்திற் செய்ததை இப்பொழுது நீ சொல்லலா வதேதென்று கோபிப்பானன்றி முன்பு தின்ற வாயும் கையுமி ருக்க இனி விட்டதனாற் பிரயோசனமில்லையென்று பின்புந் தின்னக்கண்டிலேம். அதுவன்றியும், ஒருவனைப் பைத்தியந் தொடுத்திருந்த காலத்தில் மலாதிகளையுந் தின்று தின்றதை வீடு களினும் வாங்கித் தின்றுகொண்டு திரிந்தானேயானாலும், பைத் தியந் தெளிந்தகாலையில் தின்றதை வீட்டினும் வாங்கித் தின்று மலாதிகளையுந் தின்னக்கானேம். அதுவன்றியும், உலகத்தின் கண் உண்டாகிய பெண்ணும் ஆணும் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிற

1. பிறவியன்பாய்-(இது உலகச்சொல்)பிறந்ததிலிருந்தே.

காலத்தில் 1 சீரை உடுக்காமல் அபிமானம் பலருங்காணத் திரிந் தார்களாயினும் பெரியவர்களான காலத்தினும் சிறுபோதிற் பல ருங்கண்ட அபிமானத்தை இனி ஏன் மறைக்கிறோமென்று பின் பும் சீரை உடுக்காமலிருக்கக் காணோம் இது பித்தனுக்கு மொக் குமாதலின், மாமிசந் தின்றவன் தின்றேவரவேண்டு மென்கிறது யோக்கியமன்று. விவேகம் வந்தபோது விடுகிறதே யோக்கியம்.

இதற்குப்பிரமாணம் : திருவிளையாடல். * “முன்னேவே தனை யை விட்டு முற்றிய வறிஞர் நெஞ்சிற்—பின்னொரு விகாரமின்றி யிருப்பரிப் பிணப்புலால்—நன்னெறி யறிந்த நாமு நாவழி யொழு கிக் கெட்டேந்—தின்னவே நயந்தோ நம்போற்றீங்குளா ருண்டோ வின்றே.” என்றும், புலான்மறுத்தல். * “அருந்திச்சின் னான தன்மேல் விடுக்கின்—வரும்பயனே தென்னின் மழலை - திருந் தறிவிற்பித்தாரிவு பிறங்கியபோ தும்மலத்தைத்—துய்த்திடுவ துண்டாயிற் சொல்.” என்றும், * மைந்தர்கண்மா தார்கள்கோச பகமாதி 2 மழவுருவின் மறைத்தி லேமென் — ரிந்தவுடை கொடு மறைப்ப தெத்தினுக்கென் ரெளிப்பருவத் தெரிசு லார்தஞ்—சிந் தையினுண் மிகுத்தணிவ ராதலினு னுணவைமுனற் தின்றா யேனு—நிந்தைசெய்திப் பொழுதகற்றத் தகுமீலையேற் கெடுவா யுன் னினவென்னுமே.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இப்படிச்சொன்ன சைவசித்தார்த்தியை நோக்கிப் பின்னு மொரு லௌகிகன் கூறுகின்றான்.

இங்ஙனம் பிறவியன்பாய் மாமிசம் விட்டவனே விட்டவ னென்றும் நடுவிலே விடுகிறது பாவமென்றும் இவனறியாமற் சொன்னான். மாமிசத்தை எப்போது விட்டாலும் விடலாம். விடுகிறபொழுது ஒருவனுக்கு மாமிசத்தை விட்டுப்பார்க்க, அது ஒத்துக்கொண்டால் மாமிசத்தைத் தின்னாமல் விட்டுவிடவேண் டும். ஒத்துக்கொள்ளாதிருந்தால் விட்டுவிடுகிறது தோஷம். அதெப்படியென்றால், ஆன்மாவிற்கு இச்சையில்லாமற்போனால் ஒத்துக்கொள்ளும் இச்சையுண்டானதேயானால் ஒத்துக்கொள் னாது. ஒத்துக்கொள்ளாதிருக்க விடுகிறபொழுது ஆன்மவிச் சையை யடக்கவேண்டும். ஆதலால் ஆன்மவிச்சையை அடக்கு தலே மிகுந்தபாவம். ஆன்மவிச்சையை அடக்கவேயொன்றது என்றவனவில, அவனைநோக்கிச் சிரித்து மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

1. சீரை-சீலை. 2. மழவுரு - குழந்தைப்பருவம்.

ஆன்மவிச்சை கருதி முறையல்லாரைத் தோய்ந்து உறின் ஊன் அருந்தல் செய்யே. எ - து. நீ சொன்னது சபாவந்தானே. ஆன்மவிச்சையை யடக்கவொண்ணாதென்கிறபொழுது உலகத் தின்கண்ணே ஆணுக்காயினும் பெண்ணுக்காயினும் காமவிகாரத் தினாலே மாதா பிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை முதலான வர்களில் ஒருவருக் கொருவர்மே விச்சையுண்டானதேயானால் ஆன் மவிச்சையை அடக்கவொண்ணாது அடக்கிற்றேரூஷமென்று கூறி னால், விஷயானந்தமில்லாதே போகின்றதோ? உண்டாயிருக்கவும் அப்படி வந்த காலத்தில் மிகவும் நடு நடுங்கி நரகத்தில் விழப்போகி ரேமென்று பயப்படுகிற படியினாலேயும், பிறர் கேட்டால் நிர்தை வருமென்று அஞ்சுகிறபடியினாலேயும், ஊனுண்டலும் மிகுந்த பாவமாதலின், யாதொன்றும் செய்யுங் காரியமும் தவிருங்காரிய மும் அறிந்து நடக்கவேண்டுமென்றறிவாயாக. எ - து.

இதற்குப்பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். * “ செய்தக்க வல்ல செயக்கெடுஞ் செய்தக்க—செய்யாமை யானுங் கெடும். ” என்றும், ஔவையார். * “ பொல்லாங் கென்பவை யெல்லாந் தவிர். ” என்றும், * “ ஆசறு மான்ம விச்சை யடக்குத லாகா தென்று—மாசறு மூனைத் தய்த்து மாதயர் நரகத் தாழ்வீர்—பேசிய தந்தை தாய் மேற் பெருகிய வாசை கூரிற்—கூசிடா தவர்க டம்மைக் கூடுதல் குணமோ கூறீர். ” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இ - து. மாமிசந் தின்னுஞ்சாதி மனுஷரல்லரென்றும், யாவ ராயினும் நல்லறிவாளர் நடந்தபிரகாரமே நடக்கவேண்டுமென்றும், விவேகம் வந்தபோதே மாமிசபக்ஷணம் விட்டுவிட வேண்டுமென் றும், பிராண ஆனிவரின்மும் மாமிசபக்ஷணம் பாவமாதலால் அத னைச் செய்யவொண்ணாதென்றும், கூறியது. (கக)

இப்படிச் சைவசித்தார்தியார் யாதொன்று மாராய்ந்தறி ந்து நடக்கவேண்டுமென்ற மாத்திரத்தில், அந்தச்சபையின் கண்ணே இருந்த சகல சமயவாதிகளும் எழுதின சித்திரங்கள் போலவும் காற்றில்லாதவிடத்திலிருக்கிற விளக்குப்போலவும் அசைவறவிருந்தார்கள். அப்போது அந்தச்சபை எப்படியிருந்த தென்னில், அல்லையொழிந்த சமுத்திரம்போல ஓசையடங்கியிருந்தது. அப்படி ஓசையடங்கி யிருந்ததென்று விரித்தது வாதிகள் வினொவொழிந்து மேல்மாணக்கன் வினா வருதலினெனக் கொள்க. முன்பு சைவாசாரியரைத் தொழுது அஞ்சலியஸ்த்னாய் நின்ற பக்குவியானவன் பின்புந் தண்டம்பண்ணி ஒரு விண்ணப்பஞ்

செய்யா வின்றான். தேவரீர் இங்ஙனம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேசப்படியே அடியேன் இன்றுமுதற் கொலைசெய்தலையும் புலாணுண்ணுதலையும் விட்டுவிடுகிறேன். அடியேன் மனசில் இன்னும் ஒரு சங்கையுண்டு. அஃதென்னெனில், அடியேன் அறிந்த கொலைகளைச் செய்யாவிடினும், ஒடும்போதும் நடக்கும் போதும் என்னையறியாமல் ஒரு சீவகொலை நேரிட்டால், அந்த தோஷத்தை நீக்கிக் கொள்ளுதற்கு உபாயம் யாது என்று கேட்ட வளவில், அவனை நோக்கி மேற் கூறுகின்றார்.

செய்துயிர்கட் கினிமைகொல்லா நோன்பியற்றும் வேலைகுரு சேவை தன்னான், வையகத்து டறுமறியாக் கொலைமையதான் மக்களொடுங் மனையுண்டாலு, முய்வ திலை நீவேவணம் வேறிதற்குன் மனைபிறர்த்கோயந் துநினக் காலைக், கையகல விடுவதன்றிக் கொலவுமுளந் துணியுமதி காரத் தாலே.

(20)

உயிர்கட்கு இனிமைசெய்து கொல்லா நோன்பு இயற்றும் வேலை குரு சேவை தன்னான் வையகத்து அறியாக் கொலை மையது அறும். எ - து. 1 தறுகட்டன்மை நீங்கிச் சர்வ சீவன்களிடத்தாற் 2 களைகண்ணுண்டாகிய கொல்லாவிரதியாய் நடந்து வருங் காலத்து உன்னையறியாமல் வந்த கொலைத்தோஷமானது வேறொருவிதத்தால் நாசத்தையடையும். அஃதெத்தாலென்னில், சற்குருவினது திருப்பாதத்தை நியமமாக வழிபட்டுச் செய்யும் அவனது எவலின் வலியாலெனக்கொள்க.

தறுகட்டன்மை நீங்கி யென்பதற்குப் பிரமாணம் : சிவதரு மோத்தரம். * “வருந்து மேபதம் வைப்பின் மரிக்குமே—பொரு ந்து மண்ணிற் புழுக்களு மென்றுளம்—வருந்தி யேபத மெல்லென வைத்திடா—தருந்த வத்தைப் பிரிந்த வர்க்கனும்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. கொல்லாவிரதமென்பதற்குப் பிர மாணம் : ஓளவையார். * “நோன்பென் பதுவே கொன்றுதின னுமை.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

சந்தீடன் அறியாமற் செய்ததோஷத்தையும் ஆசாரியன் நீக்குவனென்பதற்குப் பிரமாணம் : சிவதருமோத்தரம். * ‘வின்

1. தறுகட்டன்மை - குருரத்தன்மை.
2. களைகண் - ஆதரவு.

ஊ ளார்நார் மற்றை விலங்குமே—பண்ணும் பாவ பலத்தைக்
1 கொடுப்பவன்—நிண்ணமேயமன் றேசிகன் நீர்த்திடும்—பண்ணிற்
பாவ விதஞ்சிவ பத்தரும்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற்
காண்க.

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படியே என்னுடைய
ஸ்திரீயும் புத்திரரும் இதற்கு ஒவ்வாவிடினும், நான் மாத்திரம்
சரீரபரியந்தம் தவறாமல் நடந்துவருகிறேனென்று விண்ணப்பஞ்
செய்ய, மேலுத்தரங் கூறுகின்றார்.

ஊன் உன் மனைமக்களொடு உண்டாலும் நீ உய்வது இல.
எ - து. மாமிசத்தை உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர் உண்டாலும்
அந்தப்பாவத்தால் நீயும் நரகத்தழுந்துதல் சத்தியம்.

மேல்வினா. எனக்கும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரருக்கும் ஏக
சரீரமாய் ஊனுறக்கம் ஒன்றாயிருக்கின்றனவோ? அவர்கள் வேறு
நான்வேறு. அவர்கள் செய்த பாவத்தை நான் அநுபவிக்க
வேண்டியதென்?

மேல்விடை. நீ எவணம் இதற்கு வேறு உன்மனை பிறர்த்
தோய்ந்து உறின் அக்காலக் கையகல் விடுவதன்றிக் கொலவும்
உளம் துணியும் அதிகாரத்தாலே. எ - து. நீ எந்தப் பிரகாரம்
2 இதுகாலத்தளவில் ஸ்திரீ புத்திராக்கும் எனக்கும் பேதமென்று
சொல்லினே? அது பழுது. அதேனென்னில், உலகத்தின்கண்ணே
ஒருவன் தன்னுடைய ஸ்திரீ பரபுருஷ சங்கமம் பண்ணக்கண்ட
காலையில், அவளைவிட்டுத் துறக்கவேண்டுமென்கிற விதியையும்
பாராமல், நான் பிராணனுடனிருக்க இப்படி அழிவு செய்யலாவ
தென்ன? இவளைக் கொன்றுபோடுகிறேனென்று நெஞ்சிற்று
ணிதலினாலும், இங்ஙனம் ஸ்திரீ புத்திரர் பிறரிடத்திற் செய்த
குற்றுகுற்றங்களுக்கும் யானென முன்னிற்கும் அதிகாரத்தன்மை
யுடையோனாதலினாலும், உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர் செய்த
பாவாதிகளுக்கு உண்டான பலம் நீயும் அனுபவிப்பது சித்தமென்
றறிவாய்.

1. யமன் கொடுப்பவன் இண்ணம் என்றும், சிவபக்தர் பாவ
விதம் பண்ணில் தேசிகன் தீர்த்திடும் இண்ணம், என்றும் கூட்டுக
2. இது காலத்தளவில் - இந்த வியவகாரத்திற்கு மட்டும்.

ஸ்திரீ விதி தவறில் அவளை விட்டுத் தள்ளிப்பணக்கடைப்பதற்குப் பிரமாணம் : சிவதருமோத்தரம். ௧. "தந்தை மனைவியை மனைவியைத் தவறாது நன்கு பாதுகாப்பது தந்தையின் கடமையாகியது. யொடு செறிந்தாரக் 7 கிணையம் பச்சந்தாமத்தினைத் தன் மனைவியைத் தகமதனிற் கிறுமைத் ததஞ்சுப் பாதுகாக்கண் டுரைத்தவர்களுக்கணித்தான வுபபா தகமு மனியைச் சொல்லும். ௨. "பொருளில் கர்பின் 1 வந்திடுமன் மனைவியைத் தவறாமுன்று மரபினுள் ளொரையும் அவ் குழைந்தவகை யிழைக்காமல் கிலா—வொயிற் தீகர கிந்தமு மயர்ந்துவாழ்ந்துகொண்டிருப்பது தந்தையின் கடமையாகியது. மரபினி 2 னால் செம்படி—மறுவை மனைவியைத் தவறாமல் தவின் மகப்பெறுத் ததஞ்சுப் பிறைத் தனம்மரபினைத் ததஞ்சு—தவறாமல் குல முழுதஞ்சு—கிறுமை மெய்திலங்கு கவையுமாய் தனிமப்பத் தர்பார். அன்றியும், ௩. "என்ன தூர்தடல் வட்டினை நுரைக்காத யெண்ணி—முன்னர் கின்று வொய் மொழிந்திடு அங்கு மிழைத்துவாய்ப்பு—பன்னி தன்வெறுவியைத் தடுத்தவனை மரபித்தர்பார்—பொன்ன வாள்முலைப் பிலையைக் கழிவென மரபித்தர்பார். 4. "தேசிகாமன் னவரல்லாது ௪. ௧. விடவரத்தகை துடிக்கினைத் தோய் தேவி மாரை—யாகிலிதழிப் பாடிவடங்கிற் கதர்வதனைத் திழல்வெறுத்திட் டகல நீக்க—மரகண்ட பொருளைவழித்த மனைவியைவெறுத் திலாதினங்கி வாழ்வியைச் சொல்லிவொகழத் தவறாது சிறிதுத் தமக்கிலவா யினொருகிற் பிணையா தாழ்வொகழ்" என்றும், மற்றும் வருவனவற்றைக் காண்க.

ஸ்திரீகள் பிழைசெய்திற் றுட்ப்பதன்வந்து கொல்லப்படவண்ணதென்பதற்குப் பிரமாணம் : அருடவிரகாசம். ௧. "தன்வந்த திருக்கு மனைதி வினைக ளியற்றினாற் று—தொல்வித் தவகை வடங்கா விடிப்பின் றுறந்துதன்னைஞ்—செவ்வகை தவகை கிலைதரிக் தொழுக விதன்றியன்னொருக்—தொல்வித் தவகை கிலைதரிக் சென்றாழிற் குளிப்பவரை," என்றும், ௨. "வின்தனை தன்மலையுயதில் லோர்த்து விரைத்தகனை—முண்டிடு கொஞ்சு பொய்ச்சாலுந் தீமை யுனித்துற்து—மெண்டிற் மரபு—குடன கூழ்வான் பெண்கொலை பினரைகிற்—மொண்டி துழிவொகழ்" என்றும்.

1. வறீஇய - கழுவிய. 2. சேவ - எதிர்த்தவன். 3. மனை - மனைவியர். 4. அவன் துறக்கு - விவாகவிட்ட. 5. பாசத்தவர்த - சுகவரத்தவன் மகனைவிட்டு. (இசுன் விரியை, தவகைகளைப் பார், அவன்மனைவியைத் தவறாமல் அத்தியாயத்திற் காண்க.) 6. அவன்மனைவியைத் தடுத்தவனைத் 7. மேற்கூறிய பாவியர் மரபுமே குருகணவியைக் கிணையம் கொண்டு வரே யாவர்.

கொலைமறுத்தல்.

கூடு

கொல்லுங் கொடியவரே.', என்றும் மற்றும் வருவனவற்றைக் கண்டு கொள்க.

இ-து. அபுத்தி பூருவத்தால் வந்ததோஷங் குருசேவையால் நீங்குமென்றும், யாவனொருவனும் தன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரருக்குத் தான் அதிகாரியாகையால் அவர்களுயுந் தருமத்தின் வழியே ஆக்கினைசெய்து நடப்பிக்கவேண்டு மென்றும், கூறியது. (உய)

இப்படிக் கூறிய சைவசித்தாந்தியை நோக்கி மேலும் அந் தப்பக்குவியானவன் விண்ணப்பஞ் செய்யா நின்றான்.

இங்ஙனம் தேவரீர் திருவாய் மலர்த்தருளியபடியே என்னுடைய பாசக் 1 குழாங்களாகிய பலருள் யாரொருவர் என்னினை வின்படி வராவிடினும் எனதாக்கினைக்கு உட்பட்டிருந்துள்ள ஸ்திரீ புத்திரரைத் தண்டித்து மாமிசபக்ஷணத்தை நிறுத்துவிக் கின்றேன். அவர்கள் நில்லாவிடின் அவர்களை விட்டுத் துறந்தாயினும் தருமத்தின் வழியே தவறாமல் நிற்கின்றேன் என்ற வளவில், சித்தார்தியார் அவனைநோக்கிப் பின்னுமோருத்தரங் கூறு கின்றார்.

தாலமிசை யுனதுசுற்றத் தவர்கொலைமை செயினுனக்குஞ் சாருநீவே, நேலுனது குலநெறியை விடிலவரோடு ரைபகரா திகழ்ந்தன் னோர்தம், பாலுணவா திகடவிர்வதெனையதுபோன் மறம்புரிவோர் பற்றை நீத்துண், மாலதனாற் கொலைமையற வறம்புரிவோர் தொடர்புறினல் வழிசார் வாயால். (21)

தாலமிசை உனது சுற்றத்தவர் கொலைமை செயின் உனக்கும் சாரும். எ - து. பூமியின்கண்ணே நீயும் உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரரும் கொலைமை சாராவிடினும், உன்னுடைய மாதா பிதா தம்பி தமையன் தங்கை தமக்கை மாமன் மைத்துனன் மற்று முண்டாகிய சுற்றத்தார் கொலைமைசெய்தார்களாயினும், அந்தப் பாவத்தால் நீயும் நரகத்தை அனுபவிக்கவேண்டும்.

1. குழாங்கள் - கூட்டங்கள்.

மேல்வினா. ஸ்திரீ புத்திரர்கள் என்னுடைய ஆக்ஷேபப்பட்டவராதலின் அவர்களைத் தண்டித்துத் தருமத்தினை நடப்பியாவியில் எனக்குத் தோஷமென்பது நிச்சயம். மற்றவர்கள் என்னுடைய சொற்கு அடங்கினவர்களல்லாமல் அவர்கள்செய்த பாவத்தால் எனக்கு நாகம்வரவேண்டியது என்ற பக்குவியை நோக்கி மேலருளிச்செய்கின்றார்.

மேல்வினா. நீவேறேல் உனது குலநெறியை விட ரோடு உரைபகராது இகழ்ந்து அன்னோர்தம் பால் உணவு தவிர்வது எனை? அதுபோல் மறம்புரிவோர் பற்றை நீதாமாலதனால் கொலைமை அற அறம்புரிவோர்தொடர்பு உறிய வழி சார்வாயால், எ - து. உன்னுடைய சுற்றத்தார் உன்னைச் சொற்கு அடங்கார்களென்றும் அவர்கள் வேறு நான் வேறெனச் சொல்லுவையாகில், உன்னுடைய குலசாரத்தினின்றும் உடைய சுற்றத்தாரிற் சிலர் தவறி நடந்த காலத்தில் அவர்களுடைய சினேகத்தையும் பற்றறவிட்டு அவர்களை நீத்து எவ்விடப் பேசுதலொழிந்து அவர்கள் வீட்டில் அன்னபானாதிக்கோ வினக்கண்டு உன்னுடைய ஸ்திரீ புத்திரர்களும் அவர்கள் மனவாயில்வழி சொப்பனத்தாயினும் போகாதபடி நிறுத்தி மற்ற சுற்றத்தாரிற் சிலர் அவர்களோடு பேசுகினும் எனக்கு வேண்டவர்களோடு பேசலாவதென்னென்று அவர்களுடைய சிநேகையும் நீ விடுவதென்? இப்படிப் பிரயோசனமற்ற அற்பகாரியத்தில் மனம் வைத்து வெறுத்த நீ மேலக்கு நாகத்தில் உமாருத துயரத்தைத் தருவதாகிய சீவகொலையாதி பாவப்பண்ணுமவரிடத்திற் சினேகிப்படுதன்? ஆதலின் யாரொடையினுங் கொலையாதிக்கு அஞ்சாத பாவியாயில் தன்னவனைப் பிறரென்றும் பாராமல் உடனே விட்டுநீங்கி முத்தியை அடவேண்டுமென்னு மனோவிச்சையினாலே கொல்லாமையாகிய மறம்புரிவோர்யாவராயினும் அவரோடு மிகுத்த சினேகம் புரியாகில், நல்ல அறத்தின் வழியை எளிதின் அடைவாய், எ - து.

இதற்குப் பிரமாணம் : திருவள்ளுவர். * “மருவுக மாசு கேண்மையொன் நீத்து—மொருவுக வொப்பிலார் நட்பு.” என்றும், ஓளவையார். * “நல்லாரைக் காண்பதுவு நன்றே நலமிக நல்லார்சொற் கேட்ப துவுநன்றே — நல்லார்—குணங்க ளுடையதுவு நன்றே யவரோ—டிணங்கி யிருப்பதுவு நன்று.” ஆ.

1. நீத்து - விட்டு.

கொலைமறுத்தல்.

சு.எ

யும், * “தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற—தீயார்சொற் கேட்ப துவுந்தீதே - தீயார்—குணங்க ளுரைப்பதுவுந் தீதே யவரோ—டிணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது.” என்றும், மற்றும் வரு வனவற்றாற் காண்க.

இ-து. கொல்லாவிரதியாயினான் யாவாயினுங் கொலை யாதிகளுக்கு அஞ்சாத பாவிகளைக் கண்ட விடத்தும் அவரது சினேகத்தை உடனே விடவேண்டுமென்று கூறியது. (உக)

இப்படித் தேவரீர் கற்பித்த திருவாக்கின்படி அடியேனும் என்னுடைய ஸ்திரீ புத்திராதிகளுங் கொல்லாமை கொண்டு புலா லுணவுநீங்கி நல்லோரைச் சினேகித்துப் பாவிகளது சினேகத்தை விட்டு அசரபதார்த்தத்தைக் குருவாதி நால்வர்க்கும் முன்னாட் டிப் பின்பு உண்டுவருகிறேன் என்றவளவில், அவனை நோக்கி மேற் சித்தாந்தியார் அருளிச் செய்வார்.

சார்வொழிகொம் மடியாதி தாவரத்தா னுறழ்தரு நாய்த் தன்மை யோரை, நேரலை கேண்முடிவில் வரும் புரம்பொய் வீணை நிக்கேல் வாணாள், பார்மிசைநீ புரி யலைமெய்த் தவார்குழுவுந் றறமவாசொற் படிசெய் நாளுஞ், சேருமனோ சுத்திபர ஞானமத்தா னடைவைமுத்தித் திருநா டன்றே. (22)

தாவரத்தும் கொம்மடியாதி சார்வு ஒழி. எ - து. அப்படிச் செய்யுமுறைமைசெய்து அசரபதார்த்தத்தை உண்பாயாயினும் அவற்றின்கண்ணும் நீக்கவேண்டியன உண்டு. அவையாவையெ னில், கொம்மட்டிக்காய் கடைச்சரக்குகளான உள்ளி வெள்ளுள்ளி முதலியவைகள்.

இதற்குப்பிரமாணம் : சைவசமயநெறி. * “உள்ளிவெள் ளுள்ளி யுதம்பராஞ் செம்முருங்கை—வள்ளிபச லோம்மதுக்கோ வை.” * “வெண்கத் தரிக்காய்தேற் றுங்காய்வில் வக்காயு— முண்பதல கொம்மடிக்காயும்.” * “எண்ணெய்ப்பிண் ணுக்குப் பெ நம்பீர்க் கெனுமிவையு—முண்ணே லுருண்டசுரை யும்.” என் றும், மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

1. உதம்பரம் - அத்தி.

மேல்வினா. அசரபதார்த்தத்தினும் தோஷம் உளதோ? மேல்விடை. உன் உறழ்தரும். எ - து. கொம்மட்டியாதி நிவேத பதார்த்தமாதலின் புலாவீன யொக்குமெனக் கொள்க. நீ முடிவு கேள் நாய்த்தன்மையோரை நேரீல. எ - து. முடிவாகிய பொரு ளிதுவென்று சொல்வோம் நீகேள் - ஒருவேட்டைக்காரன் நாயைப் பிடித்துவந்து பொற்சங்கிலியினால் கட்டிவைத்துக்கொண்டு பாற் சோற்றையிட்டு வளர்த்தாலும் அச்சங்கிலி நெகிழ்ந்த மாத் திரத் தின் மலத்தினைப் பழையதோலினை முரட்டெலும்புகளைக் கெளவிக்கொண்டு அருகாகவருகிற மனுஷரைக்கண்டு உறுமுதல் போல, ஒருவன் பாவமிது புண்ணியமிதுவென்று சொல்லுமளவுங் கேட்டிருந்து அவ்விடம் விட்டு நீங்கினமாத் திரத்தில் பின்னும் பாவத்தைச் செய்துகொண்டு நல்வழி காட்டுவாரைக் காணுந்தோ றும் வெறுப்புடையரா யிருந்துள்ள லோகாயதனாதி மூடர்களைப் போலாகாது கொலை பாவமென்று கூறியமாத் திரத்திற் கொலை செய்குதற்கு அஞ்சு.

இங்ஙனம். நாய்த்தன்மையோரென்றதற்குப் பிரமாணம் : நாலடி. 1 * “ அவ்விய மில்லா ரறத்தா றுரைக்குங்கார்—செவ்விய ரல்லார் செவிகொடுத்துங் கேட்கிலார்—கௌவித்தோ றின்னுங் 2 குணங்கர்நாய் பாற்சோற்றின்—3 செவ்வி கொளறேற்ற தாகு.” என்றும், நீதிவெண்பா. * “4 கன்மமே பூரித்த காயத் தோர் தஞ்செவியிற்—றன்மதூல் புக்காலுந் தங்காதே 5 சன்ம மெலும்—புண்டு சமிக்குநா யுணவி னெய்யதினை—யுண்டு சமிக்கு மோவோது.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இவ்வரும்புரம் பொய் வாணன் வீணாளா நீக்கேல் பார்மிசை நீ புரியீல மெய்த்தவர் குழு உற்று அவர் சொற்படி அறம் நாளும் செய் மனோசுத்தி பரஞானம் சேரும் அத்தால் முத்தித் திருநாடு அடைவை. எ - து. சென்மார்தாங்களிற் செய்துள்ள தபோ பலத்தால் அரிதாய் இங்ஙனங் கிடைத்துள்ள இந்தச்சரீரம் நீர்க் குமிழிக்கொப்பாய் அழிவதாதலின் இது உள்ள பொழுதே செய்ய வேண்டிய அறங்களைச் செய்துமுடியாது, இச்சரீரத்துக்கு அருந் தல் பொருந்தலைக் கூட்டுதல் தொழிலாக இதற்கு அமைத்தநான்

1. அவ்வியம் - பொருமை. 2. குணங்கர் - புலையர். 3. செவ்வி - நல்லருசி. 4. கன்மம் - பாவகருமம். 5. சன்மம் - சர்மம் (தோலை யும் எலும்பையும் உண்டு திருப்பியடையும் நாய் ஆவின் நெய் கலந்த உணவை உண்டு திருப்பியடையுமோ. எ - து.)

களை வீணிற்கழித்து யமதண்டனைக்கு உட்படாவகை அறஞ்செய்வாய். செய்யுமிடத்து ஒன்றை நீ புண்ணியமென்றெண்ணிச் செய்யப் பாவமாயினும் ஆகும். பாவமென்றெண்ணி நீங்கப் புண்ணியமாயிருப்பினும் இருக்கும். ஆதலின் உனது சுதந்தரத்தாற் செய்து லொழிந்து பூமியின்கண்ணே வேதாகமவிதி தவறாது கொலை யாதிகளை நீங்கிய சிவஞானியாரது கூட்டத்தினை அணுகிப் பத்தி மையான் வழிபட்டு அவர்களது திருவாக்கின்படியே தீவினைகளை நீங்கி நல்வினைகளைச் செய்யக்கடவாய். இங்ஙனம் நாடோறும் வழுவாது செய்குவையாயின் உன்னுடைய மனசு நிருமலமாம். அதனாற் பாரம்பரியத்திற்சிவஞானமுமுண்டாம். அந்த ஞானத்தால் மோட்சமாகிய பெண்ணிருந்து வாழும் பூரணதேசமடைகுவை. எ - று

மானுடசரீரமடைத லரிதென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். * “பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றும்—பெறுதற் கரிய பிராணடி சேராப்—பெறுதற் கரிய பிராணிக ளெல்லாம்—பெறுதற் கரியதோர் பேறிழற் தாரே.” என்றும், சிவஞானசித்தி. 1 * “அண்டசஞ் சுவேத சங்க ஞற்சிச்சுரு சராயு சத்தோ—டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குதா றுயி ரத்தா—னுண்டுபல் யோனியெல்லா மொழித்துமா னுடத்து தித்தல்—கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீர்தினன் காரி யங்காண்.” என்றும், அறிவானந்தசித்தி. * “தேரிற் சதுர யுகமிரண் டாயிர 2 நாட்டிவகளைண்—டோரினந் தூற்றி லயன்மாண் டொகர்தமு முற்றுத்தென்பாற்—சேரு துகத்துனை யின்வட பாற்கழி செல்லெளிது—சாரும் பிறப்பொழித் திம்மா னுடத்திற் சனிக்கரிதே.” என்றும், மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க.

யாக்கையாவது அறித்தியமாதலில் விரைந்தறஞ்செய்ய வேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். * “நாச்செற்று விக்குண்மேல் வாராமு னல்வினை—மேற்சென்று செய்யப் படும்.” என்றும், திருமந்திரம். * “இக்காய நீக்கி ய்னியொரு காயத்திற்—புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி நாடுமி—னெக்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக் கானதென்—றக்கால யுன்ன வருள்பெற லாமே.” என்

1. அண்டசம் - முட்டையினின்றும் பிறப்பன. சுவேதசம் - வேர்வையினின்றும் பிறப்பன. உற்பிச்சம் - நிலத்தைப் பிளந்து வந்து பிறப்பன. சராயுசம் - பையிற்கட்டுப்பட்டுப்பிறப்பன. (சம் - பிறப்பு)
2. சதுர்யுகம் இரண்டாயிரம் ஒரு நாளாக, நாள் மூப்பது திங்களாக, திங்கள் பன்னிரண்டு ஆண்டாக, அவ்வாண்டு நூற்றில் எ-று.

றும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம். 1. * “சுடிலை வாழ்வுகொண்
டென்செய்திர் நாணிலீர்—சுடிலேசென்று சொற்பிர மாணமே—
கடலினஞ்சூழ துண்டவர் கைவிட்டா—ஹூடலி ஹூர்நிடத் தூர்முனி
பண்டமே.” என்றும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம்.
* “வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணாவது திண்ணம்—பாழ்ப்போ
வது பிறவிக்கடல் பசிரோய்செய்த பறிதான்—முழாத ஹூத் செய்ம்
மின்றடங் கண்ணன்மல ரோணங்—திழ்மேலுற மன்னமுன்றிருக்
கேதார மெனீரே.” என்றும், சிவஞானசித்தி. * “தருவிண
ளழிவ தாயு 2 கழித்திடா தழிவ தாயும்—3 பரிணமித் தழிவ
தாயும் பாலனா யழிவ தாயும்—தருணனா யழிவ தாயும் தானரைத்
தழிவ தாயு—முருகமே யழிந்த யாளு ஹன்னப்பா டிதபாருயி. 4”
என்றும், சிவதருமோத்தரம். * “அழியு மரக்கைக்கட பி மழி யாப்
பதம்—5 கெழுமு வார்பெற்ற பிதகல்ல கெள்வியு—மழியு மரக்கை
தீனயழி யாதென—விழுவ ரோக கத்தழி டெய்யரே.” என்றும்,
பட்டணத்துப்பிள்ளை. * “இன்றிருத்து தாளை நிகத்தித் தெதழிலு
டைய—புன்றிலைய மாக்கள் புகழ்வரே—பென் னிமழை வானடை
யான் றெய்வ மருதுடையா ஹூயினை—யாதுடைபாயன் செம்பொ
டை.” என்றும், பொதரத்தினுரம். * “சாய மானது நீரிடைக்
குமிழிபோற் கழியுமென் றறிக்கேது—மழை மூனினை மெய்மென
முழுமல வயிறது வளர்த்தற்கிடையாய தீக்கினை பர்ப்பல மருவியங்
கவைசெய்து கழிந்தேவிட்—மீடயு மருவினை யாண்டை வெண்பதற்
கென்செய்து முடிந்தேனே.” என்றும், தரவழி. * “புன்னுனி
மே னீர்போ னிலையாமை ஸென்றெண்ணி—பயின்னிநியெ செய்க
வறவினை - யின்னிநியை—நின்றா னிருத்தான் னிடத்தான்றன்
7 கௌலறச்—சென்றா வெண்ப்படுத லால்.” என்றும், மற்றும்
வருவனவற்றார் கண்டுகொள்க.

அறமும் பெரியோர் சொன்ன கெழியை செய்வபெண்ணென்
பதற்குப் பிரமாணம்: 8 சிவானந்தமலை. * “ஆர்வெனமு செற்றத்
தை யாரிடத்துங் கொள்ளாதே—சாரமுன வதவவிடத்துக் தான்
கொண்டு - தீரவுணர்—கல்லிரர்த்தஞ் சொல்ல கழுவும னன்னெ
ஞ்சே—நிலலா யிதுவே கெழி.” என்றும், ஞானையார். * “மூத்

1. நடலை.- பொய். 2. கழித்திடாது - காலஞ்செல்லாது பிறந்த
- உடனே. 3. பரிணமித்து - ஐந்துகாலம் கழித்தது. 4. உய்யப்பார்ப்பாய்.
5. கெழுமுவார் - அடையமுடல்வார். 6. இன்னுனி - இன்னினி - இப்
- பொழுதே இப்பொழுதே. 7. கௌ-அலற - சுற்றத்தார் அழ.
8. பாடுதுறை.

தோர் சொன்ன வார்த்தை யமிர்தம்.” என்றும், நாலடி
* “அறிமி னறநெறி யஞ்சுமின் கூற்றம்—பொறுமின் பிறர்
கடுஞ்சொற் 1 போற்றுமின் வஞ்சம்—வெறுமின் வினைதீயார்
கேண்மையெஞ் ஞான்றும்—பெறுமின் பெரியோர்வாய்ச் சொல்
என்றும், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

பெரியோரைச் சார்தலின் முத்தி கைகூடுமென்பதற்குப்
பிரமாணம் : அருட்பிரகாசம். 2 * “கொலையாதி யோரைந்துங்
3 காமாதி யாறுங் குலந்துநிலை—நிலையா துருவென் கைதோன்றி
யுயிரு னிறைந்தமலைச்—சிலையா தியுமெளி தெரன்றுங்
திருமந்திரண்டந்—நிலையா திருக்கும் பெரியோர்தங் கூட்ட மடை
ந்தவர்க்கே.” என்றும், போதரந்திருகரம். * “நித்த ஞாரு
வியநெறி தெரிவது நிமலநற் கழலென்னுஞ்—சுத்த வாரமு
துறுசுவை தருவதுஞ் சொருபனற் கழற்கண்பாம்—பித்த தாகிய
பெருசலம் வினாவதும் பேரொழி லடியாரா—லத்தி ஞாலடி யாரவை
கூட்டிய வதிசய மளவென்றே.” என்றும், திருவாசகம். * “உடை
யா ஞன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணியிருத்தி—யடியே
னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தாளு லடியேணுண்—னடியார் நடுவு
ளிருக்குமரு னைப்புரி யாய்ப்பான் னம்பலத்தெம்—முடியா முத்
லே யென்கருத்து முடியும் வண்ண முன்னின்றே.” என்றும், மற்
றும் வருவனவற்றூற்காண்க.

இ - து. அசரபதார்த்தத்தினும் நிஷேதபதார்த்தங்களை விட
மேலென்கொண்டும், மேலையாதொருகாரியமும் நாதாக்களது திரு
வாக்தின்படி நடக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி நடக்கிற பாரம்
பரியமாய் முத்திகைகூடுமென்றும், கூறியது.

கொலைமுத்தல் மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன

1. வஞ்சம் வாராதவகை துதித்துப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள்.
2. கொலையாதி - கொலை, கொவு, கன், காமம், பொய், 3. காமாதி -
காமம் கோபம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம்.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வைவராக்கியசதகம்.

கணபதி வணக்கம்.

முக்கணிறை தருகரிபை முன்னடத்திப் பின்னதன்ருட்
பக்கமறைந் தேகுநர்வெம் பாச 1 விக னாசமுற
மிக்கவமர் விளைத்தினையா வீரனெனப் பூணவூர்ப்
புக்கினையில் பராந்தப் பூவையையு மேவுவரால்

(1)

சபாபதி வணக்கம்.

அம்பல வாண னடியினை தொழுவார்க்
கின்பமும் வீடு மெளிதினில் வருமே.

(2)

விநாயகர் வணக்கம்.

2 நிம்ப நிழற்களி—நம்பொன் மலர்த்தான்
நம்புது முத்திந்—லின்பம் வரற்கே.

(3)

சுப்பிரமணியர் வணக்கம்.

3 சமர புரிக்குகன்—விமல மலர்த்தான்
எமதுனம் வைக்குது—4 முமல மறற்கே.

(4)

1. இகல் - பகை. 2. நிம்பநிழற்களி - திருப்போரூரில் எழுந்த
நூலியிருக்கும் வேம்படி விநாயகர். 3. சமரபுரி - போரூர். சூரபகம்
சூர. முருகக்கடவுள் ஒரு முகர்த்தகம் போர் செய்த விடமென்பர்.
4. முமலம் - ஆனவம் மாயை கனமம்.

குருபரம்பரை வணக்கம்

மறைமூடியதனில் விளங்கிடு மொளியே
 மனிதரைப் போலவந் தெனது
 சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிரகாச
 தேசிகன் நன்னைமற் றவன்ற
 நறைமல ரடியைப் போற்றிடுஞ் சாந்த
 நாயகன் நன்னைமற் றவன்ற
 னிறையருள் பெற்ற பழனிமா முனியை
 நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்.

(5)

நூலாசிரியர் வணக்கம்.

போந்தெ முயிர்க்குயி - ராந்துணை யொத்த
 1 சாந்தையர் தம்பத - மேந்து கருத்தே.

(5)

நூல்.

பஞ்சபூத காரியமாகிய உடம்பினையும் ஞானேந்திரிய கரு
 மேந்திரியங்களையும் நேதிகளைந்து, அதன்பின்னர் அந்தக்கரணங்
 களையும் நேதி களையத் தொடங்கும்போது அவைகளுக்குட் பிர
 தானமான மனத்தை எதிரிட்டு நோக்கி நீக்குந்தோறும் அம்மனம்
 அந்த விவேகத்திற்கு மிகவும் ஒற்றுமையாகலின் நீங்காது முன்
 னைப் பழக்கம்போல் விவேகத்தைத் தன்வயப்படுத்தித் தனக்குப்
 பற்றுக்களாயுள்ளவற்றில் இழுத்துச் செல்ல அஃது அங்கனம்
 இழுத்துச் செல்லுதலை விவேகம் அறிந்து தனது வலியினால்
 எதிரிட்டுகின்றது, இஃது எவற்றைப்பற்றி நின்று எழாரின்றதென்று
 நோக்கி அதுபற்றிய பற்றுக்களையாவையும் இவை இவையென்று
 அறிந்து அதற்கு அப்பற்றுக்களையெல்லாம் விடுவித்து அதனைத்
 தன்வயமாக்குதற்பொருட்டு மனத்தை முன்னிலையாக்கி விவேகங்
 கூற்றெடுத்து, விவேகத்தின்மேல் வைத்து இந்நூல் கூறுகின்றார்.

1. சாந்தலிங்க ஞானதேசிக சுவாமிகள்.

வாழி நெஞ்சமே சென்றிடே னின்றிதோர் வார்த
தையெற் குரைசெய்வாய், கீழி யாமியற் றுயர்தவத் திவ்
வுடல் கிடைத்ததன் றோமற்றீ. தூழி காலமிங் கிருக்குமோ
நீயுமோர்ந் துனையெனி னுளபோழ்த், குழு மேழ்பவந்
துடைத்தல்செய் யாயிதென் றொழுதான் றுணைத்தாளே (1)

வாழி நெஞ்சமே, எ - து. பகைவனாற் காரியங்கொள்வோன்
அவனைத் தனது வயமாக்குதற்பொருட்டு அவனுக்கு இனிமை கூறு
தல்போல் நீ வாழக்கடவாய் நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூற.
அதற்கு, எண்ணில் காலம் உடலு முயிரும்போலும் சேறு நீரும்
போலும் உம்மோடும் பிரிவின்றியிருந்த என்னை இப்போது பிரி
த்து நின்று நீர் தோத்திரம்பண்ணியது என்னையென்று மனங்
கேட்பு,—சென்றிடேல் நின்று இதோர் வார்த்தை எற்கு உரை
செய்வாய். எ - து. அதற்கு, நீ ஒரு கணப்போதாயினும் நில்லாது
விஷயங்களிற் செல்லாநின்றனை அங்ஙனஞ் செல்லாது நின்று இஃ
தோர்சொல் எனக்குச் சொல்லுகவேன்று விவேகங்கூற, அதற்கு
யான் சொல்லவேண்டிய சொல் என்னை யுளது நீர் சொல்லுக
யான் கேட்கின்றேனென்று மனங்கூற,—கீழ் யாம் இயற்று உயர்
தவத்து இவ்வுடல் கிடைத்தது அன்றோ. எ - து. அதற்கு, கீழ்ப்
போன அனந்த சனனங்களில் யானு செய்திராநின்ற மேலான
தபோபலத்தினாலன்றோ இந்த அரிதாகிய மானுடதேகம் கிடைத்த
தென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, ஈதுண்மையா மென்று மனஞ்
சம்மதிப்ப, அதற்கு, அங்ஙனம் அரிதாகக்கிடைத்த தேகத்தைப்
பெற்றும், சீக்கிரத்திலே திருவடிபை அடைதற்கு ஏதுபண்ணாமல்
வீணாக்கப்படுதல் என்னை யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இந்தத்
தேகம் பெற்ற நாம் இனித் திருவடிபை அடையாது விடுகின்
றோமோ நீர் சீக்கிரம் பண்ணியது என்னை? சில நாள்களின் பின்
னர் அதனை அடைகுதுமென்று மனங்கூற - ஈது ஊழி காலம் இங்
கிருக்குமோ. எ - து. அதற்கு, இத்தேகம் கற்பகாலம் இவ்விடத்து
இருப்பதோ இதற்கு அளவு கூறிய தூரூண்டுகளுள் இடை
யிடையே கணந்தோறும் அநித்தியமிருத்தலின் எந்தக்கணம் இருக்
குமோ எந்தக்கணம் போமோ தெரியாதென்று விவேகங்கூற, அத
ற்கு, அங்ஙனம் அநித்தியமாமெனின் இதனை யொழித்து இனி
வருங்காயத்து அத்திருவடிபை அடைகுதுமென்று மனங்கூற, அத
ற்கு, இனியோர் காயத்தினகண் அதனை அடைகுதுமென்னிற்
பெறுதற்கரிய பிரவியென்றும் சில நாள்களின் பின்னர் அடைகுது

மென்னின் அறிதற்கரிய அவதியென்றும் விவேகங்கூற, அதற்கு, நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மையென்று மனஞ் சம்மதிப்ப—நீயும் ஓர்ந்துளை எனின், எ - து. அதற்கு, இந்தக் காயங் கிடைத்தற்கு அரிதென்பதையும் இதனது நிலயாமையினையும் நீயும் விசாரித்து அறிந்தனையின்,—உளபோழ்தே சூழும் ஏழ் பவந்துடைத்தல் செய்யாய் இதென் தொழுது அரன் துணைத்தாளே. எ - து. இக் காயமிருக்கும்போதே சிவனது உபய பாதங்களையும் தொழுது எம்மை வளைந்துகொள்ளாரின்ற எழுவகைப் பிறவிகளையும் நீக்கிக் கொள்ளுதல் செய்யாய் இது என்னை நின்கருத்திருத்தென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - து. மற்றென்பது அசைநிலை.

உயர்தவத் திவ்வுடல் கிடைத்த தென்பதற்கு உதாரணம் : ஞானவாசிட்டம். (1) “எறியுங் கடலி னுக்கத்துளையி லாமைக் கழுத் துப் புகுவதுபோற்,—பொறிவெம் பிறவி யனைக்கத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்து, 1 முறியும் பிறவிப் பயனிலதிம் மோக மமையுஞ் செய்தொழிலாற்,—செறிவ தென்னே யிவற்றாலே தின ங்க ளெல்லாஞ் சென்றிடுமால்.” ஊழிகால மிங்கிருக்குமோ வென் பதற்கு உதாரணம் : திருவள்ளுவராயனார். (2) “உறங்கு வது போலுஞ் சாக்கா ரெங்கி,—விழிப்பது போலும் பிறப்பு.” பெறு தற்கரிய பிறவிக்கும் அறிதற்கரிய வவதிக்கும் உதாரணம் : ஆனந் தத்திரட்டு. (3) “பெறுதற் கரிய பிறப்பீ 2 திதன்போக்—கறி தற் கரிய வவதி - பிறிதொன்றை—நாடுதற்கு ரோமுண்டோ நன் னெஞ்சே முத்திரெறி—கூடுதற்கல் லாது 3 குறித்து.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (க)

இங்ஙனம் நீர் கூறியது உண்மையாகலின் இனித் திருவடியை அடையக் கடவமென்று மனஞ் சம்மதிப்ப மேற்கூறுகின்றது.

தானையேதா மறிகிலா தெமக்கெனி தருசிவப் பிரகா சற், காளி யாமெனத் திரிந்தவன் பணிபுரிந் தரியவி டடை கில்லாய், கேளை யோமனை யாதிய வளற்றிலே கிடந்துழைத் தனைநெஞ்சே, நானே யோலையுந் தூதரும் வரினினிவர் துணை கொலோ நவில்வாயே. (2)

1. முறியும்பிறவி - சனித்தல் நீங்குதலால். 2. இதன் போக்கறிதற் கரியஅவதி - இத்தேகம் போவது இக்காலந்தான் எனபாவரும் அறிய முடியாதகாரியம். 3. குறித்து - மிகமுயல்வுடன் ஆராய்ந்து.

தானையே தரம் அறிகிலாது. எ - து. சுரர் முதலாகத் தாவர மீறாகச் சொல்லப்படாநின்ற எழுவகைப் பிறவித் துன்பங்களையும் துடைத்தல் செய்யும் அரிய திருவடிகளைக் கொடுத்தற்குப் பக்குவனென்றும் அபக்குவனென்றும் பாராது,— எமக்கு எளிதரு சிவப்பிரகாசற்கு. எ - து. அருமைப்படுத்தாது எமக்கு எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாசரென்னு நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியருக்கு,—ஆன் யாம் எனத் திரிந்து அவன் பணிபுரிந்து அரிய வீடு அடைகில்லாய் எ - து. அவரதடிமையாமென்றியாவருங் கூற அவரது திருவுளத்திற்குப் பாங்காக நடந்துகொண்டு அவரது எவற்பணிவிடைகளைச் செய்து யாவருக்கும் அரிய வீட்டினை அடைந்தாயில்லை,—கேள் ஐயோ. எ - து. ஐயோ நீ கேட்பாயாக,—மனையாறிய அளற்றிலே கிடந்து உழைத்தனை நெஞ்சே. எ - து. பெண்டிர் முதலிய குடும்பச் சேற்றின்கண் வீழ்ந்து உழைத்துக்கொண்டனை நெஞ்சமே, நீ யென்னகாரியஞ் செய்து கொண்டாய்,—நானே ஓலையுந் தூதரும் வரின் இவர் துணைகொலோ நவில்வாயே. எ - து. இனி நானேக்கு இயமனது தூதரும் ஓலையும் வருங்காலத்து இந்தப் பெண்டிராறிய சீவர்கள் துணையாவரோவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - து.

மிகுந்த சேற்றில் விழுந்தோன் கிடந்து உழைத்தல் போல் மிகுந்த செல்வம் பெற்றோனுக்கும் அதின் மூழ்கி மயங்கி மறுமை குறிக்கக் கூடாமையிற் கிடந்துழைத்தனையென்று கூறப்பட்டது.

தானையே தரமறிகிலாது என்பதற்கு உதாரணம் : ஞானவாசிட்டம். (4) “இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்புறவா சையிலுழல்வார்க் கிவ்வா றோதின் மீளாத தீநாகில் வீழ்த்த தாகுந்—தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்தவுனைப் போல் வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமற வுணர்த்தவல்ல குருவைக் கிட்டா வருந்தியுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனு மாங்கே.” பணிபுரிந் தரிய வீட்டை கில்லாய் என்பதற்கு உதாரணம் : வீராகமம். (5) “அடித்ததின் நன்மை யான்மா யாகுமென் றறிந்து நல்லோர்—நடித்திமஞ் சமய வாத நற்றவஞ் செபந்தி யானம்—படிற்றுல கியற்கை யாவும் பரகதி விலக்கா மென்றே—விடுத்த குட் குரவன் பாத மேவிமெய்ப் பணிசெய் வாரே.” மனையாறிய வளற்றிலே கிடந்துழைத்தனை என்பதற்கு உதாரணம் : ஞானவாசிட்டம். (6) “தாரதன மிகுமென்னிற் றனையாகு மப்பாசந்

தனைத்துக் கொண்டா—லாராதனை யறுத்தகலும் விராகுடையா
ரறிவிலா ராசை விஞ்சிக்—கூரிதையா மப்போகத் துழன்
றுழக்குங் கொடுந்துயரைக் குறித்த போதே—தீரதையா மறிஞரு
க்கு விரத்தியுள் தாய்ச்சித்தந் தெளியு மன்றே.” மற்றும் வருவ
னவற்றூற் காண்க. (உ)

நீர் கூறியது உண்மை, திருவடியே துணை, மனைவியாதிய
சீவர்கள் துணையலர். ஆனால் இவர்களை விடுத்தார் பரிதவிப்ப
ரென்பதும் இவரை வைத்துப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரு துணை இன்
றென்பதங் குறித்து இவரோடுங்கூடி நின்றேனென்று மனங்
கூற அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நவிலி னிம்மனை மக்களுக்குக் கொருதுணை நாமல திலை
யென்றே, கவலை யுற்றான் றுண்மறந் தனையுனைக் காலனார்
கொடுபோயிற். குவல யத்தடைந் திவரைநா டொறும்புரந்
திடுவையோ குறிக்குங்காற், சவலை நெஞ்சமே சிவனலா
துயிர்க்குயிர் தானுமோர் துணையாமே. (3)

நவிலின் இம்மனை மக்களுக்கு ஒரு துணை நாம் அலது இலை
என்றே கவலையுற்று அரன் தான் மறந்தனை. எ - து. சொல்லுமி
டத்துப் பெண்டிர் புத்திரர் முதலியோர்க்கு ஒப்பற்றதுணை
நாமன்றி வேறு இன்றென்று சிவனது திருவடியை மறந்தனையாக
லின் திருவடியே துணையென்றும் மனைவியாதிய சீவர்கள் துணை
யலரென்றும் நீ முன் கூறியவற்றிற்கு ஏதுவென்னெயென்று
விவேகங்கேட்ப, அதற்கு, இந்த மனைவியாதிய சீவர்களை யாவர்
காப்பரென விடுப்பேனென்று மனங்கூற,—உனைக்காலனார் கொடு
போயின் குவலயத்து அடைந்து இவரை நாடொறும் புரந்திடுவை
யோ. எ - து. உன்னையமன் கொண்டு போமிடத்து மீண்டு இப்
பூமிக்கண் வந்து இச்சீவர்களை எக்காலத்தும் காப்பையோ அஃத
ன்றி ஒருகணப்போதாயினும் வந்து இவரை நீர் நன்றிருக்கிறீரோ
வென்று கேட்கத் தான் கூடுமோவென்று விவேகங்கூற, அதற்கு,
அவரை யான் இருக்குமளவாயினும் காக்குவலென்று மனங்கூற,
அதற்கு, நீயிருக்கும்போதாயினும் நிருபர்முதலாயினோர் உன்னைக்
கொண்டுபோயிராயினும் அன்றி அவரைக்கொண்டுபோயிராயினும்
அப்போது உன்னாகாக்கப்பட்டார் யாவரென்று விவேகங்
கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—
குறிக்குங்கால் சவலை நெஞ்சமே சிவன் அலது உயிர்க்கு உயிர்

தானும் ஓர் துணையாமே. எ - து. உண்மையாகப் பார்க்குமிடத் துப் பேதைமையுடைய நெஞ்சமே சீவர்களுக்குச் சிவனே துணையன்றிச் சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் துணையாவரோவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - து.

“இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கினவி—பலர்க்குரி யெழுத் தின் வினையொடு முடிமே.” என்பதனாற் காலனென்னு மியற் பெயர் முன்னர் ஆரென்பது வந்தது.

நவிலினிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை யென்பதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. (1) “உடலை யொண்பொரு ளினையுல கியல்பினே யுயர்குல நெறிதன்னை—யடையு மைந்தர்தாய் தந்தை நன் மனையென வரைதரு மவர்தம்மை—விடவி கந்திறை கழலினை மேவிய விமலந்தங் களையெல்லா —முடைய நன்குறு மொழிமறை முனிவர்க ளுரைப்பராத் தர்களுன்தே.” சிவனலா துயிர்க்குயி ரென்பதற்கு உதாரணம்: திருவருட்பயன். (8) “அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கு—நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து” மற்றும் வருவன வற்றற்காண்க.

(1௩)

நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மை. இனித் துணையாவது யாது. பகையாவது யாது. மனையியாறிய சீவர்கள் வந்தவாறு எங்ஙனம். நீர் கூறுகுவென்று மனங்கேட்ப அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.

துணைய தாயெமைத் தொடர்தரு தொடர்பான் றொல் கழறுணையல்லா, துணைவு செய்து மிகலதஞ் ஞானமென் றுள்ளவா றுணராய்மற். நினையி னெஞ்சம் பகையிவ ருநவிவ ரெனவினை வழியேவந். தனைவ சேவரை யுனிமுனி வாதிப வுடுத்தனைக் கெடுத்தாயே

(4)

துணையதாய் எமைத் தொடர்தரு தொடர்பான் தொல்கழல் துணை. எ - து. கிருட்டி தொடங்கி வீட்டைவிக்கு மனவும் துணையாகி எம்மைவிட்டு நீங்கா திருக்கின்ற உயிர்க்கு உரவாகிய சிவனது தொன்மைப் பாதங்களே துணையென்றும்,--அல்லாது உன்னைவு செய்து அகும் இகலது அஞ்ஞானம் என்று உள்ளவாறு உணராய் எ - து. அஃதன்றி உள்ளத்தை மெலிவுசெய்து நாசம் பண்ணுநின்ற பகையாவது அஞ்ஞானமென்றும் உள்ளபடியே யறிந்தன யில்லை.—துணை இவ் கொஞ்சமே. எ - து. இழிவினுணக்கு வேறு

அம்

வைராக்கியசதகம்.

ஒப்பு இன்றிய நெஞ்சமே,—பகை இவர் உறவு இவர் என வினை வழியே வந்து அணைவ சீவரை உனி. எ - து. இருவினையின் வழியராய் வந்து பொருந்திய சீவர்களை இவர் பகைவரெனவும் இவர் உறவரெனவுங் கருதி,—முனிவு ஆகிய அடுத்து எனைக் கெடுத்தாயே எ - து. பகையென்று வெகுளியும் உறவென்று விழையும் அடைந்து உன்னோடு கூடிய என்னையும் கெடுத்தாய் நீயென்று விவேகங் கூறிற்று.

ஆணவத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்த வுயிரைச் சிவன் தனது காருணியத்தினால் எடுத்து மாயைக்கண்ணே தனுவராதிகளைக் கொடுத்து முன்னர் விடய ஞானத்தை விளக்கிப் பின்னர்ச் சுருதிக்கு சுவானுபவங்களினால் சொரூபஞானத்தை விளக்கி ஆனந்தானுபவத்தைக் கொடுத்தலின் உயிர்க்கு உறவு சிவனென்றும், உயிரினது இரண்டு ஞானத்தையும் அநாதியே மறைத்து வீட்டையுமளவும் துன்பத்தைச் செய்தலின் ஆணவம் உயிர்க்குப் பகையென்றும், நல்வினை அனுபவிக்குமிடத்துப் பகைவரும் உறவராகலாலும் தீவினை அனுபவிக்குமிடத்து மனைவியாதியுறவரே பகைவராய்த் தேகநாசஞ் செய்தலினாலும் இச்சீவர்கள் வினைவழியராய் வந்தவான்றிப் பகைவரும் உறவரும் அவரென்று கூறப்பட்டது. மற்றென்பது அசைநிலை.

பகையிவ ருறவிவரென்பதற்கு உதாரணம் : சிவபோக சாரம் (9) “ஆர்பெரிய ராரசிறிய ராருறவ ரார்பகைவர்—சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர் - பேர்பெரிய—ரொங்குந் தாமா யிருந்து சட சித்தனைத்து—மங்கங் கியற்றுவதா னால்” மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க. (ச)

கெடுத்தாயே யென்றென்னை நீர் வெறுப்பதென்னை ? பயனின்றிய உறவைப்பற்றுதலால் என்னையுள் ? நீர் கூறியவாறே விடுத்தேனென்று உறவினை விடுத்துப் பொருளினைக் கருதிய மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

கெடுவ தாம்பொருள் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசமற் றதாதெனை, விடுவ தேசுக மெனவுமோர்ந் திலைமுனம் விடுத்துளோர்க் குணைப்போலு, நெடிய யுகம தில்லையோ சொல்லுதி நெஞ்சமே யினிப்பற்றற், றடைது மேலா னரு ளையே பொருளுளென வருஞ்செல்வ மதுதானே. (5)

கெடுவதாம் பொருள் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசம். எ - து. அழிந்து போவதாகிய பொருள் செல்வமோ பல்வேறு வகைப்பட்ட துன்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, முன்னர் மனைவியாதிய உறவுகளை நீர் விடுக்கச் சொன்னபடி விடுத்தேன். இப்போது இந்தப்பொருளையினும் அருந்தலைக் குறித்து வைத்துக்கொண்டு தவத்தினைப் பண்ணுவலென்றால் இதனையும் நாசமென்றுத் துன்பமென்றுங்கூறினீர். இனி இன்பமாவது யாதென்று மனங் கேட்ப,—அது தன்னை விடுவதே சுகம் எனவும் ஓர்ந்திலை. எ-து. அதற்கு, அந்தப் பொருளைக் கைவிடுவதே சுகமெனவும் அதனைப்பிடித்தலே துன்பமெனவும் உண்மையாக அறிந்தாயில்லை நீ யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நன்று கூறினீர் இப்பொருளையும் விடுத்து இரக்கச் சொல்லுகிறீரோ வென்று மனங்கேட்ப,—முனம் விடுத்துளோர்க்கு உனைப்போலும் ஸ்ருய ஐகமது இல்லையோ சொல்லுகி. எ - து. அதற்கு, முன்னர்ப் பற்றுக்களாயுள்ள யாவும் துன்பமென்று அறிந்து துறந்தோர்க்கு உனைப்போலும் கூர்ந்த புத்தியின்கே நீ சொல்வாயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, சம்மதித்து இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட பொருளுக்கு மேலாகப் பொருள் யாதென்று மனங்கேட்ப,—நெஞ்சமே இனிப் பற்றற்று அடைதும் மேல் அரன் அருளையே பொருள் என அருஞ் செல்வம் அது தானே. எ - து. நெஞ்சமே இனி இப்பொருண்மேல் வைத்த பற்றினிங்கி மேலாய் சிவனது அருளையே பொருளுன அடைவேயாம் அதனை அடைந்தால் அவ்வருடானே அரிய செல்வமும் எமக்கென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று.

இப்பொருளால் இவ்வின்பம் வருதல்போல அவ்வருளால் அவ்வின்பம் வருதலின் அருஞ் செல்வமதுதானே யென்று கூறப்பட்டது.

செல்வமே பல்வகைக் கிலேசமென்பதற்கு உதாரணம் : நீதி வெண்பா. (10) “ இன்ன நரும்பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே—பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன—தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா—விழுத்தலுந் துன்பமே யாம். ” விடுவதே சுகமென்பதற்கு உதாரணம் : திருவள்ளுவநாயனார். (11) “ யாதனின் யாதனி னீங்கியா ழேத—லதனி னதனி னிலன். ” அருஞ் செல்வமதுதானே என்பதற்கு உதாரணம் : திருக்கடைக்காப்பு. (12)

1. சட்டிதல் - சம்பாதித்தல்.

“செல்வ நெடுமாடஞ் சென்றுசே 1 னென்கிச்—செல்வ மழ்தொயச்
செல்வ முயர்கின்ற—செல்வாரவாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—செல்
வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே.” மற்றும் பெருவயற்றூர்
காண்க. (ங)

இங்ஙனம் கூறிய ஏதுவினால், பொருள் துன்பமென்று விபத்
துக், 2 கண்டசுகத்தை விழைகின்ற மனத்தைப் பார்த்துவிடும்
கூறுகின்றது.

தானே சூழமண் ணுலகையாண் டழிபவர் தங்கள்வாழ்
வினிடென்றே, நீதி னைத்தியோ நெஞ்சமே வெய்தகற
நிமலஞா னமதுற்றால், வானும் வையழம் வந்துதான் வனா
ங்குமெய் வாழ்வுகாண் டலுங்கீழ்முற், போன கங்கிரங்
கவுமவரு மெனநிலோர் புகன்றதோர் தலைகாண. (ங)

தானே சூழ மண்ணுலகை ஆண்ட அழிபவர் தங்கள் வாழ்வு
இனிது என்றே நீ நினைத்தியோ நெஞ்சமே, எ - து, 1 இரத்தசுது
ரகபதாநிகளாகிய காலவகைச் செனையும் தம்மைச் சூழ்த்து வ
ழ்வுலகாசாரங்கு அவ்வாழ்வரங்கும் அழிந்து போகாதவன் அரசர்
கருடைய பொய்வாழ்வனை இனிது சிவகுன்று நீ கருதினே மகால்
லோ நெஞ்சமே என்று விவகங்கேட்ப, அதற்கு, தீர் நிமலஞறிய
வாறே உறவையும் பொருளையும் விபத்தென் இவ்வெது இவ்வா
சாது செல்வத்தையும் இவ்வா யாவரும் வணங்கும் இவ்வாது பெரு
மையினையும் கண்டு அபிசயித்த மாதவிரமையன்நி வெற்றிலை அத
ற்கு நீர் இச்செல்வமும் பெருமையும் பொய்வயன்மும் இவற்றை
நீ விரும்பாதிதென்னுந் கூறின், ஆதலால் இச்செல்வ பெருமை
களுக்கு மேலாய் மெய்ம்மையாகிய செல்வமும் பெருமையும் எவை
யென்று மனங்கேட்ப,—எஞ்சுந் நிமல குறவைது உற்றான் வானும்
வையமும் வந்து தான் வணங்கும், எ - து, அதுவனவனவனும்
குறைவுபடாத பரிபுரணமாய் நின்மலமையுள்ள சிவகுறவைச்செல்
வத்தை ஒருவன் அடைந்தால் அவனது பாதத்தை வணங்கிக்கா
ரும் வையகத்தீதாரும் வந்து வணங்குகின்றான் ஆதலின் பெயர்
செல்வமும் பெருமையும் இவையென்று அந்து,—மெய்வாழ்வு

1. செல்லுங்கி - ஆனந்தமே. 2. எண்டகத்தென் - விழைவ
ந்த சுகத்தைப்பார்த்து. 3. இரத்தசுது - இரத்தசுது - இரத்தசுது குற
காலங்கள்.

காண்டலும் வீண்முன் போனநாட் கிரங்கவும் வருமென நலோர்
புகன்றது ஓர் திலகானே. எ - து. இஃதன்றி இந்த மெய்வாழ்வு
கண்டவுடனே முன்னர்ப் பொய்வாழ்வில் வீணாய்க் கழிந்த கால
ங்களை நினைத்து இந்நெடுங்காலம் இவ்வின்பத்தை விட்டு இருந்தோ
மென்று இரங்குதலும் வருமென்று 1 ஆப்தர் உரைத்தவாக்கியங்களை
அறிந்திலபோலும் நீ அவரது வாக்கியங்களைப் பார்த்து அறிவா
யாகவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - து.

தானே குழமண்ணுலகை யாண்டழிபவரென்பதற்கு உதார
ணம்: நாலடியார். (13) “யானே 2 யெருத்தம் பொலியக் 3 குடை
நிழற்கீழ்ச்—சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றேரு— 4 மேனை—வினை
யுலப்ப வெறாகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட—மனையானே 5 மாற்றார்
கொள.” யானும் வையமும் வந்துதான் வணங்கும் என்பதற்கு
உதாரணம். ஞானவாசிட்டம். (14) 6 “மெத்தென்ற சரித்திரத்தி
னவர்தம்மை யுலகெல்லாம் விரும்புந் தன்மை—கொத்தொன்று
வன 7 மூங்கிற் குழலிசையான் மகிழ்விலங்கின் கூட்டம்போலு—
மித்தன்மை யாவருக்கும் பொதுமையினு லியம்பியதா மிதனின்
வெறாய்ச் சத்தென்ற 8 வழியிரண்டேழ் பவர்தீர்ப்ப வர்க்கவற்றைச்
சாற்றக் கேண்மோ.” போனநாட் கிரங்கவும் வரும் என்பதற்கு
உதாரணம்: பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல். (15) 9 “அண்
ணறன் வீதியரசிருப் பாசு மணிபடையோர்—நண்ணெரு 10 நா
லொன்ப தாமவ ரேவலு நண்ணுமிவ்வுர் 11 துண்ணென் பசிக்கு
மடைப்பள்ளி யான சுசுமுமெல்லா—மெண்ணிலி கால மவமே
விடுத்தன மெண்ணரிதே.” மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (சு)

இங்ஙனம் கூறிய ஏதுவார் சுகப்பற்றை விடுத்து இடப்பற்
றைக் கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

1. ஆப்தர் - பெரிமோர். 2. எருத்தம் பொலிய - (ஆசை ஏறுவ
தால்) பிடரிஅழகுற. 3. குடை நிழற்கீழ் - வெண் கொற்றங்குடை.
நிழற்கண். 4. வீணாவை உலப்ப - திவினை அச்செல்வத்தைக் கெடுக்க.
5. மாற்றார் - பகைவர். 6. மெத்த + தம்மை - சார்த்தசரிதைதயுடையதீவன்
முக்கரை. 7. மூங்கிற்குழல் - புல்லாங்குழல். 8. வழியிரண்டு - சா
தாரணமார்ச்சுமும், அசாதாரணதேயவாமார்ச்சுமும், 9. அண்ணல் தன்
வீதி - தேரோடும்வீதி. 10. நாலொன்பதாம் - 36 தத்துவங்கள். 11.
துண்ணென்பசி - மிக்கபசி.

காணி யீதேம திடமிது வெனமணைக் கருதிமண் னாகின்றாய், நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுடவிது நமதிட மலவென்றாய், பேண வும்படு மேயிதற் கிடமதாம் பிருதிவி தனைநாகப், பூணி னுன்றிருச் சரணமே யுயிர்க்கெலாம் புகலிட மதுதேரே. (7)

காணி ஈது எமது இடம் இது என மணைக்கருதி மண் ஆகின்றாய் நாண் இலாய் மட நெஞ்சமே. எ - து. இது எமது காணியெனவும் இது எமது வீடு எனவும் மண்ணை எனதென்று கருதி மண்ணாய் மடிந்து போகின்றாய் இங்ஙனம் எண்ணில் காலம் யாதொன்றை யாதொன்றை நீ விழைந்து கருதினாய் அந்த அந்த மயமாய் நின்றே இறந்தனை இங்ஙனம் இறந்தும் பிறந்தும் இத்துன்பங்களில் மொத்துண்டு இன்னும் பற்றா நின்றாய் நீ வெட்க மில்லாய்போலும் பேதமைதானே நிறைந்த நெஞ்சமே என்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நீர் விடல் வேண்டும் என்றவற்றையெல்லாம் விடுத்தேன் இனி ஓரிடமாயினும் பிடித்துக்கொண்டிருந்து தவத்தைப் பண்ணுவேனென்றால் நீர் இவ் விடமும் ஆகாதென்று கூறினீர் இவ்விடம் வேண்டுமெனப் பிடித்ததனால் குற்றம் என்னையென்று மனங்கேட்ப, —உடல் இது நமது இடம் அல என்றால் பேணவும் படுமே இதற்கு இடம தாம் பிருதிவி தனை. எ - து. வாதபித்த சிலேஷமங்களினாலாகிய வியாதிகளுக்கு இடமாயுள்ள உடம்பு சடமாகலின் யாம் அறி வாக்கலின் இவ்வுடம்பே நமக்கு இடம் அன்றென்றால் இதனு ள்கு இடமாயுள்ள மண்ணினை இடமென்று பிடிக்கவும் தகுமோ நீ சொல்லுவியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது உண் மையாம் அறிவுருவமாய் எமக்கு இடமாவது யாதென்று மனங் கேட்ப, —நாகப்பூணினை திருச் சரணமே உயிர்க்கெலாம் புக லிடம் அதுதேரே. எ - து. சர்ப்பாபரணாகிய சிவனது திருவ டிகளே உயிர்களுக்கெல்லாம் அடையும் இடமாகலின் அதுவே நமது இடமென்று நீ அறிதி என்று விவேகங் கூறிற்று. எ - து.

இதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம் (16). “மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்—பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினும் — 1 துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தாயரே—

விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்.” திருவள்ளுவநாயனார்.
(17) 1 “புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட்— 2 டுச்சி
லிருந்த வுயிர்க்கு.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எ)

இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் இடப்பற்றை விடுத்துப் புகழை
விரும்பிய மனத்தினைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

தேர்கி லாயிவண் புகழ்விழைந் தணையினித் தேகம்வே
றடைந்தாயேற், சாரு மோவதி விதிற்புக ழலதுநீ தானு
ணார்ந் திடுவாயோ, பேரி யாதியா மார்கொன்முற் பவத்
திகழ் பெறினுமீத் துணைநெஞ்சே, யோரி னேரில்வி டுறு
தலே புகழிக முறல்பிறப் பெனவுன்னே. (8)

தேர்கிலாய் இவண் புகழ்விழைந்தனை இனித் தேகம்
வேறு அடைந்தாயேல் சாருமோ அதில் இதில் புகழ் அலதுநீ
தான் உணர்ந்திடுவாயோ. எ - து. புகழினது உண்மையை நீ
நன்றாக விசாரித்து அறிந்தாயில்லை இவ்விடத்துப் புகழை விரு
ம்பா நின்றனை இக்காயத்தை விட்டு இனி வேறோர் காயத்தை
யடைந்தாயேல் இதன்கண் வந்த புகழ் அதன்கண் வந்து பொரு
ந்துமோ. அஃதன்றி முற்பவத்து இன்ன புகழையுடையான்
இவனென்று பிறராலறிந்து சொல்லத்தான் படுமோ. அஃதன்றி
நீதான் முற்பவத்திலே நற்புகழையுடையேன் யானென்று அறி
தியோ வென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு, இஃதாயினும் எனக்
குத் தெரியாதோவென்று மனங்கூற, —பேர்யாது யாம் ஆர் கொல்
முற்பவத்து. எ - து. அதற்கு, இனிமேல் வரும் பிறப்பு விவகாரம்
நினக்குத் தெரியுமாயின் முற்பிறப்பின் விவகாரமும் நினக்குத்
தெரியுமாகலின் முற்பிறப்பின்கண் எமக்குப் பேர் யாது யாம்
யாவர் எமது விவகாரம் என்னை நீ சொல்லுதியென்று விவே
கங்கேட்ப, அதற்கு, மாறுத்தங் கூறுதலின்றி மனஞ் சுமமா
விரூப்ப, —இகழ்பெறினும் இத்துணை நெஞ்சே. எ - து. அதற்கு,
உனக்கு வெறுப்பாகிய இகழ்ச்சி வருமாயினும் அது இந்தப் புகழ்ச்சி
போலவேயாகும் நெஞ்சமேயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நீர்
இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் யாவருங் கூறுகின்ற புகழிகழ்வுகள்
இல்லையென்பதாயிற்று. ஆகலின் இவைகள் இல்லையோவென்று

1. புக்குஇல் - என்று மிருப்பகோர் வீடு. 2. துச்சில் - (வாகாதி
க்கு வீடாய உடம்புகளுள்) ஒழுக்குக்குடி யிருந்த.

மனங் கேட்ப, — ஒரின் றோர் இல் வீடு உறுதலே புகழ் இகழ் உடல்
பிறப்பு என உன்னே. எ - து. உண்மையாக விசாரித்த பின்பு, இது
ஒப்பற்ற வீட்டினே அடைதலே புகழெனவும் பிரப்பினே அடை
தலே இகழெனவும் நீ அறிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - து.

வீட்டினே யடைந்தோரும் நித்தியம்; ஒன்றினையும் விரும்
பாது அவ்வீட்டினையே விரும்பி அடைந்த அபராத புகழும் நித்தி
யம்; பிறப்பினே யடைந்தோரும் அநித்தியம்; இவரது புகழும்
அநித்தியமாகலின், அது புகழென்றும் இது இகழென்றும் கூறப்
பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். (18) "தானையே
வீழ்த்தென் னடாத்துகிலென் ஞானிக்ஞப் — 1 பேயாம் சுகம் பறித்
தென் பேணுகிலென் - றேயார் அப்பருமை சிறுமையிலே பின்னு
முன்னு மில்லை—வரையற்று லெண்டியசெய் வார்." உதாரணதல்
புகழ்றய ஐந்திற்கும் உதாரணம்: பிரபலிக்கலே. (19) "முன்
பொன்னு முறவும் பகையுமோர்—கேடுந் தென்மறும் வீர்த்தியு
நிந்தையும்—வீடுங் கானமும் வேறந் தெருத்தவன்—க நித்தனமை
கொளுமன நன்மனம்." மற்றும் வருவனவற்றுள் காண்க. (அ)

தானையே தாமதிகிலா தென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வெழு
பாட்டாலும் மனத்திற்குப் புரப்பற்றக்களையுள்ள உரை பெருந்
சுகம் இடம் புகழ் என்கிற இவ்வைந்தையும் விவரித்து, இத்தவையு
முதலாகிய வைந்துள் சிவனது நிருபடியெய்வென்று அறிவித்து,
இனி உட்பற்றைநீக்கி அத்திருவடிபை அடைந்த தவையாய் தவத்
தைச் செய்யும்படி மனத்தைச் சமமதிகப்பண்ண, அது சமமதித்
துத் தவஞ்செய்யத் தொடங்கும்போது, அத்தவத்தவம் தன்னைப்
பிரர் பெரியனென்றுகூற அப்பருமை கருதிய மனத்தவப்பற்
த்து மேற்கூறுகின்றது.

உன்னு கின்றனை யுணையுணைர் பெரியனென் றுணருபா
செயவுன்பான், மன்னு மீசனை பந்தர்வீ டனிப்பவன்
மற்றைய ரறிந்தென்னு, மன்ன வன்றிறுப் பெரன்னடி
கரியதா வருந்தவஞ் செய்கெடுக்கே, பின்னை முன்னவ
னுலகநிற் திறைஞ்சுமா பெருமைசெய் குவடுகே. (2)

1. பேயாம்சுகம் - ஞானிக்ஞப் பேய்க்க ததுப்பொல சேர்த்தம்
இச்சுகத்தினுள்ளார்.

உன்னு கின்றனை உனை மனோர் பெரியனென்று உணருமா செய. எ - து. உன்னை இவ்வுகத்திலுள்ளார் தவத்தாற் பெரியனென்று அறியுமாறு செய்ய நீ கருதுகின்றனை;—உன்பால் மன்னும் ஈசனே பந்தம் வீடு அளிப்பவன் மற்றையர் அறிந்து என்னும். எ - து. உன்னிடத்து விட்டு நீங்காது நிலபெற் றிருக்கின்ற பரமசிவனே நீசெய்த அவத்தினையும் தவத்தினையும் அறிந்து அவத்திற்குப் பயனாய பந்தமும் தவத்திற்குப் பயனாய வீடும் தருபவன். அச்சிவனை யன்றி ஒழிந்த சீவர்கள் உன்னைப் பெரியனென்று அறியும்படி அவர் சாக்ஷியாக நீ செய்யுந் தவத்தால் உனக்கு என்ன பயன் உண்டாமென்று விவேகங் கூற, அதற்கு, அச்சிவனது திருவுளத்துக்குப் 1 பாங்காக நடக்கின்ற நன்னெறி யாதென்று மனங்கேட்டப,—அன்னவன் திருப்பொன் அடி கரியதா அருந்தவஞ் செய் நெஞ்சே. எ - து. சீவசாக்ஷிகுறி யாமல் சிவனது திருவடி சாக்ஷியாக அரிய தவத்தினை நெஞ்சமே நீ செய்தியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அத்திருவடி சாக்ஷியாகச் செய்யுந் தவத்தால் வரும் பெருமை யாதென்று மனங்கேட்டப,—பின்னை முன்னவன் உலகு அறிந்து இறைஞ்சுமா பெருமை செய்குவன் ஒரே. எ - து. அதற்கு, இங்ஙனம் நீ தவஞ்செய்த பின்னர் யாவார்க்கும் முதல்வனாகிய சிவன் இவ்வுகத்திலுள்ளார் யாவரும் நின்னைப் பெரியனென்று அறிந்து வணங்கும்படி பெருமையைச் செய்வான் இதனை நீ அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - து.

இதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம். (10) ‘நாம்பெரிய ரென் னுமதை நாடா தடக்குமவர்—நாம்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றியிடு - நாம்பெரிய—ரென்பார் 2 சிறிய ரிவரலா திவ்வுலகிற்—துன்பார் சுமப்பார்கள் சொல்.’ மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க (க)

இங்ஙனம் திருவடி சாக்ஷியாகத் தவஞ்செய்கின்ற மனம் சுவர்க்கவின்பத்தைக் கருதியவாறு நோக்கி மேற் கூறுகின்றது.

ஒரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத லுளவறு பிறப் பூமிஞ், சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத் தியக்கமா நிலல்லாய், போர்க ளாதிதுன் பிமைபவ ரடைவதும் புகலநா லுணர்ந்தாயே, நேரி லாவரன் கழலலான் மிகுசக நிலைபிறி திலையன்றே. (10)

1. பாங்காக - மகிழ்ச்சியுண்டாக்கும்படியாக. 2. அகங்காரிகளே இந்நோர்க்கும் தக்கமுடையவர்களும் ஆவார்கள்.

ஒரின் உள்ளமே பாரின் மாணுடர் முதல் உள் அறப் பிறப்
பூமும் சேரும் இன்பம் ஒன்று இல்லை என்பது பிரத்தியக்மா
நீ வல்லாய். எ - து. மெஞ்சுமே உண்ணைபரக விசாரித்தாமிடத்து
இப்பூமிக்கண் மக்கண்முதல் தாவரவீரமுள்ள அறுவகைப் பிறப்
ப்பினுள்ளும் பொருத்தாரின்ற சுகம் ஓரணுண்பரவினும் இன்
றென்பது காட்சிபிரமாணமரக நீயே அறியவல்லாய். - பிம்பரர்
கள் ஆதி தன்பு இனையவர் அடைபடும் மனம் துன்பம் உணர்ந்
தாயே. எ - து. அல்தன்றிச் சத்தஞ்சுக்கின்றம் அமர் சத்தம்
முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களைத் தீர்த்துக் கொடுக்கும்
தும் வேதாசும சாஸ்திரங்கள் கூற அமைச்சு சத்தம் மரமணத்
தால் அறித்தனே யென்று விரிவகங்கூற, அதற்கு, மனம் முத
லிய அறுவகைப்பிறப்பிற்கும் மேலாய் தீதெப் பின்புறங்களை
னும் இன்பம் இன்றென்றிர் இனித்தான் கூறாமல்தாமதமன்ற
மனங்கேட்ப, —சூர் இலா அரன் கழல் அவன் பிடி கவலை
பிரிது இலே. எ - து. அதற்கு, ஒருவர்தான் உயமை
கூறற்கரிய சிவனது திருமடியாய்விது மவந்த மீ பின்புறம்
யேறு இன்றென்று விரிவகங்கூறிற்று. எ - து.

பிறப்பும் இறப்பும் காமமும் பிராப்தம் மயமும் முதலிய துன்
பங்களைத் தேவர்களடைதலிற் பேரர்களுது துன்பம் உறும்
பட்டது. அன்றென்றது - அமைச்சுமே.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திராட்டி. (11) - 12. தியாகம் படை
யுண்டு! சென்ற மார்வ மிகவுண்டு—பிரயுன் பட்டிங் துருவிக்
சோய்கட் கெல்லாக் தாயான—காய முண்டு—காயத்தாழினை
மினரு முண்டு கற்பத்தித்—மாயுத் தன்மை முன்புறத்தின்
கென்னை வளவுண்டே. ஆனந்தத்தாட்கு மிகுந்த துன்பின்
மாணுத்திற மன்பந் திகழ்கதற்ப் பரிச்சியன்—துன்பம்
விலங்கு பக்கி யாதிதா காமம்—கெல்லா—காமத்திற் துன்பம்
வெள்ளத் துழைத்தலோ ராவு முண்டிடா—பாபமாய்—காமத்தின்
னிற்படுதுயர் பகால்—கெண்டா. மீதும்—கருவண்புத்
காண்க.

(10)

1. சென்றும் ஆர்வம் - கெண்டுகேற்பு. 2. காமத்தை - காம
முகன் சாரிய காமம். 3. கெண்டுகேற்பு - கெண்டுகேற்பு
த்தக்கவர். 4. காமம் - காமம்.

இங்ஙனங் கூறிய உபதேசமொழிகளை 1 அர்த்தகாரமாகங்கீ உட்கொண்டு பிரபஞ்சத்தில் மிகவும் 2 உவர்ப்புப் பிறவாமல் நின்ற மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

அன்றெ னக்குநீ பொருதுணை பிறப்பிறப் பதிற்றுய ரமுங்கேடுந், தின்ற லொன்றலால் வியாதியா திகளினற் செறிதுய ரமுமோரந்தோர்ந், தென்று மேழ்பவக் கஞ்சிலை நெஞ்சமே யிப்பவீ டெதுவென்றே, நின்று நின்றமு திலைதொழு திலைசிவ னேசர்தாள் பூசித்தே. (11)

அன்று எனக்கு நீ ஒரு துணை. எ - து. பிறப்புத் துன்பமெ ன்றும் வீடு இன்பமென்றும் உனக்கு நானு வுபாயங்களினாலும் யான் அறிவித்தும் நீ அப்பிறப்பினை நீக்கி வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுவாய தவத்தினை விரைந்து செய்யாது தாமசம் பண்ணுகின்றனையாகவின் எனக்கு நீ ஒப்பற்ற துணையன்றென்று விவேகங் கூற, அதற்கு, நீர் விடுக்கச்சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடுத் தேன். தவமுஞ் செய்கின்றேன். நீர் இன்னங் கூறியவாறுங் கேட்டக நிற்றுகின்றேன். இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனங் கூறியது என்னை யென்று மனங்கேட்ப.—பிறப்பு இறப்பதில் துயரமும் மிகவும் தின்றல் ஒன்றலால் வியாதி ஆதிகளினால் செறிதுயரமும் ஓர்ந்து ஓர்ந்து என்றும் எழ்பவக்கு அஞ்சிலை நெஞ்சமே. எ - து. பிறப்பிற் சுருப்பாசயப்பை உறுத்தல் முதலிய வைந்தினால் வருகின்ற துன்பத்தையும் இறப்பில் அத்துன்பத்தி னெண்மடங்காகிய துன்பத்தோடு வருகிற நாசத்தையும் இவற்றிற்கு இடையாயுள்ள ஸ்திதிக்கண் அருந்தல் பொருந்தல்களாலும் கோய் முதலியவற்றாலும் அடையாகின்ற துன்பங்களையும் இடைவிடாது எக்காலமும் ஆராய்ந்து அவ்வுழுவுகைப் பிறப்பிற்கும் நெஞ்சமே நீ பயந்தாயில்லை.—இன்பவீடு எது என்றே நின்று நின்று அமுதிலை தொழுதிலை சிவன் ஸேசர் தாள்பூசித்தே. எ - து. அல்தன்றி அப்பிறப்புத் துன்பங்களை நீக்குதல் செய்யஞ் சிவனது நிருவடிக்கு சேயராகிய அடியாரது நிருவடிகளை அருச்சித்து வணங்கினாயில்லை; இன்பவீட்டாவது யாதென்று அவர்களைக் கேட்டு நின்று நின்று அமுதாயில்லை. ஆகவின் யாம் கூறியவாறு நீ கேட்டது என்னை யென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

1. அர்த்த அங்கீகாரம் - பாதி உடன்பாடு. 2. உவர்ப்பு-வெறுப்பு.

வியாதி யாதிகளிலுற் செறிதயாம் என்றவையால் அருத்தல் பொருத்தற்கு எதுவாகிய திரவியத்திற்குள் அதனைப் புகுத்துதல் நரை திரைமூப்பு முதலியவற்றால் புகுத்துவதற்குக் கொங்க, கருப்பாசயப்பை யறுத்தல் முதலிய வைத்து தன்பு மன்றது : கருப்பாசயப்பை யறுத்தல் அதிர்ச்சலம் பூரித்தல், உதாரண்களியால் வேவுதல், பிரகுதவாயு முரித்துத்தன்மைதல், யோனித்துவாரத்தில் செருக்குண்டல் ஆகிய இவைகளுடையமன்றது.

இவற்றிற்கு உதாரணம் : நிபுதருந்மத்தாம். (23) “பின் றென்றெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடம்ப்பட்ட மழித லெனப்பெனவந்தி— மொன்று மொருவன் மனைப்பாலக் கருப்பா சயப்பை யறுத்த துத லான்—மன்ற வுதநித் மறித்தாயு வான் கருத்து மின்னன் அருத்தியிற்—கின்ற கருப்பா சயவுதக் கொள்ளக் கொள்ளக் கலையுறத்திடு.” என்றும், (24) “அங்கி யதனிற் றங்கியிற் மறியாமயுத்த மறியத் திற்—நங்கு மொருவன் மறபனம்பாற் பவன மறந்திற் தாவுதாத்—தங்கி சுடவே யமுலனைய டுசியுதது னைத்துதம்—மங்கித் திடவே படுமிடரி னிருநர்” (25) “முயிதம் மயி முயிதம்.” என்றும், (25) “கருப்பா சயமே சுட்டமதா மதனி வதிகுந் கமிகவது— முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னே முன்னே மந்தி மெய்மெயிற் க வாலக் கரும்பெனவே யோனி யுறியின் கவிமதாம்பை சுருக்குக் பட்டு நிலமிசையே தோன்ற முயிற் 10. னிவையினே.” என்றும், இப்பிறப்பி னென்மடங்காய துன்பத்தொரு கருத னாதத்திற்கு உதாரணம் : பெருந்திரட்டு. (26) 11. “பாண மாகிய மனவழி ருந் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற் பந்த—பிரண மானமடி மனவழி ட விவரைவிட் டியம்பிடா திலனேது—மரண மிவந்திக் கவரை லரியலா மயங்கியைம் புலன்துக்—கரண மியாரை நந் கவங்கி— வருந்துயர் சுடவுள யறிகிறான்.” என்றும், (27) “பந்தித மர ணைத் துன்ப மறித்துரை செம்பயப்பிராமை 13. வந்தி மறவுறம் பித்து முணர்வொடு பொறிக் கவந்தி—பித்தமா கிருகை மறு நாவலர்ந் தலமக் தென்னே—யித்தமா கிப்பித்தி துன்பம் பந்த

1. திரை - கோற்குருக்க. 2. எந்தெந்திற் கவி - துதலன். 3. பிற் பைப் பிறக்க உடனே பாறுத விநிவேசி. 4. துள்ளுத கலையுறம் கரு. 5. மறிந் துபவத்த. 6. திதா - மனமருந். 7. கரு - கருப்பா. 8. துன்பு வறையான. 9. துன்பம் - மனவழி. 10. கவி - கவி. 11. பாண - பாணம். 12. இவைய - கவி. 13. மெய் உயிர் மயம் பித்தம் - கிலேஷமும் பித்தமும் மேலேந்.

துன்பத் தெண்ம டங்கே.” என்றும் ஆனந்தத்திரட்டு. (28)
 “கருவிடையழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுறிற் கொடிய
 வெய்தோயான்—மருவுவெந் தயரு நரைதிரை யெய்தி வருந்திடுங்
 துன்பமுங் கூற்ற—லருவினை யொருவுந் துன்பமு மீட்டுங் கருக்
 குழி யொன்றுது தயரும்—1 வெருவா வெண்ணி யின்பவிடத்தனை
 மேவகன் குணர்தலே வேண்டும்” என்றும்; நின்று நின்றழுதிலை
 யென்பதற்கு உதாரணம் : திருவாசகம். (29) “ஆடுகின்றிலை
 கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்பருகிப் — பாடுகின்றிலை
 பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடுகின்றிலை சூட்டு
 கின் றதாமிலை தானையிலி பிணநெஞ்சே—தேடுகின்றிலை தெருவதோ
 றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.” என்றும் மற்றும் வருவன
 வற்றற் காண்க. (கக)

நீர் கூறியவாறே பிறவித்துன்பத்திற்குப் பயமும் இதனை
 நீக்கிவிட்டு இன்பத்தினை அடைவித்தற்கு ஏதுவாகிய அடியவரி
 டத்து அன்பும் எனக்கின்றயது உண்மை. இனிப் பயபத்திக
 ளோடுங் கூடி வீட்டினை அடைதற்கு ஏது செய்கின்றேனென்று
 மனங்கூற, அதற்கு, நீ என்னை அங்ஙனஞ் செய்கின்றயென்று
 பின்னும் அதனை வெறுத்து மேற்கூறுகின்றது.

பூசை செய்துகோத் திரஞ்சொலித் தனைநினை புண்
 ணியார் பானண்ணற், காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனை
 யடைகிலை யடைந்தாரிற், பேசு கின்றனை யறவரின் விளங்
 கினை பிறர்மனை நயக்கின்றாய். சிசியிங்கிருந் தென்செய்தாய்
 நெஞ்சமே செத்திலாப் கெடுவாயே (12)

பூசைசெய்து தோத்திரம் சொலித் தனை நினை புண்ணியார்
 பால் நண்ணற்கு ஆசை செய்திடும் அம்பலக் கூத்தனை அடைகிலை,
 எ - து. தனது திருவடியைக் காயத்தால் அருச்சித்து வணங்கி
 வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணி மனத்தால் நியாணித்து இங்ஙனம்
 வழிபடும் பத்தி புண்ணியங்கோயுடைய அடியாரிடத்து எழுந்தரு
 ளாவதற்குத் திருவுளத்து இச்சை செய்யாரின்ற கனகசபைக்கண்
 டம் புரிவோனை மனமொழிமெய்களால் வணங்கி அடைந்தா
 ரில்லை, — அடைந்தாரில் பேசுகின்றனை அறவரின் விளங்கினை
 பிறர்மனை நயக்கின்றாய். எ - து. அவனது திருவடியை யடைந்த

1. வெருவா - பாழுண்டாகும்படியாக.

அடியார்போல் வார்த்தை மாத்திரஞ் சொல்லுகின்றனை பக
புலித்தோல் போர்த்ததுபோல் உள்ளத்தில் வஞ்சகம் வைத்துக்
கொண்டு புறத்துத் துறவறத்தார்போல் அவரது வெட்டத்தால்
வினங்கா நின்றனை எனக்கு உரிய மனைவியைத் துறந்து தவஞ்
செய்கிறேனென்று தொடங்கிப் பிரர்க்குரிய மனைவியை இச்சிக்
கின்றாய்,—சீசு இங்கு இருந்து என்செய்தாய் பெஞ்சமே செத்தி
லாய் கெடுவாயே. எ - து. சீசு முன்னிருந்த இல்லறமு மன்றி
அதனைவிட்டுப் பின்னர் அடைந்த துறவறுமுமன்றி இவற்றினைய
ணின்று கூடாவொழுக்கஞ் செய்கின்றனை வஞ்சகமே தீயவெயிடத்
தில் இருந்து என்ன காரியஞ் செய்துகொண்டனை இனிமேல் இருந்
தால் இக்கூடா வொழுக்கத்தால் என்னைப் பவத்தென்பதற்கு
தன்னுவாயாகலின் நீ சாவாய் கெடுவாய் என்று கவிகங்
கூறிற்று. எ - து.

தனைநினை புண்ணியர் பானண்ணை : காசைசெய்திலும் என்
பதற்கு உதாரணம் : திருவாசகம். (30) “முத்தகின்ன முத்தவா
முக்கனா முனீவா மொட்டரு மலர்பறித் திறைந்நாப்—பத்தியாய்
நினைந்து பரவுவார் தமக்குப் பாகநி கொங்கத்தஞன் செய்யுந்—
சித்தனை செல்வத் திருப்பெருந் துறையிற் செழுமலர்க் குருத்தமே
வியசி—ரத்தனை யடியே னாதரித் தடித்தா லெதத்துமே மொன்
றரு ளாயே.” பிரர்மனை மயக்கின்ற வென்பதற்கு உதாரணம் :
திருவள்ளுவ நாயனார். (31) “வலியி னினைவையான் வல்லுநான்
1 பெற்றம்—புலியின்றோல் போர்த்துமெய்த் தந்து.” மற்றம் ஒரு
வனவற்றூற் காண்க.

(கூஉ)

நீர் கூறிய முறையே செய்கின்றதன்றி என்மென்ற கவலை
றும் கண்டிலேன். இங்கனமிருப்பச் செய்திலாய் கெடுவாயெ
ன்று என்னைவெறுத்துக் கூறினீர் என்பால் தவறுதான் யாதெ
ன்று மனங்கேட்ப அதற்கு, மேற்கூறுகின்றது.

வாயி னுற்பல தால்படித் துணர்ந்துதல் வழிநிற்க்
குரைசெய்து, நீயு லோகவா சாரமோ ரணுத்துனை யானு
நீங் கிலைநெஞ்சே, தூய தாமிவன் பிரர்கொளக் குங்குரங்
சுமந்துசெல் கரமுன்னிற், காயமானுடத் தின்றதற் கன்றி
யுட் களவுமின் மையினிலே.

(13)

1. பெற்றம் - ஒருது.

வாயினால் பல தூல் படித்து உணர்ந்தும் நல்வழி பிறர்க்கு உரை செய்தும் நீ உலோக ஆசாரம் ஓரணுத்துணையானும் நீங்கிலை நெஞ்சே. எ - து. பலஞான சாஸ்திரங்களை வாயினால் படித்தும் அவற்றினது பொருள்களை ஆராய்ந்தறிந்தும் பிறர்க்கு நன்னெறியாவும் அவர் சம்மதிப்பச் சொல்லியும் நீ முன்னிருந்த உலோகாசார வழக்கத்தில் ஓரணுவளவாயினும் உள்ளே துறந்தனையிலை இங்ஙனம் பிறப்பிற்கேதுவாய உலோகாசாரம் துறத்தலின்மையால் வீட்டிற் கேதுவாய ஞானாசாரம் பற்றியதின் நென்பது நன்றறிந்தேன் நெஞ்சமே.—தூயதாம் இவண் பிறர்கொளக் குங்குமம் சுமந்துசெல் கரம் உன்னில். எ - து. குங்குமப்பொதி சுமந்து செல்கின்ற 1 கர்த்தபம் உன்னிலும் நின்மலமாமென்று விவேகங்கூற, அதற்குப் பலதூல்களைக்கற்றறிந்த பிறர்க்கு உரைக்கச் சிவபூசை தோத்திரம் பண்ண இவற்றாலியாயரும் மதிப்ப விருந்த என்னை மிருகசண்டாளமாகிய கர்த்தபத்திற்குங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறியீர் இஃதென்னையென்று மனங்கேட்பு,—காயம் மானுடத்து இன்று அதற்கு அன்றி உட்களவும் இன்மையினாலே. எ - து. அதற்கு, நீ மக்களியாக்கையைப் பெற்று தூற்பொருளுணர்ந்தும் அந்நூற்பொருளால் வீட்டின்பமாய பயனைப்பெறுது அப்பயன் பெற்றேன்போல் நெஞ்சில் வஞ்சம் வைத்துக்கொண்டு அந்தூற் பொருளைப் பிறர்பயன்கொளக் கூறுகின்றாய் கர்த்தபத்திற்கு மக்களிடத்தாக்கையுமின்று அஃதென்றியும் யான் சுமந்த குங்குமம் பிறர்பயன்கொளக் கொடுத்தெனன்று வஞ்சமும் உளத்தின்கலின் உன்னை அதனினுங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறியதால் தோஷம் என்னையென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - து.

உலோகாசார நீங்கிலை யென்றமையால் ஞானாசாரம் பற்றியதின்நென்பது வருவிக்கப்பட்டது. 2 குங்குமம் ஆகுபெயர்.

வாயினால் பலதூல்படித் தென்பதற்கு உதாரணம் : திருவள்ளுவநாயனார். (32) “ஒதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்—3 பேதையிற் பேதையா ரில்?” பிறர்கொளக் குங்குமஞ் சுமந்து செல்கரம் என்பதற்கு உதாரணம் : அறிவானந்தசித்தியார் (33) “விரிந்தகல் வேத புராணங்க ளாகம மிக்ககலை—தொரிந்து படித்துப் பொருள்செப்பித் தானிலை சேர்ந்துநில்லா—திருந்த

1. கர்த்தபம் - கழுதை. 2. குங்குமப் பொதியை குங்குமம் என்றது. 3. பேதையில் - பாதுமறியிலல்லான்போல்.

சண் டாளரி னேற்றங் கழுதை யெழிற்குங்குமம்—பரிந்து சுமந் தும்பின் வஞ்சம்பண் னாத பயனெழிலே.” மற்றும் வருவன வற்றாற்காண்க.
(கட)

என்னுள்ளத்தின்கண் வஞ்சம் இருந்தமையால் நீர் இகழ்ந்து கூறினீர். பற்றுக்களியாவும் விடுத்த எனக்கு இது விடுதல் அரிதோ இதனையும் விடுத்தேன். இனியொருமார்க்கத்திலே நின்று தவத்தைப்பண்ணி வீட்டை அடைதற்கு அறுவகைச் சமயங்களுள் ஒரு மேலாய சமயம் எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.

நாலுவேதமு மொருசம நிலைசொல நவைசெயீ ராவத் தைப்பாற் கோலு மூவிரு சமயமா கியபடு குழியினு டிழிகின்றாய், வேலை யாவுனக் குடறரு விதியுற வையுமதை விடுவிக்குங், கால னாந்தொடர் பையுமினந் தொடருதி போலுநீ கடைநெஞ்சே.
(14)

நாலுவேதமும் ஒருசம நிலைசொல நவைசெய் ராவத்தைப் பால் கோலும் மூவிரு சமயமாகிய படுகுழியினுடு இழிகின்றாய். எ - து. இருக்குமுதலிய நான்கு வேதங்களும் 1 சகல கேவலங்க ளுக்கு மத்தியமாகிய சுத்தாவஸ்தையே வீட்டைதற்கு ஏதுவென்று சொல்லக் காமவெகுளிமயக்க மென்னு முக்குற்றங்களையும் உண்டாக்குதல் செய்கிற சகல கேவலங்க ளென்கின்ற இரண்டவஸ்தைகளின் பகுதியாகச் சமயிகள் தங்கள் சித்தவிகற்பத்தாற் 2 கோலிய அறுவகைச் சமயமாகிய பிறவிப் படுகுழியிலே நீ இறங்காரின்றா யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இவ்வறுசமயங்களையும் படுகுழி யென்றீர் இது என்னை யென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, இங்ஙனங் கேட்டமையாற் சமயங்களின்மேலே பற்றுக்கள் நீ இன்னம் விடுத்திலயாகலின், —வேலையா உனக்கு உடல் தரு விதி உறவையும் அதை விடுவிக்கும் காலனாற் தொடர்பையும் இனம் தொடருதி போலும் நீ கடை நெஞ்சே. எ - து. இதுவே வேலையாக உனக்கு உடல் கொடுக்கின்ற பிரமனாகிய உறவினையும் அவனாற் கொடுக்கப்

1. சகலம் - சாக்கிரம் சொப்பனம், கேவலம் - சுழுத்தி (இது சாமான்னிய இலட்சணம்.)
2. கோலிய - இடங்கொள்ளச் செய்து, அல்லது ஆழமாகச் செய்து.
3. உறவினையும் நட்பினையும் தொடர்புகின்றன எனக் கூட்டுக.

பட்ட உடல்களை விடுவித்தலே வேலையாக விடுவிக்கிற கூற்றாகிய நட்பினையும் எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களையும் விடுத்துப் பிறப் பிறப்பை நீக்குதற்கு ஏதுவாய் வந்தும் இன்னமும் 3 தொடர்கின் றனைபோலும் நீ யாவைக்குங் கீழாய் நெஞ்சமே யென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

வேதாகமங்கள் கூறியநெறி செல்வோர்க்குப் பிறப்பிறப்பு நீங்குதலையன்றி மற்றைச் சமயதூல்கள் கூறியநெறி செல்வோர் க்கு அவை நீங்காவென்பது இதனாற் காண்க.

நாலுவேதமுமொரு சமநிலை யென்பதற்கு உதாரணம் : பட்ட ணத்துப்பிள்ளை நாயனார். (34) “சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கையற்று, நினைந்து மற்று நினையா ததுமற்று நின்மலமாய்த், தனந்தனி யேயிருந் தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற 1 வனந்தலி லென்றிருப் பேனத்த நேகயி லாயத்தனே.” சமய மாகிய படுகுழி யென்பதற்கு உதாரணம் : தேவிகாலோத்தரம். (35) “சமயா சாரசங் கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்குல வாசார மானது—யிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு—2 மமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கசு)

இனி இந்த வுயிரைக் கொண்டுபோகின்ற காலனுக்குத் தப்பிச்செல்லு நெறி எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.

நெஞ்சமேயுட லந்தமா தியைவிடார் நிற்கமற் றை யர்க்கெல்லாம், வெஞ்ச மற்றுதிப் பரிதிவைக் கொருமிரு கண்டுபுக் திரைச்சான்று, லஞ்ச லிவ்வுடற் கிறுதியிப் பொழு தென வறியொணு மையினாளுந், தஞ்சமென்றான் சரண விடே லியாமுமச் சமன்வலி தடுப்பாமே. (15)

நெஞ்சமே உடல் அந்தம் ஆதியை விடார் நிற்க மற்றையர் க்கு எல்லாம் வெஞ்சமன்குதிப் பரிது எ - று. நெஞ்சமே தேகாத் தத்தில் யாவார்க்கு முதல்வனாகிய சிவனது திருவடியை மறவாத பெரியோர்கள் நிற்க மற்றைச் சரியை கிரியைகளைச் செய்கின்ற

1. மலாவித நிர்வகிப்ப சமாதிமே இங்கு அனந்தல். 2. அமை - மூங்கில்.

சீவர்கட்கெல்லாம் கொடிதாகிய கூற்றைக் கடந்து போதல் அரிது என்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அவ்வடியை மனமொழி மெய்களினால் வழிபடுவோர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது என்று கூறினீர் இதற்குப் பிரமாண முண்டோவென்று மனங்கேட்பு,--இவைக்கு ஒரு மிருகண்டு புத்திரன் சான்றால். எ-து.- அதற்கு, சிவனது திருவடியைத் 1 தேகாந்தத்தின் மறவாதுபிடித்துக் கூற்றைக் கடப்பதற்கும் அத்திருவடியை மனமாகியால் வழிபட்டும் அவனைக்கடத்தல் அரிதென்பதற்கும் ஒப்பற்றமிருகண்டு மாமுனி புதல்வராகிய மார்க்கண்டேயரே சாக்ஷியென்று விவேகங்கூற, அது எங்ஙனமென்று மனங்கேட்பு, அதற்கு, அவர் மனமாதிகளால் வழிபட்டும் கூற்றன்வந்து பிடித்தான் அங்ஙனம் அவன் பிடித்தபோது பயத்தால் மறவாது சிவனது திருவடியை அவர் பிடித்தமையால் அந்தக்கூற்றினையும் கடந்தாராதலின் அவரே சாக்ஷியென்பது அறிதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, திருவடியை வழிபடுதலால் யான் கூற்றைக்கடக்கலாமென்று இருந்தேன். நீர் கூறியவாற்றால் அவனை இவ்வழி பாட்டார் கடக்கக்கூடாதென்பது அறிந்து அச்சமுற்றேன் இனி அவனைக் கடத்தற்கு ஏதுவாகிய திருவடியைப் பிடித்தற்கு உபாயம் நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்பு,--அஞ்சல் இவ்வுடற்கு இறுதி இப்பொழுது என அறியொணுமையின் நானும் தஞ்சம் என்று அரண் சாண் விடேல் யாமும் அச்சமன் வலி தடுப்பாமே. எ-து. அதற்கு, நீ அஞ்சற்க. இத்தேகத்திற்கு அந்தம் இந்தக்கணப்போதென்று நம்மால் அறியக்கூடாமையால் எந்நாளும் மற்றை நினைவெல்லா மொழித்துச் சிவனது திருவடி தஞ்சமென்று அதனையே விடாது பற்றுதி. இங்ஙனஞ் செய்தியெனின் அந்தக் கூற்றன் நம்மைப் பிடிக்கவருஞ் சாமர்த்தியத்தை நாமும் தடுத்துக் கொள்வாமென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-து. தஞ்சம் பற்றுக்கோடு.

இதற்கு உதாரணம் : பெருந்திாட்டு (36) “ வில்லி ளங்கிய விண்ணவர் மிகுத்தவாழ் நாளு—மல்ல ரும்பக லென்னுமீர் வாளினு லரிந்து—கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றையார் 2 குலைவுரை குறுகி—எனவி ருந்தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான் ஞானி.” என்றும், திருவள்ளுவர். (37) “ வேண்டுதல்வேண் டாமை யிலானடி சேர்த்தாக்—கியாண்டு மிடும்பை யில” என்றும் மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க,

(கடு)

1. தேகாந்தத்தில் - மரணத்தருவாயில் தார்.

2. குலைவுரை - அஞ்சா

இப்போது பெற்ற இக்காயத்தின்கண் நின்று 1 ஒருதலையாகத் திருவடியை மறவாது பிடிக்கவேண்டுமென்று இன்னும் வற்புறுத்துதல் மேற்கூறுகின்றது.

தடுத்து மேலுமில் வருவமா யினும்பெறல் சற்றல மறைநாகத், திடத்தின் மாதவ ரீருவர்கங் கெனவடைந் திருத்தல்சான் றரிதாகிக், கிடைத்த தேகமும் விவேகமு மிருக்குஞான் றேகிரீ சனைநெஞ்சே, யடுத்தி லாய்பல கவலை மாயத் தோருணர் வாகிநின் றகலாதே. (16)

தடுத்து மேலும் இவ்வுருவ மாயினும் பெறல் சற்றல, எ - து. இத்தேகத்தைவிட்டு இனிமேல் இம்மானுட தேகமாயினும் பெறல் எளிதன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இம்மானுடேக மாயினும் பெறுதல் அரிதென்று மிகவும் அருமைப்படுத்திக் கூறுகின்றார், இது கிடைப்பது அரிதென்பதற்கு ஒரு காட்சிப் பிரமாண முண்டோவென்று மனங்கேட்ப, —மறைநாகத் திடத் தின் மாதவர் இருவர் கங்கு என அடைந் திருத்தல் சான்று, எ - து. அதற்கு, சம்பரன் சம்பாதியென்னுமிரண்டு முனிவரும் புத்தியை விரும்பி மேலாகிய தவத்தினைப் பண்ண அதனற் சிலன் வந்ததோன்றி உமக்கு என்னையேண்டியதென்றுகே ட்ப, அதற்கு, தாம் கருதிய அதனை மறைத்து முத்தியேண்டுமெ ன்று கேட்ப, அதற்கு, நீர் கருதியதொன்றும் நம்மைக் கேட்பது மன்றொன்றுமோவென்று திருவுளத்தின் முனிவுசெய்து சாபங் கொடுத்தருள, அதனால் அவ்விருவோரும் 3 வேதகிரியின் கண்ணே கழுகெனக் கிருதயுகமுதல் இத்தக் கலியுகமளவும் இத்தேகங்கிடை யாது இன்றும் இருத்தலை சாக்ஷியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, விஞ்ஞான இன்றி மனஞ் சுமாவிருப்ப, —அரிதாகிக் கிடைத்த தேகமும் விவேகமும் இருக்கு ஞான்றே கிரீசனை நெஞ்சே அடுத்திலாய் பலகவலைமாய்த்து ஒருணர்வு ஆகி நின்று அகலாதே. எ - து. ஆகவின் மிகவும் அரிதாகக்கிடைத்த இத்த மானுட தேகமும் இதனில் தன்னைத் தலையனை அறியவருகிற அரிதாகிய விவேகமு மிருக்கிற இக்காலத்திற்குளே தேகபோகங்களைக் கருது கின்ற பல்வேறு வகைப்பட்ட கவலைகளே யுங் கெடுத்து ஏகவிரியாய் நின்று கயிலையங்கிரிவாசனாகிய சிவனது திருவடியைவிட்டு நீங்காது நீ அடைந்தாயில்லை, நெஞ்சமேரின் கருத்திருந்தது என்னெய

1. ஒருகலை - உறுதி 2. புத்தி - போகம் 3. திருக்கழுக்குன்றம்.

ன்று விவேகங்கூற்றிற்று. ஏ - று அரிதாகியென்பது விவேகத்தோடும் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

தடுத்த மேலு மிவ்வுருவமாயினும் என்பதற்கு உதாரணம் : ஆனந்தத்திரட்டு. 38 “ 1 மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றதுகொண்—டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் - நிந்த வுடல்—கொண்டுமுத்தி செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்—கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு ” விவேகமுமிருக்கு ஞானேற என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (39) “ கையினு லறை யுண்ணும் பந்து போலக் காலனு லறையுண்டு கணக்கி லாத—மெய் யிலே புகுந்தலுத்து விவேகம் பெற்றும் 2 விரகிலார் சிலர்பிறப் பின் மீண்டும் வீழ்ந்தார்—மையினுன் மூன்றுலகாம் 3 பணி செ ய்து வருகிற்கும் போமாகி வளர்ந்து வாளா—பொய்யினுன் மிக விரியும் 4 வேலை யூடே பொருதிரைபோற் பரபதத்தே புரிந்த மாயை. ” மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (கசு)

இங்ஙனஞ் சத்தப் பிரமாணத்தாலுங் காட்சிப் பிரமாணத் தாலும் இக்காயங்கிடைத்தற்கு அரிதென்று அறிவிக்க அறிந்து மனஞ் சம்மதிப்ப, இனித் திருவடியைத் தாமதம் பண்ணாமல் விரைந்து நினைத்தற்குமேற் கூறுகின்றது.

அகலு மிவ்வுடன் மினின்விரைந் தெனின்விரைந் தாற் றொழி தலதிங்கே, சகல முஞ்செய நினைஞ்சு, ற்ணையினித் தடப்புன விதுவென்றே, பகலி னால்விரி கானலை நெஞ்சமே கருதிநெற் பயிராதி, யிகலி னாற்செய நினைபவர் நினைவை யொத்திடுமென விடுவாயே. (17)

அகலும் இவ்வுடல் மினின் விரைந்து எனின் விரைந்து அரண் தொழு. ஏ - து. மேகத்தின்கண் தோன்றி நின்று அழியும் மின் னல்போல மாயையின்கண் தோன்றிக் கணகாலத்து அழியும் இந்த வுடலமென்றால் இஃது உள்ளபோதே அதிசீக்கிரமாகச் சிவனது திருவடியை வணங்குதி,—ஈதலது இங்கே சகலமும் செய நினைஞ் தறனை. ஏ - து. இத்திருவடியை இடைவிடாது வணங்குதல ன்றிப் பொய்யாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு

1. மந்திரவான்—மந்திரப்பிரயோகத்தானே வெற்றிபெறும் ஆயுதம்.
2. விரகிலார் - சிவனான முயற்சிவலியில்லாதவர்.
3. பணி - சித்திரம்
4. வேலையூடே - கடலின்கண்.

இப்பிரபஞ்சத்தான் ¹ அறுவகைத்தொழிலுஞ் செய்யத்தொடங் குவதை;—இனித் தடப்புனலிது என்றே பகலினால் விரிகானலை செஞ்சமே கருதி செற்பயிர் ஆதி இகலினால் செய நினைபவர் நினைவை ஒத்திடும் என விடுகாயே. எ - து. சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய் விரிகின்ற கானற்சலத்தை மெய்யான தடாகசலம் ஈடுதன்று கருதி செற்பயிர்முதலிய பைங்கூழினைத் தமது சாமர்த்தியத்தால் உண்டாக்குதல் செய்ய அறியாமையாற் கருதுவாரது கருத்தைப்போலும் என கருத்துமென அறிந்து செஞ்சமே இனி விடுப்பாயாகவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று.

சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய்த் தோன்றுங் கானற் சலம் போலச் சிவத்தை விட்டுக்காத அபின்னா சத்தியாற் பின்னா சத்தி பொய்யாய்த் தோன்றுதலின் இப்பின்னாசத்தி காரியமாகிய பிரபஞ்சம் கானற்சலத்தி னிழல்போலப் பொய்யெனக் கூறப்பட்டது. கானற்சலத்தைப் பொய்யென்று அறிந்தவன் பைங்கூழ் செய்ய நினைவாமையோலப் பிரபஞ்சத்தைப் பொய் யென்று அறிந்தவன் இப்பிரபஞ்சத் தொழில்களின் முயலான் என்பது அறிக.

அக்ஷுமிவிஷ்டல் என்பதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. (40) “காயசீர்க் குமிழி யதினாறு மின்பங் கானலிற் புனலது தனக்கிங்—காயசீர்க் குயர மளவிலை யது நீ யாய்வுரு மையிலழிந் தற் முய்—நீயினிக் கவலை நீனைவெலா மொழித்து செஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட்—டாயநற் சொருபற் கன்பதே யிசைந்தா லரி யபித தார்க்கமக் கெனிரே.” பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம் (41) “புத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்குதிப்—பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகா மிம—தீர்த்தாய் திகழ்திலில் யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்—கூத் தாவுண் செவடிக்க மிம்வண்ணந் தேரானைக்கம்.” மற்றும் வருவனவற்றிற் காண்க. (கௌ)

பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதன் திருவடி மெய்யென்பதும் இங்ஙனம் நீர் அறிவிக்க முயமின்றி ஈன்றுணர்ந்தேன் உமது திருபையை என்னென்று உரைப்பேனென்று மனங்கூற, அதற்கு, ஞானசமாதி கூடுதற்கு மனத்தை உடன்படுத்தி மேற்கூறுகின்றது

1. அறுவகைத்தொழில் - உழவு, தொழில், வரைவு, வாணிபம், வித்தை, சிற்பம், 2. பேய்த்தேர் - கானற்சலம்.

வாய்மை யீதுணர்ந் திடுதிநன் னெஞ்சமே வருகவைத் தேதேனு, நீதினைந்திடே லவ்வள வுடனுற னிச்சயிப் பரிதத்தாற். போய தோர்களைச் செயலுநெல் பயனிலை புகனிகழ் கணத்தேனுந், நீமை நன்மைநீ நினைவென் வினைவழிச் சிவன்றரு குதலாலே. (18)

வாய்மை ஈது உணர்ந்திடுதி நல் நெஞ்சமே. எ - து. யான் கூறிய நன்மார்க்க நெறியே சென்று எனக்கு நன்மை தருகின்ற நல்ல நெஞ்சமே உண்மையாகிய இக்களையும் நீ அறிவாய். — வருகணத்து ஏதேனும் நீ நினைந்திடேல் அவ்வளவு உடல் உறல் கிச்சயிப்பரிது அத்தால். எ - து. நீ ஞானநீட்டை கூறியிடத்து ஒரு கணப்போதாயினும் அந்நீட்டையில் நீங்காது இருக்கவேண்டியிருக்கலின் வருங்காலங்களிற் கணப்போதாயினும் யாவதான் நனையுங்கருதிச் செல்லற்க, அக்கணப்போதானும் இவ்வுடல் இருத்தற்கு நிச்சயப்பண்ணக்கூடாது. அதனால், — போய தோர்களைச் செயல் உனெல் பயன் இலை. எ - து. சென்றகாலத்து ஒரு கணப்போதாயினும் இன்னது செய்யாது விடுத்தேன் என்று கருத்தாக அதனாற்பயன் ஒன்று மில்லையென்று விவகங்கூடா, அதற்கு, வருங்காலஞ் சென்றகாலங்களில் ஒன்றையும் நினைவேலென்று கூறினார். இஃதுண்மை. நிகழ்காலத்து அன்னபாளுதிகளைக் குறித்தாயினும் நினைக்கலாகாதோ வென்று மனங்கேட்ப, — புகல் நிகழ் கணத்தேனுந் நீமை நன்மை நீ நினைவது என் வினைவழிச் சிவன்றரு தலாலே. எ - து. அதற்கு, சொல்லப்பட்ட நிகழ்காலத்திற் கணப்போதாயினும் நீ சுகதுக்கங்களை நினைவது என்னை நமது கல்வினை தீவினைகளின்படியே சிவன் அறிந்து சுகதுக்கங்களை நமக்கு அருந்து வித்தலால் என்று விவகங் கூறிற்று. எ - து.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவராயுஞர். (1) “ஒருவொழுதும் வாழ்வ தறியார் 1 கருதுபபுகாழியு மல்ல பல.” என்றும் ஒளவையார் நல்வழி. (2) “உண்பது காழி யுரிப்பது கான்றமுழைமெண்பது கோழினைந் தெண்ணுவன — 2 கண்புகைத்த — மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச் — 3 சாந்துணையுஞ் சூத்தலம்தான்.” என்றும் மற்றும் வருவனவற்றிற் காண்க. (3அ)

பிரிய விடயங்கள் வரவேண்டுமென்று கருதாது இருத்தற்கும், வந்த விடயங்களினமேல் ஆசை செல்லாது திருவடியை மறவாது இருத்தற்கும் மேல் உபாயங் கூறுகின்றது.

1. கருதுப - எண்ணுதல்பன. 2. கண்புகைத்த - அறிவு சற்றும் அற்ற. 3. சாந்துணையும் - மாண்பரியத்தம்.

ருவ தீமையி னன்மையு முழுதித் ததையுயர் கழை
ன், றுரைக ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச் சொரு
வனேவல், புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றினும்
ரா சையைநீயுற், றிரவி னும்பக வினும்விடே னெஞ்
ரென்பவி டெளிதாமே. (19)

ருவ தீமையின் நன்மையும் ஊழ் அடுத்ததை எ-து உனக்கு
பாகிய துன்பத்தை நீவிரும்பாதிருக்கவும் பழவினைதானே
பதுபோல் உனக்கு விருப்பமாகிய சுகத்தையும் நீ விரும்
க்க அவ்வினைதானே கொடுக்கும் உனக்கு எக்காலத்து எவ்
பயன் அனுபவிக்கப் பொருந்தியது அதனையாகலிற் பழவி
யே வருமென்று அறிந்து எதிர்காலத்து ஒன்றையுங் கரு
கிடுத்து.—உயர்கழைமேல் நின்று உரைகள் ஆதிசெய் கூத்
பிறனைநச்சு ஒருமகள் தவன் எவல் புரிதறன்னின். எ-து
கம்பத்தின்கண்ணின்று அந்நிலைக்குத் தவறு வாராது அதன்
த்தை வைத்துத் தியாகியைப் புகழ்தன் முதலிய 1 நோக்
கத்தைப் பழக்கத்தாற் காயத்திற்காட்டுதல்செய்யுங் கூத்த
மாலவும், பரபுருஷனை நச்சிய ஒருநாரி அவன்மேற் கருத்
வத்துத் தன் புருஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது எவற்
களைச் செய்தல்போலவும்,—ஆம்பொறிகளாற் பற்றினும்
ரரசையை நீ உற்று இரவினும் பகலினும் விடேல் நெஞ்
றுன்ப வீடு எளிதாமே. எ-து ஐந்திந்திரியங்களாலும் ஐந்து
களைப் பிடித்தாலுஞ் சொல்லாநின்ற அவ்விஷயங்களை
மென்று கருதி அவற்றின்கண் ஆசையுறாது திருவடிக்
சையை வைத்து இதனை இராக்காலத்திலும் பகற்காலத்
விட்டு நீங்காதே, யாவார்க்கும் அரிதாகிய வீட்டின்பம்
எளிதில் உண்டாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.
புருஷன்.

தற்கு உதாரணம் : பெருந்திரட்டு. (44) “ 2 இல்லின்ப
3 பேரின்பம் வேண்டி யெழிற்குரு வருடனின் மேலா—
ர் வதனைப் பெற்றொரே காந்த நண்ணியே சமாப்தியிற்
கி—யல்பக 4 னோக்க னர்வமாட்டிடுவோ னறைதரு பணிக்
ராமன்—வல்கரிப் பாகன் போலநோக் குவார்க்கு மனையின்
சையு மெழுமோ, ” மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (கக)

நோக்குவித்தை - தந்திரவித்தை. 2. இல்லின்பம் - அருந்தல்
கல். 3. பேரின்பம் - பிரஹ்மாதந்தம். 4. நோக்கன் - நோக்
கக்காரன். பணிக்கன் - சாராயங்காக்கவோன்.

எக்காலமும் இடைவிடாது திருவடியை மதவாநிருத்தல்
1. பிரதானம் ஈதன்நி நிராசையுடனும் இருக்கெல்லாம் மேனனு
கூறினார் இது என்னை என்று மனங்கேட்ப, அதற்கு மேற்
கூறுகின்றது.

ஆமு னிச்சையே மேலுமே னும்பிறப் பவரிக்குறித்
தெனநெஞ்சே, நீம நித்திடா சைக்கடல் சுவறுமே நினைவே
னுந் திரைமாயும், போமி நந்தெலா நினைவுமெப் பொழுதி
லப் பொழுதுபூ ரணமாய, சோம சேகரத் தெந்தைபொற்
கழலையுந் தொழலைய மிலைநாமே. (20)

ஆம் உன் இச்சையே மேலுமேனும் பிறப்பு அவரிக்கும் வித்
தென நெஞ்சே நீ மறித்திடு. எ-து. உனது அகாலமே மேனமே
னும் பலபிறப்பினை உண்டாக்கும் ஒரு வித்தென்று பெஞ்சுமே
நீ கருதி அந்த அவா மனத்தின்கண் முளைத்தந்தாயும் வினை
கத்தாலே பார்த்துத் தடுக்குதல் செய், — ஆசைக்கடல் சுவறுமே
நினைவு எனும் திரை மாயும். எ - து. அகாலமே செய்தியைந்
கண்ட விடயங்களை இச்சிக்கும் ஆசையாகிய கடல் வற்றும்.
அக்கடல் வற்றவே பிறவியுயங்களிற் செல்லு நினைவாகிய திரை
நாசமாம், — போம் இறந்து எல்லா நினைவும். எ - து. அந்நினை
வெனுந்திரை நாசமாகவே முன்னர் இத்தியக்களாற் கண்டு
மனத்தின்கண் ஏறியிருந்த விஷயவாசனை நினைவெல்லாம் ஒரு
ங்கே இறந்துபோகும், — எப்பொழுதில் எப்பொழுது பூரண
மாய சோமசேகரத்து எந்தைபொற் கழலையுந் தொழல் நுயலில்
நாமே. எ - து அந்நினைவெல்லாம் எப்பொழுது இரத்தது அப்
பொழுது தானே சந்திர சூடனாகிய எமது தந்தையினது பரிபூர
ணமாகிய திருவடியையுந் தொழுதற்கு நுயலின்றென்று வினைக்க
கூறிற்று. எ - து உடல்விட்டு உயிரிக்குங்கால் யாதோர் அகரத்
தோன்றிற்று அவ்வவாவின் வழித்தாய்ச் சென்று உயிர் பிறத்த
லின் அவாப் பிறப்பிற்கு வித்தெனப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். (45) “அவாவென்
ப வெல்லா வுயிர்க்குமெய்க்கு ஞான்றுச் — தவாஅப் பிரப்பினும்
வித்து.” ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவெனுந் திரைமாயும் எனப

1. பிரதானம்-மூச்சியம். 2. சுவாப் பிறப்பு எனும் வித்து-மாருது
ஜன்மந்தரும் விரையாம்.

தற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (46) “இச்சையாம் விநகு மாண்டா 1 லெண்ணமாம் வன்னி மாளு—நிச்சய மாகுந் தியேயத் தியாகமா றெடுத்தே ரேறி—மெச்சிய வுதாரக் கண்ணல் வேட்கை யான் மிகவும் வாடுங்— 2கொச்சைஞா லத்தை நோக்கிக் குறைவற விரும்பாய் தீரா.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (உய்)

நினைவுகளியாவு மிறந்துபோக வேண்டுமென்று கூறினீர் சிவ பூசை முதலிய சற்குருமங்களாயினுஞ் செய்யவேண்டாவோவென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, மேற் கூறுகின்றது.

நாம் சற்கருச் சனைமுதலியகொடு நலஞ்செய்த மனைவியின்றித் தீமை செய்துளோ மெனவுமுன் னிலையொரு சிறிதசை வடைந்தாலும், யாமி யற்றப ராதமென் னினைவுமற்றசைகிலை பெனினைஞ்சே, பேம மிக்குறச் செய்யுந் கிறைகழற் கெனத்துணிந் திடுநீயே. (21)

நாம் அரற்கு அருச்சனை முதலிய கொடு நலஞ்செய்கேம் அவை இன்றித் தீமைசெய்துளோம் எனவும் உன்னிலை ஒரு சிறிது அசைவு அடைந்தாலும் யாம் இயற்று அபராதம். எ-து. யாம் இன்றைக்குச் சிவனது திருவடிக்குத் திருமஞ்சன பத்திர புஷ்பங்களார் செய்யும் அருச்சனை முதலிய உபசாரங்களைக் கொண்டு நன்மை செய்கேதமெனவும் இன்றைக்கு அவை செய்துதல் இன்மையால் தீமைசெய்கேத மெனவும் இங்ஙனங் கருதுதலைப்பற்றி உனது நிலை சிறிதோசைவு பொருத்திரையினும் அத்திருவடிக்குச் செய்யும் அபராதம் அதுவேயாமென்று விவேகங்கூற, — என். எ-து. அதற்கு, பூசைசெய்கேதன் செய்கின்றிலேனென்னு நினைவு சிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தல் என்னை யென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, ஈதென்று சுட்டியறியக்கூடாத சிவத்தைச் சுட்டியறிதலே அபராதஞ்செய்தல் என்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அங்ஙனஞ் சுட்டாமற் சிவத்தையறிதற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—நினைவும் அற்று அசைகிலை எனின் றெஞ்சே ஏமம் மிக்குறச்செய்யும் நன்கிறைகழற்கு எனத்துணிந்திடு நீயே. எ-து. அதற்கு, ஓரணுவனவாயினும் ஒன்றைச்சுட்டி யெழுந்து அசையாத நிற்றியெனின் இதுவே திருவடிக்கு இன்பமிருந் துறச்செய்யும் பூசையென நீ றெஞ்சமே நிச்சயித்து அறிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-து. தானு முருவமாயிருந்தகொண்டு சிவனையும் ஒருருவாகக் கண்டு

1. எண்ணம் - விஷய சிந்தனம்.
2. கொச்சை - அல்பம்.

அருச்சுனை பண்ணுதல் கற்பனையாகலின் இது அபராதமென்றும், தான் அறிவாய்வின்று அறிவிற்கு அறிவாகிய சிவத்தின்கண் அசைவறநிறல் உண்மையாகலின் இதுவே பூசையென்றும் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஜனத்தத்திராட்டு. (11) “எப்பொருள் கருந்தா னுகி யிலங்கிடு மறிவா மீச—னப்படி விளங்கு நின்ற தழிதலே யவன்ற னன்கு—மெய்ப்படு பூசை வேழோர் செயலினு ளன்று மெய்யே—யிப்படி ஞானந் தன்னு லிறைஞ்சுடப் படிவா ளிசன்.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

(12க)

இங்ஙனம் அசைவற நிற்பல் எனக்குக் கூடாது என்ப இங்ஙன மிருப்பானென்று நியானஞ்செய்கின்றான் என்று கூறிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

நீமெய்ஞ் ஞானநன் னிட்டைசா ருகலரி தெனவுநெஞ் சகமேசற், ரோய்வி லாதுசெய் தியானமா திகனொளி தெனவு முன் னாநின்றாய், சேய்க டம்மினத் தாய்கொல்கம் மாவிருந் குதல்செயற் கரிதாகிப், போயு றைப்புநக் கெளியதா யிருந்தவிப் புதுமையென் புகனிநறே.

(22)

நீ மெய்ஞ் ஞானநல் னிட்டைசாருதல் அரிது எனவும் (10)க் சகமே சற்று ஒய்வு இலாதுசெய் தியானம் ஆதிகள் எளிது எனவும் உன்னா நின்றாய். எ-து. ரொஞ்சமே நீ அதுவென்றும் இது வென்றும் ஒன்றையுஞ்சுட்டி நினைவாது சும்மாவிருக்கின்ற உண்மை ஞானமாகிய நல்ல நிஷ்டைகூடுதல் அரியதெனவும் ஓராணுவனவாயினும் நினைவு ஒழியாத செய்யாகின்ற தியானசெய் சிவ பூசை முதலிய செய்குதல் எளியதெனவும் கருதாக்கின்றனை, -சேய்க டம்மினத்தாய் கொல். எ-து. ஆகலின் அன்னை நீராட்டல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து மலரணியில் இருத்தவும் அவ்விடத்திற் சுதத்திற் சும்மாவிராது புறத்தா எழுந்து ஓடி வருவதுஞ் சிறுபிள்ளைகளது கூட்டத்தினை யுடையையா நீயும்—சும்மாவிருக்குதல் செயற்கு அரிதாகிப் போய் உழைப்பு உனக்கு எளிதாயிருந்த இப்புதுமை என்புகல் நின்றே. எ-து. தியானமாதிகளை மனமொழி மெய்களினாற் செய்யாது சும்மாவிருக்கேயென்று யான்கூற அங்ஙனம் இருக்குதல் செய்தற்கு அரிதாய் அவற்றைச் செய்குவலென்று சென்று வருந்தம் வருத்தம் உனக்கு எளியதாயிருந்த

இப்புதுமையென்னையோ யாவர்க்குஞ் சும்மாலிருத்தல் எளிது ஓடித் திரிதல் அரிது அவர்களுக்கு அங்கனமிருப்ப உனக்கு இங்ஙனம் இருந்த இதனை நீ நின்று எனக்குச் சொல்லுகவேன்று விடுவாகப் கூறிற்று. எ-து. மனமாதி முக்கரணங்களும் அசையாது நின்றவிடம் மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டையென்பதும், அவையைச் செய்து செயயுந் தியானசமாதிகள் அந்நிஷ்டை வருதற்கு ஏது வென்பதும் அறிக.

மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை யென்பதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. (48) “செம்மான் மகளைத் திருநீர் திருடன் — பெம்மான் முருகன் பிரவா னிறவான்—சும்மா விருசொல் லறவென் றலு மர்—நம்மா பொருளொன் றுமறிக் திலனை.” (சேய்கடம்மினத் தாய் கொல் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிபட்டம். (49) “மிக முயன்று வகுத்தாமற் சும்மா கின்ற வேண்டுகொளார் நன்முயல் வால் விடுகுத் தன்னார்—பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல் வேண்டும் பலபிரப்பிற் பரிசயங்க ளகல்ப் பண்ணி—யகல்சபவா துணையுதித்தான் முயற்சி பேறா மையுறினுஞ் சபமுயல்வை யதுதி தல்—நிகழ்மனம்பிரயத் தற்பதத்தைத் தெளியு மட்டுந் தேசிக னார் சொல்லியுயிற் செல்லு வாயே” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உஉ)

அசைவா நிற்கல் கேடீர வீட்டை அடைதற்கு ஏதுவாகலின் அதனையே இன்னும் வற்புறுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

நின்று றுதலை குதல்விருப் புனக்கதை நீத்திருந் குத னெஞ்சே, யென்ற னக்குநல் விருப்புவா ளாவிவ னிருத்தழ் துயர்வீடு. சென்று காண்குவ லெனநினைந் தலையியோ சிவன்றிரு சிவமன்ற, லொன்று நீயுனா திருப்பதே யதைத் தொடருபாயமென் றறிகண்டாய். (23)

நின்றுறுது அலகுதல் விருப்பு உனக்கு அதை நீத்திருக்குதல் செஞ்சே என்றனக்கு நல் விருப்பு. எ-து. அசைவா நில்லாது தியானமாதிகளைக் கருதி அசைகுதல் உனக்கு கல்விருப்பம் அவைகைவலிட்டுச் சும்மா விரகுதல் செஞ் சமே எனக்கு கல்விருப்பமென்று விடுவாகக்கூற, அதற்கு, இங்ஙனஞ் சும்மாலிருத்தால் எங்கனம் வீடு அடைகுதுமென்று மனங் கேட்டப, —வாளா இவண் இருத்தல் தீது உயர்வீடு சென்று காண்குவல் என நினைந்து அலையியோ. எ-து. சும்மா இவ்விடத்

தில் இருக்குதல் குற்றம் மேலாகிய வீட்டினைத் தியானமுதலிய நன்மார்க்கத்திற்சென்று அறிவே நென்றுகருதி அலகினரையோ நீயென்று விவேகங்கூட்ப, அதற்கு யான் அங்கனத்தான் கருதுகின்றேனென்று மனங்கூற, அதற்கு, மனக்குற்றமும் வீட்டை அடைதலுமே கருத்தாகவின் நீ செல்லு தெரியாய் அதனை அடையலாமெனின் நீ கூறியவாறு யான்செய்க்கின்றேன். யான் செல்லுதெரியாய் அதனை அடையலாமெனின் யான் கூறியவாறு நீ கேட்குதியாவென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, மனங்கூறிய ரென்று மனஞ்சும்மதிப்ப, என்ன திருவாய் அன்றால், எ-து, அதற்கு, நீ கருதிய தியானாதிகளால் வீட்டினை அடையலாமெனின் அவை மனதிகளால் அறியுங்காட்சப் பெறுகுந் ஒன்றாய் என்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நீ இங்ஙனங் கூறியவாட்சால் எனது உபாயத்தால் அதனை அடைதற்கு அரிது அதனை அடைதல் எனக்கு ஒருபாயம் நீர் கூறுகலென்று மனங்கூட்ப, ஒன்றும் நீ உறுதுறவு பதே அதைத்தொடர் உபாயம் என்று அறி கண்டாய், எ-து, அதற்கு, அனுவரணமென ஒன்றாய் நியையாது அசைவா விருத்தலே அவ்வீட்டை அடைதற்கு நீசேர உபாயமாமென்று அறிகாயாகவென்று விவேகங்கூறிற்று, எ-து, விவகமென்பது-நீர்.

இதற்கு உதாரணம்: 1. ஆனத்தத்திரங்க, 2. பங்குவி வாயம் பொறி நின்ற மனத்தினை -- நீங்கி டாகவகை நின்ற பரிசுத்திய -- திங்கி யாவையுஞ் சித்தை செயாமைவாயம் -- பங்குவி யாதது பங்கு பயில் வாயவோ." என்றும், (தேவிகாழ்வரத்தரம், 10) "மத்திரங் செபந்தி யானம் புகனை வணக்கம் கொண்டா -- பங்குவி வாத முத்திக் குபாயமே யறிய வேண்டிஞ் -- சித்தினை புரனை செல்லிற் துயரமே திரிய மீட்கிற் -- பத்தமார் துன்ப நீங்கிப் பாமான விற்பஞ் சேசுடார்." என்றும் மத்தும் வகுவனவற்றைக் காண்க.

(பக. 1)

வீட்டை அடைதற்கு உபாயம் அசைவா திற்றென்றுகூறி நீர் இனி அசைவாதிற்றற்கு உபாயமும் அங்கனதின் வாய் விடவகு மாறும் எங்கனமென்று மனங்கூட்ப அதற்கு, மேற்கூறுகின்றது.

கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற் கலத் தவா தனைபாவும் விண்டு மூடமற் றகையிலாக் கடலென விளங்கினை யெனினெஞ்சே, யுண்டு கொன்மைக் கொதுதய ராங்குவி டொங்கையிற் கனிவேயாய், பண்டை மேலியபய மேலா மறுங்குரு பதத்தினும் புகலாமே

(24)

1. பகவத்கதை. 2. பயிலவாய் - அப்பியாசவாயம்.

கண்ட ஐம்பலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற் கலந்த வாதனை யாவும் விண்டுமுடம் அற்று அலை இலாக் கடலென விளங்கினை எனின் செஞ்சே. எ - து, ஐம்பொறிகளாற் காணப்பட்ட சத்தாநி விஷயக் காட்சிகளும் போய் அவ்விஷயக் காட்சியாற் காணத்தில் எரியிருந்தவாசனைகள் அனைத்தும் விட்டுநீங்கி இவ்வாசனை முடிவில் தோன்று மறைப்பும் அற்று நிர்ந்தாங்கசமுத்திரம் போல விளங்காநின்றனை யானால் செஞ்சேமே.—உண்டு கொல் சமஞ்ஞ ஒரு தயர் ஆங்கு வீடு உளங்கையிற் கணியேயாம். எ - து, பிறவித்தனப்பங்களுள் ஒரு தன்பமாயினும் சமஞ்ஞ உண்டாமோ அவ்விடத்து வீடு உள்ளங்கை செல்லிப்பழம்போல வுண்டாம்.—மண்டைமேலிய பயம் எலாம் அறம் குருபத்ததிலும் புகலாமே. எ - து முன்னர்ப்பொருத்தியிருந்த பிறவித்தனப்பத்திற்குப் பயந்த பயமனைத்தும் நீங்கும் குருதரியத்தையும் யாம் அடையலாமென்று விசுவகங்குழிற்று. எ - து, கேவல சகலங்களினனிச் சுத்த நிலையில் தன்பம் இன்மையால் ஒரு தயருண்கு கொன்னமக் கென்றும், அச்சுத்திலை பெற்றோர் குருதரியமும் அடைவாராகவிற் குருபத்ததிலும் புகலாமே யென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம் :—சசிவர்ணபோதம். (5) 1 “வினவிற் பாதத்தையறி வுறுதற் கவத்தையுலன் வினைமாறியே — கனவிற் சுழுத்திலில் வரினப் பொருட்டிகழு கலனாகவே.” மற்றும் வருகன வற்றாற் காண்க. (உச)

அசைவா பிறந்தது உபாயம் ஐம்பலக் காட்சியுங் காண வாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதலென்று கூறியீர். அக்காண வாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதற்கு முன்னர் ஐம்பலக்காட்சி நீங்கலென மொகலின் இக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயம் எங்ஙன மென்று மனங்கொட்ப அதற்கு, மேற்கூறுகின்றது.

புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறணிற் புணர்ப்பரைத் திரையிசை, சகமொ டாருயி ரெனுதுரை யாதிக டந்துமாற் திரிமென்றே, பகரு கான்மறை யெனினதி லெதையெதைப் பற்றுவாம் விடுகிற்பாடு, சகசொ ரூபமே யனைத்துமென் மகற்றுதி அனிக்பா வினைநெஞ்சே (5)

1. விசுவிக்ஷமாறிபோ - பிரம்மத்தைத் காணாததாயித்தற்கு அவ் வதை விசுவிக்ஷன், இத்திரியங்க.

புகலரும் பரப் பிரமமாம் கடனளில் புணர்ப்பரைத்திரை
 ஈசன் சகமொடு ஆருயிர் எனும் துரை ஆதிகள் தத் து மாற்றிமெ.
 என்றே பகரும் நான்மறை எனின். எ - து. வாக்கு மறினாதி
 தமா யிருக்கின்ற பரப்பிரமமாகிய கடலின்கண் விட்டுக்கொடுத்
 பரையாகிய திரையானது ஈசானும் நாதத்தவமுதற் பிருதி
 வித்தத்துவம் ஈராகிய சகங்களுஞ் சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களு
 மென்று சொல்லப்பட்ட துரைதிவலை சூழிழிகளைத் தோன்றச்
 செய்து ஒடுக்குமென்று நான்கு வேதங்களுஞ் சொல்லுமெ
 னின் — அதில் எதை எதைப் பற்றுவாம் விதிக்கப்படும். எ - து.
 அக்கடற்றிரையில் தோன்றிய இப்பிரபஞ்சத்தினுள் எதுவி
 யெமதென்றுபிடிப்பம். எதனை எமது அன்றென்று விடுப்பம்.
 இங்ஙனம் பற்றுதற்கும் விடுப்பதற்கும் அப்பிரமத்தை விட
 வேறின்மையால், — சுகசொருபமே அனைத்தும் என்று அகற்றுதி
 துவிதபாவனை நெஞ்சே. எ - து. எல்லாவற்றையும் ஆனந்த
 சொருபமென்று இந்சிச்சயனானத்தால் மெஞ்சமே அது இது
 வென்று பகுக்குந் துவிதபாவனையை நீ நீக்குதியென்று விவேகங்
 கூறிற்று. எ - து.

பிரமத்திற்கு அபின்னமாயிருக்கின்ற பரையகைமான
 மாயையிற் பிரபஞ்சத் தோன்றியொடுங்குதலின் அப்பரைதிரை
 யென்று கூறப்பட்டது. உயிரொன்பது தானியாருப்பெயர். ஆகம
 நெறி கூறி வேதநெறி கூறுதன் மற்றென்று விதித்தவனான
 னுங் குற்றமாகாதோவெனின் இத்தால் சமரச நெறியாகலா
 லும் ஆகமத்திற் சோகம்பாவனை கூறலாலுங் குற்றமாகாதென்
 பது அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருவம்மாளை. (1) “பார்த்தவிட மெய்
 லாம் பரமன்கா ணம்மாளை—பாராம விட்காணம் பாழ்ப்பட்ட
 ணம்மாளை.” என்றும், சிவானந்தமால் (2) “எங்குஞ் சிவனமா
 ழிய வில்லையவன் நன்னுளை—யங்கக் திரன்கருவி யானை
 மாம் - பொங்குமிருண்—மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை
 மற்றனைத்தும்—பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்,”
 என்றும் மற்றும் வருவனவற்றைக் காண்க. (உரு)

ஐம்புலக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயங் கூறினர். இனி நினைப்
 பும் மறப்பும் அற்றுச்சமவிலியினின்றற்கு நானுபாயமும் நீர்
 கூறல்வேண்டுமென்று மனங்கேட்ப அதற்கு, மேற்கூறுகின்றது.

1. தானத்திருப்பது தானி - உயிராகிய தானியின் பெயர் அதற்
 குத் தானமாகிய உடற்கானது. ஆகூ பெயரை வட்டமொழியில் இலத்தனை
 யென்பர்.

நெஞ்ச மேனியிப் பாவனா தீதமாய் நின்றிடின நெனி
நிற்பா, பெஞ்சு ருதகல் புரணபா வனையையோர்ந் திலை
பெனி னுலகெல்லா, மஞ்ச னைக்களன் மேனியென் றோர்ந்
திலை பெனினருள் சுரந்தெம்பால், வஞ்ச மற்றிடும் படிக்கிவ
ணைடைத்தோர் வடிவையோர்ந் துய்வாயே. (26)

நெஞ்சமே இனிப் பாவனா தீதமாய் நின்றிடு. எ - து. நெஞ்
சமே இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாவியாது பாவனா தீதமாகி நிற்கு
தலைச்செய்,--இன்றெனின் நிற்பாய் எஞ்சுருது அகல் புரண
பாவனையை ஓர்ந்து. எ - து. நிற்கற்கு அங்கனம் வலியில்லையெ
னின் அணுகிரணகாஷ்ட முதலியவற்றினுங் குறைவுபடாது
விரிந்த பரிபுரண பாவனையாயினுங் கருகிநிற்பாய்,--இலை யெனின்
உலகெல்லாம் அஞ்சனைக் களன் மேனியென்று ஓர்ந்து. எ - து.
அல்தும் இன்பநானின் சடசித்தாய் வினங்காநின்ற இப்பிரபஞ்ச
மெல்லாம் கானகண்டத்தினையுடைய சிவனது அஷ்ட மூர்த்த
மென்று எக்பாவனை பண்ணிநிற்றி,--இலையெனின் அருள் சுரந்து
எம்பால் வஞ்சம் அற்றிடும் படிக்கு இவண் அடைந்த தோர்வடிவை
ஓர்ந்து உய்வாயே. எ - து. அல்தும் இன்றெனின் அச்சிவந்
தாயினை நிருபை நிரம்பி எம்மிடத்துள்ள மும்மலங்களும் அறும்
படிக்கு இந்நிலத்தின்கண் மாணுதச்சட்டைசாததி எழுந்தருளி
வந்த ஒப்பார் குருமூர்த்தத்தை இடைவிடாது தியானித்து
நிற்றி; பிழைப்பை வேன்று விவேகங் கூறிற்று. எ - து. நிற்பா
வேண்டதனை மந்திரமண்டித்திலுங் கூட்டிக்கொள்க. உய்வா
வேண்டதனைக் கடைசிலைத் தீபகமாகக் கொண்டு எவ்வாவற்றோடுங்
கூட்டிக் தன்னைக் காட்டாது உயிரைமறைத்து நின்று வஞ்சித்
தவின் ஆணைமேல் வஞ்சம் எனப்பட்டது.

பாவனா தீதமாய் என்பதற்கு உதாரணம் : ஞானவாசிட்டம்.
(1) "அநிலைமம் விதைசுக் கற்பமா முனையா மனையசுக் கற்ப
மாந் தன்னைப்படுநிலைத் தாந்ன செய்துதான் பிரக்கும் பெரி
துற வளந்நிலம் தானெ-செறியுய ரொழிய வின்பமொன் றில்லை
யாதலாந் செம்பாசுக் கற்ப--செறியுற நிலையே னிற்புறு நிலையி
னிமிடமும் பாவனை நிலையல்." புரணபாவனை யென்பதற்கு

1. செப்புசங்கற்ப செறியுற நிலைமேல் - சங்கற்பத்தைக் குறித்
துப்பிரவிர்த்தியாற்றுகப்பாம். நிற்புறு நிலையல் - சுகஸ்திதியல், பாவனை-
தாற்பரியம், நிலையல் - செய்யாதிரு.

உதாரணம் : குறுந்திரட்டு. (53) 1 அண்டமெண் டிக்கெங்கண்ணு
மடங்கச்சு னியம தாகக்—கண்டுகொண் டிருக்கக் கண்ட கருத்
தையு மறவே விட்டா—லண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு மாம்பின் ற
வானத் தத்தைக்—கண்டுகொண் டிருக்கும் கண்ணங் கணத்தில்க
துதிக்கு மன்றே” உலகெல்லா மஞ்சனக் களன்மொழி மெய்ப்பு
நஞ் உதாரணம் : திருவாசகம். (54) “கிலித் திருஞ்ஞாநித்
விசம்பு நிலாப்பகலொன் புலனாய மைத்தெனெ யென்வையாயப்
புணர்ந்து நின்றன்—னுலகெழுநத்திசை பத்தெனத்தா னெழுந
னுமே—பலவாகி நின்றவா வேதாழைக்க மாடாபமா” பஞ்சமந்
றிடும்படிக்கிவ ணடைந்துதொர் ஷடவைப்பார்த்து என்புது
உதாரணம் : 2 தத்துவாயா. (55) “உன்னத் திருந்துவொளித்
தான் பானுராவன்—கள்ளத் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டெனும் வள்ள
—3 லருவான கோலமொ வங்கொலங் காட்டிங்—கருவான கோல
மோ கூறு.” மற்றும் வருவனபற்றுந் காண்க. (26)

உன்னுகின்றனை யென்மை பாட்டு முதலிய பதிலென்
பாட்டாலும் ஞானத்திந்த விலக்காயுள்ள தாந்தனங்கவளல்லாம்
விடுவித்து மெய்ஞ்ஞானங்கூறி நிழ்தடை கூட்டி மெய் ஞானஞ்சாரங்
கூறுகின்றது.

உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மெளனமாக நிலைபொளி
னுளதேசொன், மெய்த ருஞ்சொலும் பொய்குறப் பயக்கிலா
விடத்தின துடைத்தெனும், பொய்த ருஞ்சொலி யான்
செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனினவை போலையு, மெய்த
ருஞ்சிவ மன்றிடுந் ரென்றைநீ யிசைத்தல்பொய் பொய்த்
தேரே.

(27)

உய்தும் நெஞ்சமே வாக்கினை மெளனம் ஆக்கு. எ-து.
நெஞ்சமே ஞானநிழ்தடையை இடைவிடாது கூடி அருஞானத்
தின் வசப்படாது திருமையை அடைந்து யாம்விழைப்பொய்
ஒருரையும் கூடாது வாக்கின மெளனம் பண்ணுதல் முதல்—இல்
ளனின் உளதே சொல், எ-து. அஃது இன்றெனினும் விடுத
த்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையுங் கூடாது உண்மைய வசால்
லாக,—மெய்தருஞ் சொலும் பொய், எ-து. அங்மனம் பொய்மை

1. சருவ திருடியிலிற் மரணத்தான் ஆரணவந்தம் பெறுவான் என்ற
படி. 2. அமிர்தசாரம். 3. கருவான கோலமே - எவ்வாறு வருவாரோ.

யாயுள்ள சொல்லும் பொய்மையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, விவேகத்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையுங் கூறற்கென்று முன்னர்க்கூறியீர். இப்போது அம்மெய்மை கூறலும் பொய்மையென்றீர். இது என்னையென்று மனங்கேட்ப, — நயம் பயக்கிலா விடத்தின். எ-து. அதற்கு, அம்மெய்மையாற் சீவகருணையாய உண்மை உண்டாகாத விடத்து அது பொய்மையாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இது உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப, — அது உடைத்தெனும் பொய்தகுஞ் சொல். எ-து. அதற்கு, சீவகருணையைக் குறித்துப் பொய்மைபோன்ற மெய்மை கூறுவது உளதாயிலும் அம்மெய்மையும் பொய்மையுடைய சொல்லென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, முன்னே மெய்மை கூறினுஞ் சீவகருணையின் நியமித்தப் பொய்மை யென்றீர்; இப்போது பொய்மைபோன்ற மெய்மை கூறுவது உளதாயினும் இஃதும் பொய்மையென்றீர்; இது என்னையென்று மனங்கேட்ப, — யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் எனின். எ-து. அதற்கு, இருவினைக் கீடாகத் திருவுள உடத்துத்தலை மறந்து உன்னால் ஒருயிரகாக்கப்பட்ட விடத்து அதனைப் பிறர் கொல்லசெய்ய வந்தார் யான் காத்தேனென்று இங்ஙனம் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று சொல்லுவாயெனின் என்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இதுவும் உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப, — அவைப்பொருளும் மெய்தரும் சிவம் அன்று இது என்று ஒன்றை நீ இசைத்தல் பொய் எனத் தேரே. எ-து. நீ யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லும் இப்பொய்மைகள் சொல்லாநொழியிலும் பெறுதற்கரிய சிவமென்று ஈதென்று ஓரணு திரணங்களைவாயினும் வேறுபிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்மையென அறிந் மையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-து. மெய்மைகூறுதல் - பாசகைவாக்கியம். சீவர்களைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுப் பொய்மை கூறல் - சீவகருணை. யான் செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று சொல்லாநொழிதல் - ஈசுரபத்தி. எல்லாஞ் சிவமெனச் சொல்லுதல் - பிரமஞானம், ஆகிய விற்கான்கும் இதனுட் காண்க.

வாக்கியை மௌனமாக்கு என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவராயுஞ். (1) “யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற், 1 சொலாப்பர் சொல்லிழந் துப் பட்டு.” உளதே சொல்லென்பதற்கு உதாரணம்; (2) “புறத்துய்மை நீரா னமையு மகந்தாய்மை, பொய்மையாற் காணப் படும்.” மெய்தகுஞ்சொலும் பொய்மையென்பதற்கு உதாரணம்; (3) “பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த

1. சோகாப்பர் - துன்பப்படுவர். 2. புறம் - உடம்பு, அகம் - மனது, தாய்மை - பரிசுத்தம். 3. இடத்த - சேர்ந்ததாம்.

புரைதீர்த— நன்மை பயக்கு மெனின்.” யான்
பிறர் செய்தார் என்பதற்கு உதாரணம்: சிவஞானன்
“விரும்புற்ற தவம்விரதஞ் சீல மெல்லா மேல்விளை
தெவையும் விமலன் கூத்தென்—றிரும்புற்ற மனமழலின்
யென்று மியான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனுங்கோ
ம்புற்றந் கெண்ணுதியா நென்னும் பாசத் தவாமு
பற்றோ டகப்பற் றுன—பெரும்பற்றை யகன்றருளைப்
ஞானப் பெரும்பற்றப் புலியுரைப் பிரியார் தாமே.”
மன்றிதென் றென்றை நீ யென்பதற்கு உதாரணம்:
விளக்கம். (33) “வெறுப்பட் விருப்பென்று வேறுபொ
லிறை—யுறுப்பிற் குறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொ
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. இப்பாட்டான் வாய்
யடையாது அடக்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க.

தேரி நிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச் சித்திர
போற், சார வைத்திடஃ தில்லையேற் குருபரன்
பணிமேற்கொண், ணேரு மூழ்வழி தொழில்பிறி
நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம், பேரி தஞ்செய்வித்
கெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேலே.

தேரின் இவ்வுடல் சமாதியில் அசைவுறச் சித்திர
சாரவைத்திடு. எ-து. செய்தொழில விசாரிக்குமிட
வுடம்பினச் சித்திரத்தில் எழுதிவைக்கப்பட்ட தீபம்
சமாதியில் அசைவின்றி ஆதனங்கட்டு மிலக்க
பொருத்தவைக்குதலைச்செய், —அஃதில்லையேல் குருபரன்
அரும்பணி மேற்கொள். எ-து. அஃது இன்றாயி
ஞானபரனது அரியவேவற் பணிவிடைகளைச் சிரசி
கொள்ளுதி, —நேரும் ஊழ்வழி தொழில் பிறிது
நெஞ்சமே உயிர்க்கெல்லாம் பேர் இதஞ்செய்வித்திடு.
அஃதின்றி வந்து பொருத்துகின்ற பழவினப்படியே
இன்றியமையாத வேறு சற்கருமங்களைச் செய்திடு
நெஞ்சமே அக்கருமங்களாற் கொலவாராது சராச
உயிர்களுக்கெல்லாம் பெரிதாய இனிமையை இ
செய்விக்குதலைச்செய், —முடைகெழுமலப் பிணக்கு
யேலே. எ-து. அங்ஙனம் செய்தலன்றி முடைநாற்றம்
திய மலங்கள் நிறைந்துள்ள இவ்வுடம்பாகிய பிணத்திற்
செய்யற்க நீ யென்று விவேகங்கூற்றிற்று. எ-து.

விடையைச் சிரசிற்றொள்ளுதல் பணிவிடை அருமை தோன்றக் கூறியது. உயிர்க்கெல்லாமென்ற பொதுமையால் அசரவியிருஞ் சொல்லப்பட்டது. சமாதியில் அசைவற விருக்குதல்-பிரமநூனம். குருபரன் பணிசெய்தல் - ஈசுரபத்தி. சீவர்களுக்கு இதஞ்செய் வித்தல் - சீவகருணை. உடம்பிற்கு இதஞ்செய்யாதொழிதல் - பாச வையாக்கியம். ஆகிய இந்நான்கும் இதனுட்காண்க.

இங்வுடல் சமாதியில்சைவற என்பதற்கு உதாரணம்: தத் துவாராயர். (114) “செவ்வே யுடலுஞ் சிரமங் கழுத்துமுற—வெவ் வா துனத்தி லிருந்தவர்க்குங்-கைவர்தால்—யாத முதலேய் நவியா மதியுடையோ—ராதன மென்ப தது.” குருபரன்நனதரும பணிசெய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். (115) “உடற்சூரியிர்போற் கட்கிமைபோ லுசிறு லொத்து—விடிற்புவிந் பாம்பினில்வீழ் வாரக்காஞ் - சுடர்ச்சுடினும்—வாழைக்கா காடேதி மட்கலத்துக் காகாவா—ழைழைக்கா காத திது.” உயிர்க்கெலாம் பீபரிதஞ்செய் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். (116) “அறிவிடுகு னுஞ்வு துண்டோ பிறிகிடுஞ்—தனனேய்போற் ற்போற்றக் கடை.” முடைகெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேல் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். (117) “பொத்தை யூன் கூர் பழிப்பாதிந் துனத்தகம் பொழுகிய பொய்க்கரை— யித்தை மெய்யெனக் கருகின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படு வேணை—முத்து மாமணி மாணிக்க வையர்த்த பவனத்தின் முழுச் சொதி—யத்த னுண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண் டாமே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உஅ)

செய்யு நந்தொழி லைந்தொழி வியாமுமச் சிவனது வடி வென்றே, யைய மற்றுண ராதியா நெனுஞ்செருக் கடைந் துகா டொறுகெஞ்சே, கைவ தென்னைநீ பஞ்சகோ சங்களு நாமல வெளுவுண்மை, கையி லாமல கம்மென வுனக்கியான் கழறியுந் தெவியாடே. (29)

செய்யும் கந்தொழில் ஐந்தொழில். எ:து. செய்யாக்கின்ற மமது தொழில்களியாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலியவைந்து தொழில்களையாமென்று விவேகங்கூற, அதற்குப்பாஞ் செய்யுத் தொழில்கள் அவைசெய்யுத் தொழில்கள் எங்கனமாமென்று

1. போற்றுக்கடை - காப்பாற்றுக்கவிடத்து.

மனங்கேட்ப,--யாமும் அச் சிவனது வடிவு என்னை யும் அற்று உணராத யானெனும் செருக்கு அடைந்து காடொடும் செஞ்சிதைவது என்னை நீ. எ-து. அதற்கு, சிவனது அடிநீர் தழைத்ததில் யாம் ஒன்றாகலின் யாமும் அச்சிவனது அங்கத்தானே ஓயன்று ஐயந்திரிவுகளின் நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளாது அச்சிவனை விட வேறுயானென்று உணரு மயக்கத்தை அடைந்து எப்போதும் நெஞ்சமே நீ மெலிவது என்னை,-- பஞ்சகோசங்க்கும் காமல் என்ன உண்மை கையில் ஆமலகம் என உனக்குயான் கழிபழம் தெளி யாயே. எ-து. மாயா காரியமாகிய அன்னமயமுதல் ஆனந்தமயம் ஈருகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்ச கோசங்க்கும் இவற்றைக்கடந்திருந்த அறிவாகிய யாம் அன்றொன்று உண்மையாகிய உபதித்தமொழி களால் உள்ளங்கை செல்லிப்பழம்பிபால் பிரத்தியங்கமாக உனக்கு யான தெளியக்கூறியுந் தெளிந்திலாய்; இது என்னென்று விவேகங்கூற்று. எ - று. உயிர் சிவனது வடிவாகலின் இது னது தொழிலுஞ் சிவனது தொழிலென்பது அறிக. பஞ்சகோசங் களாவன அன்னமயகோசம் பிராணமயகோசம் மனோமயகோசம் விஞ்ஞானமயகோசம் ஆனந்தமயகோசம் என்பவையாமெனக் கொள்க. உண்மையென்பது உண்மையாகக்கூறிய வுபதித்த மொழிகண் மேனின்றது.

இதற்கு உதாரணம். அறிவானந்தசித்தியார். (68) “அன்ன மயங்கொண் டெடுத்த வுடல்களு மாயிழையும்--பின்ன முடன் வரு பின்னையுஞ் சுற்றமும் பேருலகின்--மன்னு சகலதிரா முப் பிணு நோயினு மானக்கண்டு--துன்னு மறியில் ஈன்மா விது வென்று சொல்லுவேரே எ - ம. (69) ஊக முடலி னுழல்கின்ற காற்றை யுணர்வென்பே--பேசு முறக்கத் தியங்கிய மிக்கறி வேதுமற்று--வீசும் பிராணனை யான்மா வல்லென்று வேதஞ் சொல்லும்--பேசு மனிதர் பொருளறி யாமத் பித்தறுவோ. எ-ம். (70) தனக்கு மனது சலித்ததென் னோசொல்லித் தானிருந்து--முனக்கு விசாரமுண் டாயிற்சொல் வென்றிக் குவத்தலின்று--மெனக்கிங் கறியவொண் ணுல்தன்று சொல்லின்று வெண்கடா--நினைக்கத் தனக்கறி வில்லா மனத்தை நிலையென்போ எ - ம (71) இணங்கு 1 நவகுண மெய்துமிப் புத்தியை யின் னுபுத்தர்--வணங்கும் விஞ்ஞான மயம்பொரு ளென்ற மதியின்மைபோ--பின்னக்கு நிலைவிட்டுக் கெளாய் மறையின்று பின்னமறக்--குணங்குறியின்று

1. நவகுணம் - சுகம், துக்கம், இக்கா, துஷேஷம், பிரபத்திதம், தருமம், அதருமம், சமஸ்காரம், ஞானம்.

யிருக்குமான் மாவென்று கூறிடுமே. எ - ம் (72) சேருஞ் சுகம் பொரு ளென்றனை துக்குஞ், செறியும்பொழு — தாருஞ் சுகதுக்கி யாகி யிடுகிலை யன்றிமறை—தேரு நிரதிச யானந்த மேசிறை வற்றபொருள்—கூரு நிலையை யறிவா ரழிசுகங் கொள்ளுவரே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உக)

தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன் நிரோ பவிக்குதநேகம், விளிலை யுற்றல்சங் காரமிங் கிதாகித மேவுத நிதிதோற்ற, முளசி ருட்டியே லம்பை நோத வினாபுர்ப்பிற ரையுநாடித், தளர்வ தும்மகிழ் வதுமடைந் துள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே. (30)

தெளிவு உயிர்க்கு அரன் விளக்குதல் மயக்கு அவன்றிரோ பவிக்குதல். எ-து. உயிர்க்குக்கு யாதோர் முன்னிலையால் தெளி வுருமாயினும் அஃது சிவன் அனுக்கிரகம் பண்ணுதல்; அவை கருக்கு யாதோர் முன்னிலையால் மயக்கம் வருமாயினும் அஃது அவன் திரோபாவஞ் செய்குதல், — தேகம் விளிலை உற்றல் சங்காரம். எ-து. தேகநாசத்தை யடைதல் யாதோர் முன்னிலை யால் வருமாயினும் அஃது அவனது சங்காரம்,—இங்கு இதாகி தம் மேவுதல்திதி. எ-து. சுகதுக்கங்களைப் பொருந்த இவ்விட த்து யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது நிதி, — தோற்றம் உள சிருட்டியேல். எ-து. உற்பத்தி யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனுக்குள்ள சிருஷ்டி. இங்ஙனங் கூறிய முறையே சடசித்துக்களெல்லாம் இருவினைக் கிடாக ஈடத்தும் அவனது பஞ்சகிருத்தியத்தின்படியே நடக்கு மாளுல், — அம்பை நோதலில் உணையும் பிறரையும் நாடித்த ளர்வதும் மகிழ்வதும் அடைந்து உள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே. எ - து. அவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவ னிருக்க அம்பை நோவதுபோல் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தா ரென்று உன்னையும் பிறரையுங் கருதிக்கொண்டு துன்பம் வந்த தென்று வாட்டமுஞ் சுகம்வந்ததென்று பூரிப்பும் அடைந்து செஞ் சமே சிவனது திருவடியை மறந்தாய் அஃது என்னையென்று வினேகங்கூறிற்று. எ - து. அம்பை நோதவினெனலே எய்தவ னென்பது கருவிக்கப்பட்டது. அவன் அவன் அதனென்று முன் றும் பிறர் என்பதனுள் அடங்குமாதவிற் பிறர் எனப்பட்டது. கடற்றிறைபோற் சுகதுக்கம் ஓய்வின்னி வருவதால் அவற்றைச் சமபாவனை பண்ணுது வேறுபிரித்துப் பாவிப்போர்க்கு அவை

மயமாதலேயன்றித் திருவடியை நினைக்கக் கூட
மறந்தாயே யென்று கூறப்பட்டது. இப்பஞ்சு
உயிர்டத்து அதுக்கிரகமும் 1 திரோபாவமும்,
சங்காரமும் திதியுஞ் சிருஷ்டியும், வருமாவும்,
2 இதத்தியிலுஞ் சிருஷ்டியிலும் இன்பமும்,
சங்காரத்திலும் 3 அதித்தியிலும் தன்பமும்,

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். (73)
நாயேனே நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்—ம
வசமே வைத்துட் டிருக்கு மதுவன்றி—யாயக்
னென்ன தோவிங்க திகாரங்—கரயத் திவையர் யு
கீழ்வைப்பாய் 6 கண்ணுதலே. ” மற்றும் வருவல்
இப்பாட்டார் சிவனது பஞ்சகிருத்தியத்தை ந
நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க.

மறைத்த லுந்நினைத் தலுஞ்செயு மாவை
றவைதம்மைத் துறத்த லேயிராப் பகல
சொல்வரத் துறவெய்தத், குறித்தி டித்பர
னாற் கூடுமற் றவைநெஞ்சே, நிறத்த பத்,
னாமறி னின்றமற் றென்றாமே.

மறைத்தலும் நினைத்தலும் செய்யும் ஆன
றவை தம்மைத் துறத்தலே இராப்பகல் அகல்
வா. எ - து. நமதுள்ளே எக்காலமும் நின்று
தலையுஞ் சகலமாய் நினைத்தலையுஞ் செய்யாநிற்
குக் காரணமாகிய ஆணவமும் மாயையும்;
நீத்தலே இரவுப்பகலும் நீங்கிய வீட்டன்று பெர்
லுவார்களென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இவ்வா
யுந் துறத்தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மன
ரவு எய்தக் குறித்திடில் பரபத்தி ஞானத்தினால்
அதற்கு, அத்தூறவினை நீ அடையக் கருதினை
பரஞானத்தினால் அத்தூறவு கைகூடும்,—மற்
நிறத்த பத்தி நம் செயல் அறில் நாம் அறில் நி

1. திரோபாவம் — மறைப்பு, மயக்கு. 2.
- கூலஞ்செய்தல். 3. அகிருத்தி—பிரதிகூலங்கருத்த
- தல்—பந்தம். 5. குழறிழிழைத்தல்—மோகம். 6
- நெற்றிக்கண்ணுடையவர்.

ஆமே. எ - து. நெஞ்சமே அந்தப் பரபத்தி பாஞானங்கள் யாவையெனின் சிவன் செயலே நாடி நமது செயல் அறுமாயின் அதுவே வினங்காநின்ற பரபத்தி; இப்பரபத்தியினால் நமது செய லற்றோமென்று கருதும் போதம் அறுமாயின் மேற் சொல்லப் பட்ட பாஞானமாமென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. தற் செயல் அறுதற்குமேல் பத்தியில்லாமையாலும் தற்போத மறு தற்குமேல் ஞானமில்லாமையாலும் பரபத்தியென்றும் பாஞான மென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: கந்தரலங்காரம் (74) “ 1 அராப்புனை வே ணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்தவன்பாற் 2 -குராப்புனை தண்டை யந் தாடொழில் வேண்டுங் கொடியவைவர் 3 —பராக்கறல் வேண்டு மனமும் பதைப்பறல் வேண்டுமென்ற—விராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளிதல்லவே. ” எ - ம். திருவாசகம். “ பத்தி விலையிற் படுவோன் காண்க. ” எ - ம் திருவம்மாளை. “ தற் போத மற்றிடந் தற்பர மம்மாளை ” மற்றும் வருவன வற்றார் காண்க. இப்பாட்டால் ஆணவமும் மாயையும் நீங்குதற்கு உபா யங் கூறியவாறு காண்க. (ந.க)

ஒன்று நஞ்செய வில்லைநெஞ் சேயிவ ணோர்மய லத னாலே, சென்று சென்றுவெம் பவக்கடன் மூழ்கினஞ் செறி மய லேதென்ன, நன்று நீளின வினையிரு வினையையு நான் செய்தே நெனுமான, மென்ற நிந்திட தொன்றையு மாற் றினை யெனினுனக் கிணையாரே. (32)

ஒன்றும் நஞ்செயல் இல்லை நெஞ்சே. எ-து. நெஞ்சமே உண் மையாகப் பார்க்குமிடத்துச் சிவன் செயலேயன்றி நமது செய லொன்றையினும் இன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நமக்குச் செயலின் நென்பதற்கு ஏதுவென்னையென்று மனங்கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பாற் சுதந்தரவறிவு இன்மையாலும் கருவிகள் சட மாகையாலும் ஈமமையுங் கருவிகளையுங் கூட்டித் தற்சுதந்தரவறி வினையுடைய சிவன் தனது அருளால் இயக்க யாம் இயங்குதலின் எமக்குச் செயலின்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, இங்ஙனஞ் செயலற்றிருப்ப எழுவகைப் பிறவிகளும் எமக்கு வந்தது என்னை என்று மனங்கேட்ப,—இயண ஓர் மயலதனாலே சென்று சென்று

1. அரா—சர்ப்பம். 2. குரா—குராமர மலர். 3. ஐவர் பராக்கு— ஐந்து இத்திரியங்களின் வெளிநோக்கம்.

வேம் பவக்கடல் மூழ்கினம். எ-து. அதற்கு, இவ்விடத்து ஒரு மயக்கத்தினாலே போய்ப் போய்க்கொடிய பிறவியாகிய துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினேம் யாமென்று விவேகங்கூற, —செறிமயல் ஏது என்ன. எ-து. அதற்கு, ஒரு மயக்கத்தாலே பிறவிச்சாகரத்தில் மூழ்கினோமென்று கூறினார். இங்ஙனம் பொருந்திய மயக்கமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப, —நன்று நீவினாவினை இருவினையையும் நான் செய்தேன் எனும் மானம் என்று அறிந்திடு. எ-து. அதற்கு, நீ நன்று வினாவினை; நன்று தீதாகிய விருவினைகளையும் நான் செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று கருதும் உனது அபிமானமே அம்மயக்கமென்று அறிந்திடுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அந்த அபிமானந்தான் யாதென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு, நீப்பிறர்க்கு நன்று தீது செய்த விடத்தும் பிறருனக்கு அவைகளைச் செய்த விடத்தும் நீ செய்த தீதினையும் பிறர்செய்த நன்கினையுஞ் சிவன் செய்வித்தானென்று கூறி நீ செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த தீதினையும் நான் செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று அபிமானித்து விருப்பு வெறுப்பு அடைந்தனையாகலின் நீ செய்த தீதும் பிறர் செய்த நன்கும் முன்னர்ச் சிவன் செயலென்று கூறியதும் உனது அபிமானமே யாயிற்று, — ஈதொன்றையும் மாற்றினையெனின் உனக்கு இணை யாரே. எ-து. உனது 1 அபுத்தி பூர்வகமாய் வந்த தீதினையும் புத்தி பூர்வகமாய்வந்த நன்கினையும் பிறரால் உனக்கு வந்த நன்கு தீதினையுஞ் சிவன்செயலாய் நாடி நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமானமாகிய இது ஒன்றையும் நீக்கினையானால் உனக்கு உவமை யாவரென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. நான் செய்தேன் என்பதனாலே பிறர் செய்தாரென்பது வருவிக்கப் பட்டது

இதற்கு உதாரணம் : குறுந்திரட்டு. (75) “ தானலா தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக் கொண்டே—யானெலாஞ் செய்தே நென்னு ஞானமஞ் ஞான மத்தா — லீனமாம் வினையி ரண்டா மிருவினை யாலு டம்பா—மூனமா முடம்பா லுழா மூழினு லாகா துண்டோ.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. இப்பாட் டால் நாம் பிறர் என்று கருதும் அபிமானம் ஈதென்று அறிவித்த வாறு காண்க.

(௩௨)

அபுத்தி பூர்வகமாய்ச் செய்த தீதினையும் புத்தி பூர்வகமாய்ச் செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த நன்கினையும் சிவன்செயலாகக்

1. அபுத்தி பூர்வகம் - தெரியாமல்

காண்கின்றேன் ; பிறர் செய்த தீதினை இங்ஙனங் காணக் கூடா தென்ற மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

இணையின் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்தமைத் திட்டவா றலதிகே, யனைவு ருதொரு தீதெமக் கவன்றரி னார்தடுப் பவர்கெஞ்சே, பணைகொ டாவர மானமின் மையினுருப் பற்றிநின் றிலகொல்லோ, வுனைவு ருதுடற் காவல்கை விடுதியு முள்ளவா விடாதென்றே (33)

இணையில் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்து அமைத்திட்டவாறு அலது இங்கே அணைவுறுது ஒரு தீது எமக்கு. எ - து. சமான மின்மையினையும் இயற்கை ஞானத்தினையும் உடைய பரிபூரண னாகிய சிவன் நாஞ்செய்த வினைகளெல்லாவற்றையும் ஒருங்குணர் ந்து அவ்வினைகளுள் இன்னகாலத்தில் இன்னவினையை அனு பவிக்கப் பண்ணுவதென்று வருத்துத் தந்தவாறல்லது இவ்விடத் துப் பிறரொருவரால் நமக்கு ஓர் தீது வந்தடையாதென்று விவே கங்கூற, அதற்கு, சிருட்டி முதலிய செய்யும் பிரமன் முதலிய கடவுளாரற்றான் எமக்கு ஒரு தீது உருதோ வென்று மனங்கேட்ப, அச்சிவனியாவர்க்கு மிக்கானாகலின் அவனையன்றி இவரால் ஒரு தீது செய்யக்கூடாது, அங்ஙனம் மிக்கானாயினும் அவனறியாது இவரால் தீதுசெய்யக்கூடாதோ வென்னின், இயற்கை ஞானத்தை யுடையனாகலின் அச்சிவன் அறியாது இவரார் செய்யக்கூடாது, அவனறியாது இவரார் செய்யக்கூடாதாயினும் இவர் தீது செய்யு மிடத்து அவன் வந்து தடுப்பானோ வென்னில் பரிபூரணனாகலின் அவனைவிட இவரிருத்தற்குஞ் செய்தற்கும் இடமேயில்லை. ஆனால் அச்சிவனையே யுபாசனைபண்ணித் தீதுறாது தடுத்தக்கொள்வே நெனின், சிருஷ்டி தொடங்கி வீடு அடைவிக்கு மளவும் வினைகளை யெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்து அமைத்ததாகலின் அவனை உபாசித் தாலும் அதனைத் தடுக்கக்கூடாது,—அவன் தரின் ஆர் தடுப்பவர் நெஞ்சே. எ - து. ஆகலின் இணையின் ஞான பூரணனாகிய சிவனை தீவினைக்கிடாக எமக்கு ஒருதீது தருவானெனின் அதனை யாவர் நீக்கிக்கொள்வார் நீ சொல்லுதி நெஞ்சமே யென்று விவே கங்கூற, அதற்கு, நீர் கூறியது உண்மை ; இங்ஙனம் அறிந்தாலும் தேகத்தோடு ஒற்றுமையாயிருத்தலின் இதன்கண் அபிமானத்தை விடுத்தல் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—பணைகொள் தாவரம் மானம் இன்மையின் உருப்பற்றி நின்றிலகொல்லோ. எ - து. கோடுகள் தாங்காரின்ற தாவரவயிர்கள் தமது உடம்புகள்மேல்

அபிமானமின்றி இருக்கவும் பழவினைப்படியே அவ்வுடம்புகளோடும் கூடி நின்றிலவோ, —உள்ளைவு உருது உடற்காவல் கைவிடுதி ஊழ் உள்ளவா விடாது என்றே. எ - து. அதுபோல நீயும் உள்ளம் மெலிவுருது உள்ளபடியே பழவினை வருதலன்றி விடா தென்று அறிந்து உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிடுவாயென்று விவேகங்கூற்றிற்று. எ - று. இணையிலென்பதை யாவர்க்கு மிக்கா னென்று கொள்க.

முழுதுணர்ந்தமைத் திட்டவாறென்பதற்கு உதாரணம் : சிவபோகசாரம். (76) “அமைத்தவினைக் கீடா வனுதினமுஞ் செய்வ, திமைப்பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை—1 யுமைக் குரியா, நெல்லா மறிந்தே யியற்றுவது தன்னடிமை—வல்லார் தமக்குணர்ந்து வான்.” உடற்காவல் கைவிட்டிருப்பா யென்ப தற்கு உதாரணம் : தேவாரம். (77) “தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வாளைக் காவல் கொண்டு நின்ற ரறியா நெறியானே—யாளைக் காவி லரனே பரனே யண்ண மலையானே—யூனைக் காவல் கைவிட் டென்னை யுகப்பா ருணர்வாரே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௩)

இன்னு மனத்தினை யுடன்படுத்தித் தேகாபிமானம் விடல் வேண்டு மென்று மேற்கூறுகின்றது.

என்றும் வீட்டைந் தவரிது மாக்கயா னிறப்பைவிட் டகலாம். எனின் தூன்றலை சாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத் துணை யாக்கொண்டு, நன்று நீயிதற் கென்செய்கேன் சாவனோ நானென விலையான, லொன்று செய்மலக் குடி விதி லவாவைநீக் குமாபதி தரும்வீட்டே. (34)

என்றும் வீடு அடைந்தவர் இறுமாக்க யான் இறப்பை விட்டகலாமல் நின்று தான் தலைசாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத் துணையாக்கொண்டும், எ-து. வீட்டினை அடைந்தவர் எக்காலமும் இறுமாந்து கொண்டிருக்க யான் எக்காலமும் இந்த இறப்பினை விட்டு நீங்காது நின்று தலைவளைக்கவோ, யாதோர் காரியம் நினைத் தாலும் அதனை எனக்குக் கைவசமாக்குகின்ற நெஞ்சமே நினைத்

1. உமைநாயகன் யாவற்றையுந்தான் செய்வதைத் தன்னடியவர் க்கே யறிவிப்பன்.

துணையாகப் பெற்றுமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, நினைத் துணையாகக் கொண்டும் யான், ல சாயக்கவோவென்று நியாய நிஷ்டரங்கூறினீர். உமக்கு என்னுலாங்காரியம் யாதென்று உன் வெறுப்போடு மனங்கூற, — நன்று நீ இதற்கு என் செய்கேன் சாவனோ நான் எனல் எ-து. நல்லது நீர் இங்ஙனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்னைசெய்கேன் யான்றான் சாவனோவென்று நீ சொல்லற்கு, — இல ஆனால் ஒன்றுசெய். எ-து. உடம்பின்மேல் அபிமானம் ஒருங்கே கைவிடுதல் கூடாதாயினும் ஒரு காரியஞ்செய் குறி நீயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, அக்காரியம் யாதென்று மனங்கேட்ப, — மலக்குடிவிலி அவாவை நீக்கு உமாபதி தரும் வீரீட. எ-து. அதற்கு, மலநிறைந்த குடிசையாகிய இவ்வுடம்பின் கண்ணைத் துடைக்க ஆசையை விட்டு நீங்குதி இது செய்தியேல் உமைக்குப் பதியாகிய சிவன் எமக்கு வீட்டினைத் தானே தருவானென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-து. வீடு ஊர்த்துவமுகமும் பிறப்பு அதோ முகமும் ஆகவின் இறுமாக்க வென்றும் தலசாயக்க வென்றும் கூறப்பட்டன. உடம்பின்மேல் அவா நீங்கின் அறிவு திருவடியை நாமும் அங்ஙனம் நாமும்போது சிவன் வீடுகொடுத்தல் சித்தமாக வின் உமாபதி தரும் வீடென்று கூறப்பட்டது.

வீட்டைத்துவ ரிறுமாக்க வென்பதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக் கரையார். (78) “1 இறுமாந் திருப்பன் கொலோ வீசன் பல்க ணத் தெண்ணப்பட்டுச் — சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக்கீழ்ச் சென்றங் கிறுமாந் திருப்பன் கொலோ.” குடிவிலவாவை நீக்கென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். (79) “மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க — லுற்றூர்க் குடம்பு மிகை.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (ந.சு)

தேகரீபாகங்களில் அவாவின்றி யிருத்தற்கு உபாயம் மேற் கூறுகின்றது.

வீடு கூட்டுவான் குறித்ததி னிமித்தமா விமலனீ தவி னம்பாற், கூடு மாயையை யெனநியா னெனவெணிக் கொ ள்வதென் பயமாகை, நாடு போழ்திவை சுழுத்தியிற் புரந் தவ னெவனவ னனவாதி, யூடு மூழ்வழி புரப்பெனன் னுள்ளமே யுடல்கைவிட் டிருப்பாயே. (35)

1. இறுமாந்திருத்தல் — சர்வ இலேசங்களும் அற்று மகிழ்ந்திருத்தல்.

வீடு கூட்டுவான் குறித்து அதின் நிமித்தமா விமலன் ஈதலின் நம்பாற் கூடும் மாயையை. எ-து. ஆணவத்தான் மறைபட்டிருந்த எம்மை எமக்கு இவ்விருளை நீக்கி வீட்டின்பத்தைத் தரல்வேண்டுமென்றியால் கேளாதிருக்கவுந் தனது காருண்ணியத்தால் எடுத்து வீட்டினை அடைவித்தற்பொருட்டுத் திருவுளத்தடைத்து அவ்விடு அடைதற்கு ஏதுவாக நிருமலஞ்சிய சிவன் மாயையில் தனுக்ரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்தலின் அதனால் நம்மிடத்து வந்து பொருந்து மாயாகாரியங்களை;—எனது யான் என எணிக்கொள்வது என் பயம் ஆசை. எ-து. தனுக்ரணங்களை யான் எனவும் புவனபோகங்களை எனது எனவுங் கருதிக்கொண்டு இத்தேகபோகங்கள் நீங்குமென்று பயமும் இவையிருக்கவேண்டுமென்று ஆசையும் நீ உட்கொள்வது எனனை;—நாடுபோழ்து இவை சுழுத்தியிற் புரந்தவன் எவன் எனவாதிபூடும் ஊழ்வழி புரப்பன் என்று உள்ளமே உடல்கைவிட்டிருப்பாயே எ-து. உண்மையாக விசாரிக்குங் காலையில் இத்தேகபோகங்களை நீ அபிமானியாதிருக்கவுஞ் சுழுத்திக்கண் இவற்றைப் பாதுகாத்த விறைவனெவன் அவ்விறைவனே யான் எனது என்று உன்னை அபிமானிக்கப்பட்ட நனவுகனவுகளன்றும் ஊழ்வினைப்படியே பாதுகாப்பனென்று அறிந்து நெஞ்சமே உடலைப்பாதுகாத்தல் கைவிட்டிருத்தியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-து. மாயை என்பது 1 காரணவாகு பெயர், மனம் அபிமானியாத சுழுத்தில் இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலினாலுந் தனுவாதிகளை மாயையிற் காரியப்படுத்தித் தந்ததனாலும், இவை நான்கும் இவ்விறைவனது உடைமையென்று அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். (80) “நன்க டம்பனைப் பெற்றவன் பங்கினன்—நென்க டம்பைத் திருக்கரக் கொயிலான்—நன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (௮௫)

தேகபோகங்களை இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலின் யான் அவற்றை அபிமானியாது இருக்கின்றேனென்று கூறிய மனத்தைப்பார்த்து நீ இவ்வனஞ் சொல்வதன்றிச் சொன்னபடி நில்லாயென்று மேற்கூறுகின்றது.

1. தனுக்ரண புவனபோகங்களாகிய காரியங்களை இவைகட்கு காரணமாகிய மாயை என்று.

இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே சுகாசக மெதுவரு மதுவேயாய்ப், பொருப்பு வில்விதாள் விருப்பமெவ் வினை யினைப் புசிக்குஞான் றடைவாயோ, கருப்பை யுற்றுதித் தறற்குமி ழியினழி காயநீ துளபோழ்தே, குருப்பி ரான் றிருக் கழற்குமெய் யன்புநீ கொள்ளறென் ளிமையாமே (36)

இருப்பை நாடொறும் நெஞ்சமே சுகாசகம் எதுவரும் அது வேயாய் பொருப்பு வில்விதாள் விருப்பம் எவ்வினையினைப் புசிக்கு ஞான்று அடைவாயோ. எ-து. எக்காலமும் நெஞ்சமே நீ சுக துக்கங்களுள் எதுவொன்று வந்ததிக்குமோ அதுதானே வடிவாகி யிருக்கின்றாய். இத்தேகம் இருக்குமளவும் அவ்விரு வினைகளும் வாராத நாள இன்றாகவின் இவ்வினைகளை அருந்து நாளின்றி இனி எந்த வினையை அருந்துநாளிற் குன்றவில்லியாகிய சிவனது திருவடிக்கண் விருப்பத்தை அடைவாயோ,—கருப்பை உற்று உதித்து அறல் குமிழியின் அழி காயம் ஈது உளபோழ்தே குருப்பி ரான் றிருக்கழற்கு மெய்யன்பு நீ கொள்ளல் தெள்ளிமையாமே. எ-து. மாதாவினது கருப்பாசயத்தின்கண் வினைக்கிடாய் வந்து பொருத்தி அதன்கட் பத்துத்திங்களிருந்து பூமிக்கண்ணே தோன்றி நீர்க்குமிழி போன்று விரைவில் அழியும் இந்தக்காயம் இருக்கும்போதுதானே மிக விரைந்து நமது ஆசாரியனாகிய கருத் தனது திருவடிக்கு மெய்ப்பந்தி மனதுட் கொள்ளுதல் மயக்கமறத் தெளிந்த தன்மையாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - து.

சமுத்திராஸ்கானம் பண்ணத்தொடங்கினோன் அலைகளை நாடாது முழுகித் தனது விரதமுடித்தல் போலத் திருவடியை அடையத்தொடங்கினோன் இவ்வினைகளை நாடாது அத்திருவடியை அடைதலையே விரதமாகக்கொள்ளல் வேண்டிமென்றற்கு எவ்வினை யைப் புரிக்கும் ஞானரடைவாயோ வென்றும், குரு பத்தியுடை யோர்க்கு விடு எனிதிற் கூடுமாகவின் மெய்யன்பு கொள்ள றெள்ளிமை யென்றும் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: பொன்வண்ணத்தந்தாதி. (81) “தொடங்கிய வாழ்க்கையை வாளா துறப்பர் துறந்தவுரே — யடங்கிய வேட்கை யார்ப்பா விலரது காற்பறவை—முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண ஞார்க்கன்றி யிங்குமன்றிக்—கிடங்கினுட் பட்ட 1 கரா வனை யார்ப்பல 2 கேவலரே.” மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௩௫)

1. கரா—முதலே. 2. கேவலர்—மயங்கிய அலபர்.

ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெயு ளடக்கலிற் புலனைந்துந். தீமை சேர்விட யங்களிற் செலாதமைத் தள்ளமே சிவைபாக, சோம சேகரன் சரணமே சரணெனத் தொழுதுநின் றழுதன்னோ. னம நாவினுற் செபித்திலே யவத்திலே நாளெலாங் கழித்தாயே.

(37)

ஆமை ஆர் உறுப்பு ஐந்தையும் ஓர் மெயுள் அடக்கலின் புலன் ஐந்தும் தீமை சேர் விடயங்களில் செலாது அமைத்து. எ - து. ஆமையானது தனது அரிய ஐந்து அங்கத்தினையும் தீமை வருமிடத்துத் தனது ஒருடம்பின்கண் அடக்கிக்கொள்ளுதல் போலப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாவங்களுக்கு ஏதுவாய் வருகின்ற விஷயங்களிற் போகவொட்டாது விவேகத்தால் உள்ள டக்கி,—உள்ளமே சிவைபாக சோமசேகரன் சரணமே சரண் எனத் தொழுது நின்று அழுது அன்னோன் நாமம் நாவினால் செபித்திலே அவத்திலே நாளெலாங் கழித்தாயே. எ-து. நெஞ்சமே கௌரியைப் பாகத்திலே வைத்த சந்திர குடனாகிய சிவனது திருவடிகளே அடைக்கலமென வணங்கி நின்று அத்திருவடிகளை அன்பால் நினைந்து உருகி அழுது அவனது திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்தினையும் நாவினால் இடைவிடாது செபித்தாயில்ல; மித்தையாகிய தேகபோகங்களைக் கருதி அவத்தொழிலாலே வாழ்நாளெல்லாம் வீணாகக் கழித்தனை இது என்னையென்று விவேகங்கூற்றிற்று. எ - று. அவமென்பது தொழிலின் மேல் நின்றது.

ஆமையாருறுப்பைந்தையு மென்பதற்கு உதாரணம்: திரு வருட்பயன். (82) “புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவார் போதார்—தலநடக்கு மாமை தக.” நாவினுற் செபித்திலே என்பதற்கு உதாரணம்: அருணகிரியந்தாதி. (83) “பாகதிக்கு வித்தாமுன் பஞ்சாக் கரத்தைப் — பரபரப் பெண்ணுத பாவம்—நாகப்—பிறப் பிற்கு மீடாப் பிறந்தருணை யீசா—விறப்பிற்கு மீடாயி னேன்.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

(௩௭)

தாயு மாகியென் றந்தையாய் வந்துதா டருசிவப் பிரகாசன், நாய பொன்னருள் வேண்டிலே யீண்டுநின் றுணிவிருந் தமையென்னோ, காய மாயமென் றறிந்துமா தர்கடரு கல விவேண் டினையென்றூற், நீயை நீமிக நெஞ்சமே யிதற்கு யான் செய்வதொன் றறியேனே.

(38)

தாயும் ஆகி என் தந்தையாய் வந்து தான் தரு சிவப்பிரகாசன் தாய் பொன் அருள் வேண்டிலை ஈண்டு நின் துணிவு இருந்தமை என்னோ. எ-து. மாதாவுமாகிப் பிதாவுமாகி எழுந்தருளி வந்து திருவடிகளை எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாசனென்னும் நாமதேயத் தையுடைய ஆசாரியனது நிர்மலமாகிய பொன்போன்ற கிருபையை விரும்புகின்றிலை; இவ்விடத்து நின்கருத்து இருந்த தன்மையென்கொலோ யான் அறிகிலேன்,—காயம் மாயம் என்று அறிந்து மாதர்கள் தருகலவி வேண்டினுள் என்றால் தீயை நீ மிக நெஞ்சமே இதற்கு யான் செய்வ தொன்று அறியேனே. எ-து. தேகம் அறித்தியமென்று அறிந்தும் மாதர்களால் உண்டாகிய கூட்டுறவினை விரும்பினயென்றால் நெஞ்சமே நீ மிகவும் பாவியாயின ; யான் என்ன கூறினுங் கேட்டிலையாகலின் இதற்கியான் செய்வது ஒருபாயமும் அறியேனென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. தாடருதல் - திருவடி தீக்கை.

தாயுமாகி யென்பதற்கு உதாரணம் : தத்துவராயர். (84) “ தந்தைதாயாவானுஞ் சார்க்கதியிங் காவானு—மந்தமிலா வின்பநமக் காவானு - மெந்தமுயிர்—தானாகு வானுஞ் சாணாகு வானுமருட் —கோனாகு வானுங் குரு.” செய்வதொன் றறியேனே யென்பதற்கு உதாரணம் : திருவாசகம். (85) “ ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கண்பில யென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலநிலை செய்வதொன் றறியேனே.” மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க (நடஅ)

ஏனை நூல்பல வோதினை யோதவற் றிறையரு ளடையாதார்க், கூன வெம்பவ மொழிப்பதற் குள்ளமே வுபாயம்வே நிலையானு, லானை யீருரி போர்த்தவென் றம்பிரானருள்விரைத் தடையாதே, தானி நாண்மினார் போகநீ வியந்தது தப்பலாற் சதுரன்றே. (39)

ஏனை நூல் பல ஒதினை. எ - து. ஞானசாஸ்திரங்களன்றிப் பலசமய சாத்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தாய்,—ஒது அவற்று இறை அருள் அடையாதார்க்கு ஊனவெம் பவம் ஒழிப்பதற்கு உள்ளமே உபாயம் வேறு இலை ஆனால். எ - து. நீ கற்றறிந்த அந்நூல்களின் கருத்தெல்லாம் இறைவனது திருவருளைப் பெருதார்க்கு இழிவு

பொருத்திய கொடிய பிறவியை நீக்குதற்கு உபாயம் வெறொன்றும் இல்லையென நெஞ்சமே ஓதுமானால்,—ஆனே ஈர் உரி போர்த்த என் தம்பிரான் அருள் விரைந்து அடையாதே இநான் மினார் போகம் நீ வியத்தது தப்பலால் சதூர் அன்றே. எ - து. யானே யினது குளிர்ச்சிபொருத்திய உரியைப் போர்த்த எனது கருத்த னாகிய சிவனது திருவருளைச் சீக்கிரத்தில் அடைதற்கு ஏதுவாய வற்றைச் செய்து அடையாது, இந்நெடுங்காலமும் மின்போலும் இடையினையுடையார் போகத்தை நீ இன்பமென்று அஞ்சியித்தது, தவறேயன்றி, நன்மையன்றென்று, விவேகங் கூறிற்று எ - து. இலையென்பதேனாடு ஒதென்பதனைக் கூட்டி முடிக்க. எனவென்பது எஞ்சுகின்றது. தான் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: கந்தரணுபுதி. (36) “ஆதா ரமிலே னருளைப் பெறவே—நீதா நெருசற் றுநினைந் திலையே—வேதா கமஞா னவிலே தமேனா --நீதா சுரலோ கசிகா மணியே.” என்றும், திருவள்ளுவராயனார். (37) “பிறவிப் பெருங்கட னீர்துவர் நீந்தா—ரிறைவ னடிசேரா தார்.” என்றும் மற்றும் யருவன வற்றூற் காண்க. (3௮)

சதூர்மறைப் பொருளாகிய வொருசிவ சங்கரற் றொழுது தன்பாய், விதிர்வி திர்க்குமெய் பொடித்திலை நடித்திலை விரைந்துசென் றவனாகும், பொதுவை யுற்றிலை நிற்றிலை மாதர்பாற் போகுத டவிரந்தாவா. வெதுப டக்கட வாய்மட நெஞ்சமே யினியுட லகன்றாலே. (40)

சதூர்மறைப் பொருளாகிய ஒரு சிவ சங்கரன் தொழுது அன்பாய் விதிர்விதிர்த்து மெய் பொடித்திலைநடித்திலை விரைந்து சென்று அவன் ஆடும் பொதுவை உற்றிலை. எ - து. இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களினது முடிக்க ணிருக்கு மெய்ப்பொரு ளாகிய சிவசங்கரனது திருவடியை வணங்கி, அதற்கு அன்பாகித் தேக நடுநடுங்கிலை உரோமஞ் சிலிர்ப்புற்றிலை; ஆனந்த நடனம் புரிந்தாயிலை; அதிசீக்கிரமாய்ச் சென்று அவன் நடனம் புரியா நின்ற கனகசபையை அடைந்தாயிலை;—நிற்றிலை மாதர்பாற் போகுதல் தவிர்ந்து ஆவா எதுபடக் கடவாய் மடநெஞ்சமே இனி உடல் அகன்றாலே. எ - து. மகளிரை விழைந்து அவர்பாற்

1. இறைவனடி சேர்ந்தவர் நீந்துவர், இறைவனடி சேராதார் நீந்தார் என்பதாம்.

செல்லுதலைத் தவிர்த்து நின்றாயில்லை; ஆஆ ! நெஞ்சமே, இனி இரத்தத்தேகம் நீங்கினால் என்ன பாடுபடக் கடவையோ ! யான் அறிகிலே நென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - று. ஆவாவென்பது இரக்கக் குறிப்பின்கண் வந்தது. பொதுவை யுற்றில யென்பது எல்லாவுயிர்க்கும் பொதுவாய் நடிக்கும் அவனது பஞ்சகிருத்தியங் களைப் பார்த்தில யென்றுமாம்.

இதற்கு உதாரணம் : திருவாசகம். (88) “மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்—கைதான் றிலவைத் துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுள்ளம்—பொய்தான் றவிர்த்துன் னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னுங்—கைதா நெகிழ விடே னுடை யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே.” மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (௪௦)

ஆல நீழலி லன்றொரு நால்வருக் கருநெறி யுரைத்தா னைக், கால காலனைச் சிவப்பிர காசுவென் கண்மணி தனை யுன்ன, தேல வார்குழ லார்மயல் கொண்டுநீ யிங்குழ லுவ தெல்லாந், சால வேபிழை யாகுநெஞ் சேசொனைன் றவ றிலை யென்மேலே. (41)

ஆல நீழலில் அன்று ஒரு நால்வருக்கு அருநெறி உரைத்தானே. எ-து. கல்லால நிழற்கண் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில், ஒப்பற்ற சனகர் முதலிய நான்குமூனிவருக்கு யாவார்க்கும் அரிய ஞானமார்க் கத்தினை உபதேசித்தருளிய அநுக்கிரக கர்த்தனை.—காலகாலனை. எ-து. எல்லாவுயிர்களையும் நாசம்பண்ணுகின்ற காலனுக்குக் கால னாகி, அவனை நாசம்பண்ணிய நிக்கிரக கர்த்தனை,—சிவப்பிரகாச என்கண்மணிதனை உன்னாது. எ-து. அக்கருத்தன்றானே அரு ளே திருமேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளியிவந்து, சிவப்பிரகாச நென்னும் நாமதேயத்தைக் கொண்ட என்கண்ணின்கண் மணி யாடு பாவைபோன்ற ஆசாரியனை, வீட்டின்பத்தை அடையும் பொருட்டு இடையறாது அன்போடுங்கூடி நினையாது,—எலவார் குழலார்மயல் கொண்டு நீ இங்கு உழலுவது எல்லாம் சாலவே பிழையாகும் நெஞ்சே சொனைன் தவறிலை என்மேலே. எ-து. 1. தகரமூட்டிய நீண்ட அளகபாரத்தினையுடைய மகளிர்மேல் மயக் கம் பூண்டு, நீ இப்பிரபஞ்சத்திற் சுழலுவதெல்லாம் மிகவுங் குற்ற மாகும் நெஞ்சமே, யான் நானாவுபாயங்களாலும் இதனைத் துன்ப

1. தகரம்—மயிர்ச்சாந்து, வாசனைத்திரவியப் புகை.

மென்று அறிவித்தும் அறிந்தாயில்லையாதலின், உன்மேற் குற்
மேயன்றி, என்மேற் குற்றமின்றென்று விவேகங்கூற்றிற்று. எ-து
கண்மணி தீது இது நன்று இது என்று அறிவித்தல் போல
பிறப்புத்துன்பமென்றும் வீடு இன்பமென்றும் அறிவித்தல்.
கண்மணியென்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம் : திருவாசகம். (89) “ வாழ்கின்ற
வாழாத நெஞ்சமே வல்லினைப்பட் — டாழ்கின்ற யாழாமற் கா
பாணையேத்தாதே — சூழ்கின்றய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றே
பல்காலும்—வீழ்கின்றய் நியவலக் கடலாய வெள்ளத்தே.” எ
றும், சிவானந்தமாலே. (90) “ வீடொழியப் பேறில்லையெ
றென்றும் வேதங்க—ஹையறை யும்பொருளை ஞானகுரு - நீடு
ருட்—கண்ணலே சொன்ன கருணைப் பிரான்றனைநா — நென்
ணதே யுண்டிருப்ப தென்.” என்றும், மற்றும் வருவனவற்றா
காண்க. (சக

என்னை கண்டு நீ மாதரார் வடிவமீ திச்சைவைத் துழ
கின்றாய், பொன்னை யுந்துகி லையும்பிரித் திடினவெறும் புழு
மலக் கூடல்லாற், பின்னை யுண்டுகொல் கண்டு நீ மயங்குதல்
பிராந்திசங் கரன்பாதந், தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பாசுகோ
ததியுறப் பெறலாமே. (42)

என்னை கண்டு நீ மாதரார் வடிவமீது இச்சைவைத்து உழ
கின்றாய். எ-து. யாது சுத்தமிருக்கிறதென்று குறித்து, மகளி
உடலின்கண் ஆசைவைத்து மயங்கிச் சழலாரின்றனை,—பொன்னை
யும் துகிலையும் பிரித்திடின வெறும்புழு மலக்கூடு அல்லால் பின்னை
உண்டுகொல் கண்டு நீ மயங்குதல் பிராந்தி. எ-து. செயற்கை
யால் மினுக்கிய பொன்னாலாகிய அணியினையும், 1 கூறையினையும்
வேறுபிரித்து, அதனது இயற்கையைப் பார்க்குமிடத்து, வெறுந்
கிருமிகளும் மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முத
லிய மலங்களும் நிறைந்துள்ள ஒருடம்பல்லது, பின்னை அதன்
கண்ணே யாதாயினும் ஒரு சுத்தவஸ்து உனதோ, அதனது இயற்
கைவடிவம் அங்ஙனமிருப்பச் செயற்கைவடிவத்தைப் பார்த்து நீ
மயக்கமுறுதல், உனது மனப்பிரமையாகும்,— சங்கரன் பாதந்
தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பாசுகுஉதி உறப் பெறலாமே. எ-து.
இனி அதன்மே லாசையை விட்டுநீங்கிச் சங்கரனது திருவடியை

மறவாது நினைப்பாய், நெஞ்சமே மேலாகிய இன்பசாகரத்தை மிகவும் யாம் அடையலாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - து. பொன் என்பது 1 ஆகுபெயர்.

இதற்கு உதாரணம்: நாலடியார். (91) “குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந்—தொடரு நரம்பொடு தோலு—மிடையிடையே—வைத்த 2 தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்று—னெத்திறத்தா ளீர்ங்கோதை யான்.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (சஉ)

பெறுவ தென்னென்கொல் சுக்கிலங் கலித்தலாற் பெருந் தவ வலிகுன்று, முறுவ தவ்வள வோபினை நீவிரும் புடற் குமா னியதுண்டா, லறிவி யாமறி யாமைதோய்ந் துடற் றின வதைச்சுக் கெனனென்றாய், செறிது நெஞ்சமே நமது சிற் சுகமினிச் சிவனைபா தரிப்பாயே. (43)

பெறுவது என்னென்கொல் சுக்கிலம் கலித்தலால் பெரும் தவவலி குன்றும். எ - து. மகளிர் கூட்டுறவாற் பயன் அடைவது யாது, இந்திரியம் கழிந்து போதலால் வீட்டையடையும் பொரு ட்டு நீ நெடுநாள் வருந்திச்செய்த தபோபலமெல்லாங் குறையும்,—உறுவது அவ்வளவோ பினை நீ விரும்பு உடற்கும் ஆனியது உண்டு. எ - து. அதனால் உனக்குக் கேடுவருவது அவ்வளவுதானே, பின்னர் நீ யானென்று விழைந்துள்ள உடம்பிற்கும் அடங்கியிருந்த நோய்கண் மேலிட்டு, அதனால் நாசமுளதாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு, யாந்தாம் யாவர் எமது சுகமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,—அறிவு யாம் அறியாமை தோய்ந்து உடல் தினவதைச் சுகம் எனனென்றாய். எ - து. இவ்வடம்பு சடமாகலின் இதன்கணின்ற சைதன்னியம் யாம்; நீ இதனை அறியாது அஞ்ஞானத்தோடுங்கூடி உடம்பினது தினவைச் சுகமென்று கருதா நின்றனை, இவை சுகமல்லவென்று விவேகங்கூற, மேற்சுகமாவதுதான் யாதென்று மனங்கேட்ப, —செறிதும் நெஞ்சமே நமது சிற்சுகம் இனிச் சிவனை ஆதரிப்பாயே. எ - து. இவ்வின்பத்தினியற்கை யீதென்று அறிந்து விடுத்து, நமது அறிவிற்கு அறிவாய்நின்ற சிவனது திருவடியை ஆதரிப்பாய் நெஞ்

1. பொன்னுலாகிய ஆபரணத்தைப் பொன் என்பது.

2. தடியும் + யான்—மாமிசமும் நிணமுமாகிய இவைகட்குள்ளே எப்பக்கத்தான் குளிர்ந்த பூ மாலையுடைய பெண்.

நாடு

வைராக்கிய சதகம்.

சமே, நமது ஞானானந்தத்தைப் பெறுவாமென்று விவேகங்குறி
ற்று. எ - று. ஆல் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (92) “ அருப்புப்
போன்முலை யாரல்லல் வாழ்க்கைமேல்—விருப்புச் சேர்நிலை விட்டு
நல் விட்டமாய்த்—திருப்புத் தூணைச் சிந்தை செயச்செயக்—
கருப்புச் சாற்றிலு மண்ணிக்குங் காண்மினே. ” மற்றும் வருவ
னவற்றாற் காண்க.

தாயுமாகியென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வாறு பாட்டாலும்
பொருந்தலை விழைதலாகாதென்று மறுத்தவாறுகாண்க. (சுந)

ஆத ரித்தலை குளகிரு தாதிய வடிசிலைக் கூழ்காடி,
யேது பெற்றிடி னும்புசித் தாற்பசி யேகலுஞ் சமித்தற்றாற்,
பேத மற்றெலா மலமதா தலுஞ்சரி யென்றிடிற் பினைநெ
ஞ்சே, நீத ரித்திலா தவைவிழைந் துழல்வதென் னிமலனை
நினையாதே. (44)

ஆதரித்தலை குளகிருது ஆதிய அடிசிலை. எ-து. 1 கிருதகுள
பாயச முதலிய அறுசுவை யடிசில்களையும் நீ விரும்பினே; இத
னால் என்னபயனை அடைதி,—கூழ் காடி ஏது பெற்றிடினும்
புசித்தால் பசி ஏகலும் சமித்து அற்றால் பேதம் அற்று எலாம் மல
மது ஆதலும் சரி என்றிடன். எ - து. சோறு காடி புற்கை முத
லியாதுவந்ததாயினும் அருந்தினாற் பசிபோதலும், அவை சேணித்
தடங்கினால் நானுவேறு பாடெல்லாம் அற்றுத் துர்க்கந்த மலமாத
லுஞ் சரியென்றால்,—பினை நெஞ்சே நீ தரித்திலாது அவை
விழைந்து உழல்வது என் நிமலனை நினையாதே. எ - து. இங்ங
னம் அறிந்து பின்னரும் நெஞ்சமே, நீ தரித்து நில்லாது அச்சு
வை யடிசில்களை விரும்பிச் சமூலவதென்னே, நிரமலனாகிய
சிவனை இடைவிடாது கருதலின்றியென்று விவேகங்குறிற்று.
எ - று. மலமதாதலுமென்பதில் அதுவென்பது பகுதிப்பொ
ருள் விகுதி. சரியென்பது விசேடமின்றென்ப தறிவித்தது.

இதற்கு உதாரணம்: 2 சிவானந்தமாலை. (93) “ நல்ல வறு
சுவைதான் நாக்கினுனி மாத்திரமே—யெல்லையிருவிரலே யல்ல

1. கிருதகுள பாயசம்—நெய் சருக்கரை சேர்ந்த பாயசம்.
2. பாடுதிறை.

திலை மெல்ல—விருவிரலைத் தான்கடக்க மாட்டாதே நெஞ்சே—
பொருகடலைத் தான்கடப்பாய் போய்.” மற்றும் வருவனவற்றூற்
காண்க. இதனுள் அருந்தலுட் சுவைவிழைத லாகாதென்று மறுத்
தவாறு காண்க. (சச)

நினைப்பி னுங்குறி காட்டிடுங் கோசநா விவற்றுணை
ரிழையாரை, யினிப்பை நல்குமுக் கனிமுத வியவுண வினை
யெனி னிவைபோலு, முனைப்பல் வாதைசெய் பகைபிறி
திலையுணர்ந் துள்ளமே யொழித்தாயேற், பினைப் பரபரன்
நிருவடி நீழல்யாம் பெற்றற்குடை யூறினேற. (45)

நினைப்பினும் குறி காட்டிடும் கோசம் நா இவற்றுள் நேரி
ழையாரை இனிப்பை நல்கும் முக்கனி முதலிய உணவினை
எனின். எ - து. விஷயங்களாகிய வெல்லாவற்றுள்ளும் மகளி
ரையும் சுவையினைத் தருகின்ற முப்பழமுதலிய புசிப்பினையும்,
மனத்தால் நினைப்பினும், ஆண்குறியும் நாவும் இலேபனமும் நீரு
றலும் ஆகிய அடையாளங்களைக் காட்டுமானால்,—இவை போ
லும் உனைப் பல் வாதைசெய் பகைபிறிது இலுணர்ந்து உள்
ளமே ஒழித்தாயேல். எ - து. இவற்றைப்போலும் உனக்குப் பல
பிரவித்துன்பங்களைத் தருகின்ற சத்துரு வேறென்றில்லையாக
லின், இப்பொருந்தல் அருந்தல்களைச் சத்துருவென்று அறிந்து,
நெஞ்சமே விடுத்தனையானால்,—பினைப் பரபரன் திருவடி
நீழல் யாம் பெற்றற்கு இடையூறு இன்றே. எ - து. பின்னர், யாவ
ருக்கும் மேலாகிய பரமசிவனது திருவடியாகிய நிழலை, யாம்
அடைதற்கு விக்கினம் வேறின்றென்று விவேகங் கூறிற்று.
எ - து. நினைப்பினு மெனவே கேட்பினும் பரிசிப்பினும் பார்க்
கினும் என்று இந்திரியங்களுக்குங் கொள்க. அருந்தல் பொருந்
தல்களில், மனமுதலிய ஆறு இந்திரியங்களும் பிரவிருத்தியாக
லின், திருவடியை அடைதற்கு இவை நிவர்த்தியாகல் வேண்டு
மாகலின், பகை பிறிதிலையென்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம். சிவானந்தமாலே. (94) “ஊனு முரையு
நமன் னாதுவர்கா ணுள்ளமே—வாணுதலார் நேரே மறலிகாண்—
பேணியிவ—ருற்றார்போல் வந்திடுவர் வந்தாலு மோட்டியர—
னற்று மரைப்பதமே நாடு.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

இன்று சூழ்தரு வனிதைய ராதிபல் போகமு மித்
தேகத், தொன்று நோயெனிற் றோடமாய் நீங்குமாங் குயிர்
பெய ரினுநீற்றை, நன்றெ னாவணிந் துறவின ரிறைபெயர்
நவிலுவ ரெனினெஞ்சே. பொன்று நாட்டுணை யாகநீ ருதிய
போற்றவை போற்றேலே (46)

இன்று சூழ்தரு வனிதையர் ஆதிபல் போகமும் இத்தேக
த்து ஒன்று நோய் எனில் தோடமாய் நீங்கும், எ-து. இந்தக்காய
த்திற்கு ஒரு வியாதிவந்து பொருந்துமாயின், இதனால் அனுபவி
த்தற்குக் கருத்திலவைத்த மனைவியாதிபல் போகங்களும், இக்
காலத்துத்தானே புசித்தற்கு அன்னியமாய்ப் போகமாகலின்,—
ஆங்கு உயிர் பெயரிலும் நீற்றை நன்றென அணிந்து உறவினர்
இறைபெயர் நவிலுவர் எனின். எ-து. இவ்வுடம்பினை விட்டு
உயிர் நீங்கிய காலத்தும், சுற்றத்தாராயுள்ளார் திருவெண்ணீற்றை
அவ்வுயிர்க்கு நன்றென்று கருதித்தரித்து; நீங்குந் தருணத்திற்
சிவனது திருநாமமாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உபதேசிப்பார்கள்
எனாலு,—நெஞ்சே பொன்று நாள் துணையாகநீறு ஆதியபோற்று
அவை போற்றேலே, எ-து. இனி நெஞ்சமே, உயிர் நீங்குவ கால
த்துத் துணையாகலின், அத்திருவெண்ணீறு முதலிய எண்வகை
யினையும், அது நீங்காமுன்னரே பேணிக்கொள்ளுதி, மனைவி
முதலிய எண்வகைப் பொருள்களும் இருக்கும்போதும் புசித்த
ற்கு அன்னியமாகலின் நீ அவைகளைப் பேணுதொழிதியென்று
விவேகங்கூற்றிற்று. எ-து.

உயிர் பெயரினுமென்ற இழிவுசிறப்பும்மையால். அது பெய
ராமுன்னரே அணிவது உயிர்க்கு மிகவும் பயனென்பதாயிற்று.
வனிதையராதியெனவே, வனிதை பஞ்சுனை செளக்கியபோச
னம் கந்தம் வஸ்திரம் ஆபரணம் தைலம் தாம்பூலம், ஆக எண்
வகையுமென அறிந்து கொள்க. நீரூதியெனவே, விபூதி ருத்திரா
க்ஷம் பஞ்சாக்ஷரம் தீர்த்தம் பிரசாதம் குரு லிங்கம் சங்கமம்,
எனவறிக. இதற்கு உதாரணம் : 1 சித்தாந்த சிகாமணியுட் காண்க.

1. பெண்ணடை யாபரணம் பெய்தயிலம் தாம்பூலம்—உண்ணா
லனை சந்தனத்தோ டோரெட்டும்—விண்ணவர்க்கா—யாகாத நஞ்சுண்ட
வண்ணலடி யார்தமக்கிங்—காகாது சொன்னோ மறி.
—தீர்த்தம் பிரசாதந் திருநீரஞ் சக்கரமுஞ்—சாற்றுமிறை கட்பிறந்த
தாழ்வடமும்—போற்றுங்—குருலிங்க சங்கமமுங் கொஞ்ருகி கொட்
டங்—கருவகலக் கட்டுரைத்தேங் காண். (சிவஞான வள்ளலார்)

தவத்தோர்க்கு அவ்வெண்வகையும் நீங்கி; இவ்வெண்வகையு
அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது இதனுட்காண்க. (சச)

போற்றி நீறணிந் துருத்திர சாதனம் பூண்டிடை
தெழுத்துள்ளே, சாற்று நீருரு வாதிமூ வருவையுந் தாழ்ந்
திறைஞ் சிவைசெய்தான், மாற்ற லாம்பிறப் பிறப்பினை
நெஞ்சமே மன்றுளா டியதானுந், தோற்று முள்ளொளி
குள்ளொளி யாயதைத் தொழுதுவாழ் தலுமாமே. (47)

போற்றி நீறு அணிந்து உருத்திரசாதனம் பூண்டி ஐ
தெழுத்து உள்ளே சாற்று நீ குரு ஆதி மூவுருவையும் தாழ்ந்த
இறைஞ்சு இவைசெய்தால். எ - து. மெய்ப்பொருளாகப்பேண
விபூதியை நிறையப் புனைந்து, உருத்திராக்ஷங்களைச் சிரசாந்
ஸ்தானங்களில் தரித்துப், பஞ்சாக்ஷரத்தை மானதமா யுச்சரி
குருலிங்க சங்கமமாகிய மூன்று வடிவையும் தாழ்ந்து வணங்கு
இங்ஙனம் இவற்றை நாடோறும் நீ மறவாதுசெய்தியானால்,—
மாற்றலாம் பிறப்பிறப்பினை நெஞ்சமே. எ - து. நெஞ்சமே, பிற
ப்பிணையும் இறப்பிணையும் மாற்றிக்கொள்ளலாம்,—மன்றுள்
ஆடியதானும் தோற்றும் உள்ளொளிக்கு உள்ளொளியாய் அதை
த்தொழுது வாழ்தலும் ஆமே. எ - து. அஃதன்றிக் கனகசபைக்
கண் நடிக்கின்ற சிவனது திருவடியும், உயிராகிய உள்ளொளி
க்கு உள்ளொளியாய்த் தோன்றும்; அத்திருவடியைத் தொழுது
அய்விடத்து எக்காலமும் அழிவின்றியாழவுங்கூடம் எமக்கெ
ன்று விவேகங் கூறிற்று. எ - து.

உயிர்களினது மும்மலங்களையும் நீக்கும் பொருட்டுச்
சிவன் தனது அருளால் குருலிங்கசங்கமமாய் வடிவுகொள்ளு
தலின், மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்சென்று கூறப்பட்டது.
தாழ்ந்திறைஞ்சுதல் மனத்திலன்பும் வாக்கில் இன்சொல்லுமா
க்க் காயத்தால் வணங்குதல். வீடடையோர்க்குச் சிவமுன்றாக
அருளே நாவாகப் பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செய்யாமற் செபிக்க
வேண்டுமாகலின், ஐந்தெழுத்துள்ளே சாற்றொன்று கூறப்பட்
டது. இங்ஙனம் பஞ்சாக்ஷரம் உச்சரித்தால் சகலகேவலம் அற
மாகலிற் பிறப்பிறப்பினை மாற்றலாமென்றும், சகல கேவலங்
அறவே, புடம்போட்ட பொன்போல உயிர் ஒளி விடுமாகலின்
உயிரை யுள்ளொளியென்றும், இவ்வுயிர்க்கும் உள்ளொளியாய்த்
திருவருள் தோன்றலின், மன்றுளாடிய தாளும் உள்ளொளி
குள் ளொளியாய்த் தோன்றுமென்றுங் கூறப்பட்டன. அதை
த்தொழுதலாவது, தற்போதஞ் சீவியாதுநிறல். அங்ஙனம்

நிற்கவே பேரின்பத் தோன்றுமாகலின், வாழ்த்தலுமாமென்று கூறப்பட்டது. (௪௭)

வாழ் லாமரன் புகழின மலர்களி மாலைசெய்தவன்றோ
ளில், வீழு மாறுபொன் நிதழிசேர் தோள்களின் மீத
ணிந் தினிநெஞ்சே, தாழு வாயரி தேடுபொற் சரணமே
சரணமென் றிதுவன்றிப், பாழி லேகருங் காக்கைபோற்
கதறிநாள் பலகழித் தொழியேலே. (48)

வாழலாம் அரன் புகழ் இனமலர் கவிமாலைசெய்து அவன்
தாளில் வீழுமாறு பொன் இதழிசேர் தோள்களின் மீது அணி
ந்து இனி நெஞ்சே தாழுவாய் அரிதேடுபொன் சரணமேசரணம்
என்று. எ - து. நெஞ்சமே, அத்திருவடியை அடைந்துவாழலாம் :
சிவனது புகழினமாகிய மலர்களால் பாவங்கிய மாலைகளை அணி
ந்து, திருவடிமீதுப் பொருந்துமாறு பொன்போன்ற கொன்னை
மாலைபொருந்திய புயங்களின்மீது தறித்து வணங்குவாய், அரி
யாலுந்தேடப்பட்ட பொன்போன்ற திருவடியே புகலென்று, —
இதுவன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கை போல்கதறி கான்பல
கழித்து ஒழியேலே. எ - து. இங்ஙனஞ் செய்வதன்றிப் பாழிலே
கருங்காக்கைபோல், உலகநூல்களைக் கற்றுக் கதறிப் பல நாள்களை
வீணிலேகழித்து நாசமாகாதேயென்று விவேகங் கூறிற்று. எ - து.

புகழ்பலவாகலிற் புகழினமென்றும், அதனைப்பாவின் சேர்
த்துக் கூறுதலின் மலரென்றுங் கூறப்பட்டது. துவட்டிக்கிர
கம் பண்ணுகின்ற புயத்தையும், சிவதடபரிபாலனம் பண்ணு
கின்ற பாதத்தையும் புகழ்தலின், தாளின்வீழுமாறு பொன்
நிதழிசேர் தோள்களின் மீதணிந்தென்று கூறப்பட்டது. மல
சங்காரம் பண்ணுகின்ற வெற்றியையும், இன்பத்தைக் கொடுக்
கின்ற கிருபையையு மென்றுமாம்.

பொன்னிதழிசேர் தோள்களின்மீது அணிந்து என்பத
ற்கு உதாரணம்: கந்தரணபுதி. (15) “ இல்லே 1 யெதுமா வையி
லிட் டனை—பொல்லேனரியா மைபொறுத் திழையே—மல்ல
புரிபன் னிருவா 2 குவிலென்—சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வெ
லவனே.” மற்றும் வருவனயற்றார் காண்க. (௪௮)

1. யாமா, சா, மாயா—யாத ஆராய்க்தால் இல்லாதப் போரு
மோ, அது மாயை எனப்படுதலின் இல்லேயெதுமாயைபொண்பட்டது.
2. வாகு - பாகு - புயம்.

ஒழித்தி டும்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமே யோதுமூ
துணர்வோர்முற், பழிச்சு பாடலை யாற்கவை விடர்க்கிளம்
பாவைய நுரைபோலுங், கழித்தி டேலுப சாரமென் றித
னைநீ கட்டுரை யெனக்கொள்வாய், விழித்து மாரனை யெரித்
ததே வருள்பெறும் விருப்பினர் விருப்பிதே. 49)

ஒழித்திடும் பவப்பகை விரைந்து உள்ளமே ஒது மூதுணர்
வோர்முன் பழிச்சுபாடலை. எ - து. பிறவியாகிய பகை அதிக சிக்
கிரமாக வொழிந்துபோம் ; மூவர் மாணிக்கவாசகர் முதலிய
பேரறிவினையுடையோர், முன்னாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய
பாடலை நெஞ்சமே, நீ தோத்திரம்பண்ணுதி,—அரற்கு அவை
விடர்க்கு இளம் பாவையர் உரைபோலும். எ-து. காமுகர்க்கு
இளமைத்தன்மையினையுடைய பாவைபோல்வார் கொஞ்சிக்கூ
றும் வசனம்போல, அத்தோத்திரங்கள் சிவனுக்குப் பிரீதியாயிரு
க்கும்,—கழித்திடேல் உபசாரம் என்று இதனை நீ கட்டுரை
எனக் கொள்வாய். எ - து. இங்ஙனம் கூறியமொழியை உபசார
மொழியென்று கருதி நீ விடாதே, உறுதிமொழியென்று அறிந்து
கொள்வாய்,—விழித்து மாரனை எரித்த தே அருள் பெறும்
விருப்பினர் விருப்பு சதே. எ - து. நெற்றிக்கண் விழித்து மன்
மதனை யெரித்த கடவுளது திருவருளைப்பெறும் விருப்பத்தினையு
டைய மெய்யடியாரது விருப்பமும் இத்தோத்திரங்களையெ
ன்று விவேகங்கூறிற்று. எ - து. ஒழிந்திடுமென்பது ஒழித்திடு
மென்று வந்தது. பவத்திற்குக் காரணமாகிய இரு வினைகளையும்
பவமென்று காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்துக்கூறினர்.

இதற்கு உதாரணம் : திருவள்ளுவநாயனார். (95) 1 “ இருள்
சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறையன்—பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார்
மாட்டு.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சக)

விருப்ப மாயிது கேட்டிநல் நெஞ்சமே விமலனுக்
காளல்லார், பொருப்பை நேர்தனஞ் சொரியினு மவர்க
னோர் புண்ணுனித் துணையன்புந். திருப்பி டேலமை நொழும்
பர்தந் தொழும்பனாய்த் திரிந்தவர் பணிசெய்தின். டிரு
ப்பை யேமிக நல்லையிச் சொல்லைநம் பில்லையெற் பொல்
லாயே (50)

1. இருள் - அவித்தை. பொருள் - மெய்மை. மாட்டு-இடத்து.

விருப்பமாய் இது கேட்டிலில் செஞ்சமே. எ - து. சில்லெஞ்
சமே இந்த வார்த்தையைச் சந்தோஷமாகக் கேட்பாயாக—விம
லனுக்கு ஆள் அல்லார் பொருப்பை சேர்த்தனம் சொரியினும் அவர்
கண் ஓர் புன்னுனித் துணை அன்பும் திருப்பிட்டல். எ - து. நிர்ம
லனாகிய சிவனுக்கு அடிமையல்லாதவர் பொன்மேருகைப்பிபா
லுந் தனங்களைச் சொரிந்தாராயினும், அவர்க்கிடத்தப் பல்லி
னது துனிமாத்திரமாயினும் அன்புமைத்திட்டல்—அரண் தொ
ழுமபர்தந் தொழும்பெய்த் திரிந்து அவர் பணிசெய்து சண்டு
இருப்பையேல் மிகுல்லில். எ - து. சிவனது அடியாருக்கு அடியா
லாகித் திரிந்து, அவரது பணிவிடைகளைச் செய்து, இல்லிடத்து
இருப்பாயாகில் எமக்கு மிகவு ஈன்மையினை யுடையை நீ—இச்
சொல்லில் சம்பு இல்லையேல் பொல்லாயியே. எ - து. யான் இங்ஙன
ங்கூறிய சொற்களை உண்மையாக சம்பு, இவைகளை சம்பாது ஒழி
தியேல், எனக்கு நீ பொல்லாயென்ற விஷயங் கூறிற்று. எ - து.

இதற்கு உதாரணம் : திருநாவுக்கரசரவர். (11) “சங்கமிதி பது
மநிதி யிரண்டுந் தந்து தரணியொடு வானுனத் தருக றோன—மங்
குவா ரவார்செல்வ மதிப்போ மல்லில் மாடுதெய்க் கேகரத்த ரல்ல
ராகி—லங்கமெலாங் குறைந்தழுது தொழுநோயரா யாவிரித்
துத் தினறுழலும் புலைய றோனங்—கங்கைவார் சடைக்காரத்தார்க்
கனப ராகி லவர்கண்டர் நாம் வணங்கங் கடவுளாரே.” மற்றும்
வருவனவற்றை காண்க (16)

வைராக்கிய சதகத்தின் முற்பாதிபாகிய

சாத்திரம் முற்றிற்று.

உ.

கணபதி துணை.

வைவராக் கிய ச த க ம் .

—:0:—

மனம் தானுமன்று தன்வயமுமன்று என்று அறிந்து அதனை விடுத்துத் தன்னையும் அதனையும் கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல சிவத்தை நோக்கி மேல் விவேகம் கூறுகின்றது.

தே தா த்திரம் .

மூலபாடம்.

பொல்லாதவெனஞ்சமோரைந் துபுலன்கடம்பா
லல்லாதரைமாத் திரையுந்நின்னடிக்கணன்பாய்
நில்லாதிதற்கென்னைசெய்க்கனிதைநின்நிடைன்றே
சொல்லாய்திருத்தில்லயுண்மேவியசோதிநீயே. (1)

நீயேயருள்செய்யினல்லாதுபொய்ஞ்சுவஞ்சத்
தீயேனுனைவந்தடைதற்கொருசெய்கைகாணேன்
பேயேனுமுனைத்தொடரும்படிபேசுதில்லைத்
தூயோயொருபாயம்விடாதினிச்சூழ்ந்துநின்றே. (2)

நின்றாய்திருத்தில்லயுளாயென்றனஞ்சினுள்ளே
யென்றாலுமெனக்கதினாமதாயிருந்தா
யொன்றாலுமுனைத்தொடர்கிற்குமுபாயங்காணேன்
மின்றாழ்சடையாய்தமியேற்கு விளங்கிடாயே. (3)

விளங்கும்மெழிற்பேதையர்காதல்விடாதயானக்
கனங்கம்மறுவார்தொழுநின்கழல்காணுமாறென்
றுளங்குமொளித்தாமதிசூடியதே தான்றலையென்
னுளங்கொண்டிடுநீயினிக்கோயிலதாவுவந்தே. (4)

வந்தித் திடுவார்பவனோய்க்குமருந்தேனாவச்
சந்தித் திடுவான்மறித்தான்மனந்தப்பியப்பா
லிந்தப்புவியுங்கடலுங்கடற்கீகுமுமென்ற
லெந்தப்படியுய்வதியானநிலையெம்பிரானே.

பிரானே திருத்திலையுளாயன் நிப்பைதையென்
னொரானே நிரந்தம்பிகையோடுஎனிரிதாடிவந்த
வரானே வினமெம்மிறையென்றுணைசாடிவாடி
யிராகாயடியெற்கெதிர்ந்தான் நிலையின் நிடுதென்

என்னுயகனையிமைமையார்தொழுமிசேனசெம்
பொன்னார் திருவம்பலத்தாடியபுகார்தா
ஷன்னாரருளாலினிவிட்டிடையுய்த்தியின்மீதந்
பின்னொருயக்கொள்ளவலாரென்பிழைகூர்ந்தே.

தீராதேவாரைம்பலச்சட்டையுத்தீர்த்தாடிபாய்
கூடாரம்புலவாளின்பாதுக்குழைத்துபோற்றி
நீராயுருகித்தொழுதுன்னெதிர்த்திருமவண்ண
மோர்நாளுநீதாருமியேற்குமுறைத்திடாயே.

உரையேனனிவாய்திறந்துன்புகழ்தன்னைகாளுந்
விரையார்மலரிட்டருச்சிக்கவிருப்புமில்லென்
கரையேனானினினைத்தெத்திறத்தாங்கடப்படு
நிரையார்வினையார்பிறவிக்கடநிலையானே.

ஆனே நிரவந்தென்னெநிரோவிலர்த்தன்மவந்தி
கேகேனுவெறுப்பிப்பொழுதோர்சந்நிரங்குதில்லா
காணோயறிவெனென்பருமையைம்பலினீ
தானேபொறுத்தாளுகண்டாயென்றவெறலாடு.

எல்லாமநிலையறிக்கேதவகுத்திட்டவானே
யல்லாற்றமியேனும்புரிவதொன்றிலையாஹ்
பொல்லாமசெய்வித்தவனீபொறுப்பாணக்கல்
வில்லாழினைத்தீனைப்பவத்தினிவிட்டிடேலே.

எலக்குழலாறுநாகமதென்னுமாயா
சாலக்குணந்தேற்குனதின்னருடந்தகாப்பாய்
நீலக்களமாலயனோடுமுன்னேடிவாடு
மூலக்கனலேகனலில்துடைமமுக்கனானே.

கண்ணாற்றுதலோய்கடையேனையுமொன்றதாயே
யெண்ணுவருளன்றுசுரந்துளக்கின்றிலாதென்
விண்ணோரிறையோய்க்குமுண்டோசொல்வெறுப்பினோடு
தண்ணார்விருப்புங்கரிப்போர்வையசாற்றிடாயே. (13)

சாற்றாய்திருத்திலையுள்ளாய்சிவசங்கராவெண்
ணீற்றாய்கடையேனையுமாறென்றனெஞ்சுளஞ்சிப்
போற்றாதிருந்தேதன்வருந்தாமலென்புத்திதன்னைத்
தேற்றயொருநீயினியன்பினைச்செய்யுமாறே. (14)

மாறாய்விவாரைந்துபுலன்வலிமாய்த்துநெஞ்சை
நீற்றாதிருமேனியவுன்கணிதுத்தமாட்டே
னெறாதபவக்கடலேறவுமெண்ணிறைந்தேதன்
கூற்றுவெனதெண்ணமெவ்வண்ணங்கைகூடும்ன்றே. (15)

அன்றேதமியேற்கெளிமாணுடனாகிநீவந்
துன்றாள்களளித்தனைபெற்றுமொன்றும்பெற்றா
ளின்னினலதைம்புலனென்வசநின்றதிலை
யின்றேறதவற்றைக்கொலுபாயமொன்றீசுவெற்கே. (16)

எந்நீகோவுனதன்புமனத்திலையென்றனெஞ்சங்
கந்நீகநிகராயதிக்கல்லநீகல்லவில்லா
முற்காலயனைத்தாங்குவனைத்தன்பின்மூழ்குவிப்பாய்
சிறீகோலசிதம்பரநாயகதேவயதேவே. (17)

தேவையுனையன்பிளிப்புசைசெய்தேனுமல்லே
னாவான்மிகப்பாடிநின்றாடியக்ருகில்லே
னோவாதுழநீமனத்தேதாடிவணுற்றனென்மந்
றாவாவினியென்வருமென்பதறிந்திலேனே. (18)

அறியாமையிந்நீழுவர்பல்பிழையாற்றினுங்
குறியாதருள்செய்வதுமேலவர்கொள்கையன்றே
மறியார்கரத்தேதாய்சிநியென்வினமாற்றியாளப்
பொறியேனுனக்கென்முகமன்சொல்பொய்யனேனே (19)

பொய்யற்றவர்வந்தடையும்பரிபுராணவிம்
மெய்யற்றவெற்குவினலானிலவேறுமுண்டோ
தையற்றிடமேயிடமாவருடாணுவேவென்
மையற்றவிர்ப்பாணுன்கடாகூம்வழங்கிடாயே. (20)

வழங்கெற்கிவணை நுசெய்தாலெனுவாருமென்றென்
 நெழுங்கற்பனையாவமிந்நுணர்வேகமேயா
 யொழுங்கிற் புலனாதிபுராதியொழித்தொருநனைச்
 செழுங்கைக்கனிபொத்தூண்கும்படிதில்லையானே.

(21)

தில்லைப்பதிமேயகிவப்பிரகாசனையோ
 தொல்லைப்பிறவாநெறிமேவியதேதான்நாலைப்போ
 வல்லற்பிறவிக்கிளைத்தேதன்றனையஞ்சலென்றெழார்
 சொல்லப்பகராய்விடைமீதினத்தோன்றிநின்றே.

(22)

தோன்றாததுணையேபுணையேபவத்தொல்கடற்கென்
 போன்றார்க்குமிரங்குமருட்பெருமலிபாத்தமேயிற்
 கின்றார்மனையாதிபுமாமகமெலாம்விடுத்த
 சான்றமுணையேவினையேனிணிச்சாரவெண்ணெ.

(23)

சாரந்தாய்குருவாதிபயவாய்விடைதன்னில்வந்தாய்
 கூர்ந்தாயருளிற்றிறவாநெறிகூட்டுவித்தா
 யோர்த்தேதன்குறையின்றெனினுங்குறையுண்டெண்ணடாய்
 பேர்த்தேதாடுமெனெஞ்சுஞன்னன்புபிரக்தமட்டிட.

(24)

பிறவாநெறியாகியதோர் திருப்பேரையாலெம்
 முறவையறவையுதவித்தெனமனமேமாடிவடிப்
 புறவாதனைபற்றிவளர்த்திடுபுன்மையாலின்
 நிறவையதனைப்புரிவாணுந் தெண்ணுவாயேய,

(25)

எண்ணும்வடிவேதினிரீபுணைந்தெய்திடுகுலுந்.
 திண்ணம்மெனவாவகலாவச்சித்தம்பரத்தீத
 நண்ணும்முனதுண்மையைக்காணாய்துள்ளினென்.
 னுண்ணினறதைக்காட்டுதற்க்ச்சுற்றினுனுவாயேய.

(26)

உன்னும்முணர்வுக்குணர்வாயெனக்குண்மைத்தாய்
 மன்னுஞ்சுருதிப்பொருளாய்வழிகாட்டிகின்றாய்
 பின்னுக்குருவாயடைந்துன்னருள்பேணவைத்தா
 யென்னென்றுரைப்பேனின்கருணையிருந்தவாறே.

(27)

இருந்தோருமிடத்துணர்வில்லைமாயைக்கிதன்பாற்
 பொருந்தாவிடத்திலையுயிர்க்கொருபோதமேனூற்
 திருந்தாவியைகொண்டிறையைத்தொழில்செய்தியென்றே
 வருந்தாவருண்முன்னிலைதன்னைமதித்தியானே.

(28)

மதித்தென்பருவத்தனவிற்குருவாதியாகி
யுதித்தன்னறிவோங்கும்வகைக்குபாயஞ்செய்தேதாயை
யெதிர்த்திங்ஙனஞ்சற்குருசற்குருவென்றுரைத்தந்
துதித்தந்திரியாவெனக்கின்னருடந்தேதோன்றே. (29)

தோன்றாமன்முனிந்தோருதாய்வயிற்றேரூன்றுபால
ரீன்றாடனைத்தம்மின்வேறுக்கொழிகழந்தவாபோற்
பூன்றாவொருநீயருளாற்புனைமேனியெல்லாம்
யான்றான்பலதெய்வமெனக்கொழிகழந்தவாரே. (30)

இகழும்பொருளொன்றிலமண்முதலெட்டுமெந்தாய்
நிகழுவழியெயெனத்தேதந்தன்னெக்குநின்றாட்
புகழும்படியேயினியீசுவென்புத்திதன்னைத்
நிகழும்படிசெய்திதிரோபவஞ்செய்திடேலே. (31)

செய்யாய்கரியான்றொழும்வெள்ளினஞ்சேவையூர்வோய்
வையாரம்முடிவாய்திருவுள்ளமியவஞ்சுடின்னு
மையாவிழிபெய்வுறந்தீர்பெரிதன்பிடேனாடு
கையாற்றொழுதித்திநின்சுத்தினைக்காணுமாரே. (32)

காணாதவக்கடலின்சுரைகாணவெற்குக்
கொணாணரிமார்பெய்யன்புகொடுத்தியென்றே
நாணாதிசைத்தேதன்றிருக்காளத்திராதவுன்றாட்
பெணாதவலக்கடன்மழ்கியபேபையேனே. (33)

பேபைக்கொருபாகமளித்திடுபேரையாவெங்
கொதைக்குநின்றேருளும்கொதைக்கொடென்றுநின்பா
லோதற்கெனானதைவிடுத்தனடேனாடிமாதர்
காதற்குளையுண்டமையாலுனைக்கண்டதின்றே. (34)

கண்டேன்கனிசுடர்த்துசிவப்பிரகாசகாமங்
கொண்டிடாங்குருகோடியவனுற்றெனையாண்டகோவே
பண்டையொருநீயருத்திட்டபழக்கியாணன்
மொண்டாகிவந்தின்றுனைப்பாடத்தொடங்கினேனே. (35)

தொடக்காயெனைச்சூழ்தன்னவைம்புலத்தேதாற்றமெல்லாக்
கொடக்கூறுநிநீயொருகுட்சிகிலக்கிலாயே
லடக்காவவையென்றனத்தன்னடங்குகாறுங்
கடக்கென்பவவேலையெவ்வண்ணமுக்கண்ணினேனே. (36)

கண்ணன்மதனைப்பொடியாம்வகைகண்டவெண்டோ
எண்ணுவயிரயாவுமளித்திடுமப்பனையோ
தண்ணூர்பொழிற்றில்லையுளாயெனக்கீதுதாராய்
மண்ணுதியவாசைகளற்றுனைவாழ்த்துமாறே. (37)

வாழ்த்தேதனுனைநாடொறும்வாழ்த்தவல்லோர்கடாளிற்
ராழ்த்தேதன்றலையாங்கவரேவறலைக்கொள்கில்லேன்
வீழ்த்தேதெனெடுங்காலமவத்திலொண்மேருவில்லைய்
பாழ்த்தேதன்கிளிபோற்பலநூல்கள்படித்துமியானே. (38)

யானொருடற்கின்பதுன்பங்கனையெண்ணவெண்ணித்
தானேசிறுபாலரினென்மனஞ்சஞ்சலிக்கு
மீனாயினன்பாலலதென்கண்விடுத்திகொல்லோ
வானேறுடையாய்திதியாமதிகாரரீயே. (39)

காராரமிடற்றாயளிசூழ்தருபொற்கடுக்கைத்
தாரார்புயனேசிவகாமசுவந்தரிக்கோர்
சீரார்மணவாளவென்றன்குலதய்வமேநீ
பாராய்கடைக்கண்ணெனதண்ணம்பலிக்கவின்றே. (40)

இன்றென்னைசெய்க்கெனெநாடியிருந்ததீயேற்
கொன்றெய்தினெவ்வண்ணமறும்மதையோதுவேஇ
வன்றன்னமுமேனமுமோர்வருமையநின்ற
னொன்றன்பர்குழாத்துறவீதருளாயுவந்தே. (41)

உவந்தாயெனதைம்புலனும்மிரிந்தோடவோர்நாட்
டவந்தான்கிறிதும்மிலிபால்விடைதன்னின்மின்
டிவந்தேதவநாளும்கிளையென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிகுபவியுன்லீலயறிந்திலேனே. (42)

அறியாமையிற்கட்டுனெலுற்றதென்றொண்மையத்தைப்
பிறியாதுவிடேனெனலெங்கைபிரானுணைமை
குறியீதிருவர்க்குமென்றலெனைக்கோபியேலே
செறிவாய்மலமேயிறையோடிகல்செய்ததன்றே. (43)

செய்விப்பன்வினைத்தொகைவெம்பவஞ்சேர்ப்பனுனை
யுய்விப்பனேலச்சிவகுணமையுமோர்வனென்றே
ரைவர்க்கெதிரெயனைநோக்கியறைந்ததையா
மைவெற்பனவாணவநீயதைமாற்றிடாயே. (44)

வைராக்கிய சதகம்.

ராசநா

யெனக்காணவமாயையில்வந் துவந்தே
நாவுளகேவலமாதியசுத்தமொன்று
யவணைந்நியிரண்டறுத்தெங்குமாகிக்
விகொன்பத்தெனனொவியுங்கொள்ளுவாயே. (45)

ளெனெனினுமெழுத்தைந் துமுட்கோதியாதுந்
னெனினுமுனைச்சார்தவஞ்சார்ந் திலாரை
னெனினுமெனைக்கைவிடேல்விடேல்கா
ந் துடையாயவிநாசிரயந் துளானே. (46)

தில்லாபுரியோயுனைநாடிநாநும்
துடலோடுறவென்றும்விடாதென்னுள்ளங்
துபோகமெலாமிவைகண்டுவிடும்
தென்றேறயந்தேன்மிகப்பாவினே. (47)

பெரியோர்புகழ்சிற்றம்பலத் துளோயை
சிறியேன்றுதிசெய்யுமிந்நன்கில்சொல்லு
திரையோருழைதாவியவுன்செலிக்கே
லவென்றுதுணிந் துவிளம்பினேனே. (48)

ந்கருஞ்சோதியென்கோவிடையோனென்கோவென்
க்கசிவப்பிரகாசனென்கோவென்னங்கைத்
றியசார்தெனென்கோநின் றனதுநாமம்
ற்றதிருக்கயிலாயசொல்வாயெனக்கே. (49)

தினியாண்டிடல்வேண்டுமெம்மீசனென்ற
சுசரணஞ்சுரணம்புலனெனெனென்றன்
தானைத்துமிற்றந்தோங்கறிவாகியாங்கே
ண்பவன்காட்சியுமற்றவபேதவாழ்வே. (50)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சாத்திரம் - 50, தோத்திரம் - 50.

ஆக பாடல் 100.

வைராக்கியசதகம் முற்றிற்று.

வைராக்கியசதக தோத்திரக் குறிப்புரை,

(3) என்றன் நெஞ்சினுள்ளே நின்றாயென்றாலும், எனக் கூட்டுக.

(4) அக்களங்கம் அறுவோர் - பேதையர் (மாதர்) காதலாகிய குற்றம் நீங்கிய துறவோர். நீ இனி உவந்து என்னுளம் கோயிலதாகக் கொண்டிடு, எனக் கூட்டுக.

(5) மருந்து அனேயை சந்தித்திடுவான் - மருந்துபோன்ற தேவரீரைத் தரிசிக்க.

(6) அன்று இப்பேதையேன்முன் அம்பிகையோடு ஒரு ஆன் ஏறு இவர்த்து எனப் பிரியும், இரா - இருக்கின்ற.

(11) கல்வில்லாய் - மேருவை வில்லாக உடையாய்.

(12) ஏலக்குழலார் அனூராகம் - வாசனை யூட்டிய கூந்தலையுடைய மாதரின் ஆசை. சாலக்குள் - வலைக்குள், அத்துச்சாரியை குறைந்து வந்தது, நீலக்கள் - திருநீலகண்ட.

(13) எண்ணு அருள் அன்று சுரந்துளைக்கு இன்று இலாது என் - அக்காலத்தில் திருவுள்ளங்கொண்டு கருணை மிக்குப்பாலித்த தேவரீருக்கு இக்காலத்தில் (கருணை) இல்லாதது யாது காரணம்.

(14) உயுமாறு சாற்றாய், என முடியும். அஞ்சி - சனன மாணத்திற்குப் பயந்து. (யான்) உருந்தாமல் இனி அன்பினைச் செய்யுமாறு என் புத்தி தன்னை ஒரு நீ தேற்றாய், என முடியும்.

(19) பொறியேல் - கடமையாயின்.

(20) கடாசும் - கிருபையுடைய கடைக்கண் நோக்கம்.

(21) இவண் ஏது செய்தால் எதுவாகும் - இவ்விடத்தில் எக்காரியம் செய்தால் எப்பயனுண்டாகும். உணரும்படி எற்கு வழங்கு, என முடியும்.

(22) தொல்லை - பழமை, பிறவாடுநெறி - பேரூர் கேட்கார்
நாமங்களினோர் நாமம் இது,

“தேனுமெய்த் தவங்க ளாற்றிச் சிருட்டிபெற் றேகு மாற்றூற்-
றேனுந் புரமென் றாகுந் திகழ்பிற வாடுநெ றிக்கண்-மானுடர் தமை
யு முய்க்கும் வாய்மையாற் றூந்த காணந்-தானது படைத்ததாகுந்
தகும்பிற வாடுநெ றிப்பேர்.” என்னும் பேரூர்ப் புராணத்தால்
அறியக்கிடக்கின்றது.

(23) தோன்றாத்துணை - மறைந்து இரட்சிப்பது.

(24) குருஆதியவாய்—குருலிங்க சங்கமம். பிறவாடுநெறி-
முத்திவழி, பேரூர்.

(25) அறவே தவிர்த்து - என்னோடு அல்பமேனும் ஒற்று
மையின்றிப் பிரிந்து.

(26) எண்ணும் + சிதம்பரத்து - அன்பர் கருதும் எவ்வகை
உருவத்தைத் தரித்துவரின்மும், எனதாசையானது தேவரீர் நடனம்
புரியும் அச்சிதம்பரத்தினின்றும் நிச்சயமாகவே நீங்காது.

(28) திருந்தா + மதித்தியானே - சுதந்தரமின்றிய மாயை
யையும் ஜீவர்களைபுங்கொண்டு சுதந்தரனாகிய தேவரீரே சிருட்டி-
யாதியைந்தொழில் செய்கின்றோன்றறிந்து சுகதுக்கங்கட்கு முன்
னிலையாம் சீவர்களைக் குறித்து யான் வருந்தா வண்ணம் அனுக்
கிரகஞ் செய்க.

(29) செய்தோயை எதிர்த்து - புரிந்த தேவரீரை முன்
னிட்டி.

(31) மண்முதல் எட்டு - நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசம்பு
நிலாப்பகலோன் புலனாயமைந்தன் ஆக எட்டு.

(32) திருவுள்ளஞ் செய்யாய், என முடியும்.

(3) திருக்காளத்தி நாத - திருக்காளத்தியில் சில காலம்
வசித்த தமதாசிரியரை இப்பெயரால் கூறியதென்ப.

(34) பேரையா - திருப்பேருரில் எழுந்தருளியிருப்பவனோ.
எம் கோதைக்கு - எனது தலைவிக்கு (தீயனக்கு). கோதைகொடு
என்று ஒதற்கு-மலர்மாலையைத்தந்தருளுவீரென்று கூறுவதற்கு.
கலை-கள்ளை. இது தலைவன்பால் மனதை ஆதராக விகப்ப அது
இடையே இடையுறைய்தியதைத் தலைவி கூறல்.

(35) ஒங்கு உருவோடு + கோவே கனிகுடர்த்து கண்டேன்,
எனமுடியும்.

(36) குட்சி கூறுதி, எனமுடியும் - கிளக்கிலாடியல் - கூறு
திருப்பையேல். எவ்வண்ணம் - எவ்வண்ணமும்.

(38) நெடுங்காலம் அவத்தில் வீழ்த்தேன் - அவினகரனை
வீண்தொழிலில் போக்கினேன். படித்தும் பாடித்தேன் - கற்றும்
பாழாய்ப்போனேன்.

(39) எண்ணயாரூர் - கருத்தரு எனக்கென்ன கத்தாரம் -
மீன் ஆயினன்பால் அலது-சீவர்களைக் காத்தல்பொருட்டி மச்சாவ
தாரமெடுத்த ஸ்ரீமத் நாராயணனிடத்தின்றி ஓங்கி. துதியாம்
அதிகாரம் - காத்தற் குறுழிற்றலைமை.

(40) பொன்கடுக்கை - பொன்னிரம் பொன்ற கொன்றை
மலர்.

(41) ஒன்றெய்தின் + ஒதுவேன் - ஒரு சாதனமாத்திரம்
கிட்டின் எவ்விதத்தாணும் (சம்சாரம்) கெடும் அச்சாதனத்தைக்
கூறுவேன். அன்று + ஓர்வரும் ஐய - அக்காலத்தில் அன்னப்பன்
வழிவ பிரம்மாவும் வராகவழிவ விஷ்ணுவும் அறிதற்கரிய இறைய.

(42) இவர்த்து வர உவந்தாய், எனமுடியும். நானும் வினங்
கிலை - பின்னொருநாளாகிலும்பேதவரீர் பெதாற்றிலை.

(43) ஆண்மை - சாமர்த்தியம். குறி - கருத்து. இகல்
செய்தது - பகைத்தது. செறியாய் - கொடுங்கிய.

(44) ஐவர்-ஞானேந்திரியங்கள். மைவெற்பு அன-கரிய பரு
வதம்போன்ற.

வைராக்கிய சதகம்

மரசன

(45) மாற்றாய் + ஏற்றாய் - என்னிடத்தில் ஆணவமாயா மலங்களால் மாறி மாறி வந்து தோற்றுவனவாகிய கேவல சகலங்களென்னும் (சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி) அவத்தைகளை நீக்கி சுத்தமென்னுந் துரியத்து செலுத்துவாய்.

(46) நள்ளாறு-அவிநாசி தலத்திருக்கும் நதிவடிவ தீர்த்தம், திருநள்ளாறு என்னும் தலமுமாம்.

(47) வீடும் பயவாது இது - இத்தகையான உள்ளம் முத்தியையும் சாதித்துண்டாக்காது.

(48) உழை - திருக்கரத்திருக்கும் மான். நன்கில் சொல்லும் மேவாதல, (பொருந்தாததல்ல) என முடியும்.

(49) தனக்கும் தனநிஷ்ட லிங்கத்திற்கும் அபேதம் பற்றியும், தனது பெயரே இஷ்ட லிங்கத்தின் பெயராதலானும், “என் அங்கைத்தளம் பற்றிய சூந்தன்” என்றார்.

(50) அபேத வாழ்வு - திரிபுடியற்ற நிருவிகற்ப வடிவ சமாஜியானந்தம். வாழ்வு ஈந்தாண்டிடல் வேண்டும், எனக் கூட்டுக.

வைராக்கியசதகத் தோத்திரக் குறிப்புரை முற்றிற்று

கணபதி துணை.

வைவராக் கிய தீபம்

மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

கணபதி வணக்கம்.

¹ ஆரண முகம்புகழ் - வாரணத் துதிசெயக்
காரண சுகபரி - பூரணம் வருமே. ௧

(1)

சுப்பிரமணியர் வணக்கம்.

போரு நிறைவன் - நீருந் தானே
யேருந் தாரினை - 2 நேருந் தெஞ்சே.

(2)

நூலாசிரியர் வணக்கம்

ஆய்ந்த விற்பம் - வாய்ந்து நிறையச்
சாந்தை யன்பதம் - யாந்தொழு வோமே.

(3)

³ குரு வணக்கம்.

தாயினு மிரங்கியென் றனை வந் தாண்டரு
யேவன் சரணமே சுமக்க வென்றலை
வாய்துதி செயக்கர மலர்க யீய்த்தொழ
நேயமோ டருதின லினக தெஞ்சமே.

(4)

1. ஆரணமுகம் சாந்தோக்கியாதி யுபநிடதங்கள். வாரணம்-வாரண
முகக்கணபதியை. 2. நேருந் - ஒழுங்குடைமை. 3. இக்கருங்கு அதிகாரம்
உரையாசிரியரால் உரைக்கப்பட்டன.

நூலாசிரியர் பெயர்.

உருட்குறங்கூசன் மனமொடுங் கிடவென் னுணர்வுநேத் திரக் கியா னென்தா, மிருட்கெடுத் தெலாமாம் பொருட்டிகழ்த் திடுமோ ரெழில்வயி ராகதீ பத்தை, மருட்கொடும் பாசக் குழிக்கண்பாம் வீழா வகையரு ளினன்மறை முடிவின், நெருட்கமை வீர சைவ னெஞ் சாந்த லிங்கதே சிகன்றெருட் சுடரே.

எ - து. தேருருளும் காற்றூடியும் ஊசலும்போல் உழல் கின்ற மனது ஒடுங்கும்படி எனது உணர்வாகிய கண்ணுக்கு யா னென்னும் அகங்காரமும், எனதென்னு மமகாரமும் ஆகிய மயக்க விருளைக் கெடுத்துச் சகலபர மூன்றற்தானும் விளங்கா நின்ற பரமசிவமாகிய பொருளை விளக்காநின்ற ஒப்பற்ற வைராக்கிய தீபத்தை, யாங்கள் மருட்சியினாலே கொடிய பாசமாகிய குழியி னுள்ளே வீழாமல் உய்யும்படிக்குத் தந்தருளினன், வேதமுடிவா கிய தத்துவஞானத்துக்கு அமைந்த வீரசைவ மாகேசுவரனாகிய எம்முடைய சாந்தலிங்கதேசிகனென்னு ஞானசூரியன். எ - று.

வயிராக தீபமென்று நூற்பெயர்க்கியை உணர்வை நேத்திர மாகவும் 1. அகங்கார மமகார மயக்கத்தை இருளாகவும், பாசத் தைக் குழியாகவும், பரமசிவத்தைப் பொருளாகவும், நூலாசிரியரை ஞானசூரியனாகவுஞ் சொல்லலாயிற்று. சூரியன் 2 தனதொளி யைத் தீபத்தி னிடத்திலே வைத்து விளக்கஞ் செய்கின்றனென் பது நூல்வழக்க மாதலால், இந்த ஞானசூரியன் வைராக தீபத் தைத் தந்தானென்பதற்குப் பொருத்தமுடைமை யறிக. நேத்திரத்துக்கென்றபாலது நேத்திரக்கென விகாரமாயிற்று.

1. அகங்காரமமகாரம் - யானென்பது எனதென்பது. 2. ஊஸ் த மனமாகும்போது.

கடவுள் வணக்கம்.

திருவள்ளர் கமலத் தயன்செயிப் புவிமுன் நிகழ்த்து முல
கெலார் தன்பான், மருவுகிற் சத்தி யெனங்கிர ணத்தால் வந்தெழு
கானன் ராக, விருமைபா மகிமாய்த் தழிஞரங் கார்த்தத் திடை
யருட் சுட * ருமிழ் திலங்கு, மொருசுவா தித்தன் தினைம
திருன்பா யொழியா டொறுமிறைஞ் சிலகாம். (1)

எ - து. அழகு வளரா நின்ற தாமரைமலரின்வண் எழுந்த
ருளியிருக்கின்ற பிரமனாலே சிருட்டிக்கப்பட்ட இந்தப் பிரதிவி
தத்துவமுதலாக நாதத்தவயிமக விளங்காரின் பிரபஞ்சமெல்
லாம், தன்கட்பொருத்திய சிற்சத்தியாகிய கிரணத்தினாலே வந்து
தோன்றின கானற்சலமாக, அறிஞர்களது துவித பத்தியாகிய
சந்திரனொளியை மறைத்து, அவர்களாகிய 1 கார்த்தக் கர்க்கரிடத்
துக் கிருபையாகிய அக்கினியைத் தீதான்றச்செய்து, விளங்கா
நின்ற ஒப்பற்ற சிவசூரியனை மூது அஞ்ஞானமாகிய விருன்போய்
நீங்குமபடி எக்காலமும் வணங்குவாம். எ - து.

சூரியனை விட்டு நீங்காத கிரணமும், அந்திரணத்தை விட்டு
நீங்காது பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற கானற்சலமும் அச்சூரிய
னது மிகுந்த பிரகாசத்தினாலே சந்திரப் பிரகாசமொன்றும்,
கார்த்தகல்வினிடத்து அக்கினி தோன்றாததும், அப்பனது சன்னி
தியி வியல்பாயுண்டாவதுபோல், சிவனை விட்டு நீங்காத அபின்ன
சத்தியும் அச்சத்தியைவிட்டு நீங்காது பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற
பின்னாசத்தியும், அச்சிவனது ஞானத்தினாலே அறிஞரது துவித
புத்தி மறைததும் அவரிடத்து அருள்வீதானாததும் இவனது
சன்னிதியி வியல்பாயுண்டாமென்பதும், சிவனு நீகடானும் பின்ன
சத்தியி விருத்தவினாலும் அப்பின்னாசத்தி பொய்யாய்த் தோன்ற
தவினாலும் அபின்னாசத்தி சிவனது பிரகாசமாதவீததும் இத்தி
னாகிய சத்திரனைவிட அச்சத்திகள் மிக வல்லமைமாலும் பொரு
ளொன்றென்பதும், கண்டுகொள்க, சூரியனைக் கண்டபிறர்க்குப்
பூதவிருள் நீங்குதல்போற் சிவனை யெக்காலமும் வணங்குபவர்
க்கு அஞ்ஞானம் நீங்குமாதவின் மூதிருன்பாயொழிய னாடொறு
மிறைஞ்சிவாமென்றார். (க)

துன்னியா ணவப்பாம் பெமதரி வெண்பொர் சுடர்கெழு
பூரண மதியை, முன்னமே தீண்டித் தெளிவெளிப் படலான்
மோசன காலமெய் தியதார், தன்னிடத் தீசன் முதற்புவி முடி

* உமிழ்து-பிறவினைப்பொருட் ல் வந்தது. 1. சூரியனாக் கதர்கள்.

வெண்டருநுரை யாதிவந் தொடுங்கப், பின்னைய பிணையார் திரை
கன்வீ சிடுமோர் பிரமவே லையிலினிப் படிவாம். (2)

எ - து. ஆணவமாகிய பாம்பு செறிந்து எழுது அறிவாகிய
ஒப்பற்ற ஞானப்பிரகாசம் பொருந்திய பரிபூரணசந்திரனை
அநாதியே மறைத்தது. இப்போது ஞானப்பிரகாசம் விளங்கு
தலின் விடுதலைக்காலம் வந்து பொருந்திய தாகையால் தனதி
டத்து நாதத்தையுமுதலும் பிருதிவித்தத்துவ மீறுமாக வெண்
ணப்பட்ட நுரைதிவிலகுமிழிகள் தோன்றி ஒடுங்கும்படி பின்
னாசத்தி அபின்னாசத்திகளாகிய விரண்டலைகளை வீசாரின்ற
ஒப்பற்ற பிரமசாகரத்திலே இனி மூழ்குவாம். எ - து.

உயிரினது இச்சாஞானக்கிரியையாகிய சந்திரனை அநாதி
யிலே மறைத்த ஆணவமாகிய பாம்பு, இப்போது விடுதலையாக
ஞானப்பிரகாசம் விளங்குதலின் இனிப்பிரமத்தை அடைய
லாமென்பது துணிந்து பிரமவேலையிலிப்படிவா மென்றார்.
பின்னாசத்தியால் அநேகமாகக் காண்குதல், அபின்னாசத்தி
யால் ஏகமாகக் காண்குதல். இங்ஙனம் ஏகமாகக் காண்குதலும்
ஓரசையாகலின் இச்சத்தியையும் அலையாகக் கூறினாரென்க.
நுரை திவில குமிழிகளென்றது தத்துவங்களையும், நானாவாகிய
தேகங்களையும், அண்டங்களையும் எனக்கொள்க. (உ)

அருளிறை வணக்கம்.

எப்பொருள் நுருமா யொப்புயர் வின்றி யிருந்ததன் னுரு
விறை குறையா, தப்படி யிருக்க வாலியா நீரி னருளிறை யாயெ
மக் கேகம, வைப்பென வன்னை யெனப்பிதா வெனக்கண் மணி
யெனத் தவப்பய னெனவுட், செப்புயி ரெனவர் தாண்டகா ளத்தி
தேசிகன் நிருவடி பணியாம். (1)

எ - து. எவ்வேறு வகைப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் தானு
ய்ச் சமாநாதிகமின்றியிருந்த தனது சொருபத்திலே சிறிது
மாதிரியாயினும் குறைவுபடாமல் இருந்தபடியே யிருக்க, நீர்
ஆலாங்கட்டியாய்த் தடித்ததுபோற் பூரணமாகிய தான் தடித்துக்
கிருபா மூர்த்தியாகி எம்போல்வார்க்கு இன்பம் பொருந்திய

1 நிஷேபம்போலவும், தாய்போலவும், தந்தைபோலவும், கண்ணின் மணிபோலவும், தபோபலம்போலவும், உடலுக்குள் உயிர்போலவும், வந்து ஆட்கொண்டருளிய காளத்திதேவனென்னை நாமத்தை யுடைய ஆசாரியனது அழகிய பாதங்களை வணங்குவாம். எ - று.

நிஷேபத்தை நினைக்குந்தோறும் மனப்பிரிப்பு வருதல்போல் ஆசாரியனை நினைக்குந்தோறும் மனப்பிரிப்பு வருதலின் வையப்பென் றும், தாய் அமுதாட்டி உடம்பை வளர்த்தல்போல் உபதேசமொழி களை அனுக்கிரகித்து அறிவை வளர்த்தலின் அன்னையென்றும், தந்தை தவிர்காரியத்திற் செல்லுதலைத் தடுத்துச் செய்காரியத்திற் செலுத்துதல்போல்² அசாஸ்திரப் பிரபஞ்சத்தின்வழி செல்லாது தடுத்துச்³ சாஸ்திரப் பிரபஞ்சத்தின்வழி செலுத்துதலிற் பிரதாவெ ன்றும், கண்மணியானது என்று இதுதித்து இது என்று அறிவித்தல் போற் பந்தந் துன்பமென்றும், மோக்ஷம் இன்பமென்றும் அறிவித் தலிற் கண்மணியென்றும், தவப்பயன் எங்கேயிருந்தாலும், அங்கே வந்து உதவி யின்பத்தைக் கொடுத்தல்போல் எங்கேயிருந்தாலும் தமது பூரண சொரூபத்தை விளக்கி யின்பத்தைக் கொடுத்தலின் தவப்பயனென்றும், உடலுக்குளயிர் அந்தவுடலை அபிரமணித்து அதன்கண்வருந் துன்பத்தைத் துடைத்தல்போல் உயிருக்குயிரா யிருந்து அவ்வுயிருக்குத் துன்பந் தருகிற மும்மலங்களைத் துடைத் தலின் உடலுட் செப்புயிரென்றும், கூறினாரெனக்கொள்க. (க.)

அருந்திய காலத் தற்பமாப் பிற்பே ரொடக முடலினின் றுடலை, வருந்தல்செய் பினியெல் லாமகந் றுதலின் வஞ்சனெ னெஞ்சின்மாற் றரிதா, யிருந்தவெப் பற்றும் பிறைநகன் கரின் விட் டேகவன் றேகடைக் கணித்தல், புரிந்தங் குரவ னருளிநுத் தமையெப் பொழுதுமுண் ணினின்றுவாழ்த் திடுவாம். (ஈ)

எ - து. ஒரு வியாதிகுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெரிய மருத்தை உட்கொண்டகாலத்தில் அம்மருந்து முன்னர் வியாதியைச் சிறி தாக நீக்கிப் பின்னர்த் தனதுசாரம் உடலிலே கீன்றுறி அந்த வுடலை வருத்துதல் செய்கிற வியாதிகளையெல்லாம் ஒருங்கே நீக்கு தல்போல், வஞ்சகனாகிய வெனது மனத்தின்கண் நீங்குதற்கு அரிதாயிருந்துள்ள எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களும் பின்பு சிலகால

வருத்தல் தொடர்போக்கி மெய்த்து. 1. நிஷேபம் - புத்தையல். ஸ்திரப் பிரபஞ்சம் - துன்மாரக்கம். 3. சாஸ்திரப் பிரபஞ்சம் - க்கம்.

களிலேவிட்டு நீங்கத் திருவடியை அடைந்தவன்றே கிருபானோக் கஞ் செய்த நமது ஆசாரியனது கிருபையிருந்த தன்மையை எக் காலத்தும் மனத்தினாலே நினைத்து வாக்கினாலே தோத்திரம் பண்ணுவாம். எ -று.

வைத்தியன் கொடுத்த மருந்தை ஒருவன் உட்கொண்ட காலத்தில் அம்மருந்து முன்பு சிறிது வியாதியைப்போக்கி அவன் சொன்ன பத்தியபாகப்படியே நிற்க அஃது உடலிலேநின்று ஊறிப் பின்பு மற்றை வியாதிகளை யெல்லாம் ஒருங்கே நீக்குதல்போல், ஆசாரியர் கிருபானோக்கம் வைத்த காலத்தில் அக்கிருபா நோக்கம் முன்பு சிலபற்றுக்களைநீக்கி அவர் அருளிச்செய்த நன்மார்க்கத்தின் படியே நிற்க அக்கிருபை மனத்தின்கண் மாறாது நின்று மற்றைப் பற்றுக்களையும் போக்கிநென்பது கண்டுகொள்க. (ச)

வேதாகமச் சிறப்பு

அரையன்வா யுரைகள் வரைதரு முடங்க லதுவரக் காணின் மற்றவனா, டரையின்வாழ் பவருண் ணடுங்கியோர் ததன்வாய்ச் சாற்றிய முறைசெய்வா ரென்றும், கரையில்பே ரின்பர் தரவெமக் கிறைசொல் கட்டுரை யென்னின்பே றென்னை, யுரையுள் வேதா கமமவ னெனக்கண் டிரைத்தவா புரிகுவ தல்லால். (5)

எ - து. இராசாவினது வாய்மொழிகள் எழுதப்பட்ட திரு முகமானது வரக்கண்டபோது அந்த இராசாவினால் ஆளப்பட்ட பூமியின்கண் வாழாரின்றோர் மனங்கேற்றி அந்தத் திருமுகவாச கத்தை யெல்லாம் விசாரித்து அதன்கண் சொன்ன பிரகாரமே செய்து முடிப்பாரானால், மட்டில்லாத பேரானந்தத்தைத் தருதற் பொருட்டு எமக்கு இறைவனாற் கூறப்பட்ட உறுதிமொழிகளானால் வேறேயும் வார்த்தைகள் என்னையுள்ளன; வேதாகமங்களை அவ் வினைவனெனவே கண்டு அவற்றின் கண்ணே சொல்லப்பட்ட முறையே செய்து முடிப்பதல்லாமல். எ -று.

இராசாவினது திருமுகத்திற் சொன்னபடியே செய்தோர் க்கு இன்பமும் அதற்கு மாறுபாடாகச்செய்தோர்க்குத் துன்பமும் இம்மைக்கண் வருதல்போல், இறைவனது வேதாகமங்களிலே சொன்னபடியே செய்தோர்க்கு வீட்டின்பமும் அதற்கு மாறுபா டாகச் செய்தோர்க்குப் பிறவித்துன்பமும் மறுமைக்கண் வருமென் பது கண்டுகொள்க. இராசாவைக் காணாதவிடத்தும் அவன் வாய் மொழி வரைந்த திருமுகத்தை அவனெனக் காண்குதல்போல், இறைவனைக் காணாதவிடத்தும் அவன் வாய்மொழிகளாகிய வேதா

கமங்களை அவ்விறைவனெக் காணல் வேண்டுகென்று வேதாசும
மவனெனக் கண்டென்றார். (௫)

மு த னு ல் .

கற்பழ மாகப் புரிதலிற் பெரிதென் கருத்தினெத் திருத்தி
வந் தாண்ட, சிற்பா நருளாற் சொற்பொரு ளரியா டேதனும்
வே தாகம வழியின், நிற்பவ மாகித் துயரைமுற் றவத்தா ளுணர்ந்
தவர் துறவெனும் வானா, லிற்பொருந் துதலை முதலவா வறுத்
தோ ரின்பவீ டிறல்சொலற் கியைத்தென். (௬)

எ - து. கல்லக் கனியாகச் செய்ததாற்பால் மிகவும் எனது
மனத்தினிசச் செப்பஞ்செய்து வலியவந்து ஐட்கொண்டருளிய
ஞானசாரியனது கிருபையினாலே சொல்லியல்பு பொருளியல்பு
களை அறியாத யானும், வேதாசுமங்கலிற் கூறப்பட்ட மார்க்கத்
திற்படியே இந்நூலின்கண் உற்பத்தி திதி லயங்கனினால் வருந்
துன்பங்களை முற்பிறவிகளிலே செய்யப்பட்ட பிட்காமிய தவத்தி
னாலே இப்பிறவியிலே அறிந்தோர்கள் துறவாகிய வானினாலே
இவ்வாழ்க்கையைப் பொருத்தால் முதலிய அவாக்கோசச் செதித்து
ஒப்பற்ற ஆனந்த மோகத்தை அடைதலைச் சொல்லுதற்குச்
சம்மதித்தேன். எ - று.

சொற்பொருளிலக்கணத் தெரியாதிருந்தாலும் கருவினது
கிருபையினாலே எல்லாம் விளங்குமாகலிற் சிற்பாநருளலென்றும்,
இந்நூலக் கற்பித்துச் சொல்லாமல் வேதாசுமத்திற் சொன்ன
மார்க்கத்திற்படியே சொல்லுகையினால் வேதாசுமவழியென்றும்,
முற்சனனங்களிலே தவம் புரிந்தவர்க்கல்லது பிறவி துன்பமென்று
தோன்றாது ஆகையால் உற்பவமாகித் துயரை முற்றவத்தா ளுணர்ந்
தவரென்றும், முன் பெரியோர்கள் வீட்டைத் த மார்க்கத்தின்
படியே இனிமேல் அடைவாரும் செல்லவெண்டிதலின் அவரது
நடையை இவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டி முற்றவத்தா ளுணர்ந்
தவரின்பவீடுறல் சொலற்கியைத்தெ னென்றும் கூறினார். (௭)

அலாயபடக்கம்.

துணையில்பே ராசைக் கடலுனார் கரையார் துறவுவர் துறவு
வந் ததற்கோர், புணையெனப் பெரியோர் வகுத்தநூல் கனின்முற்
போதமி லேனும் துரைத்த, லுணையமெய் வருந்த வயனெடு
மாலன் றுயர்ந்துதாழ்ந் தோடியுங் காண, விணையிலி சடித்தல்
செயுமருங் கலகை யினமசைந் திடுதலி னன்றே. (7)

* ஐ—சாரியை.

எ - து. உவமை சொல்லக்கூடாத பெரிய ஆசையாகிய கடலின்கண் ஆழ்ந்துளோர்க்கு அதற்குக் கரையாகிய துறவு வந்து பொருந்தும்படி விருப்பமுற்று அக்கடலை நீந்துதற்கு ஒரு தெப்பமாகப் பெரியோர்கள் வகுத்துச் சொல்லிய தூல்களின் முன்னர், அழிவிலாத யானும் இந்நூலைச் சொல்லுதல், உள்ளம் நைய உடலம் வருந்த நான்முதலும், திருமாலும், அக்காலத்தில் அன்னரூபமாய் ஆகாசத்திலே பறந்து உயர்ந்தோடியும், பன்றிரூபமாய்ப் பூமியைக் கிண்டு தாழ்த்தோடியும், காணாத ஒப்பற்ற சிவன் நடனம் பண்ணுதல்செய்ய அவனது பக்கங்களில் நின்று பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல்போலும். எ - று

ஆசையாகிய கடற்குக் கரை துறவென்பதும், அக்கடலை நீந்தி இக்கரையில் ஏறுதற்குத் தெப்பம் பெரியோர் வாக்கியமென்பதுங் காண்க. பேய்க்கணங்கள் கூத்தாடுதல் சிவன் அனுஞ்ஞை கொண் டாகையாலும் அவனுக்குத் திருவுளப் பாங்காகையாலும் மாறுபாடாகாமையினால், இந்நூல் சொல்லியது பெரியோர் அனுஞ்ஞை கொண்டாகையாலும், அவர்க்குத் திருவுளப் பாங்காகையாலும் இது மாறுபாடாகாதெனக் கொள்க. அன்று ஏ இரண்டும் அசைநிலைகள். (எ)

நூற்பெயர்.

கயல்விழி மனைவி யனைமுத லியவாங் கட்டது தனையென தெனவு, மியல்பதா மசுத்க மாநியா ருடற்கட் டிதனையா நென வும்வைத் தெனுமீமார், மயலதா மிருளைத் துறவெனு மொளியான் மாற்றிடுங்கு சுகத்தினை விளக்கஞ், செயலினிர் தூற்குப் பெயர்வயி ராக தீபமென் றுரைத்திடப் படுமால். (8)

எ - து. பெண்டிர் தாய் முதலிய போகபத்தத்தினை என்ன தெனவும், அசுத்த துக்காநித்தியங்களே சகசமாயுள்ள தேகபத்தத்தினை யானெனவும், மனத்தின்கண் வைத்துக் கருதும் ஒப்பற்ற மயக்கமாகிய விருளைத் துறவாகிய ஒளியினாலே நீக்கி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ் செய்தலினால் இந்தச் சாத்திரத்துக்குப் பெயர் வைராக்கிய தீபமென்று சொல்லப்படும். எ - று.

போகதேகங்களாகிய இருவகைப் பற்றையும் என்னது யான் என்று கருதவைக்கும் மயக்கமாகிய விருளைத் துறவாகிய ஒளியினாலே மாற்றி மனமாகிய வீட்டினை விளக்கஞ் செய்தலின், இந்நூற்குக் காரணப்பெயராக வைராக்கிய தீபமென்று சொல்லப்பட்ட தெனக்கொள்க. (அ)

பாயிரம் முற்றிற்று.

நூல்.

தோன்றிநின் றழியப் படுங்கொடும் பிறப்பிற் றுன்
பமேயன்றியெட்ட ணையு, மூன்றிநெஞ் சகத்தோர்ந் திடிற்
பிறி திலைய லுண்டுபோற் றிரித்தூயிர்க் கெல்லாக், தான்
றிகழத் திடுமோர் வகற்றிரு ளிருளுந் தனிந் துமற் றது
முள படியே, யான்றகீ டெழுந் பவந்தவம் புரிந்தோ ரகத்
தினுட் டெரிதரு மன்றே.

(9)

எ - து. உற்பத்தி நிலையங்களை உடைய கொடிய பிறப்
பின்கண்ணே துன்பமே யல்லாமல், எள்ளி னள்ளியிலும் மனத்
தின்கண் அறிவை ஊன்றி விசாரணை பண்ணுமிடத்துச்
சுகமே இல்லை. அங்ஙனம் சுகமில்லாதிருந்தும் உண்டுபோல்
மாறுபடுத்தி உயிர்களுக்கெல்லாம் விளக்கும் விசாரணையை
மாற்றுகின்ற அஞ்ஞான விருள். அந்தவிருளும் நீங்கி அப்
பிரப்புத் துன்பமென்பதும் உள்ளமுரையே மாட்சிமைப்பட்ட
மோகசுத்தை அடைதற்கு முற்சனனங்களிலே தயம் பண்ணின்
பெரியோர்களது மனத்தின்கண்ணே தோன்றும். எ - து.

அஞ்ஞானவிருள் நீங்கினோர்க்குப் பிறப்புத் துன்பமாகத்
தோன்றுதலின் அவ்விருளுடையோர்க்கு அத்துன்பத்தை இன்
பமாக மாறுபடுத்தி விளக்குகின்றதெனக் கொள்க.

(௯)

உடலினுற் பவத்தோ ரைம்பெருந் துயர்மாய்ந் துறு
கணத் துயரினெண் மடங்கா. விடையுள் திதிக்கட் டியாமுப்
பறிவோங் கிளமையிற் பிணியுறு விடத்தும், விடலரும் பசி
நோய் காமநோய் தணிப்பான் மிகுபொரு டேடுத றுயர்ந்,
டடையினு மதனைக் காக்குத றுயர்வெந் தாயினு மிகுநரற்
றுயரே.

(10)

எ - து. இந்த உடலானது மாதாவினது கருப்பத்தின்
கண் உப்பவியாவின்ற காலத்தில் ஐந்து பெரிய துன்பங்கள். அது
லயமாகின்ற காலத்தில் அவ்வுற்பத்தித் துன்பத்துக்கு எட்டுப்
பங்கதிகம். அவ்வுற்பத்தி காலத்தும் லயகாலத்தும் துன்பமா
னால் அவற்றிற்கு இடையாயுள்ள திதி காலத்திலேதான் இன்ப
லையோவெனின், அக்காலத்தும் நராதிரை மூப்புகளினுற்
பும். அம்மூப்பினிய பாலப்பருவத்தின்கண் இன்பமில்லை
யியாமையினுந் துன்பம். அந்
இன்பமில்லையோவெனின்

அப்பருவத்தின் கண்ணும் வாதபித்த சிலேஷ்மங்களின் நாளு வியாதிகளினால் றுன்பம். அவ்வியாதியின்றிய விடத்துத்தான் இன்பமில்லையோவெனின், விட்டு நீங்காது மாறிமாறி வருகின்ற பசுவியாதி காமவியாதிகளினால் றுன்பம். அவ்வியாதிகள் வருந் தோறும் அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்தினைப்புகித்துத் தணி த்துக்கொண்டாற்றான் இன்பமில்லையோவெனின், அம்மருந்தி னால் அவ்வியாதியைத் தணித்தற்பொருட்டு அதற்கு ஏதுவாகிய மிகுந்த நிரவியந்தேடுதலினால் றுன்பம். அத்திரவியம் வந்து பொருந்திய காலத்துத்தான் இன்பமில்லையோவெனின்; அதனை இராச சோராக் கினிகளினால் சேதம் வாராதபடி பாதகாத் தலினால் றுன்பம். அதனைப் பாதகாக்க வல்லமையுடைய இராசாவுக்குத் தான் இன்பமில்லையோவெனின், அவனுக்கு மேலாகிய மகாராசா வினால் றுன்பமாம். எ . று.

உற்பவத்தில் ளும்பெருந்தயரென்றது - கருப்பாசயப்பை உறுத்தலினாலும், அதிர்சலம் பூரித்தலினாலும், உதராக்கினி சுடு தலினாலும், பிரகுவாயு முரித்துத் தன்னுதலினாலும், யோனித் துவார நெருக்கத்தினாலும், மலையிருத்திக் கொண்டது போல வும், கடலினகண் வீழ்த்தி மிதித்தல் போலவும், இருப்புக்கடத்தி ளடைத்து நெருப்பார் சுடுதல்போலவும், மலமேல் நின்றானைத் தலைகீழாகத் தன்னுதல் போலவும், ஆலயிலிட்ட கரும்பு நெருக் குண்டல் போலவும், வருந்துன்பங்களை, லயகாலத்தின்கண் வருந்துன்பங்களைக் கடவுளே அறிய வல்லவனாகையால் உவமை கூறப்படாமையின், அத்துன்பத்தில் என்மடங்கென்று ஓரளவை கூறினார். அவற்றிற்கிடையாயுள்ள திகிலுதல்தின்கண் வரும் பாலகுமார விருத்தமாகிய மூயகையிடத்தும் அறியாமையினாலும், வியாதிகளினாலும், பசினோய் காமனோய்களினாலும், அந்நோய் தணித்தற்கு ஏதுவாகத் திரவியந்தேடுதலினாலும், அதனைப் பாத காத் தலினாலும், நரைநரை மூப்புக்களினாலும், துன்பங்கள் உளவா கையால், உற்பத்தி நிதி, லயமென்று கூறிய காலத்திரயங்களிலும் துன்பமேயன்றி இன்பமில்லையென்பது கண்டு கொள்க. கருப்பா சயமுதல் யோனித்துவார மீறுகியவாற்றும் பஞ்சபூத காரியமாத லின் அவ்வைத்தினாலும் வருந்துன்பங்களுள்ளுமாம். அறிவேங் கினாமையெனவே அறிவின்றிய பாலப்பருவம் வருவிக்கப்பட்டது. பசுவியாதி காமவியாதிகள் மற்றைவியாதிகள் போல் மருந்துண் டால் ஒருங்கே நீங்காது குண்ம வியாதிக்கு உவரமண்ணீர் குடித் தால் அப்போது அடங்கிவின்று மீண்டுந் தோன்றுதல்போல், அருந்தல் பொருந்தலாகிய மருந்தினைப்புகித்தால் அப்போது

அடங்கிநின்ற மீண்டும் தோன்றுதலால் விடலருமென்றும், பனியும் காமமும் உதாவெரிவும் சூயத்தினவும் ஆகலின், கோயென்றும் கூறினார்.

உற்பவத் தைம்பெருந் துயரென்றதற்குதாரணம்: சிவதருமோத்தரம் (1) “என்றென் நெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட்டழியு மெழில்வரைக்கீ—மொன்று மொருவன் நனைப்போலக் கருப்பா சயப்பை யுறுத்துதலான்—1 மன்ற வுத்தி மறிந்தாழ்வான் வருத்த மென்ன வருந்தியிடு—நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளன் கொள்ள நிறையழிந்தே. எ-ம். (2) அங்கி யதனிற் றங்கியிடு மயோமயத்த் கும்பத்திற்—றங்கு மொருவன் நபனம்போற் றபன மெய்தத் தாயுதரத்—தங்கி சுடவே யழலினைய சூசியதலை லாகத்தைப்—பங்கித் திடவே படுமிடரி னிருநாற் குணிதம் பட்டமுங்கும். எ-ம். (3) கருப்பா சயமே கட்டமதா மதனி னதிகங் கடுங்காறு—முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னையுணர்வு மநிலையே—மரிக்க வாலைச் கரும்பெனவே யோனி வழியின் வலிதொலைய—நெருக்கப் பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிற் 2 னிலையுடனே,” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. மாய்ந்துறுகணத்தாயரினென்மடங் கென்றதற்கு. உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. (4) “பரண மாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த—விரண மானவை கொண்டிட விவரைவிட் டியம்பிடா திவனேகு—மரண வேதனை யாவரா லறியலா மயங்கியைம் புலனந்தக்—கரணம் யாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்.” எ-ம் சிவதருமோத்தரம். (5) “தனத்தினை மனைதனைத் தானி யந்தனை—நினைத்தினி பெவாணு பவிப்பர் நீங்குநா—ளெனக்கிவை யன்னிய மாகு மேயென—மனத்துயர் மலியவே மாயு மாவியே” எ-ம். மெய்ஞ்ஞான விளக்கம், (6) “வந்திடு மரணத்துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ—வந்திமே லையும் பித்து முணர்வொடு பொறிக லங்கி—நந்திடா விருளே மூடி நாவலர்ந்தலமர் தென்னே—யிந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்ம டங்கே.” எ-ம், திருக்கடைக்காப்பு, (7) “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறியங்கி யறிவழிந்தி டைம்மே லுந்தி—யலமந்த போதாக வஞ்சேசெவன் றருள்செய்வா னமருந் கோயில்—வலம் வந்து மடவார்க் 3 ணடமாட முழுவதிர மழையென் றஞ்சிச்—சில

1. மன்ற - அசைநிலை. 2. ஊன்றிலையுடன் . உடலோடு.

3. நடமாடலின் சதங்கை யொலியால் மறைபெய்தல் போலவும், முழுவதிரலின் பேரொலியால் இடி யிடத்தல் போலவுயிருத்தலின் மறைபெய்தற்சமுற்றன, மரமேறி முகில்பார்த்தல் சோலைவளப்பங்குறியுடையது.

வந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந் திருவை யாதே.” எ - ம்.
 டெயர மென்றதற் குதாரணம்: மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்.
 லமிலா மூப்புத் துன்ப நடைதளர்¹ துரைத் துத்துச்—
 3 த மிகவுந் தோன்றித் தண்டுகண்³ ணுகிச் சித்தக்—கல
 றிந்து கண்டார் காறித்தங் குமிழும் வண்ண—மலைவெலாஞ்
 மூப்பின் வருந்துய ரத்தோ பாராய், எ - ம், (9) “பிணியி
 லியுங் கேடாம் பிணியினு லழகும் போகுந்—துணிவெலாம்
 ரற் குன்றுத் தொலையில்வே தனையைச் செய்யுந்-தணிவிலா
 ர நின்ற சாலவு மொறுக்கும் பொல்லாப்—பிணியதே
 ந்த் துன்பம் பேசிடிற்பிறிது முண்டோ.” எ - ம். மற்றும்
 ரவற்றூற் காண்க. (ய)

ஐளமையிற் பிணியற் றொருகுடை நிழற்கீழ் நிருநில
 யதும் புரக்கும், வளமைபெற் றுடைய மகற்குமெப்
 புது வருங்கொல் கூற் றெனும்பயத் தானு, முளமிகப்
 பின் றறையுமேற் புவிமீ துடையரோ மற்றைய ரின்
 கனிமிகுத் திருப்பர் தெளிவிலா மையின்மேற் காரி
 ருதுரு நரரோ. (11)

ர - து, அறிவு உதயமாகிய குமாரப் பருவத்தின்கண் வியாதி
 த் திடகாத்திராலுத் தனது ஒரு வெண்கொற்றக் குடை
 ண்ணே பெருமை பொருந்திய இராச்சியபாரத்தை யெல்
 காக்கின்ற செல்வத்தினை அடைந்ததனால் மனவொன்றத்
 உடைய மகாராசாவுக்குத்தான் இன்பமில்லையோவெனின்,
 வக்கும் எந்தக் கணப்போதிலே யமன்வந்து தேகநாசம் பண்
 றெவென்னும் பயத்தினாலும், சனங்கள் செய்த பாவம் இரா
 வ வந்துசாரும் அப்பாவமிகுதியால் மறுமைக்கண் நிரயத்
 தம் வருமென்று மேல்வருங் காரிய விசாரணையினால் வரும்
 தினாலும், மிகவும் உள்ளத் திடுக்குத் திடுக்கென்று மாறாது
 ய பறையறையுமானால் அவனெழிந்த மற்றையர் பூமியின்கண்
 யமுனரோ இவர். அற்ப செல்வத்தினை யுடையோரும் மனக்
 பு மிகுந்திருப்பார்களின், மகா செல்வத்தினையுடைய அந்த
 வுக்கு அப்பயங்களும் அவற்றால் வருந்துன்பங்களும் இல்ல
 போகக்கூளை அனுபவித்துக்கொண்டு மனக்களிப்பு மிகுத்திருப்
 றன்று நீ சொல்வாயானால், விவேகம் இன்மையால் மேல்
 வ காரியவிசாரணை பண்ணாத மானுடர்க்கு மனக்களிப்பல்லது

உரைத்துத் து - குளரி. 2. சலம் - கோபம். 3. கண்ணகி - கண்
 யாமையின் தண்டங் கொண்டு தடவி.

விவேகமும் விசாரணையு முடையோர்க்குத் துன்பமேயன்றி இன்பம் இன்றென்று அறிவாயாக. எ - று.

கூற்றெனும் பயத்தானுமென்ற வும்மையால் விசாரணையினால் வரும் பயம் வருவிக்கப்பட்டது. உள்னம் பகையானதால் மிகுந்த பயமெனக்கொள்க. யாவர்க்காயினும் விவேகமுள்ள ப்ராபுத தேகபோகத் துன்பமாய்த்தே தான்று மென்பதும், அலேக இல்லாத போது அவையின்பமாய்த் தோன்றுமென்பதும் கண்ணில்காண்க.

உளமிகப்பறையின் நறையுமென்றதற்கு உதாரணம் : குறுத் திரட்டு. (10) “பிறந்தவரி றத்தல்பிழை யாத்தெனவு நித்தா— ருறுத்து ரொழிந்தினிய வுண்ணக்கினை வாறோ மறந்துவிட யத்து மய லுற்றிடுதல் வான்றி— திறந்தவரை யுச்சிவிழு மெனாண்டை கொளின்பம்.” எ-ம். திருவள்ளுவராயனார். (11) “கூற்றறிவாரிற் கயவர் திருவுடையர்— கெஞ்சத்த தவல் மிலர்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (கக)

இம்மானிடப் பிரப்பின்கண் இன்பமில்லையானால் இப்பிரப் பிரகு மேலாய தேவப்பிரப்பிக்குள் இன்பமில்லையென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறப்பிறப் புடைய ராயிடை யினும்பல் பிணிபயத் தணினில்கா மாதி. யுறப்படு தனின்வா னவர்க்குமற் றெனனை யுளசுகந் தேனின்மா னுடத்திற். சிறப்பிவை யெவருற் குறுக்கியோ னிகளின் றீமையும் கொடியாயிழ் திரயத், தறப்பெருந் துயரு முரைப்பதென் பிறப்பத் தாதலாற் றீதலா திலையே. (11)

எ - று. இந்த மாணுடர்போல் உறப்பத்தி லயங்களை உடையோராய், அவற்றுக்கு இடையாகிய திதிக்கண்ணும் பலவியாதி களையும் கர்த்திரு சத்துருக்களிஞர் பயங்களையும் அடங்காத காமக் குரோதாதிகளையும் அடையப்படுதலின் தேவர்களுக்கும் இன்ப மென்னையுள, ஊர்த்த யோனிகளாகிய தேவகதி மாணுடகதிகண்ண வருள் சிறப்பு இவைகளானால், குறுக்கு யோனிகளாகிய மிகுக் கதியினது துன்பங்களையும் மகாபாவிகள் வீழலுற்ற காகத்தியினது மிகுந்த பெரிய துன்பங்களையும் சொல்லதென்ன! ஆகையால் பிரப்பின்கண் துன்பமேயல்லது இல்லை. எ - று.

1. மரணமுறுமென்பதை மறந்த. 2. சுகாரம் அளவியல்புருவ தத்தினுச்சியின்தும், 3. அவலம்-கவலை.

ந்ததியுள்ளும் அதிகமாயுள்ள தேவகதிக்கண்ணும் இங்ங
பமே வருமாகலின் வீடொன்றுமே இன்பமென்பதுங்
நாள். குறுக்கியோனி யென்றமையால் ஊர்த்தயோனி
ப்பட்டது. எல்லாத் துன்பங்களினு நிரயத்துன்பம்
தலின் அறப்பெருந்துயரென்றார்.

னவர்க்கு மற்றென்னையுள சுகமென்றதற்கு உதாரணம் :
பாட்டு. (12) “தீய வசரப் பகையுண்டு சென்ற மார்வ மிக
-நோயுண் டனங்க னொருண்டு நோய்கட் கெல்லார் தாயான
ண்டு கைதொழுவெண் நெரு முண்டு கற்பத்தே—மாயுள்
யுண்டானால் வானோர்க் கென்னை வளனுண்டே. எ - ம.
‘குருடன் புகரா மார்த்தாண்டன் குட்ட ரோகிய யாமெஞ்ஞ
ன் றிலேநோய் புரந்தரற்குப் புயத்தில் வாதந் தக்கற்குச்—
யுண்டு கயரோகஞ் சோமனுக்கு நீரிழிவு—வருணந் கிவ்வா
கு நோயுண் டென்கே மருத்துவரும்.’” எ - ம. மற்றும்
‘வற்றூற் காண்க. (கஉ)

யுரிதுபெற் றிடினும் பெற்றதின் விருப்ப மறப்பெரு
நும் புயிர்க், டெரியகிற் கிலமீ தெனைமுன மடை
சல்வமாய்ச் சொல்பவித் திரமா, யுரியசிற் சுகமாய்
யா யொருவீ ளெதெனக் கேட்டுமற் றதனிற, பிரி
மினமு முனமுறும் பொல்லாப் பிறவியே பெறவிரும்
(13)

- து. யாவர்க்குங் கிடைத்தற்கரிய பொருளைப் பெற்ற
தும் தாம் பெற்ற அப்பொருளை எளிதாகக்கருதி அதன்
விருப்பமற்றுப் பெருதனவாகிய பொருள்கள் எளியவாயினும்
நற அரியவாகக்கருதி விரும்பாரின்ற உயிர்கள்; இது என்
யாமறிகிலேம்? தாம் முன்னர் அடையாத செல்வமாகச்
லப்பட்ட நின்மலமாய்த் தமக்கு உரிய ஞானானந்தமாய்
ததாய் ஒப்பற்ற மோகும் உண்டென்று கேட்டிருந்தும்
கண் விருப்பமற்று, முன்னர்த் தாம் அடைந்ததாய் அசுத்
த் துக்கமாய் அறித்தமாயுள்ள பொல்லாத பிறவியையே
மும் அடைய விரும்புதல். எ - று.

செற்றம் ஆர்வம் - வெறுப்பு விருப்பு. 2 அனங்கநூர்-மன்
காரம். 3. புகர் - சுக்கிரன். எஞ்ஞ புருஷன் - அக்கினி. மருத்
- (அசுவினி குமாரர் என்னும்) வைத்தியர்.

பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறுததின்மேல் இச்சையை விரிப்பது உயிர்களுக்கு இயற்கைக் குணமாயிருக்கவும்; தாம் அடைந்த பிறப்பு அசுத்தம் துக்கம் அரித்தியமென்பது கண்டிருந்தும், தாம் அடையாத வீடு சுத்தம் சுகம் நித்தியமென்பது கேட்டிருந்தும், அதனை நீங்கி இதனை அடைய விரும்புதலின்றி அதனையே உயிர்கள் விரும்புதலின், தெரிய கிற்கிலமீதேனை யென்றார். வீட்டின்பமுயிர்க்கு அனன்னியமாகலின் உரிய சிற்சுகமென்றார்.

முனமடையாச் செல்வமாயென்றதற்கு உதாரணம் : தேவி காலோத்தரம், (14) “ஒருபொரு ளெக்காலத்து முனதாகிச் சிறப்புடைத்தா—யிருவினை யின்றி மேலா மின்பத்தை யளிப்பதாகும்—பொருவிலா விதன்மே லன்பு பொருந்திடா தாரு முண்டே—திருவுலா வகன்ற கல்விச் சிறந்தசான் றேர்க டாமே.”
எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க, (க௬)

துன்பமெம் பிறப்பி னிழிவையு மழியாச் சுகபர வீட்டுயர் வினையும், பின்பவை தொலைத்தெய்த தருங்கரு வியதாப் பெற்றவிப் பிறப்பையு மிதனின், மின்புரை நிலையா மையை யுமோர்ந் தனனோர் விவேகியு மெனிற்பினும் விடயத், தன்புற வீடு புகமிக விரையா தரைக்கணந் தரைக்கணுற் றிடமே. (14)

எ - து. அறித்தியமாய்த் துக்கமாயுள்ள வெவ்விய பிறப்பினது தாழ்ச்சியினையும், நித்தியமாய் ஆனந்தமாயுள்ள மேலாகிய வீட்டினது உயர்ச்சியினையும், நெடுங்காலத்தின் பின்பு அந்த இழிந்த பிறப்பினை நீக்கி உயர்ந்த வீட்டினை அடைதற்கு அரிய ஏது வாகப்பெற்ற பெறுதற்கரிய இந்த மானுடப்பிறப்பினையும், அங்ஙனம் பெறுதற்கரிய பிறவியாயினும் மின்போலுந் தோன்றி அழிகின்ற இக்காயத்தினது அறிதற்கரிய அவதியினையும், விசாரணை பண்ணினான் ஒரு விவேகியுமானார் பின்னரும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாய விஷயசுகத்தின்மேல் அன்புவைத்து வீடு அடைதற்கு ஏதுவாய துறவினை அடைந்து தவநெறிக்கண் அதிசுக்கிரமாய்ச் செல்லாது அரைக்கணப்போதாயினும் உலகவாழ்க்கையைப் பொருந்தி நிற்பனோ. எ - து. பின்பவை தொலைத்தெய்த வென்றதைப் பிறப்பை நீக்கி வீட்டையவென்று பிரித்துக் கூட்டுக. (௧௭)

வினைப்பிறப் பொருவன் றுயாமென் றுணரின் விடய
பா கங்கணச் சுதலுந், தனக்குட லனிய முணர்தரின் மா
ரஞ் சார்குறிக் குளநடுங் குதலு, நினைத்திடி னிதன்பேற்
ருமைமா தவங்க ணீங்கிராள் கழித்தலுந் துணிவி, லனித்த
மார்ந் திடினோர் கணமெதிர் காலத் தவதிகு றிடுதலு
லையே. (15)

எ - து. இருவினைக்கு ஈடாய்வரும் பிறப்பினை ஒருவன்
என்பமென்று அறிந்தானேயானால், அத்துன்பத்துக்கு ஏதுவாய
விஷய போகங்களை இச்சித்தலும் இல்லை, தனக்குக்காயம் வே
றென்பது அறிந்தால், மாணக்குறி கண்டகாலத்தில் காயநீங்கு
மென்னும் பயத்தினால் மனநடுங்குதலும் இல்லை, இம்மானுடப்
பெறுதற்கு அருமையென்று அறிந்தால், இப்பிறவிக்குப்பய
றுகிய மோகூத்தை அடைதற்கு ஏதுவாய மகத்தாகிய தவங்களைச்
செய்தல் ஒழிந்து, வாழ்நாள்களை வீணாகப் போக்குதலும் இல்லை.
எந்தக்கணம் இருக்குமோ எந்தக்கணம் போகுமோவென்று தெளி
யுக்கடாத தேக அரித்தியுத்துவத்தை அறிந்தால், ஒரு கணப்போ
யினும் இன்ன காலத்தில் இன்னது செய்வோமென்னு மளவு
சொல்லுதலும் இல்லை. எ - று. இல்லையென்னும் வினைக்குறிப்பு
மொழியைக் கடைசிலாத் தீபகமாக்கி எல்லாவற்றோடுங் கூட்டிக்
கொள்க.

மாணஞ் சார்குறிக்குள நடுங்குதலுமில்லை யென்றதற்கு உதா
ஹணம்: பெருந்திரட்டு (15) “வில்வி எங்கிய விண்ணவர் மிகுத்த
பாழ் நாளு-மல்ல ரும்பக லென்னுமீர் வாளினு லரிந்து-கொல்லும்
வெங்கொடுங் கூற்றையார் குலைவுறார் குறுகி-னல்வி ருந்தென
புவந்தெதிர் கொள்ளுவான் ஞானி.” மற்றும் வருவனவற்றார்
எண்க. (கரு)

கருமமொன் றியற்றப் பிறர்கையிற் கருவி கவர்ந்,க
ளான் பினுமவர் கொளுமுன், விரைவினெண் ணியடு
பாதுமற் றதையே மிகச்சிறப் பித்துநோக் குதல்பே
றுரையிலீட் டின்ப மடைகுவா னதற்குப் பொரு
வருந்தலும் புரியா, தொருகண மேனு நிலையிலிவ்
வைத் தொப்பினை செய்துநோக் குதலே.

எ - து. தனக்கான ஒரு தொழிலைச் செய்து முடிக்க அதனைச் செய்து முடித்தற்குரிய கருவியை அயலாரைகளில் இரவல் வாங்கிவந்தவன் அக்கருவியைப் பின்னருங் கொடுத்தோர் வாங்கிக்கொள்ளுமுன்னர்த் தான் கருதிய தொழிலைச் சீக்கிரத்திற் செய்துமுடியாது வைத்து, அதனைத் தனதாகப்பாவித்து மிகவுஞ் சிறப்பித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருத்தல்போலும்; குற்றமற்ற மோகநானந்தத்தை அடையும்பொருட்டு அதற்குப் பொருந்திய அரியதவத்தினைச் செய்யாமல், ஒரு கணப்பொருளினும் நிலையில்லாத இக்காயத்தைத் தனதாகப்பாவித்து வைத்துச் செய்து பஞ்செய்து பார்த்துக்கொண்டிருத்தல். எ - று.

தனக்குரிய தொழிலைச் செய்தற்குப் பிராணகயிர்க்கருவி வாங்கிக் கொள்ளுமோல், தனக்குரிய தவத்தினைச் செய்தற்குக் கருவியாக இக்காயத்தைச் சிவன்கையில் வாங்கிக்கொண்டதெனவுகிக. (௧௬)

இவ்வாழ்க்கையிலிருந்து தானங்களைக் கொடுத்தப் பிரப்பினை நீக்கக்கூடாதோவென்ற சீடனைக் கொக்கிக் கூறுகின்றார்.

பவத்தளிப் பாவைக் குரவையைத் தாவப் பினை யைக் கொடுகடப் பரிதா, லுவப்பொடு தவப்பா தைரினி வார் தன்றி யுண்மையித் தகவிகத் துலகிதா, மவப்பொழு தகல விருப்பதென் விருப்போ வகன் றவர்க் கருத்தலா திகளாற், நவத்தினை மறந்தார் கொல்லெனுந் சொல்லுத் தமதுளத் துணர்கலார் போலும். (17)

எ - து. பிறவியாகிய ஒப்பற்ற விசாலம் பொருந்திய கடலினை இவ்வாழ்க்கையிலிருந்து கொடுக்கப்பட்ட தானமாகிய தெப்பத்தினாலே கடத்தற்கரிதாம்; விருப்பத்துடனே துருவின் கணின்று செய்யப்பட்ட தவமாகிய கப்பலின்மேல்வந்ததனால் லது, இது சத்தியம். இந்தத் தகைமையை விட்டுக்கொடுக்காத தார் வீணிலே பொழுதுபோக இருப்பது என்ன விருப்பமோ! துறந்தோர்க்குப் பசி கோய் குளிர் முதலியவற்றிக்கு உண்டி மருந்து உறையுள் முதலியவற்றி, அவர் தவத்திற்கு விக்னம் வராதபடி பாதுகாத்தற்பொருட்டுத் தமக்கு உரிய தவத்தினை மறந்தார் கொல்லோ இல்லறத்தாரென்று! திருவள்ளுவராயினார் கூறிய சொல்லுத் தமது உள்ளத்தின்கண்ணே விசாரனை பண்ணு தவர் போலும், எ - று.

1. துறந்தோர்க்குத் துப்புரவு வேண்டி, மறந்தாரென், மறை யவர்க டவம்.

இல்லறமுற்றும் வழுவாது நடக்கவே குடும்பங் குற்றமாய்த்
தோன்றும்; இத்தனா புறத்துறவுவரும்; இத்தனவினா தவத்தைப்
பண்ணவரும்; இத்தவத்தால் உட்டுறவு வரும்; இவ்வுட்டுறவால்
மெய்யுணர்வு பிறக்கும்; இம்மெய்யுணர்வால் பிறப்பு நீங்கும்;
ஆகலின் தானப்படுவையைக் கொடுகடப்பரிதென்றார். (௧௭)

இவ்வாழ்க்கையே “அறனெனப்பட்ட” தென்றார் துறவினை
அஃதும் பிறன்பழிப்ப தில்லாயினன்றென்றார் திருவள்ளுவநாய
னார் இவ்வாழ்க்கையை அதிகமாகக் கூறியிருக்க, நீர் அதனை
மறுத்துத் துறவினை அதிகமென்றும் இதன்கனின்று வீட்டை
அடையவேண்டுமென்றும் கூறிய தென்னையென்று கேட்ட சீடனை
நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

ஈதலே யறமு மறித்தமா மனைத்து மிகழ்ந்துகை விடு
தலே வீடு, மாதலாற் றுனக் குரியவில வாழ்க்கை யதனையே
யறமெனக் கூறிக், கோதிலா வீட்டி னிலக்கண மிருத்தல்
குறித்துமெய் யுணர்வையுந் துறவூ, டோதினார் வேதந்
தனைத்தமி முருவத் தொளித்தெமக் களித்தவள் ளுவரே.
(18)

எ - து. யாவர்க்குங் கொடுக்குதலே தருமமும் அறித்தியமா
கிய வெல்லாவற்றினையுந் துன்பமென்றிகழ்ந்து கைவிட்டு நீங்கு
தலே வீடும் ஆகலின் தானங் கொடுத்தற்குரிய இவ்வாழ்க்கை
யையே அறமெனக் கூறித் துறவின்கட் குற்றமற்ற மோகூலகூ
ணம் இருத்தலேநோக்கி மெய்ப்பொருளை யறிதற்கு ஏதுவாய
னானங்கூறிய மெய்யுணர்வென்னும் அதிகாரத்தையும் துறவதி
காரத்தோடு சேர்த்துக் கூறினார்; வேதார்த்தங்களைத் தமிழ்
மொழி ளுபத்திலே மறைத்து எமக்கருளிச் செய்த திருவள்ளுவ
நாயனார். எ - து.

மொழிகளுள் அருத்தமிருத்தலின் ஒளித்தென்றும், 2 சத்த
த்திற்கு உயிர் அருத்தமாகலின் உருவத்தென்றும், கூறினார்
வேதமென்பதும் தமிழென்பதும் ஆகுபெயர். வேதத்தனைத்

1. அறனெனப்பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும், பிறன்பு
தில்லாயி னன்று. 2. சத்தம் உடல்போலும், அருத்தம் அதன்
போலும் ஆம்.

பூருவத்தொளித்தென்றதற்கு உதாரணம் : திருவள்ளுவமாரில். (16) “ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மாராய்க் திதனினிது, சீரியதென் றென்றைச் செப்பரிதா - லாரியம்—வெத முடைத்துத் தமிழ்திரு வள்ளுவன—ரோது குறட்பா வுடைத்து. எ-ம். (17) “செய்யா மொழிக்குந் திருவன் னுவர்மொழிந்த— பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே - செய்யா—வதற்குரிய ரத்தண்பிர யாராயி னேனை—யிதற்குரிய ரல்லாதா ரில்.” எ - ம். மற்றும் வருணவ ற்றாற் காண்க. (க.டி)

நிறந்தருந் தெய்வப் புலமைவன் னுவனார் நீத்தவர் பெருமைநூன் முகப்பாற், சிறந்திட வமைத்தாங்க கதகொ டில் வாழ்க்கைச் சிறுமைநூற் றிறைநு தெரியார்க், கறந் தவா தியற்றி னவனிணங் கோடி யதிகமா மெனமன மறுது. துறந்துளோ னையும்பட்டணத்தெமதடிசு பொருக் தகட் டிரைதிகழ்த் திடுமே. (19)

எ - து. அறிஞரார் புகழ்ப்படுகின்ற தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரையார் துறந்தோரது பெருமையைச் சாத்திரமு கத்திற்கு அணியாக வைத்து, அவரது பெருமையைப் பொருளா கக் கொண்டு, அதன்பின்னர் இல்லாழ்க்கைச் சிறுமையைப் புகழ்த்துபோன்று இகழ்த்தார். அந்த நட்பம் தெரியாதார்க்கு முப்பத்திரண்டாறும் எழுவாது செய்யும் இல்லாழ்க்கையுடையோனிலும் கோடிபங்கு அதிகமாமென, உட்கறவு இல்லாத புறத்துறவோனையும் பட்டணத்துப் பிள்ளையாகிய எமது சுவாமிகள் தொகுத்துக்கூறிய உறுதிமொழி தானே விளக்கும். எ-று.

1 துறந்தோர் பெருமையெனவே துறவாதார்க்குச் சிறுமை யென்பதும் அவ்வதிகாரத்தினுள்ளுங் தானாக. கட்டுரையார் சிறுமைபெருமை அறியப்படுதலிற் 3 கட்டுரை திகழ்த்து மென்றார். (க.க)

1. நீத்தார் பெருமை அதிகாரம்.
2. ஐந்தவித்தா னுற்ற கைவிசம்பு னார்கோயா, வித்திரனே சா லுங் கரி. செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர் செயற்கரிய செய்கலா தார். 3. அறந்தா னியற்று மவலினுங் கோடி யதிகமில்லை. துறந்தா னவனின் எதற்கோடி யுள்ளத் திறவுடையோன்—தறந்தா னதக்கத் தறிவோ டுருந்திரு வாதனைத்—நிறந்தான் பெருமையை யென்பதொன்று வேன்கச்சி யேகம்பனே.

ஆனால் நீர்கூறிய துறவிலக்கணம் என்னையென்ற சீடனே
நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறப்பெனு முவரிச் சுழியதா மெழிலார் பெண்டிரா
தியவுயிர்ச் சார்வுஞ், சிறப்புறு புவியா. தியபொருட் சார்வுந்
தீரநீக் குதறுற வவற்றா, நிறப்படு மெவைநீப் பினுமறி
வுடையோ ரொருதம தனைபிதா வினையுந், துறப்பேரேற் றுற
ப்போர்க் கருநரகெனநீ சொற்றசொல் சத்திய மாமால். (20)

எ - து. பிறவியாகிய கடலுக்குச் சுழியாகிய அழகுபொ
ருந்திய பெண்டிர் முதலிய உயிர்ச்சார்வினையும், சிறப்பினைபு
டைய காணிமுதலிய பொருட்சார்வினையும், ஒருங்கேவிட்டு
நீங்குதல் துறவு, ஆனால் நீர்கூறிய இருவகைச்சார்வான அவற்
றுட் பொருந்தியிருக்கிற எயற்றினைத் துறந்தாலும் அறிவின
யுடையோர் ஒப்பற்ற தமது மாதாவினையும் பிதாவினையும் துற
ப்பேரா, துறந்தால் என்னையோவெனின் துறந்தோர்க்கு அரிய
நரகமென்று நீ சொன்னாய், நீ சொன்னசொல் உண்மையேயாம்.
எ - று. பெண்டிராதினவெனவே மாதாப் பிதாப் புத்திரர் சகோ
தரர் முதலிய பந்துக்களையும், புவியாதினவெனவே தனந்தானியம்
வஸ்திரம் ஆபரணம் மாடு ஆடு அடிமை முதலியவற்றையும் வரு
வித்துக்கொள்க. (உ௦)

மாதாப்பிதாக்களை நீ இன்னொன்று அறியாயென்று கூறி,
மேல் மாதாப்பிதாக்களாவார் இன்னொன்று கூறுகின்றார்.

விடையதா ரிறையே தாதைமற் றவன்பான் மின்
னெம தன்னையன் னவரைக், கடையரே மறந்து துறந்துதா
னன்றோ கடும்பவ னிடும்பையுற் றனமில். வடைவுணர்ந்
திலைபோன் றுடலிதற் றேது வாய்வரத் தாய்பிதா வென
நெஞ், சுடைவுறா நின்றாய் பவந்தொறில் வணமுற் றுளவு
யிர்க் களவியா துரையே (21)

எ - து. இடபத்திலேறி நடத்துகின்ற கடவுளே எமது
பிதா அவனது பாகம் பிரியாதிருந்த மின்போல்வாளே எமது
மாதா அந்தப்பிதாவையும் மாதாவையும் கடையராகிய யாம் மற
ந்து துறந்தல்லவோ அளவில் காலங் கடிய பிறவித்துன்பத்தை
அடைந்தனம். இந்த முறைமையை அறியாய்போன்று உடம்பு

தோன்றற்கு ஏதுவாய் வருகின்ற பேர்களை மாதாபிதாக்களென்று மனங் கலங்குருகின்றாய். சன்னத்தோறும் இத்த முறைமே மாதாபிதாக்களென்று வந்த சீவர்களுக்கு மட்டுமாயது, த் சொல்வாயாக. எ - து.

உயிர்க்கு மாதாவும் பிதாவும் சத்தியம் கிவமென்பதும் உயிரும் நித்தியம் அகரும் நித்தியமென்பதும், அவரை மறந்து நீங்கினோர்க்குப் பிறவித்துன்பம் வருமென்பதும், விசாணிதகல் கிலங்களினால் தேகம் உண்டாகையால் இவ்வுடம்பிற்கு மாதாபிதாக்கள் இவ்வென்பதும், இவ்வுடம்பும் அநித்தியம் இத்தது ஏதுவாய் வந்தோரும் அநித்தியமென்பதும், இவர் சன்னத்தோறும் வேறுவேறாய் மாறிவருதலின் இவரைத்தூர்த்து தவம்நிபிதார்க்கு விரயத்துன்ப மில்லென்பதும் கண்டுகொள்க.

உடலிதற்கேதுவாய் வரத்தாய் பிதா வென்றதற்கு உதாரணம். (18) “அத்தனெ டன்னைக் கண்டசெய் வின்று மானில் பிறப்புற் றவையவை தோறு—மெத்தனை தாயுந் தக்கைய முற்றா ரித்தனை யன்றோ விவர்களு மிங்கே.” மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (உக)

உயிர்க்குத் தாய்தந்தை வேறையிருத்தலின் உடர்க்குத் தாய் தந்தைகளைத் துறந்தாலும் தன்னை கம்பியிருத்த மனைஸ் புத்திரரைத் துறக்கலாமோவென்ற கேடனை கோக்கிக் கூறுகின்றார்.

தனதகத் தகலா திருந்துபே ரின்பந் தருதலான் மனை வியுந் தன்பா, வினிதுதித் தொருதன் வினையொழித் தசையா திருத்திவிட் டமுதருத் துதலா, னுன்னருந் சுதனு மொருவனுக் கவனு தெயயமா பெழுந்தமெய் புணர்வே, பிணையிஃ தன்றி மனைசுத ரெனயாம் பேணிநாட் கழிப்பதும் பிழையே. (22)

எ - து. தனது மனமாகிய வீட்டின்கண் இறையனாயினும் விட்டு நீங்காமலிருந்து பேரின்பத்தைத் தருதலினால் பெண்டிரும், தனதிடத்தில் இனிதாய்த் தோன்றி ஒப்பற்ற தனது தொழில்களை மாற்றி முத்தியாகிய வீட்டின்கண் அசைவறவையத்து அம்முத்தியின்பமாகிய அமுதினைப் புசிப்பித்தலின் நினைத்தற்கரிய புத்திரனும், ஒரு புருடனுக்கு அவனுள்ளே உதயமாய்த்

நான்றிய மெய்ஞ்ஞானமே. பின்னர் இந்த மெய்ஞ்ஞானத்தை
ந்றிப் பெண்டிர் புத்திரரென்று அபிமானித்துக் கொண்டு
ணிலே வாழ்நாள்களைப் போக்குதலும் குற்றமாம். எ - று.

மனைசுதரால்வரும் இன்பம் அநித்தியமும் அற்பமு மாகலா
ம் மெய்யுணர்வால் வரும் இன்பம் நித்தியமும் பூரணமுமாக
லும் இதற்கு அஃது ஒப்பன்றியினும், ஒருபுடை. ஒப்பாகக்
றினரென்றறிக. (உஉ)

ஆனால் இந்த இளமைப்பருவத்திலே இல்வாழ்க்கையோடி
ந்து இம்மையின்பத்தை அநுபவித்து முதிர்ந்த பருவத்தில்
மந்து தவத்தைப்பண்ணி வீட்டின்பத்தை மறுமைக்கண் அடை
ந் கூடாதோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

வேண்டினுண் டாகத் துறக்கவென் றமையால் விருத்
னாய்க் கருத்தழிந் துருவங், காண்டல்செய் விழிபஞ்
டைந்துட னடுக்குங் காலம்வந் தடைவதன் முன்னர்,
ரண்டகற் பதனாற் சாலியைப் போலு மனைவியா தியசமா
யிபினுந், நீண்டுமா னந்தம் பலவடைந் திடுதற் கெண்ணி
ந் திடுவர்புண் ணியரே. (23)

எ - று. முத்தியின்பம் வேண்டிந் காலமுண்டாகத் துறக்க
வண்டுமென்று¹ திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச் செய்தமையால்,
பார்த்திகளுகி மனந்தடுமாறி உருவங்களைக் காணுதல் செய்யா
ன்ற கண்கள் பஞ்சடைந்து உடல் நடுக்குறும் அக்காலம் வந்து
பொருந்து முன்னரே, மாட்சிமைப்பட்ட கற்பினால் அருந்ததி
யயப்போன்ற பெண்டிர் முதலாகிய சார்வுகளை, சமாதரி நிஷ்டை
யயப் பொருந்தி இக்காயத்தின்கட் பலவின்பங்களை அடைதற்குக்
ருதித் துறப்பார் புண்ணியர். எ - று.

முதுமைக்காலத்தில் உள்ளம் தடுமாறுதலின் ஆசாரியன்
உபதேசித்த மொழிகளை விசாரணை பண்ணக்கூடாது. விழிபஞ்
டைதலின் ஞானசாத்திரங்களைப் பார்க்கக்கூடாது. உடல் நடுக்
துறுதலின் அசைவற நிஷ்டையில் இருக்கக்கூடாது. ஆகையால்
டுக்குங்காலம் வந்தடைவதன் முன்னரென்றார். நிஷ்டை

1. வேண்டி னுண்டாகத் துறக்க துறந்தபி, னீண்டியற் பால பல.

கூடி அவத்தைகள் நீங்குந்தோறும் இன்பம் வருதலின் ஈண்டு மானந்தம் பலவடைந் திடுதற்கென்றார். உடல்பொருளாவீ மூன் றனையும் ஆசாரியன்கையில் சத்தியமாகக் கொடுத்தலிற் புண்ணிய ரென்றார். இம்மூன்றையும் கொடுத்தலாவது உடல்தானென்று அபிமானித்தலின்மையும், விட்ட பொருள்களின்மேற் பற்றுத லின்மையும், சிவமன்றி ஒன்றைச் சுட்டுதலின்மையும், எனக் கொள்க.

விருத்தனாய்க் கருத்தழிந் தென்றதற்கு உதாரணம் : திவ்வி யப்பிரபந்தம். (19) “முதுகு பற்றிக் கைத்த லத்தான் முன்னொரு கோலுன்றி—விதிர்வி திர்த்துக் கண்சுழன்று மீழ்க்கிளை கொண் டிருமி—யிதவென் னப்பர் மூத்த வானென் றியாயவ ரோசாமுன் —மதுவுண் ணண்டு பாடுஞ் சோலை வதரிவணங்குதுமே. எ - ம். (20) “பண்டு காம ரான வாரும் பாகையர் வாயமுத —முண்ட வாரும் வாழ்ந்த வாரு மொக்க வுரைத்திருவித் —தண்டு காவா ளுன்றி மெள்ளத் தள்ளி நடவாமுன் —பண்டு பாடுஞ் சோலை குழந்த வதரி வணங்குதுமே.” எ - ம். மற்றும் வருணவற்றார் காண்க. (21, 22)

நீர் துறக்க வேண்டுமென்று கூறிய மனைவியை முறிந்த வயதில் துறப்பதன்றி இளமையயதில் துறத்தால் பாவமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

இளமையின் மனையைத் துறத்தநீ தெனிற்கு னிறத் தலிற் துறத்த லீடலவா, லானிநீ தல்தாய் குயிர்ச்செய லன்றே லாபற்சன் றியாசந்தி ததுமெய், வினிதலாற் பழு தின் நேற்பினு மிருப்பார் விடுதநீ தடுபிணி குறித்தேக, லுனையுநோ யிலரு மிறப்பதென் பிறப்போர் தொழித் திடிற் பழித்திடா துலகே. (24)

எ - து. இளமை வயதினையுடைய மனைவியைத் துறக்குதல் பாவமென்பையானால், தான் அவளை அவ்விளமைக்கண் விட்டு இறந்துபோகின்ற பாவத்தோடு துறந்து போகின்ற பாவம் சமானமன்று, ஆகையால், அங்கனம் விட்டு இறந்துபோதல் அளவிலாத பாவம். இறந்துபோதல் சிவச்செயலையன்றிச் சிவச்

1. பண்கள் பாடும் வதரி எ - ம். பாடம். 2. தண்டு தூயான் வதரி எ - ம். பாடம்.

செயலன்றாகையால் பாவம் இன்றென்பையானால், ஆபற்சன்னியாசம் சீவச்செயலாகலின் அதற்குப் பாவம் உண்டாகவேண்டும். அச்சன்னியாசம் பண்ணிக் கொண்டவுடனே தேகநாசமாகலின் அது பாவம் இன்றென்பையாகில், அச்சன்னியாசம் பண்ணிக் கொண்ட பின்பும் தேகநாசமின்றி யிருப்பார் விட்டுத்துறந்திருத்தல் பாவம். அத்தேகநாசம் பண்ணுகின்ற வியாதியைக்குறித்துத் துறந்தமையால் பாவம் இன்றென்பையாகில். உடலை வருத்துதல் செய்யும் நோயில்லாதாரும் இறந்து போவதென்னை. ஆகையால் பிறப்பினது அரித்தியத்துவத்தை விசாரித்துத் துறந்தால் உயர்ந்தோர் பழியார். ௭ - ௮.

விட்டிறந்தோன் மனைவிக்கு மங்களகாலத்துப் பந்திபாவாடைக்கு வாக்கூடாமையினாலும், நல்ல வஸ்திராபரணங் கந்த புட்ப முதலியவை தரிக்கக் கூடாமையினாலும், மங்கலத்தின்கண் அவளைக் கண்டபோது மங்கலியப் பெண்கள் இகழ்தலினாலும், துன்பம் வருதலின். விட்டுத் துறந்தோன் மனைவிக்கு அம்மங்கலத்திற் சிறப்புச் செய்கையாலும், நற்புடைவை முதலியவை தரித்துக்கொள்கையாலும், அவள் புருஷனைப் புகழ்ந்தோறும் அவளையும் புகழ்தலினாலும், இன்பம் வருதலின் இறத்தலிற் றுறத்த லீடலெவென்றார். அரித்திய விவேகத் தோன்றித் துறந்தோனை இம்மைக்கண் உயர்ந்தோர் பழியாமையின் அவனுக்கு மறுமைக்கண் பிறவித் துன்பம் இன்றென்பதும், உயர்ந்தோர் பழியாரெனவே இழிந்தோர் பழிப்பாராயினும் அதனால் அவனுக்கு ஒரு குற்றம் இன்றென்பதும் காண்க. உலகமென்றது உயர்ந்தோரை. (உச)

புதல்வரைக் குடும்பம் தாங்கும் பருவம் வந்த காலத்தில் அதற்குத் துணையாக வைத்துத் துறத்தல் நன்று; அவர்க்கு அதனைத் தாங்கும் பருவம் வருதற்கு இடையே கனவியாதி வந்த காலத்தில் ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொள்ளுதல் நன்று; அங்ஙனம் துறத்தலன்றிச் சுமாவிட்டுத் துறத்தல் தீதென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

இக்கணத் திருந்த தினிவருங் கணத்து டிருக்குமோ மரிக்குமோ வுடலென், நக்கண மனையா திகட்கரன் றுணையா மன்றென வெணித்துற வறஞ்சார், மிக்கவ ருபற் கன்னியா சியஞ்சார் வினுக்குரஞ் சேர்த்தினிட் டவனுந், துக்கமே வளிற் பின் பவரிவன போலுந் துறவான் றென்பதாந் துணிவே. (25)

எ - து. இந்தக்கணப்பொழுது இருந்தவுடல் இனிமேல் வரும் கணப்பொழுதிலே இருக்குமோ நாசமாமோ வென்று அந்தியவிவேகம் தோன்றிய அந்தக்கணப்பொழுதிலே தானே பெண்டிராதிய சார்வினுக்குச் சிவனே துணை நாம் துணை அன்று கருதித் துறவறத்தை அடைந்த உயர்த்தோனே ஆபற் சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவனும், மனைவியாதிய சார்வினுக்கு வலிய துணை சேர்த்தினோனும், ஆவன். இவனல்லாமல் வியாதியைக்குறித்து அகித்தியம் தோன்றி ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவனும், மனைவியாதிய சார்வினுக்குப் புதல்வராதி சீவர்களைத் துணையாகச் சேர்த்தினோனும், பின்பு துன்பத்தை அடைதலினால் அவர்களை இவன்போலும் துறவரென்று சொல்லுவது தெளிவன்று. எ - று.

இவ்வறித்திய விவேகம் கணப்பொதாயினுமாறு து உடைய னுகையாலும், சார்வினுக்கு அழிவிலாத சிவனே துணையாகச் சேர்த்தினானுகையாலும், இவனே ஆபற்சக்தியாகியென்றும், சார்வினுக்கு உரஞ்சேர்த்தி விட்டவென்றும், வியாதியைக்குறித்து ஆபற்சன்னியாசம் பண்ணிக்கொண்டவன் தேகநாசமின்றி இருந்தகாலத்து மனைவி முதலியோரை விடுத்தேனெயென்று பின்பு துன்பம் அடைதலினாலும், சார்வினுக்குச் சீவரைத் துணையாகச் சேர்த்தினோன் அச்சீவர்க்கு இடையூறு வந்தகாலத்தில் அங்ஙனம் வரலாமோவென்று பின்பு துன்பம் அடைதலினாலும் அவர்களை இவன்போலும் துறவரென்பது துணையெயென்றுக் கூறினார். அகித்திய விவேகம் தோன்றித் துறக்கின்ற துறவே சிறப்பென்பதும், சீவர்களுக்குச் சிவனே துணையன்றிச் சீவர்கள் துணையென்பதும், கண்டு கொள்க. (உரு)

வேதம் எழுபத்தைந்து வயதுக்குமேல் சன்னியாசம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்று கூற, நீர் அதனை மறுத்து இளமையெனிலே துறக்கலாமென்று கூறியது என்னை என்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

பிறந்தவப் பொழுதே யினியொரு தலையாப் பிறப்பறுத் திடுவெமன் றெணியே, யுறைந்தனை வயிற்றிற் பிணையதுற் பவத்தூ டுறுபெருந் தயரினா லுயிர்க்கண், மறந்துறு முறையுஞ் சுகரசகன் றமையு மதித்துநெஞ் சழிவினம் போல்வார்க், கறைந்திடு மலது பிறப்புணர்ந் தகலவார்க் கவதியு மறையுமோ மறையே.

- து. கருப்பத்தின் நீங்கிப் பூமியின்கட்பிறந்த அந்தக்
பாதிலே, முன்னெடுங்காலம் இத்துன்பத்தை மறந்து
மோசம் போடோம். அங்ஙனம் மோசம் போகாதபடி
பாரு நியமமாகத் துறந்து ஞானசாரியனை அடைந்து
மங்களைத் தேர்ந்து தவத்தினைச் செய்து பிறப்பினைமா
கொள்வோமென்று மாதாவினது கருப்பத்தின்கண் நினை
கொண்டிருந்து, பின்னர் அந்த விவேகத்தை உற்பவிக்குங்
து வரும் மிகுந்த பெரிய துன்பங்களினால் சீவர்கள் மறந்தி
ற முறைமையினையும், பிண்டஞானம் அண்டத்தின்க
ம் மறவாதுவந்து சுகரானவர் பிதா முதலிய சார்பினைத்து
தவத்தினைப் பண்ணிப் பிறப்பைமாற்றிய முறைமையினை
ருதியும் குருவும் கூறக்கேட்டு அறிந்திருந்தும் மனத்தின்
விசாரமில்லாத எம்போலிகளுக்கு இன்னவயதிலே துறக்
கடுமென்று மட்டுக்கூறுமல்லது பிறப்பினது அறித்தியத்
தை விசாரித்துத் துறப்போர்க்கு மட்டும் கூறுமோ
ர். எ - று.

உற்பவத்துறு பெருந்துயரென்றது பிரகுதவாயுமுரித்துத்
தலிலுளும் யோனித்துவார நெருக்கத்தினுளும் வருந்
தங்களை.

பிறந்தவப்பொழுதே யினியொருதலையா வென்றதற்கு உதா
ர்: சிவதருமோத்தரம். (21) “இறந்தே” முனமே யினிப்பிறப்
பென்று மிந்த முறையினியாம்—பிறந்த பொழுதே பிறவாத
மை யுடைய பிஞ்ஞகனை—யறிந்தே யவலப் பிறப்பிறப்பை
ந்து விடுவோ மவனருளாற்—செறிந்தே குரவன் நிருவடியைத்
ந்த வேதா கமந்தெருண்டே.” எ - ம். கூர்மபுராணம். (22)
சங்கிவை பிறழ்ந்துவரு மியாவையவை யென்னிற்—கோங்க
மாதரொடு கூடுவதன் முன்ன—மோங்கியசன் னொசியென
பிடலு மாகுந்—தீங்கெறிமெய்ஞ் ஞானநெறி சிந்தைநிலை பெற்
எ - ம். (23). “இல்லற முயன்றுகடன் மூன்றுமினிதீர்த்தா
ல்லற மேவுமெதி யாகியமர் கிற்பார்—முல்லறகை மாதர்கடி
ற்றியதி னத்தி—ஒல்லையெதி யாகியுணர் வுற்றிடலு
ரால்.” எ - ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உசு)

1. இவை - துசிரமங்கள். 2. கடன் மூன்று-தேவர்கடன், பிதர்
ர். முனிவர் கடன். 3. கடி - கல்யாணம்.

கருப்பமா ருயிரத் துயர்பெயர்த் திடுதல் காண
பூரண ஞானம், விருப்பமா யடையக் கடவமென் றிருக்கும்
வியாசர்சே யடைந்தது மதுவே, திருப்பியீண் டதனைத்
துறவினமீ தேற்றிச் செப்பலென் னெனிறுற வினைவிட்
டிருப்பதோர் ஞான மெவன்கொனித் தவமென் றிசைப்ப
தென் பெயர்மெய்ஞ்ஞா னிகட்டே. (27)

எ - து. மாதாவினது கருப்பத்தின்கண் உறைந்துள்ள
உயிர்கள் அந்தத் துன்பத்தை இனிமேல் அடையாதபடி நீக்கிக்
கொள்ளுதற்கு ஏதுவாகிய பரிபூரண ஞானத்தைச் சந்தோஷமாக
அடையக்கடவோமென்றிருக்கும், வியாசபுத்திரராகிய சுகர் பிண்
டத்தின்கண் நினைத்துக்கொண்டிருந்து அண்டத்தின்கண் வந்து
அடைந்ததும் அந்த ஞானமே. நீர் அந்த ஞானத்தைத் திருப்பி
இங்கே துறவின்மேல் வைத்துச் சொல்வதென்னெயென்று கேட்
பாயானால், துறவினைவிட வேறாயிருப்பதொரு ஞானம் யாது ?
மெய்ஞ்ஞானிகளுக்குத் துறந்தோரென்று பேர் சொல்வது
என்னை ? நீ சொல்வாயாக. எ - று.

உட்பற்றுப் புறப்பற்றெல்லாம் துறந்த விடத்தின் ஞானமாக
வின் துறவினைவிட்டிருப்பதோர் ஞானமெவன் கொல்லென்றார்.
(உஎ)

ஞானியஞ் ஞானங் கெடுத்தலாற் றுறவோ நெனப்
படு நவிறினஞ் ஞானந், தானுட லினைநா நெனுமக விரு
ளென் றனையிஃ தெமக்குமொத் ததுவா. லானமின் மறை
தோர் தொருசிவ நானென் றுளத்துணிச் சயித்தவக்
கணமே, யானென றவிர்தீதவ் விருளுமாய்ந் திடுமென்
றிசைத்தனை யிதுபழு தன்றே. (28)

எ - து. ஞானியானவன் அஞ்ஞானநாசம் பண்ணுதலால்
அவன் துறவோனென்று சொல்லப்படுவன். சொல்லுமிடத்தில்
அஞ்ஞானத்தின் இலக்கணந்தான் எங்ஙனமெனின், தானல்லாத
உடம்பைத் தானெனக் கருதப்பண்ணும் உள்ளிருநென்றாய் இஃது
எமக்குஞ் சமமதமாயது. குற்றமற்ற சுருதி விசாரணை பண்ணிச்
சர்வமும் மித்தை; ஒப்பற்ற சிவமொன்றுமே சத்தியம்; அந்தச்
சிவம் நானென்று உள்ளத்தின்கண் நிச்சயம் பண்ணின் அந்தக்

கணப்போதிலே உடம்பினை யானென்று கருதும் அகங்காரமும் நீங்கி அவ்வகங்காரம் கருதற்கு ஏதுவாய அஞ்ஞானவிருளும் நாசமா மென்று கூறினே. இங்ஙனம் கூறியது குற்றம். எ - று.

அஞ்ஞானவிருள் தானல்லாத உடலைத் தானெனக்கருதச் செய்தல் சபாவமாகையால் எமக்கும் ஒத்ததுவென்றார்; நிச்சய ஞானத்தால் அவ்விருள் போகாதாகலின் இதுபழுவென்றார். (௨௮)

பி
திரிவீத வுலகத் தரிதொரு ஞானி தேர்விடத் தென் றுமோ சொன்றை, யுரைசெயிற் பிரம வித்தையொத் தரி தோ வென்றுமில் வுலகுரைப் பதனா, லரிசொல்கீ தையி லும் பிரமசா தகரி னுர்க்குள வருத்தமென் பதனாற், பெரி யதோர் வருத்த மெனைமறை துணிந்தப் பிரமநா னென விருத் தலினே. (29)

எ - து. சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்று மூன்றுவிதமா யுள்ள உலகத்தின் கண்ணும் விசாரிக்குமிடத்தில் ஒரு ஞானி கிடைத்தல் அரிதென்றும், ஒரோர் அரிய வித்தையினைப் பார்த் துச் சொல்லுமிடத்துப் பிரமவித்தைபோல் ஈதரிதோவென்றும், இவ்வலகத்தார் வழக்கமாகச் சொல்வதனாலும், அரி கூறிய பக வற்கீதையின் கண்ணும் பிரமசாதகரினும் யாவருக்கு உள்ளன வருத்தங்களென்பதனாலும், அவ்வித்தையோல் அரிதும் பெரிய தோர் வருத்தமும் என்னையுள. வேதத்தை ஆராய்ந்து இரண் டென்பது இன்று பிரமம் ஒன்றேயென்று நிச்சயம்பண்ணி அந் தப்பிரமம் நானென்று இருத்தலினால். எ - று.

எவ்வகைப்பட்ட அரியவித்தைகளும் மாயாகாரியங்களுள் அடக்கம், பிரமவித்தையொன்றுமே மாயாகாரிய காரணங்களை யெல்லாம் கடந்த வித்தையாகலின், இதனது பெருமையினையும் இதனையடைந்த ஞானியினது பெருமையினையும் வேதாகமங் கள் கூறுதலன்றி உலகத்தாரும் வழக்கமாவெடுத்துக் கூறுத லின் உலகுரைப்பதனாலென்றார். முன்னர் வேதாகம நிச்சயார்த் தம் பண்ணிக்கொண்டு பின்னர் சமாதி றிட்டைகூடிப் பெரிய வருத்தத்துடனே மாயாகாரிய காரணங்களையெல்லாம் நீத்து அரிதாகிய பிரமவித்தையை அடைந்தவனே மூவுலகத்தும் அரி யன்; அவனே பராஞானி யென்பதும், வேதநிச்சயார்த்தம் பண் ணிக்கொண்டு பிரமநானென்று இருத்தற்குப் பெரியவருத்தம்

இன்மையானும், அங்ஙனம் இருத்தல் யாவார்க்கும் எளிதிற் கூடு
மாகலானும், இந்நிச்சயம் மாயாகாரியமாகிய மனத்தைக் கொண்
டாகையாலும், இது பிரமவித்தை அன்றென்பதும், இந்நிச்சய
முடையார் அபரஞானிகளென்பதும் கண்டுகொள்ள.

திரிவிதவுலகத்தரிதொரு ஞானியென்றதற்கு உதாரணம்:
பரமார்த்ததரிசனம். (24) “காரண மிறந்தொன் றிற்குங் காட்டி
யிற் படாத தொன்றைச்—சேர்பவர் வருத்தம் வேறு செப்பிட லாவ
தன்ற—லோர்வரி திதுதான் வாழு முயிர்களா லாவ தொன்
றே—வாவர் பெருமை தன்னை யளவறுப் பவர்க ளையா.” மற்
றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (உகூ)

வருத்தமொன் றின்றிச் சாரலாம் பிரம மென்றயன்
வகுத்தகீ தையினூ, ரெரத்ததெற் றினுக்கா யெனிற் பர
ஞான முணர்பவர்க் குன்னுத லுரைத்த, னிரைத்திடு தொ
ழில்க ளொன்றுமவேண் டாது நீத்துவா ளாவிருத் தலினூ,
வருத்தம் றதனுக் கோர்ந்துநா றெளிதலாககீ துணர்ந்தனை
போலும். (30)

எ - து. ஒரு வருத்தமும் இன்றிப் பிரமத்தை அடையலா
மென்று பிரமன் வகுத்துக் கூறிய பிரமகீதையின்கட் சொல்லி
யது என்னத்துக்காகவென்று கேட்பாயானால், பரஞானத்தை
அறிவோர்க்கு மனத்தால் நினைத்தலும் வாக்காற் சொல்லுதலும்
முறை வழுவாது காயத்தாற் செய்யுந்தொழில்களுமாகிய இவற்
றன் ஒன்றாயினும் விரும்பாது விட்டுச் சம்மாவிருத்தலினால்.
அங்ஙனம் அருத்தமிருக்க அதனை அறியாது நீ இச்செய்யுளுக்கு
அருத்தம் வேதத்தை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளுத
லாக இங்ஙனம் அறிந்தாய் போலும். எ - து.

மனத்தால் நினைத்தல் கிரியாயோகம். வாக்காற் சொல்லுதல்
வேதாகமங்களை யோதி நிச்சயம் பண்ணப்பட்ட அபரஞானம்,
காயத்தால் செய்தல் சரியை கிரியைகள். இச்சரியைகிரியையோ
கங்களையும் அபரஞானத்தினையும் கடந்தது பரஞானமாகலின்
அப்பரஞானமுணர்வோர்க்கு அம்முக்கரணங்களும் அசைவின் நி

யிருக்கவேண்டுமாகலின் ஒன்றும் வேண்டாது வானாவிருத் தலினாலென்றார். வாக்குமனம் மாயாகாரியம் இவற்றால் நிச்சயம் பண்ணின ஞானம் ஞானமன்றாகலின் இப்பாட்டிற்கு அருத்தம் ஈதன்றென்று கூறவேண்டி நீ துணிந்தனை போலுமென்றார், முக்கரணங்களும் அசைந்தவிடத்து வருத்தமென்பதும், அவை அசையாது நின்றவிடத்து வருத்தம் இன்றென்பதும், கண்டுகொள்க.

வருத்தமொன்றின்றிச் சாரலாமென்றதற்கு உதாரணம் : சொருபானந்தசித்தியார். (25) “ஆதலா லறியு மறிவெலாங் கை விட்டறிவினாக் கறிவதாய் நின்ற—பேதமில் பிரம மொன்றுமே யறிவான் பேறுபே ரின்பமாம் பிறத்தல்—சாதலற் றிருக்கு மதனையோர் வருத்த மின்றியே சாரலா யிருக்க—வாதரித் தறியா ரற்பமே விரும்பி யனந்ததுக் கத்திலே யமைவார்.” (௬௦)

சிறியவர் மணற்சோ றுண்டுதேக் கிடல்போற் றோர் துறா நெளிந்தமாத் திரத்தி, னறிதரிற் சிவமும் விடயமா மெனநீத் தகத்திரு ளறாதுவைத் தந்தோ, வறுமகம் பிரம மெனவுரைத் திறுமார் துறைதலோ ஞானமஞ் ஞானந், துறவினை யுறாது மாயுமே வாயாற் சடரெனி னிருடுமிந் திடுமே. (31)

எ - து. சிற்றிலிழைக்கின்ற சிறுபெண்கள் மணலாகிய சோற்றினை வயிறு நிறையவுண்டதுபோலுண்டு எப்பயிடுகின்ற துபோல், வேதத்தினை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்ட மாத் திரத்திலே அறிவினால அறியப்படுவனவெல்லாம் விடயமாகலிற் சிவத்தினை அறியத்தொடங்கில் இதுவும் விடயமாமென்று இதனை அறியும் அறிவை விட்டு, உள்ளிருளாகிய அவித் தையை நீங்காது வைத்துக்கொண்டு, அந்தோ அவ்விடத்துப் பொருந்தாரின்ற நான் பிரமமென்று சொல்லி இறுமாந்துகொண்டிருக்குதலோ ஞானம். அஞ்ஞானமானது துறவினை அடைந்தாலன்றி நாசமாமோ. இருள்வீட்டினிடத்து இருந்துகொண்டு வாயினால் விளக்கென்றால் அவ்விருள் நாசமாமோ நீ சொல் வாயாக. எ - று.

சிறியவர் சோறல்வாத மணலைச் சோறுகப்பாவித்துத் துண்ணுதிருந்தும் உண்டதுபோல் பாவித்துப் பிறர்காண

மிடுகின்றதுபோல், இவரும் அபரூபானத்தைப் பாருமானாகப் பாவித்துப் பிரமானந்தம் லபியாதிருந்தும் லபித்ததுபோல் பாவித்துப் பிறர்க்குச் சொல்கின்றாரானக்கொள்க. மாயாகாரியங்களாகிய எல்லாவற்றையும் துறந்து அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்க வேண்டுமென துறவினையுறது மாயுமேயென்றார். (நூ.க)

ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பதன்றித் துறவினால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கலாபீமா வென்றாதினே ஸோகந்தித் துறவுதான் ஞானமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஞானியே யெவரும் வணங்குதற் குரியோ னெனலுமா செளசமில் பெரியோன், மானிலத் தவன்ற னுடல்விடற் குகைப்பால் வைக்கவென் மறைப்படி புரித, னுணர்வே தாந்தப் பொருடுணர்ந் திடினுந் சாற்றினில் வாழ்மந் தணர்க்கிவ, னுனதாற் றுறவு பெற்றநற் றவரே யமலகீ டடையுஞா ன்களே. (32)

எ - து. துறவியாகிய ஞானியே யாவராலும் வணங்குதற்கு உரியோன் அவனை அசுத்தமில்லாத பெரியோன். அவன் பூமியின்கண் காயத்தைவிட்டு நீங்கியகாலத்தில் அதனைக் குறைக்கண் வைக்கவேண்டுமென்று வேதஞ்சொன்னபடியே செய்ததலும்; வேதமுடிவிலே விளங்காவின்ற மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த பாருணிகளாயினும் இவ்வாழ்க்கையினை உடைய அத்தனருக்கு இல்லையானபடியினால், துறவினை அடைந்த கல்லதவந் துற உடையோரே நின்மலமாகிய வீட்டினை அடையும் ஞானி எ - று.

துறவினோன் ஞானியல்லனாயினும் இவ்வாழ்க்கை யுடைய ஞானியாயினும் இவன் அவனை வணங்கவேண்டுமெனின் வணங்குதற்குரியோனென்றும், அவன் இறந்தகாலத் தவனது காயத்தைக் குறைக்கண் வைத்து அவனது தலைக் கங்காய் உடைத்துப் புசித்துப் பின்பு மூழ்காமல் வீடுபுகு ஜசௌசமில் பெரியோனென்றும், கூறினார். இவ்வாழ்க் ஞானம் வருதல் ஏகதேசமாகையாலும், துறவின்கண் வருதல் வெவ்வுவாகையாலும், துறவினை ஞானமென்றார்.

யெவரும் வணங்குதற் குரியோ னென்றதற்கு மாதி. (33) "ஒழுக்கமே புரிந்தோ னுத லதனைவிட னுத—விழுக்கஞ்செய் மூர்க்க னுதல் பண்டித னுத

னில்—பழிப்பரு ஞானந் தன்னின் முயல்பவன் பணியத்
 'ன்-ரெழுத்தகு ஞானி யென்று சொல்லவேண் டெவது முண்
 பெரியோனென்றதற்குதாரணம். குறுந்திரட்டு(27) “பலன்
 ண்டுண்டிப் பரிசெலாம் பலித்திடும் பரமதத் துவஞானி-நலங்
 மமா மந்திரஞ் செபித்திட நயந்தவ னீராடுஞ் - சலங்கொ
 மா மவன்றிரு மேனியே சகலதெய் வழுஞ்செவ்வாய்—
 ; வாசக மறுபிறப் பெனவரு மயற்பிணி மருந்தாகும்.”
 பால் வைக்கவேன்றதற்குதாரணம் : மெய்ஞ்ஞானவிந்
 28) “பிறிவி லாத பிரமபீ சன்னுட-லிறுதி யாவனற் நீண்டிடி
 ணு—மறுகி விற்கிடை கோடி யனலதாய்—செறிவு செய்
 'தசமென் றோதினார். எ-ம். (29) “முன்னமே பாகமா மூரற்
 ம்—பின்னருக் வேவவேண் டுமோமோ பேசிடா—யன்னதே
 லறிவா லட்டது—பின்னினிச் சடுவது பிழையே யாகு
 என வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (௩௨)

ானத்திலக்கணம் யாதென்றுகேட்ட சீடனை நோக்கிக்
 ன்றார்.

தீதார்திடி னபரம் பரமென விரண்டாய்த் திகழ்தரு
 மாந் கவற்றா, டோர்த்திடு மறையா தியகலை யபர
 பர னெடுவிர வயிக்கங், கூர்ந்துண ருணர்வே பரம
 தெளியச் கூறன்மாத் திரங்கலை ஞானஞ், சார்ந்து
 ரிதிப் பரனையோர்ந் தன்றிச் சாற்றினவ் வயிக்கமாந்
 ௩. (33)

- து. விசாரிக்கு மிடத்தில் ஞானந்தான், அபரஞான
 மம் பரஞானமென்றும் இரண்டு பிரகாரமாய் விளங்காநிற்
 அந்த அபரஞான பரஞானங்களின் இலக்கணம் யாதென்
 அவ்விரண்டினுள்ளும் ஆராயப்பட்ட வேதாகமமுத
 லகனையோர்தியுணர்ந்து பொருணிச்சயம் பண்ணுதல் அபர
 ; உயிரானது பரனுடனே கலந்து ஐக்கங்கூடுதலை நுண்
 ராக அறியுமறிவே பரஞானம். ஆனால் அபரஞானத்திற்
 லையோடுவென்னின், பரஞானத்தைத் தெளிவுபடச் சொல்
 மாத் திரமே யாம். ஆனால் அவ்வைக்கியத்தை அறியும்

செறிவுசெய்யும்-நிறையும். 29. மூரல்-அன்னம். அறிவால்
 - ஞானாக்ஷினியால் தடுக்கப்பட்டது.

ஈஅயி

வைராக்கிய தீபம்.

நெறி யாதென்னின், பொருந்தி அறிதற்கரிது மேற்கூறிய பரணை அறிந்தாலன்றிச் சொல்லுமிடத்தில் அந்த ஐக்கியமாகிய தலம். எ - று. ஆங்கென்பது அசைநிலை. (௩௩)

ஆனால் அந்தப்பரணை அறியுநெறிதான் எங்ஙனமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

அடுத்தவிச் சீவன் நன்மையோர் தன்றி யறியொ ணப் பரணையஞ்ஞானங். கெடுத்தலாற் சீவன் றணையுமோர் தொருவர் கிட்டொணு நனவினிற் சுழுத்தி, யுடைத்துமற் றெவனுக் கவனவஞ்ஞான முடைக்குமுட் கரணவா தனை, க, டிடைத்திடி னபாவ மெனப்படு நனவிற் சுழுத்தியு மெளிவந்து தோன்றும். (34)

எ - று. இந்தவுடம்பின் கண்ணே பொருந்தியிருக்கின்ற இச்சீவனது இயல்பை அறிந்தாலன்றி அப்பரணை அறியக் கூடாது. ஆனால் அச்சீவனை அறியுமுறைமை எங்ஙனமென்னின், அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தாலன்றிச் சீவனையும் அறிந் தொருவரும் கிட்டக்கூடாது. ஆனால் இந்த அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கு முறைமை எங்ஙனமென்னின், நனவிற்சுழுத்தி எவனுக்கு உடையது அவன் அவ்வஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பன். ஆனால் அந்நனவிற் சுழுத்தியருநெறி எங்ஙனமென்னின், அந்தக்கரண வாதனைகளை ஒழித்தால் அபாயமென்று சொல்லப்படும் நனவிற் சுழுத்தியும் எளிதில் வந்து உதயமாம். எ - று. (௩௪)

ஆனால் அந்தக்கரணவாதனை யொழிக்குநெறி எங்ஙனமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

யோகசா தனையால் வாதனை கரணக் கொழியுமல் வியோகமு மிருமைத். தாசுமே கிரியை ஞானமென் பேதத் தாதன தியதொழில் யோக, மேகமாம் பொருடோர் தது விது வெனுஞ்சுட் டிறத்தன்மற் றையதிரு வகைக்கும், போகவண் டிடுமைம் புலன்களு மிறத்தப் புனைவா வொழித்தலாற் போமே. (35)

எ - று. யோகசாதனையினால் அந்தக்கரணங்களுக்கு வாத யொழியும். ஆனால் அவ்வியோகத்தின் இலக்கணம் யாதென்

னின் அந்த யோகமும் கிரியை ஞானமென்னும் இரண்டு பேதத் தால் கிரியாயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அந்தக்கிரியாயோக ஞானயோக விலக்க ணங்க ளியாவையெனின், -கிரியாயோகம், 1 இயமம் 2 நியமம் ஆத னம் பிராணாயாமம் பிரத்தியாகாரம் தாரணை தியானம் சமாதி என எண்வகையாய் இருக்கும். ஞானயோகம், ஏகமாயுள்ள மெய்ப் பொருளை வேதாகமங்களை ஆராய்ந்து நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டு பின்னர் ஞானநிட்டை கூடி அதுவென்றும் இதுவென்றும் சட்டி அறியும் சட்டறிவெல்லாம் இறந்து கரணம் அசை

வறநிற்றல். ஆனால் இவ்வியோகத்தை அடையுமாறு எங்ஙன மென்னின், அந்த இருவகை யோகத்தினை அடைதற்கும் ஐம்பு லன்களும் இறந்து போகவேண்டும். ஆனால் இவ்வமைப்புலன்க ளும் இறந்து போம்படி செய்தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்னின், ஐந்தவாவினையும் ஒழித்தலினால் அப்புலன்களைத்தும் இறந்து போம். எ - று.

ஆதனாதியவெனவே இயமாதி வருவிக்கப்பட்டது. புலன் கள் ஐந்தாகையால் அவற்றின்கட்செல்லும் அவாவும்; ஐந்தாயி ற்று. யோகசாதனையால் வாதனைகரணக் கொழியு மென்றத ற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. (33) “அண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு மடங்கச்சு னியம தாகக்—கண்டுகொண் டிருக்கக் கண்ட கருத்தையு மறவே விட்டா—லண்டமெண் டிக்கெங் கண்ணு மாய்நின்ற வானந் தத்தைக்—கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங் கணத்தில் வந்துதிக்கு மன்றே.” மற்றும் வருவனவற்றிற்கான்க. (34)

அந்தவவாவினை அதுக்குமாறு எங்ஙனமென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

ஐம்புல னடல்வேண் டும்விடல் வேண்டு மொருங்கு வேண் டியவனைத் தையுமென், தும்பரும் பரவு மொரு

1. இயமம். ஏம முறுமியம மீரைந் திவைதம்மிற - ஶாய்மைபுரு ணைன் சுருங்கல் பொறைச்சுவவை - வாய்மை நியுடைமை யேழும் வுளர்விப்ப-காமம் களவுகொலை மூன்றுங் கைவிடுவ. 2. நியமம். தானந் தையவொடு சந்துட்டி புத்தி தற்பர தியானந் பூசை-பூனந் தருமொழுக் கத்தினி ணை னுயர்செப மொள்ளிய விரத - ஞானந் தருமுரை கேட்ட தின் முயற லெனவ லீரைந்து மெய்தித் - தானங் கசைவற நின்றிடு பிதுவே சாற்றிய நியமயோ கதுதான்.

தமிழ் வேத முறைத்தலா னோரிரு வகையா, நம்புநச் சார்பை வெறுத்தவா வறுத்தைம் புலனொழித் தெழுங்கினு டரு மச், செம்பொருள் காண்ப தறிவறி யாமை சிதைத்தல்வீ டெனத்திகழ் தருமால்.

(36)

எ - து. வீடடையக் கருதினோன் ஐம்புலன்களையும் அடல் வேண்டுமென்றும், அவ்வைந்தினையும் அடுத்திரு அவற்றால் அனைய விக்க விரும்பி வைத்த பொருள்கள் அனைத்தினையும் ஒருங்கே விடல்வேண்டுமென்றும், தேவர்களும் தோத்திரம் பண்ணுவின்ற ஒப்பற்ற தமிழ்வேதமாகிய, 1 திருவள்ளுவப் பரன் கூறுதலின், உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்றிருவகையாயுள்ள கமது புறச் சார்பினை முன்னர் வெறுத்துத் துறந்து, பின்பு அதன்கண் வைத்த அவாவினை அறுத்துப் பின்பு பஞ்சேந்திரியங்களையும் விடயங்களைக் காணுந்தோறும் எழுந்துசெல்லவொட்டாது உள் ளடக்கி, இந்த முறையே ஒவ்வொன்றாக நீத்துச்சென்று, யாவரா லும் அறிதற்கரிய அந்தச் செவ்விய மெய்ப்பொருளை அறிவது ஞானமெனவும், அந்த ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப் பது வீடெனவும் விளங்காநிற்குமாகலின் ஞானமும் வீடும் இவைகளைன்று அறிவாயாக. எ - து.

முன்பிருவகைச் சார்பாகிய புறப்பற்றினை ஒழித்து, அதற்குமேல் அதன்கணவைத்த அவாவினை அறுத்து, அதற்கு மேல் காணப்பட்ட விடயங்களில் எழாமல் இத்திரிய நிக்நிரகம் பண்ணி, அதற்குமேல் முன்னர் ஏறியிருந்த கரணவாதனைகளை ஒழித்து, அதற்குமேல் நனவிற்கழுத்தியைப்பெற்று, அதற்கு மேல் அஞ்ஞான நிலிருந்திப்பண்ணி, அதற்குமேல் சீவ தரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் பரைதரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் சிவ தரிசனம் பண்ணி, அதற்குமேல் ஐக்கியம் கூடவேண்டுதலின், ஒழுங்கினாடருமச் செம்பொருள் காண்பதறிவென்றார்.

விடல்வேண்டு மொருங்கு வேண்டியதனைத்து மென்றதற்கு உதாரணம்: தேலிகாலோத்தரம். (31) “துக்கசுக மாசை வெறுப்பென்று கூட்டுந் துவந்துவங்க ளிரண்டவைபோற் சொல்லப் பட்ட—மிக்கதெய்வ மடவார்க டண்மா தனம் மெய்ப்பலன்கள் வேறுவேறு னாவா மன்றே—தொக்கவுள மதுவாக்கும் பிறப்பை

1. அடல்வேண்டு மென்றதன் புலத்தை விடல்வேண்டு - வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு. (திருவள்ளுவர்)

குந் தொடர்பெனவே துணிந்தந்தத் தொடர்பை யாக்குந்—
பொருட் சார்புயிர்ச்சார் படைய நீக்குந் தவத்தார்பார்
வந்து சாருந் காணே.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

(நசு)

அரம்பையுள் ஞாறுதண் டெடுத்தலி னொருவ னனுபவ
ந்சிவ முணர்த, னிரம்புமெய் யுணர்வத் தண்டின்மீ
ரன்றி நின்றநா ரனைத்துநீக் குதல்போல், விரும்பிரு
கப்பற் றையுந்துறந் திருநீ வீட்டல்வி டிவற்றையே
றி, வரும்பர வரனும் வீடுமவே றறியேம் வார்த்தை
ந் திரத்தியாம் பெறவே.

(37)

எ - து. வாழையினது மட்டைகட்கெல்லாம் உள்ளே சேஷ
ருக்கின்ற தண்டினை எடுத்தல்போல், ஒருவன் அனுபவ
மாயாகாரிய காரணங்கட்கெல்லாம் சேஷமாய் உள்ளீடாய்
ங்காநின்ற சிவத்தினை அறிதலே, எங்கும் பரிபூரணமாகிய
நானம். அந்த வாழைத்தண்டின்மேலே பொருந்தியின்ற
தடகள் அனைத்தினையும் ஒவ்வொன்றாக நீக்குதல்போலத்
தால் விரும்பப்பட்ட உட்பற்றுப் புறப்பற்றுகிய இருவகைப்
பினையும் துறந்து அஞ்ஞானவிருளைக் கெடுத்தலே மோகூம்.
ஃபராஞானத்தையும் மோகூத்தையும் அன்றி, வார்த்தை
திரத்தால் பெறவரும் பராஞானத்தினையும் மோகூத்தினை
வெறே நாம் அறிகிலேம். எ - து.

வார்த்தை மாத்திரத்தால் பெறவரும் ஞானம் மோகூமென்
சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறியாதிருந்ததே அஞ்ஞான
ந்றும், சர்வத்தையும் பிரமமென்று அறிந்ததே ஞான
ந்றும், இங்ஙனம் அறிந்தபோதே அஞ்ஞானங்கெடுமென்
கூறிக்கொண்டிருத்தலே.

(ந௭)

இருவகைச் சார்பா மொருபுறப் பற்று மிடையதாங்
யுடற் பற்றும். விரிகரணங்க ளாகுமுட் பற்று மென
நி விதம்விளங் கிடுமித், திரிவிதத் தினையுங் காத்திரந்
னஞ் சேர்த்தியொன் றுக்கொடுட் பற்றும், வருபுறப்
று மெனவிரண் டாக மதிப்பரவ் வணந்துற வையுமே.

(38)

எ - து. உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு என்னும் இருவகைச் சார்பாகிய ஒரு புறப்பற்றெனவும், இடைப்பற்றாகிய கடையாகிய உட்பற்றெனவும், விரிந்த கரணங்களாகிய உட்பற்றெனவும், இங்ஙனம் பற்றுக்கள் மூன்றுவிதமாய் விளங்காவிருந்தும் மூவகைப் பற்றினையும் காயத்தோடு கரணத்தைச் சேர்த்து ஒன்றாகக்கொண்டு உட்பற்றெனவும் இங்ஙனம் புறப்பற்றெனவும், அந்த முறைமையே துறவினையும், உட்கருவெனவும் புறத்துறவெனவும் இரண்டாகக் கருதிச் சொல்வர் பெரியோர். எ - து. காயத்தோடு கரணம் ஒற்றுமையாகவிருக்காததின்காரணஞ்சேர்த்தியென்றார். இரண்டாக மதிப்பவற்றை இருதலையுங் கூட்டுக.

பற்றுக்கள் திரிவிதமாய் விளங்குமென்றதற்கு உதாரணம்: சமயாசாரம். (32) “புத்திரர் மனையா ளாதிப் புறச்சுற்றப் பற்று நீக்கி—யித்திரண் மலவு டம்பா மிடைச்சுற்றப் பற்றும் விட்டே யொத்துயிர் விடாத பாசக் கரணவுட் சுற்ற மோய்த்துத்—தத்துவமாயி ருத்த நத்துவர் சரிதை யையா.” மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க.

(௩௮)

இருவகைப் பற்றி லொருவனே ஞானி யெனப்படிப் புறப்பற்ற தேனா, மொருவது விலகு மெவணமப் பெயருக் குரியாவே மொன்றுமில் கொடியுந், தருமில் மலர்கா யெனினகப் பற்றி நவர்புறப் பற்றையுந் தணவார், மருவினு மல்தோ மொருவராவே மனநீர் மலர்க்கொடி வாடுரு வகையே.

(39)

எ - து. உட்பற்றுப் புறப்பற்றாகிய இருவகைப் பற்றுக்களும் இல்லாத ஒரு புருஷனை ஞானியென்று சொல்லப்படுமானால், புறப்பற்றினும் நீங்குதல் இல்லாதாரும் எந்தமுறைமையால் அந்த ஞானியென்னும் பெயருக்கு உரியாவார். ஆனால் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை யொழித்தோர் ஞானிகள் அல்லராவென்னின், ஒரு வேராயினும் இல்லாத கொடியும், இலகுவாகியும் விட்டுநீங்கார். ஆனால் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை இல்லையாவென்னின், புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒரொருவர் அடைந்தாராயினும் வேரின் அன்றுபட்ட மலர்க்கொடி சிறிதுபோது வாடாதிருக்குமுறைமை

போல், அகப்பற்றொழித்தோர்க்கும் புறப்பற்றுச் சில நாள் இருக்கும். எ - று.

வேரொன்று மில்கொடி இலைமலர் காய்களைக் கொடாதது போல் காரணமாகிய அகப்பற்றொழிந்தால் அதனது காரியமாகிய புறப்பற்று இராதென்று குறிப்பாற் கூறி, வேரொன்று மில்கொடியுந்தருமில் மலர்காயெனி னகப்பற்றிறவர் புறப்பற்றையுந் தணவாரென்று அவரைப் பரிகாசம் பண்ணினார். வேரன்றீர் மலர்க்கொடி அறுத்த தருணத்திற் பச்சென்று சிறிது போது வாடாததுபோல் தோன்றிப் பின்பு உலர்ந்துபோகின்றதுபோல், அகப்பற்றொழித்த தருணத்திற் புறப்பற்றுச் சிலநாள் இருத்தல்போலத் தோன்றி நீங்குமென்பதறிக. அகப்பற்றொழித்தோர்க்குப் புறப்பற்றின்மேல் பிரவிருத்தி இல்லாமையால் அவர்க்கு அஃதின்றெனக்கொள்க. (௩௯)

வேரறக் கொடிவா தெலினுட் பற்றை விடுக்கின்மற் றையபற்று நேரே, சோருத வியல்பா மதனையே முன்னர்த் தொலைக்கவேண் டெவதெனிற் கடுமுட், சாருமோர் கொடியின் கினையனைத் தையுமுன் றறித்தொழித் தலததனிடையா, ரோர்தனி வேர்கொள் ளரிதரி தகப்பற் றொழித் தலும் புறப்பற்ற துறவே. (40)

எ - று. காரணமாகிய வேரற அதன் காரியமாகிய கொடி உலர்ந்து போதல்போல் காரணமாகிய அகப்பற்றினை முன்பொழித்தால் அதனது காரியமாகிய புறப்பற்றும் உடனே நீங்குதல் சபாவமாகலின், அந்த உட்பற்றினையே முன்பு ஒழிக்கவேண்டுமென்பையானால், கடிய முட்கள்பொருந்திய ஒரு கொடியினது கிளைகளினத்தையும் முன்னர் வெட்டி நீக்கினாலன்றி அதன் டுவே பொருந்திய ஒப்பற்ற முதல் வேரினைப் பிடுங்கிக்கொள்ளுதல் அரிது ; அதுபோல் முன்பு புறப்பற்றை ஒழித்து அகப்பற்றை ஒழிப்பதன்றிப் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றினை முன்பு ஒழித்தலும் அரிது. எ - று. (௪௦)

ஆனால் நீர் முட்கொடியைத் திருட்டாந்தம் கூறியது என்னை அஃது இல்லாத கொடியினது வேரினை முன்பு பிடுங்கிக் கொள்ளுதல்போல் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிக்கக் கூடாதோ வென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

முள்ளில்சில் கொடியேவர் கொள்ளின்முற் சனகன் முதலவோ ரொருவர்மற்றொருதம், முள்ளமா சணுகா வியல் பினு னகப்பற் ரொழிப்பினு முனமெனை யுறமுங், கள்ள நெஞ் சினர்பற் பலரும்வீ டடையுங் கதியதன மையிற்றுற வளந்த, தெள்ளியோர் புறப்பற் ரொழித்தலை முதற்கட் செப்பின ரொவர்க்குமொப் புறவே.

(41)

எ - று. முள்ளில்லாத சில கொடியினது வேர்னை முன்னர்க் கொடி தறித்தொழியாது பிடுங்கிக் கொள்ளுதல்போல், சனக ராஜா முதலிய ஓரொருவர் ஒப்பற்ற தமது உள்ளத்தின்கட் காமம் வெகுளி மயக்கமென்னு முக்குற்றங்களும் பொருத்தராத இயல்பினால் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றினை முன்னர் ஒழித்தா ராயினும், என்னைப்பொலும் முக்குற்றங்களையுமுடைய மனத்தினர் பலரும் வீட்டினையடைபுமார்த்தம் அலுதன்றாகலின், தூதவினது இலக்கணங்களையெல்லாம் அறிந்து அளவிட்ட தெளிந்த அறிவினை யுடைய திருஞ்ஞவாயனார் புறப்பற்றொழித்தே அகப்பற்றொழிக்க வேண்டுமென்று புறப்பற்றொழித்தலை அகப்பற்றொழித்தற்கு முதற்கட் கூறினார், யாவருக்கும் சம்மதமாக. எ - று.

உள்ளமாசணுகாவென்றதனால் நின்மலித்தொன்றும் கள்ள நெஞ்சினரென்ற தன்மையால் மலின சித்தவ்ரன்றும் அறிந்து கொள்க நின்மலித்தர்கள் எகதேசிகளாய் எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களிருந்தாலும் அவற்றின்கண் அவாவின்றித் தெய்வகதி யாய் வீட்டைதலினாலும், மலினசித்தர்கள் அனைக்கராகலாலும், வீட்ட பற்றுக்களின்கீழலும் ஓரோர் கால அவாவதலினாலும், அவர் வீட்டையும் மார்க்கம் யாவருக்கும் மார்க்கமன்றொன்றார். அறம்பொருளினபம் வீடென்னும் நான்கினையும் தெளிந்தவராகலின் தெள்ளியோரென்றார். புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றொழிந்தோர்க்கும் சம்மதமாகலின் எவர்க்கு மொப்புறவென்றார். மற்றென்பதசைநில.

உள்ளமாசணுகாவியல்பினுனன்றதற்கும், கள்ளநெஞ்சின ரென்பதற்கும் உதாரணம்: வாசிப்டம். (33) “வெம்புதல்போய்த் தன்னென்ற வுன்மனதுக் கிஷ்வுலகின் வியாபா சங்கள், செம்பு

கர்வே முத்தினுக்¹ காண் குளப்படிபோற் றேன்றுமா நீன நெஞ்
சுக், கம்புவியிற் றெழில்சிறிதே யாகினுநீர் திடவரிதா மாவின்
பாதப், பைம்புனலுங் கிழக்கொதுகுக் கெல்லகரை காணாத 2 பா
வை யன்றோ.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (சக)

விடத்தகு மகப்பற்றினைமுனம் புறப்பற்றெழிப்பதெற்
றினுக்கென விளம்பல், படிற்றெழுக் கினர்சம் மதமும்வா
னவரும் பயிலில்வாழ்க் கையும்கிடுக் குதலென், நெடுத்து
மைக் கறிவா சாரமோ தியசொற் கிழுக்குமா குதலின்மா சி
யல்பாத், துடைத்தசின் தையர்க்கு நிர்தையி லொழுக்காச்
சொல்வார்முன் புறல்புறத் துறவே. (4௨)

௭ - து. முன்னாகப்பற்றினை ஒழிக்கத்தகும், புறப்பற்
றினை ஒழிப்பது யாதுக்கென்று சொல்லுதல் கூடாவொழுக்கத்
தார்க்குச் சம்மதமும், வானவராயினும் தாம் முன்பழகிய இல்வா
ழ்க்கையையும் விடுத்தல் செய்யவேண்டுமென்று எடுத்து மகா
தேவர் மகாதேவிக்கு ஞானசாரங் கூறியசொல்லுக்குக் குற்றமு
மாதலின், முக்குற்றங்களையுஞ் சுபாவமாக நீத்த நின்மலசித்தர்
க்கு முன்னர்ப் புறத்துறவடைதலை இகழ்ச்சியில்லா நெறியாகச்
சொல்வர் பெரியோர். ௭ - று.

ஒழுக்கமுடையார்க்குச் சம்மத மாகலாலும், ஈசர வாக்கியத்
திற்கு மாறுபாடினமையாலும், நின்மலசித்தர்க்கு மொழுக்காகலா
லும், முன்னர்ப் புறப்பற்றெழிதலே நன்னெறியென்பது காண்க.

புறப்பற்றெழிப்ப தெற்றினுக்கென்றதற் குதாரணம்: தேவி
காலோத்தரம். (34) “சமயா சார சங்கற்ப விகற்பமு—மமையா
தாங்குல வாசார மானது—மிமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்
க்கையு— 3மமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே.” மற்றும் வருவ
னவற்றற் காண்க. (சஉ)

ஒன்றிய பாச விருமொர் திடுதற் குபாயமைம் புலனொ
டுக்கிடுத, லொன்றல திலையென் றதுசெய்வோ னவைவேண்
டனைத்துமுன் விடா துவைத் துறுத, லென்றுமெவ் விடத்து

1. ஆன் குளப்படி - பசுவின் குளம்பாகிய கால்மிதித்த சிறுகுழிநீர்.
2. பாவை-சமுத்திரம். 3. அமை ஆர் தோளாய்-மூங்கில்போலும் தோளை
யுடைய உமைமே.

ராஅஅ

வைரரக்கிய தீபம்.

மெனைமுத லுயிர்க ளெவற்றைபுங் கொலைசெய்யென்,
வெருட்டே, னென்றுசொல் விரதி யொருவனு டொறுங்கை
யிடையினோர் படைகொளு மியல்பே. (43)

எ - து. உயிரோடு பொருந்திய அஞ்ஞானவிருளைப் போக்
குதற்கு உபாயம் பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம் பண்ணுதலொ
ன்றுமே அன்றி வேறே உபாயமில்லையென்று அவ்வைந்தினையு
நிக்கிரகம் பண்ணுவோன் அந்தப் பஞ்சேந்திரியங்களால் விரும்
பப்பட்ட பொருள்களைத்தினையும் முன்விட்டு நீங்காது வைத்
துக்கொண்டிருத்தல், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் என்னைமுத
லாகிய வுயிர்கள் எவற்றினையும் கொல்லுதல் செய்யேன் பயப்ப
டச்செய்யெனென்று சொல்லாநின்ற கொல்லாவிருதி யொருவன்
எக்காலமும் கையின்கண் இடைவிடாது ஒப்பற்ற வாளாயுதம்
பிடித்துக்கொள்ளு முறைமையாம். எ - து:

உயிர்களைக் கொல்லசெய்யென் வெருட்டேனென்று சொல்
லாநின்ற கொல்லாவிருதி அவைசெய்வதற்கு ஏதுவாகிய வாளினை
விடாது கையிற்கொள்ளுதலின், அவன் அவை செய்யாருனென்
றும், அவன் கொல்லாவிருதியல்லனென்றும், அறிஞதல்பால்,
பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகம்பண்ணதொடங்கினான் அவற்
றால் அனுபவித்தற்கு ஏதுவாகிய விடயங்களைக் கைவிடாது
வைத்துக்கொண்டிருத்தலின் இவன், அவைகளை விரும்புபா
னென்றும் இந்திரிய நிக்கிரகியல்லனென்றும் அறிந்துகொள்க.

(சுரு)

விடயங்களை அனுபவியாது வைத்துக்கொண்டு ஞானசாத
கம் பண்ணக்கூடாதோ வென்ற ஈடனைநோக்குக் கூறுகின்றார்.

சாதக தசைக்கண் விடயமே தடையாஞ் சாத்தியமான
பின் புசித்தற், காதல்வைத் திடினப் பிரமவா னந்தத் ததிக
மோ விடயவா னந்தங், கோதில்விட் டின்பம் பெறுகலா
விடினுங் கூடுதற் கெனிற்கரி பிழைக்கற், நீதிலோர் சிங்க
மதனையே யன்றித் தேடுமோ தேரையூன் றினவே. (44)

எ - து. ஞானசாதக தசையின்கண் விடயங்களை அதற்
குத் தடையாகுமாகலின் அவற்றினை வைத்துக்கொண்டு சாத
கம் பண்ணக்கூடாது: ஆனால் அவ்விடயங்களைச் சாதகதசைக்

1. நிக்கிரக - தடுப்பவன்.

அனுபவியாது சாத்தியமான பின்பேனும் அனுபவித்தற்கு துக்கொள்வையானால், அச்சாத்திய தசைக்கண்ணே உதயன அந்தப் பிரமானந்தத்திலும் இந்த விடயானந்தம் அதிக வேண்டுமாதலின், இந்த விடயானந்தமே போதும்; அந்தப் பிரமானந்தத்தை அடைய ஞானசாதகம் பண்ணவேண்டுவதே வேலை: ஆனால் சாதகம்பண்ணிக்கொண்டு வருமிடத்துச் சாத்திய கைகூடிக் குற்றமற்ற வீட்டின்பம் வந்து லபியாதகாலத்தாலும் பொருந்தி அனுபவித்தற்கு அவைகளை வைத்துக்கொள்வே என்பையானால், யானையினை இரையாகத் தேடிச்சென்ற குற்றலாத ஒப்பற்ற சிங்கம் அந்த யானை தப்பிப்போயிற்றென்றால் யானையே தேடுதலன்றி அற்பமாயுள்ள தேரையினது மாமிசத்தின் தின்னத் தேடுமோ. எ - று.

மேலான யானையை இரையாகத் தேடிச்சென்ற சிங்கம் அந்தன கிடையாது போயிற்றாயினும் அதனையே தேடுதலன்றிக் தானே தேரையினைத் தின்னத் தேடாததுபோல், மேலான இன்பத்தை அனுபவிக்கத் தொடங்கினான் அவ்வின்பம் தனக்கு யாது போயிற்றாயினும் அதனையே விரும்புதலன்றிக் கீழான பசுக்களை விரும்பானென்பதுங் கண்டுகொள்க.

பிரமவானந்தத்ததிகமோ விடயவானந்தமென்றதற்கு உதாரணம்: தத்துவரத்தினாகரம். (35) “ வாக்கொடு மனமு யிறந்ததின வாரியா யொழிவற நிறைந்து — போக்கொடு வரவ தின்றியதைப் பூரண மாகவுண் டவர்தாம் — வீக்கிய கான னீரெனும் பமேவுற முயல்வரோ முயலி—னோக்குறு மந்த ஞானியு நாயுரத்திடம் 1 வாசியொன் றிலதே.” எ-ம். குறுந்திரட்டு. (33) தாமங் காட்டுஞ் சுடுதழ லுண்டென் பதுதுய்ப்பார்க்—காமங் டு மயினி யுவர்ப்பப் படியேநல்—லேமங் காட்டு ஞானிக ன்ற லிவரெஞ்சிற்—காமங் காட்டும் பெற்றிலர் கற்றார் கலைநே.” எ-ம். சிங்கமதனையே யன்றித் தேடுமோ தேரையுன் ற வென்றதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு (37) “ பாய்ந்துமா ழ மொற்றிப் பிணக்குமத் 3 தறுகண் யாளி-தேய்ந்தழி வுறினுந் தார யிரையெனச் செல்லா தாற்போ—லாய்ந்துநன் முத்தி பமருந்திட வுற்ற நீரார்—சாந்துயர் வரினு மொன்றிற் றளர்ந ழா தாகி விட்டார்.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றிற்கு.

(௪௪)

1. வாசி - அதிகம். 2. தாமம்- புகை. அயினி உவர்ப்பு - அன் துவேஷம். 3. தாமம் - நோய். எமம் - இன்பம், திருப்பி. 3. தறு யாளி - குரூரமான சிங்கம்.

ராகம்

வைராக்கிய தீபம்.

படையெழுத் தமர்க்கட் சாந்மோர் வீரன் பகைநு
ரைச் சயங்கொளா விடினும், விடையெனப் பொருதாங்
கிறத்தலே யன்றி வெந்திட வுன்னிடா னதுபேரற், கடை
யென விடய மிகழ்ந்துபே ரின்பங் கருதினோன் பெறுகலா
விடினு, விடையறு ததைநாடு விவதலாள் மறந்து மெண்
னுமோ மண்ணின்வாழ்க் கையைமீய. (15)

எ - து. ஆயுதமெடுத்துக்கொண்டு யுத்தகளத்திலே செல்
லாரின்ற ஒப்பற்ற வீரனான சத்தாருக்களைச் சயங்கொள்
ளாதவிடத்தும், இடம்பலீபால் அச்சத்துருக்களோடு யுத்தம்
பண்ணி அந்த பண்களத்திலே இறந்துபோதலையன்றிப் பயித்து
முதுகுசொடுக்க நினைவான். அதுபோல் இழிவுவென்று அறிந்து
அற்பமாயுள்ள விடயானத்தத்தை இகழ்ந்து கைவிட்டுப் பேரா
னத்தத்தை அடையக்கருதி ஞானசாதகக் தொடங்கினான்
சாத்தியங் கைகடி அவ்விற்பத்தைப் பெறுதிருந்தானாயினும்,
கூணமாயினும் இடைவிடாது அந்த இன்பத்தை எப்பொழுது
அடைவேவென்று கருதுவதெயன்றி, மறந்தாயினும் தான் முன்பு
இகழ்ந்து கைவிட்ட இவ்வாழ்க்கையை மீண்டும் நினைப்பானோ.
எ-று.

சுத்தவீரன் சத்துருக்களைச் சயங்கொள்ளாதவிடத்தும் அவர்
களோடு யுத்தம்பண்ணி இறந்துபோதலையன்றி முதுகுசொடுத்
தற்கு நினைவான். அதுபோல் சுத்தவிரத்தன் ஞானசாதகம் பண
னுமிடத்தும் அஞ்ஞானகாசம் பண்ணிப் பேரின்பத்தை அடையா
திருந்தானாயினும், அந்தச் சுத்தவாசனையோடு நின்று இறந்து
போதலையன்றி விடயங்களை இச்சித்து இவ்வாழ்க்கையில் திரும்பா
னென்பதும், யுத்தகளத்திலே வெந்திடாதிறந்தொழுகு மறுமைக்
கூண் வீரசொர்க்கவிற்பம் வருவதுபோல் சுத்த வாத்தனையோடு
இறந்தொழுகும் மறுமைச் சன்னத்திலே வீட்டின்பம் வருமென்
பதும், காண்க. (சுரு)

இந்திர சிலத் தொருநகர் காண்போ ரெனத்தன
முதற்பிர பஞ்ச, நந்தினும் கெடினும் பூரியா வாடா நன்
மனச் சனகனு தியரு, மந்திரி முதலோர் மீதுபு பாரம்
வைத்தொரே காந்தத்துள் வதியாத் தந்தொழி நொருக்கிச்
சமாதியுற் றன்றோ தவிர்த்தனர் கரணவா தனையே. (46)

எ - து. இந்திரசால விக்ஞையிலே தேர் திருவிழா முதலிய மங்களமும், அக்கினிபட்டு வேவுதல் முதலிய அமங்கலமும் விலங்காநின்ற ஒரு பட்டணத்தினைப் பொய்யென்று அறிந்து வினோதமாகக் காண்பார்போல், தேகாதிப் பிரபஞ்சமெல்லாம் மாயா காரியமாகிய பொய்யென்று அறிந்து அவைகள் ஆக்கமாய் விளங்கு மிடத்தும், அவற்றிற்கு நாசம் வந்தவிடத்தும், பூரிப்பு வாட்டமில்லாத நின்மல சித்தத்தினையுடைய சனகராசா முத லோர்களும், மந்திரிமுதலாகிய பேர்களிடத்து இராச்சியபாரத்தை யெல்லாம் ஒப்பித்து ஒரேகாந்தத் தானத்தில் இருந்து கொண்டு, தமது இராசரீகத் தொழில்களை யெல்லாம் ஒழித்து, ஞானசமாதி அடைந்தல்லவோ அந்தக் கரணவாதீனையை ஒழித்தார்கள். எ-று.

சனகளுதியருமென்ற சிறப்பும்மையால், பிரபஞ்சத்தை மெய் யாகக்கருதி அதன் கண்வரும் சுகதுக்கங்களினால் பூரிப்பு வாட்டங் கையுடைய மலின சித்தர்க்கு அப்பிரபஞ்சத்தோடும் கூடியிருந்து கரணவாதீனையை ஒழித்தல் கூடாதென்பதாயிற்று,

இந்திரசாலத்தொருநகர் காண்போரென வென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (33) “வெங்காதற் பெரும்பாம்பு நெளிபுற்றால் குடும்பபரம் வெறும்பொய் யென்றே—யிங்காசையற நீக்கி யெல்லையிலாப் பரமபதத் திருந்து வாழ்வாய்—சிங்கார கந் தர்ப்ப நகரிருந்தென் சிதைவுற்றென் நீதோ நன்றே—பங்கான மனைமக்கள் வாழ்ந்தாலென் கெட்டாலென் பாச மாயை.” மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (சசு)

சொற்றிடிந் மயக்க மற்றுதித் துளவச் சுகருமொண் டாதையைத் துறவா, ஹ்ந்நிருஞ் சமாதி யுற்றகப் பற்று மொருவிவீ டடைந்தனர் சனகர், முற்றவ முனிவர் நால் வரு மொருநான் முகப்பிதா விடத்தவன் வளத்தோர், பற்றுமற் றகப்பற் றையமுயர் சமாதி பணியொழித் தெணியிவீ டடைந்தார். (47)

எ - து. சொல்லுமிடத்துப் பிண்டஞானத்தை மறைக்கு மயக்கவிருளின்றி உதயமாகிய அந்தச்சுகரும் ஒள்ளிய பிதாவி னைத்துறந்து பெருமைபொருந்திய ஞான சமாதியை அடைந்து மற்றை அகப்பற்றினையும் நீங்கி வீட்டினை அடைந்தார், சனகர் முதலிய தவமுனிவர் நால்வரும் ஒப்பற்ற நான்கு முகங்களையுடைய

தமது பிதாவிடத்தும் அவனது செல்வத்தினிடத்தும் ஒரு பற்றா யினுமின்றித் துறந்து உயர்ந்த ஞானசமாதியைக் கூடி அகப்பற்றினையும் ஒழித்துத் தாம் கருதிய வீட்டினையும் அடைந்தார்கள். எ - று.

சுகமும் சனகர் முதலிய நால்வரும் வேதாகமகலைகளையும் ஞானத்தினையும் அறிவிக்கும் வல்லமையுடைய உத்தம பிதாக்களையும் அவரது செல்வத்தினையும் விட்டுத்துறந்து எகர்த்த ஸ்தானத்திலிருந்து அகப்பற்றை யொழித்தார் என்றதனால் அகப்பற் றொழிப்பார்க்குச் சங்கமாகா தென்பது அறிந்து கொள்க. (சுஎ)

தத்துவ முணர வேண்டினான் மனைமுற் சகலமும் விடுத்துமெய்ஞ் ஞான, முத்திரை திருமுச் சமாதியுற் றல் லான முடியுமோ வெனவுமை முதலா, வைத்ததற் குமா த்கை பொருவிநீர் கல்லாங் மரத்தினி் ழலிற்சமா தியையும், றத்தனே யுணர்த்தி னுனென்றிற் பினும்வே றறைதனம் மிகுமட னன்றே. (48)

எ - று. பரதத்துவத்தை அறியவிரும்பினேன் மனைவிமு தலிய சகல பற்றுக்களையும் விட்டுத்துறந்து மெய்ஞ்ஞானமுத் திரைவிளங்க ஞானசமாதியை அடைந்தாலன்றி அதனை அறியக்கூடுமோவென்று மகாதேவிமுதலாயுள்ள தனது கூட்டங் களையெல்லாம் நீங்கி, உயர்ந்த கல்லாலமரத்தினிழர்கண் எழுந்த ருளி, ஞானசமாதியை, அடைந்து மகாதேவனை அறிவித்தா னென்றால், பின்னரும் வேறே சனகராசாமுதலிய பேர்களைத் திருட்டார்தமாக எடுத்துக்கூறுதல் நமது மிகுந்த அறியாமை யல்லவே. எ - று. மெய்ஞ்ஞானமுத்திரை மனோமௌனம், மகாதேவரினும் அறிவிப்பாரின்மையின் பினும்வேறறையனம் மிகு மடனென்றார்.

மனைமுதற் சகலமும் விடுத்தென்றதற்கு உதாரணம்: திரு மந்திரம். (39) “விரைந்தன்று நால்வர்க்கு மெய்ப்பதி குழ்து—
“சகல் லானிழற் புண்ணியன் சொன்ன—பரத்தன்னை யோராப்
‘மாழி யாள—ஞாந்தன்மை யாக வொருங்கின் றுரே.”
மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (சுஅ)

எடுத்துள்ள குடும்பச் சபையொருவன் டொருவ னெங்
 நன ஞானவா சானை, யடுத்தவ னேவ ரெடுத்தருள் சுரக்கு
 மளவுநின் னுளமகிழ்ந் தன்னோன், கொடுத்தநாள் வாங்கிக்
 கொள்ளும்பர மார்த்தங் கூடினுங் காலமா திகளாற், நடுத்
 துரை தொழிலை விடுத்தலாற் சமாதி சார்ந்தஃ துணரவும்
 படுமே. (49)

எ - து. இவ்விடத்து ஒருவன் தான் சமந்துள்ள குடும்ப
 பாரத்துடனே எப்படி ஞானசாரியனை அடைந்து அவனுக்குப்
 பூணகிருபை வருமளவும் அவனது ஏவற்பணிவிடை தொடங்
 கிச்செய்து நின்று, அந்த ஞானசாரியன் நிருவளமகிழ்ந்து ஞானே
 பதேசத்தை அனுக்கிரகம்பண்ணின காலத்துத் தான் பெறு
 வான்; காலதேச வர்த்தமானங்களினால் அந்த ஞானசாரியனை
 அடைந்து அநுக்கிரகம் பெறக்கூடுமாயினும், வாக்கார் சொல்
 லும் வசனங்களையும் காயத்தாற்செய்யுந் தொழில்களையும், பண்
 னானது விடுத்தாலன்றி ஞானசமாதி கூடி அந்த ஞானத்தை
 அறியவுங்கூடுமோ. எ - று.

ஞானசாரியுரைத் தேடிச்செல்வோன் குடும்பத்தோடுஞ்
 செல்லக்கூடாமையின், குடும்பச்சுமையோடு எங்நன ஞானவா
 சானையடுத்தென்றார். ஈடன் பக்குவாபக்குவங்களை அறியவே
 ண்டி ஒருவருடமுதல் பன்னிருவருடமளவும் பரிகைப் பார்க்
 குதலின் அருள் சுரக்குமளவுமென்றும், குடும்பிக்கு அவ்வளவு
 நிற்கக்கூடாமையின் ஏவறெடுத்து நின்றென்றும், கூறினார்.
 காலதேசவர்த்தமான மென்றது, அற்பகாலம், இராச கலகங்க
 ளினது சரித்திரம், அவற்றால் அவரிருக்குமிடத்தில் இவன் சென்
 றானாயினும் இவ்விருக்குமிடத்தில் அவர் வந்தாராயினும் தெய்
 வகதியாகக் கூடுதலிற் கூடினமென்றார். குடும்பிக்கு வாக்குக்
 காயங்கடங்காமையின் மனோலயம் பண்ணக்கூடாது; மனோ
 லயம் இன்மையால் அஞ்ஞானம் நிவிருத்தியாகாது; அஞ்ஞான
 நிவிருத்தி இன்மையால் ஞானேத்யமாகாது; ஆகலின் தடுத்
 துரை தொழிலை விடுத்தலாற் சமாதி சார்ந்தஃ துணரவும் படுமே
 யென்றார். இதனாற் குடும்பிக்கு ஞானசாரியரை அடைந்து
 அநுக்கிரகம்பெற்ற காலத்தும் சமாதி கூடிப் பரஞானமுணரக்
 கூடாதென்பதும் கண்டுகொள்க. (சுக)

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையம் பொறிவாய்த்
தடுத்தகப் படுத்திஓ தெத்தை, தினைத்தெழா நின்ற தென்று
நோக் குநரே நீக்குவர் வாக்கொடு தொழிலைப், தினைத்தடை
யாம்போக் குவரில்வாழ்க் கையையும் பேச்சைநா டொறும்
பழ குநரீ, தனைத்தினென் றேனும் விடார்பிறர் காண்ப
தன்மையா னகப்பற்றே விடுப்பார். (50)

எ - று. ஏகார்த்தஸ்தானத்தைப் பொருந்தியிருந்து, ஒப்பற்ற
தமது மனத்தினைப் பஞ்சப்பொறிவழியே சுகமுகமாய்ச் செல்லாது
உள்வாங்கி அகமுகப்படுத்தி, இந்த மனம் என்னத்தை தினைத்துக்
கொண்டு எழுகின்றதென்று அறிவினாற் பார்க்குமவரே வாக்குக்
காயங்களினது தொழில்களை தினைத்துக்கொண்டு எழுகின்ற
தென்று அறிந்து, அவ்வாக்காற் சொல்லுந் தொழில்களையும்,
காயத்தாற் செய்யுந் தொழில்களையும், விட்டு நீக்குவார். அவ்
வாக்குக் காயங்கள் நிவிருத்தியாகவின் இல்லாழ்க்கையைப் பாது
காத்தற்குத் தடைவருமாகவிற் பின்னர் அந்த இல்லாழ்க்கையை
யும் விட்டு நீக்குவார். வாசக ஞானமாகிய வார்த்தைகளோடு
எக்காலமும் பழக்கமுடையார் விடவேண்டுமென்று கூறிய தனைத்
தினுள்ளும் ஒன்றாயினும் விடார். பிறர் காண்பதன்மையால்
அகப்பற்றென்றையுமே யொழிப்பார். எ - று.

வாக்குக்காயங்கள் நிவிருத்தியான விடத்துப் புறப்பற்றைப்
பாதுகாத்தற்குத் தடைவருதலாலும், அவை பிரவிருத்தியான
விடத்து அகப்பற்றை ஒழித்தற்குத் தடை வருதலாலும், தடையா
மென்றார். புறப்பற்றேழிருந்து அகப்பற்றை ஒழிக்கத் தொடங்
குதல் அவ்விருவகைக்கும் பழுதென்பதும், அகப்பற்றை ஒழிக்கத்
தொடங்கினேன் புறப்பற்றை முன்னர் விடவேண்டுமென்பதும்,
பிறர் காண்பதன்மையான் அகப்பற்றே விடுப்பாரென்றமையால்
தமக்கென அவர்க்கு அகப்பற்றுப் போயதின்றென்பதும், காண்க.
(௫௦)

தந்தைய முதலாம் பந்தநீங் கிலர்க டாமுழு நெறி
யதின் றெனுஞ்சம், பந்தனா றுரையும் வேண்டிய தெய்தப்
படானுசற் றமும்விடா விடினெ, நெந்தைவாக் கைய
நரையும் தியவாக் கியம்பிர மாணமா மெனக்கொள்,
பொர் புறப்பற் றுவகப் பற்றைப் போக்கவாய்ப்
புக விடு
(51)

எ - து. தந்தை தாய் முதலிய பந்தங்களை நீங்காதார்க்கு உயர்ந்து போடுந் தி இன்றென்று கூறிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் வாக்கியத்தையும், தாம் வேண்டியது எய்தொணுது மாதர் முதலிய சுற்றமும் விடாவிடினென்று கூறிய எந்தையாகிய திருநாவுக்கையார் வாக்கியத்தையும், இவை முதலிய ஆப்த வாக்கியங்களையும் பிரமாணமாகக் கொள்ளுகின்ற நன்மதியுடையோர் புறப்பற்றிருக்க அகப்பற்றை ஒழிப்போமென்று வாய்ப்போக்கார், எ - று.

அவற்றிற்கு எதிர்மறையான ஆப்த வாக்கியங்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாதார் அங்ஙனம் கூறுவரென்பது காண்க. வாய்ப்போக்குதல் செய்யாதிருந்தும் செய்தேனென்று சொல்லும் விருதாச்சொல்லென்ற நிக.

இதற்குதாரணம் : திருக்கடைக்காப்பு (40) “தந்தைதாய் தன்னுடன் ரோன்றினார் புத்திரர் தார மென்னும்—பந்தநீங் காத வர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப் பற்றி னாயே— வெந்தநீ ருடியா ராதியார் சோதியார் வேத கீத—ரெந்தையா னூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்ச னெஞ்சே.” எ-ம். தேவாரம் (41) “பழகி னால்வரும் பண்டிள சுற்றமும்—விழவி டாவிடிண் வேண்டிய தெய் தொணு— திகழ்கொள் சேறையிற் செந்நெறி மேவிய—வழக னொருள ரஞ்சுவ தென்னுக்கே.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (டுக)

இருவகைச் சார்புள்ளும் உயிர்ச்சார்பை விடுத்தப் பொருட் சார்போடிருந்த அகப்பற்றை ஒழிக்கக்கூடாதோவென்ற சீடனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

விடுக்குநர் புறப்பற் றதினுயிர்ச் சார்பை விடுத்துமற் றையபொருட் சார்பைப், பிடிக்குத லொழுங்கன் றெனி னுறையிடமும் பேணுறு தொழித்தநீ தெனவே, படிக்கண் டுரைக்கக் கேட்டன முனைப்போற் பற்றினோக் காமையி னன்றோ, விடுக்கணென் றனைத்தும் விடுத்தன ருலக மேத் துபத் திரகிரி முதலோர். (52)

எ - து. அகப்பற்றை ஒழிப்போர்க்கு இருவகைச் சார்பாகிய புறப்பற்றினுள் உயிர்ச்சார்பை விடுத்து மற்றைப் பொருட்சார்

பைப் பிடிக்குதலும் மார்க்கமன்றொன்றால், நீர் சொன்னவை
யெல்லாம் விடுப்பினும் இருத்தற்கு ஒரிடமாயினும் பிடியாது
விடுக்குதல் குற்றமெனவே பூமியின்கண் நீ ஒருவனை சொல்லக்
கேட்டு அறிந்தனம், உன்னைப்போலக் கூர்ந்து விசாரியாமையா
லன்றோ பற்றுக்களியாவும் துக்கமென்று அறிந்து எல்லாப்பற்
றுக்களையும் உயர்ந்தோர் தோத்திரம் பண்ணுகின்ற பத்திரகிரி
ராசா முதலாயினோர் விடுத்தார்கள். எ - று.

உனைப்போற்பற்றி நோக்காமையின்றோ வென்றமையால்,
குறிப்பால் நீ அரியாமையினாலே கூறுகின்றயென்பது காண்க.
பத்திரகிரி முதலாயினோரெனவே பட்டணத்துப்பிள்ளை முதலா
யினோரையும் யருவித்துக் கொள்க. (௫௨)

பொருட்சார்பால்வரும் குற்றம் மேல்வருந் செய்யுளுட்
கூறுகின்றார்.

ஆறந்தவன் பொருட்சார் புறவறி விலர்க்குத் தூயனா
னாகிசாத் திரங்க, ளறைந்திதம் பேசிப் பொருள்கவர்ந்
ததனா னச்சமு மிச்சையா திகளுந், செறிந்துற வகத்துண்
டினியலு னைருக்குந் செய்தியா நெய்சொரி தழல்போ,
விறந்திடா மனவா தனைபினைத் தனதோ ரெனத்தையெவ்
வனாத்தினுன் முடிப்பான். (53)

எ - து. பொருட்சார்பு இருக்க உயிர்ச்சார்பைத் துறந்த
வன் அறிவில்லாத பேர்களுக்கு ஞானசாத்திரமுதலாயவர்களைச்
சொல்லி, அவர்க்கு இதமான வார்த்தைகளைப் பேசிப் பொருளை
வாங்கிப் புதைத்து, அதனால் பயமாசை முதலியனவும் மனத்தின்
கட்பொருந்த இனிமையாகிய ஜுண்களைப் புசித்திருக்கு முறை
மையால், நெய்யினைச் சொரிந்த அக்கினிபோல் மனத்தினது வாத
னைகள் இறந்துபோகவாகவிற் பின்னர்த்தான் அகப்பற்றினை
ஒழிக்கவேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணத்தினை எத்குறை
மையால் முடித்துக்கொள்வான். எ - று.

திரமுதலிய கூறுதலினாலும்,
பயமாசை குரோதமுதலிய
ங்களைப் புசித்தலாலும், மனத்
ல்போல் மேன்மேல் ஏறுதலிற்

பொருட்சார்பு இருக்கத் துறந்தோனுக்கும் அகப்பற்றொழித்தல்
கூடாதென்பது இதனொருகாண்க. (௫௩)

பொருட்சார்பினுள் எல்லாவற்றையும் விட்டு ஒரிடம் பற்றி
யிருந்து தவம்பண்ணலாகாதோவென்ற சீடனை நோக்கி அவ்வி
டத்தால் வருங்குற்றம் கூறுகின்றார்.

பொருளறத் துறந்து பயிக்கமேற் றருந்திப் பொருள்
தினு மோரிடம் பிடித்துள், வெருளறப் பணியா தியினுடற்
பழக வேண்டுமின் றுகுத றுனு, மிருளறத் தீப மேற்றன்
முன் றொழில்லக் ளென்றும்வேண் டிடுதலா னிடரு, மருள
றச் சிதலை முதலுயிர்க் குறுக னுற்றலு மதன்பொருட்
டாமால். (54)

எ - து. பொருட்சார்பினையும் விட்டுத் துறந்து பிச்சை
யேற்றுண்டு ஒரிடத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தா னுயினும் மனோ
பய நீங்கவும் பணிமுதலியவற்றுள் தேகம் பழகவும் வேண்டும்
பழக்கம் இன்மையாகுதறுனும், இருள் நீங்கத் தீபமேற்றுகை
முதலிய தொழில்கள் எக்காலத்தும் வேண்டுதலால் துன்பமுஞ்
சீவகாருண்யம் இன்றிச் செல்லுமுதலிய உயிர்களுக்குத் துன்பம்
செய்குதலும், அவ்விடம் பிடித்தற் பொருட்டாக வரும். எ - து.

ஒரோர்காலத்து அவ்விடத்தினை நீங்கி இருள்காடு முதலிய
இடத்துச் செல்லுங்கால் மனோபயம் தோன்றலிற் பூரண பாவனை
மறக்கும்: பணி மழை வெய்யில் காற்று முதலியவற்றால் காயத்
திற்கு வருத்தற் தோன்றலிற் சம்பாவனை மறக்கும்; விளக்கிடல்
அலகிடல் மெழுகல் முதலிய தொழில்கள் எக்காலமும் வேண்டு
தலின் இராகத்துவேஷம் பிறக்கும்; அதனால் மனோபயம் பண்
ணக்கடாது; செல்லு கொதுகு மூடு எறம்பு தேள் முதலிய
உயிர்களுக்குச் சீவகாருண்யத்தை விடுத்துத் துன்பஞ்செய்
தலின் மனத்தின்கண் அழுக்கேறும்; இவையெல்லாம் துறவறத்
திற்குப் பங்கமாகலின் தனக்கென வோரிடம் பிடித்தலும் வகா
தென்றார். அவ்விடம் ஆகாதெனவே பொதுச்சாவடி
நினைபாழங்கோயில் மலைமுழை மாநிழல் முதலிய இ
இருக்கவேண்டுமென்பதாயிற்று.

பிறிதுநோய் தன்னோய் போன்றுபோற் றானேற் பெரிதுநா லரிதினோர் துணர்ந்த, வறிவின னுண்டோ வாவதென் றமைபா, னறைதரு சராசர மெவைக்குஞ், சிறிதுமோர் துயர மறவியுற் றேனுஞ் செய்யுமே மெய்யு ணர் வடைவான், மறுவறு துறவைப் பொன்செய்வா னினிற் போல் வருந்தினா டொறும்வளர்ப் பவனே. (55)

எ - று. பிறிதோருயிர்க்கு வந்த துன்பத்தினைத் தனக்கு வந்த துன்பத்தைப்போன்று போற்றிக்கொள்ளாளுகில் பெரிய தாகிய சாத்திரங்களை அறிவினாற் கற்றறிந்த அறிவினால் ஒருபய னாவதுண்டோவென்று 1 திருவள்ளுவராயனார் கூறினமையால், சொல்லப்பட்ட சராசரமாயுள்ள எல்லாவுயிர்க்கட்கும் சிறிதாயினும் ஒரு துன்பத்தினை மறந்தாயினும் செய்வனோ மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறும்பொருட்டுக் குற்றமற்ற துறவறத்தினைப் பொன் தேடுதல் செய்யாநின்ற வாணிகர்போல் திரிகரணங்களினாலும் வருந்தித் தினந்தோறும் வளர்ப்பவன். எ - று.

கல்வியறிவிற்குப் பயன் சீவகாருண்ணியமாகலின் அறிவின னுண்டோவாவதென்றார். பொன்செய்வாணிகர், கொள்ளுதல் விற்றல் உரைத்தல் முதலியவற்றாற் பொருளை வளர்த்தல்போல், நின்றல் இருத்தல் கிடத்தல் நடத்தல் ஓடல் முதலிய விடத்தும், உயிர்க்கொல புரியாது துறவறத்தினை வளர்க்கவேண்டிமென்பது காண்க.

பெரிது நூலரிதினோர் துணர்ந்த வறிவின னுண்டோ வாவ தென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானசாரம். (42) “மருளுறு மெவையு நூழி மயக்கறத் தெளிந்து னோர்க்கு—மருளறத் துறக்க லாகா வயலொரு பொருளு மில்லாத்—தெருளுறு முறைமை யாதுனுஞ் சிவ மெவருளமு மன்னு—மருளினை யறித லானு மவர்தொழி வருள நற் தான்.” எ - ம். அருட்பிரகாசம். (13) “உயிர்கித்த மென்றறிந் தாலுநல் லோர்பல் லுயிர்களுற்ற—தயருக் கிரங்கல் புதுமை கொல் லோவருட் டோன்றலந்காட்—செயிருற்ற தேவர் முறைகேட் டிரங்கித் திருவுளத்து—டயர்வுற் றுருத்தகண் னீரக்க டோணி யாய்த்தெனிலே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் (56)

அறிவின னுருவ துண்டோ பிறிதினோய்-தன்கோய்போற் போற்

வைரக்கிய தீபம்.

நாகை

தனக்கினி யவனும் வகைசரா சரங்க ணினைகவென்
மக்குரைத் ததுவும், வினைக்கடல் கடந்த பாதாழ்முற்
நக சமந்துசென் றதுவுமோர் மேலோர், பினைக்கொல்
பாதி யுறுதலஞ் செலுங்காற் பேணலிற் றமைநடந்
போ, தினக்கறை யானா தியமரி யாதங் குரமுரி யாதி
டுவார்.

(56)

எ - து. ஒருவன் தனக்குத் தான் இனியவனாய்த் தன்னைப்
நாக்கு முறைமைபோல், சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களைக்
கவென மகாதேவிக்கு மகாதேவர் அறிவாசாரங் கூறியவ
யும், சரியை கிரியை யோகங்களுக்கு ஏதுவாகச் செய்யுந்
நிலாகிய கடலைக்கடந்து நின்ற பாதர் முன்னர்ச் சிவிகை
நுகொண்டும் உயிர்க்கொலை வாராது நடந்துசென்றவதனையும்,
பித்து அறிந்த மேலாயினோர் பின்னர்க் கொல்லுகின்ற பாம்பு
யிய துட்டப்பிராணிகள் உறையுமிடத்தில் போம்பொழுது
மப் போற்றிக்கொள்ளுதல்போல், நடக்கும்பொழுது கூட்ட
ரள செல்லுமுதலிய சராயுடிகள் இறவாமலும், முனைமுதலிய
யுடிகள் நாசமாகாமலும், நடப்பார். எ - து.

சுவர வாக்கியத்தையும் அவர் வாக்கியத்தின்படி நடந்து
நட பெரியோர்கள் சரித்திரத்தையும் அறிந்த மேலோர்க்
அந்த நடை வருமென்பதறிக.

தனக்கினி யவனும் வகைசராசரங்கணினைக வென்றதற்கு
ணம்: தேவிகரலோத்தரம். (11) “தனக்கினிய னும்வகையே
ரங்க னனைத்தினையு—நினைத்திகழ்வார் புகழ்வார்பா லொத்
து நீர்மையினை — மனத்துடைய னானவன னொழைத்த
ர — மனைத்துடைய னாகவறி வெறிகமழு மைம்பாலாய்.
(12) “நடுங்காம லெவ்வயிரு நறுக்காமற் றரும்பனைத்தும்
காது முகரலெவையும் பிசமலர் கொய்யாது—விடுங்காலாஊ
திர்த்த விரைமலர்க ளவையேந்தி—யடுங்காலன் றனையட்ட
ங்க ளருச்சிப்பான்.” எ - ம். வரும். மற்றும் வருவன்
ற்காண்க.

(108)

தம்மிடத் தேனுந் தமக்கினி யவர்பா லேனுமோ
வந்து சாரி, னம்மலூழ் முறையென் றறிந்துமேழ்
லா ரணுவென வருகுமென் போல்வா, ரிம்மனை
லே றுயிருறி னிரக்க மின்றிய தன்றியுந் து
மைய கொலையென் றடையினு மதனா மென்
க மலர்த்தே.

பிரசம்-தன். அம்புயங்கள்-சிவபெருமான்-இருவடித்.

எ - து. தம்மிடத்தாயினும் தமக்கினியராயுள்ள சுற்றத்தார் முதலியோரிடத்தாயினும் ஒரு துன்பம் வந்து பொருத்திற்றாயின் அதனை ஊழ்வினைப் பயனென்று அறிந்திருத்தும், சத்தசாகரமும் ஓரணுவென்றுசொல்ல நெஞ்சமெலாம் செக்கு செக்குநகும் எம்போலிகள் இந்த முறையே சிவனெரு உயிர் துன்பத்தினை அடையின் இரக்கமின்றி யிருப்பதல்லாமலும், தம்மால் ஒருயிர் வெவ்விதாகிய கொலையொன்று அடைந்த விடத்து அதனாழ்வினையென்று சொல்வது என்னை மிகவு முகமலர்ந்து. எ - று.

துறவறமுடையார்க்கு ஒருயிரால் ஒருயிர்க்குத் துன்பம் வந்ததாயினும் அதற்குத் தம்மை அறியாமல் தம்மால் ஒரு துன்பம் வந்ததாயினும் இரங்கவேண்டுமெயன்றி, இரக்கமின்றியிருத்தல் பழுவென்பது காண்க.

(௭௭)

இம்மையி லிகழ்ச்சி மறுமையிற் சிறுமை பெய்து மென் றுயிர்க்கொலை புரியாத், செம்மைபெய் கனாக மாதுகைப் பற்றாத் துறவினைச் சிலசடைந் திடினும், தம்மை யொர்த் துயிர்க ளனைத்தையும் காணுந் தயவுபுரிந் தபலிய முகல, மும்மையு மொட்டிற் காட்டிலன் னையிற் காண் டுறவொரோர் தவர்க்கலான் முடியா.

(58)

எ - து. இம்மைக்கட் சிவர்களாற் பழிப்பும், மறுமைக்கட் பிறவித்துன்பமும், வருமென்றுகருதி உயிர்களைக் கொல்செய்யாத செம்மையினையும், பொன் மண் பெண்ணென்று மூவகையையும் பற்றாத துறவினையும், இந்த முறையே சிவர அடைந்தாராயினும் தம்மைப்போல் உயிர்களுல்லாவற்றினையும் காணும் தயவும் உயர்த்த பொன்னுதி மூவகையினையும் ஒட்டினைப்போலவும், காட்டினைப்போலவும், அன்னையைப்போலவும், காணுந் துறவும் ஒரோர் தவருக்கல்லது கடராது. எ - று.

இம்மை மறுமைகளைக்குறித்துக் கொல்செய்யாது பொன்னுதி மூவகையையும் ஒடாதிகளாகக் காண்போர் துறவுசாதகரென்றும் அவ்விருவகையையும் குறியாது சுபாவமாகத் தம்மைப்போலுயிர்களைக் கண்டு பொன்னுதிகளை ஒடாதிகளாகக் காண்போர் துறவுசாத்தியரென்றும் அறிக. அச்சாத்தியர் அறியாவின ஒரோர் தவர்க்கலான் முடியாவென்றார்.

(௭௮)

அறைதலிற் கொல்லா நலத்தது நோன்மை யெனவரு
புசா ரகத்தா, நுறுமஃ துறவே சினமழக் காறங் குற
பாற் கொடுஞ்சொல்கூ ருமை, புறமுரை யாமை மரு
விரண்டாற் பொருவின்மெய் யுறுதியோர் துரைத்த,
ஹபெருந் தவத்தோர் வாக்கினிந் நான்கு நிகழுமென்
ம்புவர் நெடியோர். (59)

எ - து. உயிர்களைக் கொல்லாத நலத்தினையுடையது தவ
யுறு! திருவள்ளுவநாயனார் கூறுதலின், ஒன்றினும் பற்றற்ற
வுபொருந்திய உள்ளத்தின்கட் சீவகாருண்யம் நிலைபெற்றி
யம். அது நிலைபெற்றிருக்கவே அவ்வள்ளத்தின்கண் உயிர்
-த்துக் கோபமும் பொருமையும் பொருந்தாமையாற் கோப
மையாற் கொடுஞ்சொற் கூறமையும் பொருமையின்மையாற்
கூறமையும் உளவாகும். பொருந்தாநின்ற இவை யிரண்டி
யம் கொடுஞ்சொல் கூறமையால் ஒப்பற்ற மெய்மை கூறலும்,
கூறமையால் உயிர்களுக்கு உறுதிமொழிகளை ஆராய்ந்து
தலும், உளவாகுமாகலின் இவைநான்கும், நிறைந்த பெரிய
த்தினையுடையார் வாக்கின்கண் விளங்கா நிற்குமென்று சொல்
ப் பெரியோர். எ - து.

உள்ளத் துறவில்லாதார்க்கு அருளின்மையாற் கோபமும்
ருமையும் உடையாராகலிற் கொடுஞ்சொல் கூறுதலும், புறங்
தலும், பொய்மை கூறுதலும், பயனில்சொல் கூறுதலும்,
ப இந்நான்கும் இவாது வாக்கின்கண் விளங்கு மென்
காண்க. இதனால் உள்ளத்துறவுடையோரே மனம்
ஞக் காயங்களினாலும் நன்மையுடையோரென்பதறிக. புறங்
ல், பிறரைக் காணாதவிடத்து இகழ்ந்துகூறுதல். உறுதி
ழி, வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுவானமொழி. (60)

கான்றசோறதனிற் கண்டுபொய்ப் போக மனைத்தை
கைவிடத் திடினுந், தோன்றுல கினைமெய் யெனக்கொடு
கற் றுறவிருப் படையினத் துறவோன், சான்றதா
கண் னுளமிலை யெனவுந் தற்பரா னந்தமுற் றவனைப்,
ன்றிரு விழிமேற் செருகியின் டுரைக்கும் பொய்யை
விதத்தினுற் போக்கும். (60)

1. கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை-சொல்லா நலத்தது

எ - து. கக்கினசோறுபோல் மாயாகாரியமாகிய பொய்ப் போகங்களினைத்தினையும் கண்டு துறந்தானாயினும், கானற்சலம் போற் பொய்யாய்த் தோன்றுகின்ற பிரபஞ்சத்தினை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு கீர்த்தியை அடைய விரும்பமுற்றானாயின், அந்தத் துறவியானவன் தனக்குள்ளே சாக்ஷியாயிருந்துள்ள தனதுள்ள மானது தற்பரானந்தம் பெற்றது இல்லை இல்லே பென்று தனக்குக் கூறவும், தான் பிறருக்கு அந்தத் தற்பரானந்தத்தைப் பெற்றவன்போலும் இரண்டு கண்களையும் மேலே செருகி இவ்விடத்துக் கட்டுநிற்ப்பாற் கூறும் பொய்யால் வரும் பாஷத்தினை எந்த முறைமையாற் போக்குவான். எ - று.

ஐயன் காளி சந்திதிமுன் பொய்யுரைத்தபாவம் தீர்க்கக்கூடாமல் இம்மைக்கண்ணே துன்பம் வருமாகலின் தேவர்க்கெல்லாம் மேலாய சிவ சன்னிதியில் அசுத்தியங்கூறிய பாவம் தீராவதன்பது அறிவிக்க எவ்விதத்தினால் போக்குமென்றார்.

சான்றதாயுள தன்னுள மிலையெனவு மென்றதற்கு உதாரணம்: பெருந்திராட்டு. (46) “தன்னெஞ்சுத் தனக்குச் சான்றது வாகத் தத்துவங்குண ராதே, வன்னெஞ்சு குகிக் கூடமீம புரிவோன் வஞ்சகக் கூற்றினும் கொடியோன், பன்னுங்கா லுன்றன் றெரிசனம் பரிசும் பழுதுற கிரயமே துவமாம், புன்னெஞ்சா லவனும் போய்ச்ர கெய்திப் புயிழன் னளவுமீம குணல்.” மற் றும் கருவனவற்றார் காண்க. (46)

இத்திற னருள்கைப் பிடித்தெலாம். விடுத்தீதா னேவல னெருவரேனா நிறிலாஞ், சித்தசுத்ர சலமுண்டவ னெரோர் காலை செயுஞ்செயல் பிழைக்கினுட் சிற்றம், வைத்திடப் படுத லாற்றன் னுடற்பால் வந்தொரு பிணியு நிற் றுணிவோ, டத்தனை யுனென் றிருத்தலி னிருத்த லரிதனென் றீனையுறி னாகுண். (61)

எ - து. இந்த முறைமையே சீவகாருணியமொன்றுமே கைப் பிடித்தப் பற்றுக்களாயுள்ளனவெல்லாவற்றினையும் துறந்தவன், ஏவலாளனாகிய வொருவனுடனே கூடியிருந்தானாயினும் ஒரோர்காலத்திச் செய்யும் ஏவற்பணிவிடைகளைக் கூறுவ தப்பச் செய்தானாயின் உள்ளத்திற் கோபம் வைக்கப்படு , தனது தேகத்தின்கண்ணே ஒரு வியாதிவந்ததை

அவ்வியாதியைப் போக்குதற்குச் சிவனே உளனென்று துணிவோடிருத்தல்போல், அவனுக்கு ஒரு வியாதிவந்து யின் அங்ஙனம் இருத்தல் கூடாது அதனாலும், சித்தசஞ் தோன்றும். எ - று.

சீவகாருணியத்தினாலும், பிறர் பழிப்பரென்பதனாலும், ருக்குச் சிவனே உளனென்று இருத்தல் கூடாமையால் ரப்படியே வைத்தியனைத் தேடுதல் மருந்து தேடுதல் முத ற்றால் மனோவிசாரந் தோன்றுதலிற் சித்தசஞ்சல முண் றார். சித்தசஞ்சலம் மனோலயம் பண்ணுதற்குத் தடையா அச்சஞ்சலம் பிறத்தற்கு ஏதுவாகிய எவலானும் ஆகா பது அறிக. (சுக)

யாதியா தொருவ னீங்கியா னேத லதனினு லதனினு னன், றேதலா லனைத்துந் துயாதரு மெனநீத் துயர் பொருளினைக் காட்டுந், தீதிலோர் குரவ னெங்குள ரவே தேடுமா லலகடல் குழும், பூதல மிசையோர் ினே னறவு பொலிமலர் தேடும்வண் டினைப்போல். (62)

1 - து. யாதொன்றினை யாதொன்றினை ஒருவன் நீங்கி அவன் அதனால் அதனால் வருந்துபவர்கள் இலனென்று ;வன்ருவநாயனார் கூறுதலின், பற்றுக்களாயுள்ளன எவையும் ங்களைத் தருமென்று அறிந்து துறந்து, எப்பொருள்களுக்கும் யுயர்ந்த மெய்ப்பொருளினை அறிவிக்குங் குற்றமில்லாத ற ஞானசாரியன் எவ்விடத்தில் இருக்கின்றனென்று, செறிந்த மலரினைத் தேடும் வண்டினைப்போல், அலகடல் 5 பூமியின்கண்ணே ஒரு துறவியானவன் தேடுவான். எ-று.

3 தனிரம்பிய மலரைத் தேடும் வண்டினைப்போலச் சீவகாரு 1 ஈசுரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னும் நான் றைந்த ஞானசாரியனைத் தேடுகின்றனென்பதறிக. ஆல் றறவுபொலி மலர்தேடு வண்டினைப்போலென்றதற்கு ணம்: அறிவானந்த சித்தியார். (47) 2 “அளிமலர் விட்டுவிட் து மதுவண் 3 டகரிப்பிக்—களிவர் திருந்த கருத்திர்

யாதனின் யாதனி னீங்கியா னேத - லதனி னதனி னி - வண்டு. அகம் - வயிறு.

நின் கவலையென்னும்—விளிவினை விட்டுவிட்டாய்ந்து வியன்ருரு
மேவிநின்று—தெனியர் துணைக்கண் டிடுமள வுப்தருத் தெழுகிடும்.”
(௪௨)

சமாமுற் றிடாது புறந்திரி யொருவன் நனைத்தி
ரடைதரு படைக்கைக், குமரரை நோக்கி மிகுமராக் கிரமங்
கூறினார் தேறல மனுபோ, லமர்தரத் துறவு சமாதியோ
திடினு மவற்றிணக் கயனடை யினரேற், நமரெவத் துணி
வுற் றவரோடும் பழகார் தத்துவ நிலைதலைப் படு லோர். (63)

எ - து. யுத்தகனத்தைச் சாராது அதற்குப் புறம்பாய்த்
திரிகின்ற ஒருவன், கனத்தினைச் சார்ந்து தனக்கெதிரே ஆயுத
பாணிகளாய் வந்துகின்ற வீரரைப்பார்த்து மிகுந்த பரக்கிரமங்
களைச் சொன்னொருவிலும், அக்களத்திற் சென்று யுத்தம்பண்ணுது
புறத்துலின்று கூறுதலால் அவனை வீரனென்று தெரியுமார்.
அதுபோல் மனத்திற்சுச் சம்மதமாய்ப் பொருத்தம்படி துறவு
சமாதிகளைக் கூறினாராயினும் அவற்றிற் கு உரிய நடக்கையின்றிப்
புறநடக்கையராயின், அவரை வீட்டினை அடைவித்தற்கு ஏதுவா
கிய தமரென்று தெனிக்து அவர்களுடனே கூடிப்பழகார் பாத்துவ
நிலைமையை அடையும் ன்னெறிக்கண் விரைந்து செல்லோர்.
எ - து.

புறந்திரியொருவன் சமர்க்களத்துஞ் செல்லாது அதனைச்
சார்வாரோடுங் கூடாது இடையே நின்று பரக்கிரமங் கூறுதலின்
அவுனை வீரனல்லனென்றும் பிபடியென்றும் அறிகின்றதுபோல்,
அயனடையினர் துறவுசமாதிகட்கு உரிய கன்னெறியும் செல்லாது
அந்நெறி செல்லாரோடுங் கூடாது இடையே நின்று அவற்றிற் கு
உரிய நெறிமாத்திரங் கூறுதலின், அவரைத் துறவு சமாதியுடைய
ரல்லென்றும் கூடாவொழுக்கமுடையவென்றும் அறிந்தகொள்க.

அமர்தரத்துறவு சமாதி யோதிடினு மவற்றிணக் கயனடை
யினரேல் என்பதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. (48) “மறைக
ளாகம முதற்கில முழுதையு மயலற மிகவோதிக—குறைவி லா
வகைப் பொருடனை மதுரமாக் கூறுவல் லவரோடும் பிறைவ தாகிய
பொருளினுக் குத்தகு நிலையய ரிலுராகி—லறைய தாகிய வவர்
வொழி யாத்தவாக் கியமென வறையெழிமே.” எம். (49) “இறைக
ணன்பினை யுரைசெய்து தாமிறைக் கன்பகத் திலவோக—துறவு

நன்றென வுரைசெய்து துறவினி நிலைமைய திலரேனுங்—
கறைக ளொன்றுள செயல்களின் மூளுமக் கருத்தது கிலரேனு
—மறையி னன்குறு மவர்மொழி யாத்தவாக் கியமென வறை
யோதே” எ - ம. (50) “தெய்வ வாணிநற் செந்தமி ழியலிசை
தெரிந்துபா டைகளும்பொய்—மெய்ய தாகவே பொருள்களும்
விளங்கிட விளம்பவல் லவரேனு—மையி லாவகை மொழிவதொன்
றவர்செயன் மருவலொன் றெனிலத்தை—யைய மூவரின் முதல்
வரே மொழியினு மாத்தவாக் கியமென்றார்.” எ - ம. மற்றும்
வருவனவற்றற் காண்க. (சுரு)

நீரிடத் தன்றி யந்தரத் திடையே நிகழுமோர் மறை
கொள விரும்பார், பாரிடத் தெவரும் வினோதிகள் சாலம்
பண்ணலென் றெண்ணிமற் றதுபோற், சீருடைத் துறவு
சமாதிபெற் றுலகற் நிகழினு முயிர்க்கெலாந் தயவுஞ்,
சாரருட் குருபத் தியுமிலார் தமையுந் தமரெனப் பழகவுந்
தகுமே. (64)

எ - து. பாரின்கணுள்ளோர் யாவரும் நீரின்கணெழுதி
ன்ற தாமரைப்பூவைக் கொய்துகொள்ள விரும்புதலேயன்றி,
ஆகாயத்தின்கண் விளங்காநின்ற தாமரைப்பூவைக் கொய்து
கொள்ள விரும்பார்கள்; வினோதவித்தையினையுடையார் இந்தி
ரசாலம் பண்ணுதலென்று அறிந்து, அதுபோலச் சிறப்பினையு
டைய துறவு சமாதிகளை அடைந்து உலகத்தின்கண் விளங்கா
நின்றாராயினும் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் காருணியமும் தாம்
அடைந்த கிருபாமூர்த்தியாகிய ஞானசாரியரிடத்துப் பத்தியும்
இல்லாதாரையும் தமரென்றுகருதி அவருடன் கூடிப் பழகவுந்
தகுமே. எ - து.

தாமரைப்பூத் தோன்றுதற்கு இடம் நீரேயன்றி அந்தரம்
இடமாகாமையால் இதன்கண் தோன்றியபூ பூப்போலத்தோன்று
வதேயன்றிப் பூவன்றென்றும், வினோதிகள் சாலம்பண்ணுத
லென்றும், விரும்பாது உலகர் விடுத்தல்போல், துறவுசமாதிகளு
க்கு ஏதுவாகிய சிவகாருணியம் ஈசரபத்திகளில்லாத துறவு
சமாதிகள் அவைபோலத் தோன்றுவனவன்றித் துறவு சமாதி-
எல்லவென்றும், அவர் அவைபோலக் காட்டுகிறாரென்று
ந்த அவரோடும் பழகாது நீங்கவேண்டுமென்பது கண்டு

உள்கு

வைராக்கிய தீபம்.

இதுநெறி யெனவோ ஞார்க்குமற் றெருவ ரேகினு
மாத்தன்வாய்க் குறிக, னாதுதனிற் காணு விடத்துல
கருமோ ரடிபெயர்த் திகெல ரதுபோ, லெதிரறு சமாதி
யாதிபெற் றுடையோ ரென்னினு முன்னவ னுரைத்த,
சுதர்மறை யாக மாந்தநிந் தகமேற் றமரென லவரையுந்
தகுமே.

(65)

எ - து. ஒருவன் ஓஞர்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச்
சென்றானுயினும், தமக்கு ஆப்தனானவன் வாயாந் கூறிய
அடையாளங்கள் அந்நெறியிலே காணாதவிடத்து அதனை மாறு
நெறியென்று கருதி, உலகத்தானும் ஓரடியாயினும் பெயர்த்து
வைத்திடார்கள். அதுபோல ஒப்பில்லாத சமாதி துறவு குரு
பத்தி சீவகாருணியம் ஆகிய நான்கினையும் அடைத்தார்களாயினும்
கடவுள் கூறிய நான்குவேதமும் இருபத்தெட்டுத் திவ்வியாகமு
மாகிய இவற்றின் முடிவாயுள்ள வாக்கியங்களை இகழ்த்து கூறி
ஞராயின், அவரையும் தமரென்று சோல்லலும் தகுமாதகாது.

ஒருவன் ஓஞர்க்கு வழி ஈதென்று அழைத்துச் சென்றானு
யினும், தமக்கு ஆப்தன் கூறிய அடையாளங்கள் அந்நெறியிலே
காணாத விடத்து அதனை மாறுநெறியென்று ஓரடியாயினும்
பெயர்த்திடாத உலகர்போல், சமாதியாதிபுடையார் வீட்டை
யும் நெறி கூறுங்கால் கடவுள்கூறிய வேதாசமமுடிவுவாக்கியத்
திற்படி கூறுது அதனை மறுத்துக் கூறிஞராயின், இந்நெறி
மாறுநெறியென்று கருதி இவ்வேதும் பழகலாகாதென்பது
கண்டுகொள்க. சுதர்மறையாக மாந்தமெனவே ஞானங் கூறிய
வாக்கியமென்பதும், ஞானங் கூறுதற்பொருட்டுச் சரியை நி
யையோகங்களை மறுத்துக் கூறினும் ஞானங் கூறியவாக்கியங்
களை மறுத்துக் கூறுதல் நெறியன்றென்பதுங் காண்க. நித்தகர்
புறச்சமயத் தோர்கள்.

(சுரு)

சுங்கறை முறையிற் நேர்ந்துபா ரிதன்மீ தெங்கணுந்
தேடியோ ிடத்தி, னேங்கருண் முதல னன்னுமோர்
வடிவா யுளதென மறையினீற் றுரைக, டாங்குநா வொடுந்
சுவனேமார் பொடும்பொற் சரணெடுந் சரணென
ந்தோர், திங்கொடிக் கருள்வான் நிகழுமோர் கு
றெளிஞன்.

(66)

எ - து. இவ்விடத்துக் கூறிய முறையே ஞானசாரியனது இலக்கணமெல்லாம் உடையோன் எங்குள்ளென்று ஆராய்ந்து, பூமியின்கண்ணே எவ்விடத்தும் தேடி, ஓரிடத்தின்கண் உயர்ந்த சுவகாருணியம் ஈசரபத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னுந் நான்கும் ஒரு வடிவங்கொண்டதுபோல், வேதத்தினது முடிவாயுள்ள மகாவாக்கியமே முதலிய வாக்கியங்களைத் தரிக்கின்ற நாவுடனும், செங்கழுநீர்மலை விளங்காநின்ற மார்பகத்துடனும், பொன்போன்ற திருவடிகளுடனும், அத்திருவடிகளில் அடைக்கலமாய் வந்து அடைந்த பக்குவரது அஞ்ஞானமாகிய பொல்லாங்கை நீக்கும்பொருட்டு விளங்காநின்ற ஞானசாரியனைக்கண்டு தரிசித்து, இதயமெல்லாம் குளிர்ந்தனன் அந்தவறிவுடையோன்.

எ - று.

ஒங்கருண்முதல நான்குமோர் வடிவாயென்றதனாலும், மறைமயினீற்றுரைக டாங்கு நாவொடு மென்றதனாலும், ஆசாரியனது இலக்கணமெல்லாமுடையனென்பது காண்க.

சரணெனவடைந்தோர் தீங்கொழித்தருள்வா னென்றதற்கு உதாரணம் : தத்துவராயர் நான்மணிமலை அகவல். (51) “ஒளித் தரு, மறிவு மரக்கல னமைத்துத் துறவி-னும் கூம்பு நாட்டி யேயு—வருளாங் கயிற்றிற் பிறழ்வறக் கட்டிப்—பத்தி யென்னும் பாய்ப்பு ரித்து — முத்தி யூரிற் றம்மை யுய்த்தருள் — சொருப னென்னு மொருமீ காம—னருந்தவர்க் கரசின் பாதந்—திருந் தவைக் கிலர்தஞ் சென்னியின் மிசையே.” மற்றும் வருவனவற் றுறகாண்க.

(சுசு)

காரிய மாக லாற்சகம் படைக்குங் காரணன் குலாலனி லுள்ளென், னோரியல் பெனவேழ் கடலுமொன் றுக்கி யொப்பிடுங் கருணைய னேனும், பேரியை பிறப்புத் தனைய டைந் தவர்க்குப் பிணையுறு வகைகெடப் பார்க்குங், கூரிய விழிபோ னுதலி னறவுங் கொடியனு மாகுமக் குரிசில். (67)

எ - து. பிரபஞ்சம் மாயாகாரியமாகலின் அதற்குக் காரணமாயுள்ள மாயை சடமாகலின், இதனைக் காரியப்படுத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய கடவுள், கடகலச முதலாயுள்ள பாண்டங்கள் மண்ணினது காரியம் அவைக்குக் காரணமாகிய மண் சடமாகலின், இதனைக் காரியப்படுத்தும் நிமித்தகாரணனாகிய குலாலன்போல் இருக்கின்றனென்று மேலாகிய கடவுளுக்குக் கீழாகிய குலாலனை

உ.அ

வைராக்கிய தீபம்.

உவமை கூறுகின்ற ஒரு முறைமையோல், உவமை கூறப்படா தாயினும், சத்தசாகரங்கனையும் ஒன்றாகக் கூட்டி உவமை கூறு கின்ற கிருபாசமுத்திரமாயிருந்தானாயினும், தன்னையவற்று அடைந்த பக்குவர்க்குப் பேரும் பொருத்திய பிரப்பும், இவையே யன்றிப் பின்னர் அந்தப்பேரும் பிரப்பும் காராதபடி காசமாகப் பார்க்கின்ற துண்ணிய விழிகளையுடையோனாகலின், மிகவுங் கொடிய தன்மையினை உடையவனுமாவன் அந்த ஐசாரியன். எ -று.

கிருபாசமுத்திரத்திற்கு உவமையின்மையால் கடவுளுக்குக் குலாலனை யுவமைகூறுதல்போல், ஏழ்வுடனும் ஒன்றாகி ஒப்பிடுக கருணையனெனுமென்றார்; கூரியவிழியோ னென்றதனாலும், பேரியை பிரப்பத்தனை யடைந்தவர்க்குப் பிளையுருவகை கெடப் பார்க்கு மென்றதனாலும், மாயாகாரிய காரணமெல்லாம் கடந்த நோக்கமென்பதும், அங்கோக்கம் பெற்றோர்க்கும் அவைகள் நீங்கு மென்பதும் காண்க. அறவுங் கொடியனுமாமென்றது தூஷண புஷணமாகத் துதித்ததென்க. இதனுட் சீவகாருணிய முடைய னென்பதறிக. (௬௭)

செப்பிருந் கைலைக் குருமுறை மையிற்றன் சிரமிசைச் சரணம்வைத் துளவேவர், பெயர்ப்பா னருளை நினைதொறு முளந்தி மெழுகுகல் லெனைவுரு கிடனு. மைப்பவன் துடைத் தன் பினர்க்குவி டளிக்கும் வல்லை முடையமற் றொருதா, னொப்பும் கிலியா கலீனிறை பத்தி யுளனுமன் றாகுமன் வும்பன். (68)

எ -று. யாவரும் புகழாரின்ற பெருமை பொருத்திய கைலாச குருபரம்பரையின் வந்து, தனது சிரசின்மீதே திருவடி களைச் சூட்டிய எப்பற்ற ஞானஞ்சாரியனது கிருபையை நினைக் குந்தோறும் அப்படியிப்பட்ட மெழுகும் கல்லென்று சொல்ல அகனினும் அதிகமாக உள்ளமெல்லாம் உருகா நின்றமுறையினும், தன்னை அடைந்த பக்குவர்க்குக் கனங்கமாயுள்ள பிரவித் துன்பத் தைமற்றி விட்டினைக்கொடுக்கும் சாமர்த்தியத்தினை உடைய ஒருதான் சமாஞ்சிகமின்மையனாகலின் ஈசரபத்தியுடையனுமன் றாகுவன் அந்த ஞானஞ்சாரியன். எ -று.

இதன்கண் ஈசரபத்தியுடையனென்பது காண்க.

(௬௮)

கருடனை நினைவோர் பார்வையாற் பிறர்பாற் கடுழித் தலிற் றனை நினைவோ, மொருவரை நோக்கி நவர்ப் பாச மொழித்தல்செய் துறவொடேய்ந் துறினு, மகட்புணர்ந்து ஞானசந் ததிபெற் றவரொடு மகிழ்த் தலினக், குருபரன் றன்னைப் பின்னைநே ரில்லாக் பியென் றுரைக்கவும் படுமால். (69)

ர - து. கருடனைத் தியானம் பண்ணுவோர் பார்வையாற் மலேறிய விடநீக்குதல்போல், தன்னைத் தியானம் பண்ணு பிறரொருவரை நோக்கின் அவரிடத்தும் பாசங்களை நீக்கு செய்யுந் துறவுடனே கூடியிருந்தானாயினும், சேவகாருணிய பெண்ணினைக்கூடி ஞானமாகிய புத்திரனைப் பெற்று அவம் எக்காலமும் மகிழ்ந்திருத்தலின், அந்த ஞானசாரியனைப் ப்ர ஒப்பற்ற குடும்பியென்றும் சொல்லப்படும். எ - று. இதனுட் பாசவைராக்கிய முடையனென்பது காண்க. (சுசு)

குலவுசெங்கதிரோ னிருளினை யுணராக் கொள்கை யுருனொரு காலுஞ், சொலுமறி யாமை யறிகிலாத் தோன்றலே யெனினுமத் தூயோ, னிலகுமா னந்தனை யணுக்கட் கீந்ததற் கிணையொரு துணையின், - லவர்பாற் கவர்தலி னிரித்தோர் மடமைபெற் றுடைமாமால். (70)

ர - து. யாவராலும் கொண்டாடப்படுகின்ற செய்ய கதியுடைய குரியன் இருளை அறியாத முறைமைபோல், பிரமாதும் புகழ்ப்படுகின்ற தான் அவ்விருளுக்கு ஒப்பென்று சொல்கிற அஞ்ஞானத்தை ஒருகாலும் அறியாத ஞானத்தினை புருஷனாயினும், அந்த நின்மலனாகிய ஞானசாரியன் விளங்காநின்ற ஆனந்தசொருபத்தினைச் சேவர்களுக்குத் து, அதற்கு ஈடாக இழிவால் தனக்கு ஒரொப்பில்லாத லை அவர்கையில் வாங்கிக்கொள்ளுதலின், இஃதோரறியா அடைந்துடையனுமாகும். எ - று.

ரியன் தனது பிரகாசத்தினால் தனக்கு இருளின்றிப் பிறர் றுளைப்போக்குதல் போல், ஞானசாரியன் தனது ஞானத் தனக்கு அஞ்ஞானமின்றிப் பிறர்க்கு அஞ்ஞானத்தைப் புவனென்பது காண்க. இதனாற் பிரமஞானமுடையனென்க. (எய்)

வதுவைநாண் மறையோர் வழங்கியாத் திரையின்
மற்றருந் ததியைநோக் குதவி, னினுவுமொன் றெனைத்தம்
முடல்பொரு ளாதி யீயுமெம் போலிக டமக்குங், குதிரை
கொண் டிடவன் றடைந்துட லாதி கொடுத்தவன் போற்
கொடுப் பவர்க்கும், பொதுமையுற் றிவரீணார் மாணுடன்
றாணுய்த் திகழுமப் பூரண புராணன். (71)

எ - து. கல்யாணகாலத்தில் மறையோர் தஞ்சாதியாசார
வழக்கமாய்ச் செல்கின்ற யாத்திரை போலவும், அக்காலத்தில் கல்
யாணப்பெண் அருந்ததியைப் பார்க்குதல்போலவும், இதுவும்
ஒருலகாசார வழக்கமெனத் தமது உடல்பொருளாலி ழுன்றினே
யும் கொடுக்கும் என்போல்வார்க்கும், பாண்டியனுக்குக் குதிரை
கொள்ளும்பொருட்டு அக்களிற் றிசென்று திருப்பெருந்துறையில்
ஞானசாரியரை அடைந்து உடலாத் தி ழுன்றினையும் உண்மையாகக்
கொடுத்த மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் போல் உடலாதிகளை உண்
மையாகக் கொடுப்போர்க்கும், பொதுமையுற்று இவ்விடத்து
ஒருமனிதனாகியும், மாண இடக்கரத்தித் திய சிவனாகியும் விளங்கா
நிற்பன் அந்தப் பரிபூரணனாகிய பழையோன். எ - து.

வதுவைநாண் யாத்திரைசெல்லு மறையோரும், அக்காலத்
தில் அருந்ததியை நோக்குங் கல்யாணப்பெண்ணும், யாத்திரை
போவதுபோலவும் அருந்ததியைநோக்குதல் போலவும் காட்டின
மாத்திரமேயன்றி யாத்திரைபோனதும் அருந்ததியைக் கண்
டதும் அவர் மனத்திற்கு இல்லை; அதுபோல் உலகாசார வழக்க
மாக உடலாதிகளைக் கொடுப்போரும் கொடுத்ததுபோல் காட்
டினமாத்திரமேயன்றிக் கொடுத்தது இவர் மனத்திற்கு இல்லை
யென்பதறிக. (எக)

பாரிளன் டாங்கா திகளொடக் குரவற் பலதரம் வலம்
வந்து பணிந்து, சீரிய துதிசெய்த னுதின மவற்றாற் றிரு
வுளக் தடைக்கவும் பட்டுத், தூரமோ டணிமை யறவிறை
கருணை சுரக்குநா ளளவுநின் றேவ, லாரிவன் றனக்கொப்
பெனச்செய்தொண் சுரண்பெற் றறியவேண் மெழுமு
தறிந்தான். (72)

எ - து. பூமியின்கண் அட்டாங்கமுதலிய அங்கங்கடனே
அந்த ஞானசாரியனைப் பலகாலும் வலமாகவந்து வணங்கி எக்

காலமும் தோத்திரம் பண்ணி, அவ்வணக்கத் தோத்திரங்களினால் இவன் பக்குவனுமென்று அறிந்து ஆசாரியனது திருவுளத்தில் அடைக்கவும் அன்புடையனாகி, அவ்வாசாரியன் கோபித்தானென்று தூரத்திலும் செல்லாமற் சந்தோஷித்தானென்று சமீபத்திலும் சாராமற் சேய்மை அணிமைகளுக்கு நடுவாய், அவ்வருளி னைவன் கிருபை வைக்குநாளளவும் நின்று ஏவற்பணிவிடைகளைச் செய்து, ஒள்ளிய திருவடி நீக்கப்பெற்று வீடடைதற்கு அறிய வேண்டும் உபதேசமொழிகளெல்லாவற்றினையும் அறிந்தான் எ - று.

அட்டாங்காதியெனவே பஞ்சாங்க *சிட்டாங்க சிராங்கமுங் கொள்க.

தூரமோடணிமையற வென்றதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். (51) “அக்லா தணுகாது தீக்காய்வார் போல்க—
1 விகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுது வார்.” அட்டாங்காதிகளோடக் குராவற்பலதரம் வலம்வந்தென்றதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். (51) “வலஞ்செய்து 2 தண்டதனை மானவிதி முறைதழுவுத—தலந்தன்னிற் பணிந்தெழுக தலைகரமற் றிருகண் னந்த—துலங்குமுகம் வாய்புயங்க னெனுமெட்டுந் தோயமயிடரில ன்குசிரம் கரமுழந்தா னெனுமைந்த மிணங்கிடவே.” மற்றும் வருவனவற்றிற் காண்க. (எஉ)

சற்குரு வருளா லையழந் திரிவுந் தானற மறைமுடி வுணர்ந்த, பிற்குரு பரன்றாண் முச்சரண் புருந்த பெரியவ ரினமரீஇ யிருந்தொண், சொற்கனி னரிய பொருள்கடோந் தவணந் தொலைத்தொரு சிறிதுநாட் பின்னர்க், கற்குத லாதியனைத்துநீத் தொன்று ஞானசா தகத்தினுள் கழிப் பான். (73)

எ - து. சற்குரு கடாங்குத்தினுலே ஸ்யமுந்திரிவு நீங்கி, வே தத்தின் முடிவாகிய மகா வாக்கியத்தினால் அறிகின்ற மெய்ப்பொ ருளை நிச்சயித்து அறிந்தபின், அந்த ஞானசாரியனது திருவடிக

*சிட்டாங்கம்—இருகை குவித்துத் தலையணங்கல். சிராங்கம்—தலை வணங்கல். 1. இகல்வேந்தர் - கடிதில்கோபிக்கும் அரசரை. 2. தன் டதனைமான - கைத்தண்டம்போல.

ளைத் தனக்கு முன்னர் அடைக்கலமாகப் புதுந்த பெரியோர் கூட்டத்தினை அடைந்திருந்து, ஒன்னிய சரத்திரத்தின் மொழிக ளினது அரியபொருள்களை அவரால் ஆராய்ந்து அறிந்து, அம்மு றையே சிறிதுகாலங் கழித்தபின்னர்ச் சிவவணமனைங்கள் முத லிய அனைத்தினையும் விட்டுநீங்கி, எக்காலத்தும் ஏகாந்தஸ்தான த்திலிருந்து நிஷ்டைகூடி ஞானசாதகத்தினாலே கால்களைப் போக்கா நிற்பான். எ - று.

ஐயந்திரிவென்றவற்றுள் ஒன்றே இரண்டோடென்பது ஐயம். முன்னர் ஒன்றென்று துணிந்து இரண்டென்பதும், முன் னர் இரண்டென்று துணிந்து ஒன்றென்பதும், திரிவென்றழிக.

ஒன்சொர்க்களினரிய பொருள்கடேர்ந்தென்றதற்கு உதார ணம்: பெருந்திரட்டு. (1) “ஒப்பி லமல ணேதிகைத்த வுரையை யோத லோதுவித்தல்—செப்பும் பொருளைத் திரிவுமறத் தெளி கை பிறரைத் தெளிலிக்கை—தப்பா ததனை மனத்தகத்தித் தரி க்கை வெனவுந் தானைந்தாம்—வைப்பா யருத்தா மருத்தாகிச் சிரந்த ஞான மகவினையே.” மற்றும் வருவனவற்றை காண்க (எங்)

அரும்பொறி யின்மை பழியன்றி யார்க்கு மறிவறிந் தான்வினை யின்மை, பெரும்பழி யெனலா னொருவன்விட் டின்பம் பெருமைகொ டிகழ்கலர் பெரியோர். விரும்பஃ தடையும் வகையருட் குருவான் விளங்கியு முளங்கையிற் கணிபோல், வரும்படி நானு முயன்றுறு வெண்டோன் மதி யிலார் தமையிகழ் வதலால். (74)

எ - து. யாவர்க்கும் அரிதாகிய செல்வம் இல்லாமை பழிப் பன்று, அச்செல்வத்தினை அடையும் உபாயம் அறிந்திருந்தும், அவ்வுபாய நெறிக்கண் முயர்ச்சியின்மையே பெரிய பழிப்பென்று 1 திருவள்ளுவராயனார் கூறுதலின், ஒருவன் ஞானநிஷ்டை இடை படுத்து கூடுமிடத்தும், அங்விட்டின்பத்தினை அடையாநிருத்த ின் குறித்து இகழார் பெரியோர். விரும்பாநின்ற அந்த ஆணர் வத் அடையுநெறி ஞானசாரியனால் அறிந்திருந்தும், உன்

1. பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன் றறிவறிந்-தான்வினை யின்மை பொறி—ஊழ். ஆள்வினை—இடைவிடா முயத்தி.

எங்கை நெல்லிப்பழம்போல் அது வரும்படிக்கு எந்நாளும் ஞான சாதகத்தின்கண் முயற்சிப்படாத என்போலும் புத்தியில்லா ரை இகழ்வதே அன்றி. எ - று.

எக்காலமுமாறுது ஞானசாதகத்தின்கண் முயல் வேண்டுமென்பது இதுனுட்காண்க. (எச)

பகர்தரு தொழில்க ளனைத்துமோர் சிறிது பண்ண வேண் டெவபணி விடுத்துப், புகலுரை யடக்கித் தனியிடத் திருந்து போற்றிசெய் தருட்குரு பதம்பின், மிகமுயன் றிதய வருத்தமெய் தாமன் மெலிந்துகை விடுதல்செய் யாம, லகமுக மாக்கி மனத்தைநா டொறுமோ ரைம்புல னெழித் தசை வறுப்பான். (75)

எ - று. சொல்லாரின்ற நித்தியகருமங்கள் அனைத்தினுள் னும் இன்றியமையாது செய்யவேண்டுங் கன்மங்களில் ஒரோர் சிறிது சிக்கிரத்திலே செய்துவிடுத்துப் புகல்கின்ற வாக்கினை மெளனமாக்கி ஏகாந்தஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு, கிருபாசாரி யாது திருவடிக்கேத் தோத்திரம்பண்ணிப் பின்னர், அவர் கூறிய உபாயத்தின்படியே மனோலயம் பண்ணத்தொடங்கும்போது, அந்த உபாயநெறிக்கண் மிகவும் முயற்சிப்பட்டு மனவருத்தமும் அடையாமல், எவ்விதத்தால் அடக்கினும் இது அடங்குவதில்லை யென்று உள்ளம் வருந்தி அவ்வுபாய நெறியை விட்டு நீங்குதல் செய்யாமல், பையப்பைய அம்மனத்தினைச் சகமுகமாய்ச் செல்ல வொட்டாமல் அகமுகமாக்கி, எக்காலமும் ஒப்பற்ற பஞ்சேந்திரி யங்களையும் நிக்கிரகம்பண்ணி, மனத்தினது சங்கற்பத்தை நாசம் பண்ணுவான். எ - று.

தனித்திருந் தொருதம் மனத்தையைப் பொறியாய்த் தடுத்தென்ற செய்யுளுள் வாக்குக் காயங்களை அடக்கினால் அன்றி மனமடக்கக் கூடாதென்ற முறையே இச்செய்யுட்கண்ணும் மனமடக்குதற்கு அவை அடக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. கீழ்ப்போன செய்யுளுட்கூறிய முறையே புறப்பற் றங்களாயுள்ளவெல்லாம் துறந்து, அநாசாரியரை விட்டு நீங்கி, ஆசாரியரை வந்து அடைந்து, திருவடி தீகைபெற்று, அவரது உபதேசமொழிகளைக் கேட்டு, அவரது திருவடியை அடைந்த பெரியோரை அடைந்து, நிஷ்டைகூடி, ஞானசாதகம் பண்ணு

வோனுக்கு, மேல் வருஞ் செய்யுள்களுள் ஞானஞ்சாரம் கூறு கின்றார்.

மிகமுயன்றிதய வருத்த மெய்தாமல் என்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (55) “மிகமுயன்று வருத்தாமற் சமமாகின்ற வேண்டுகொளாற் றன்முயல்வால் விடுதலத் தன்னுற்-பகர் மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல் வேண்டும் பலபிரப்பிற் பரிசயங்க ளகலப் பண்ணி—யகல்சுபவா தனையுதித்தான் முயர்ச்சி பேரு மையுறினுஞ் சுபமுயல்வை யதுதீ தல்ல—திகழ்மனம்போய்க் தற்பதத்தைத் தெளியு மட்டுங் தேதிகளுல் சொல்வழியிற் செல்லு வாயே.” எ - ம். நிரும்ப்திரம். (56) “உடலாக் குகையி லுணர் வாகும் பீடத்—தடலார் சமாநி யிதயத்த தாக—படமா டியாகுகை நாடிய யோகி—மிடையாக வண்ணமே சாதிக்கு மெல்லவே” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (என்கு)

உச்சியம் போதின் மீதரும் பசிக்கல் ஸூர்வல மாயிலிற் தோறும், பிச்சைகை யிடையிற் காடி கூ. மேலும் பெற்றது பற்றியுள் வெறுப்போ, டிச்சையற் றருந்திப் பொருந்தவே கார்த்தத் திடையினுந் தாகர்வந் தடையி, னைச்சிக் குறிந் புகுந்துறு தேரி யாதியி னருந்துத னன்றே. (76)

எ - து. உச்சிக்காலத்திலே மிகுந்த அரியபசிக்கு அந்தஜ்ஜரினை வலமாகச்சென்று, வீடுதோறும் பிச்சையாகக் கையின்கண் ணே காடியாயினும் கூடியினும் கொடுத்ததைவாங்கி, உள்ளத்தின் கண் அவற்றில் வெறுப்பும் விருப்பமின்றிப் புகித்து, பின்னும் போய்த் தனது எகார்த்தஸ்தானத்தில் இருக்கவேண்டும். பின்ன ரும் தண்ணீர்த்தாகம் வந்ததாயின் நீரினை விரும்பி ஊர்க்கட்ட புகாது எரிமுதலியவற்றின் நீர் அருந்துதல் நன்மையாம். எ - து.

பிச்சைக்கேயன்றி நீரைக்குறித்து ஊர்க்குப் போகவேண் டாமையின் ஏரியாதியினருந்துதனன்றென்றார். ஏரியாதியென வே சதி மடு வாவி சுனைமுதலியவுங் கொள்க.

இலந்தோறும் பிச்சைகை யிடையி லென்றதற்கு உதாரணம்: நிரும்ப்திரம். (57) “பரந்துலகேழும் படைத்த பிரானை— துணி யென்பர்க னெற்றுக் கிரக்கு—நிரந்தர மாக நினை யு—நிரந்துண்டு தன்னடி யெட்டச்செய் தானே. எ - ம்.

பிறப்பறி யார்பல பிச்சைசெய் மாந்தர்—சிறப்பொடு வேண்
செல்வம் பெறுவர்—மறப்பில் ராகிய மாதவஞ் செய்வார்—பிற
ரீக்கும் பெருமைபெற் றாரே. எ-ம். (59) அச்சினு ணின்ற
நடன்ன யுள்ளுவோ—ருச்சியம் போதாக வுள்ளமாக்
கிற்குப்—பிச்சை பிடித்துண்டு பேத மறவினார்—திச்சை
டேகார்த மேறி யிருப்பரே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவ
ற்றை காண்க. (எசு)

ஞானசா தகன்மற் றுதயமா தியினூ ணயக்கொணு
கமா தலினு, மீனமார் விந்து மிகுமெனு வகன்றோ
ந்துகை விடுத்தவா தலினுந், தானிரந் தொருபோழ்
ந்திடு முணவுஞ் சமமலாற் றுழினு மிகினு, மூன்தா
ற்க ணேயுறு மற்றைக் குறக்கமு மிகுந்திடு மன்றே.
(77)

எ - து. ஞானசாதகம் பண்ணுகின்றவன் உச்சிக்காலத்
ழிந்து மற்றையுதயகாலமுதலிய காலங்களின் அன்னாதிக
புசிக்கலாகாது: தேகமயக்கம் வருதலினாலும், இழிவினையு
ப சுக்கிலவர்த்தனயாமென்று துறந்தோரால் இகழ்ந்து
ப்பட்டன வாகலாலும், தான் பிச்சையேற்று ஒருபோது
கின்ற புசிப்பும் எந்நாளும் ஒரு சமமாகப் புசியாமல் குறைந்
யினும் மிகுந்ததாயினும், ஊன்பொருந்திய உடம்பின்கண்
தவிர்த்து அடையும் அன்றைக்கு நித்திரையும் மிகுந்துவ
எ - று.

மயக்கம் வருதலினால் தேகம் ஆசனத்தின்கட் செவ்வையிராது.
து மிகுதலினால் மனத்தின்கட் காமமிகுந்து அம்மனம் அசை
நில்லாது. வியாதிவருதலினால் சமாதிகூடத் தொடங்கவே
ராது. உறக்கமிகுதலினால் கேவலம் வந்து அடையும். ஆக
இதனுட் கூறியமுறையே செய்யவேண்டுமென்பதறிக்க.
யமாதியவன்றதனால் சாயங்காலம் இராக்காலம் விடியற்கா
தலியவுங்கொள்க. (எஎ)

மிகுத்திடு முனமிற் படுதழ லவிப்பான் விடுபவன்
ங்கனார் தெளிநீர், பகுத்திடா னதுபோற் காடிசோ
னும் பசித்தவன் புசித்திட றகுமா, நகத்தவர் மனை
நாறுமுன்றெனக் கடிசி னல்கிடென் றெருவன்
னலா. நகத்துறு பசியும் போக்கிமற் றதுகொ
ன் பயனடை வாணே.

எ - து. வீட்டின்கட்பட்ட அக்கினிமிஞ்சுது பற்றி எரியுமுன்னர் அவிப்பவன் அதனை அவித்தலைப் பார்த்துத் தலையன்றிக் கலங்கனீரென்றும், தெளிந்தநீரென்றும், நீரினைப்பகுத்துப்பாரான், அதுபோல் உதராக்கினி மிருவதற்கு முன்னர் இதனை அவித்தற்கு நீரென்றுகருதி நாச்சுவைவிரும்பி நன்று தீதென்று பகுக்காது காடிச்சோறாயினும் சுல்லிச்சோறாயினும் பசியையுடைய தவத்தோன் புசிக்குதல் முறாமையாம். தவத்தோர் சிறிக்கு வீடுதோறும் திரிந்து எனக்குச் சோறு கொடுமினென்று கேட்டு ஒருவன் நாச்சுவை விரும்பி வாங்கி உண்டலினால், அம்மயிற்றில் உறுபசியைப் போக்குதலும் அன்றி அங்கனம் உண்டது கொண்டு அதிகமாக வேறே யாதுபயனைப் பெறுவானே. எ - று.

பிச்சைவாங்கி உண்டலினாலும், லேபட்டுண்டலினாலும், பசி போதலேயன்றி லேஹுபயன் இன்மையால் அதிகமென் பயனடைவானேவென்றார். தவத்தோர்க்கு நாச்சுவை லேபட்டு ஒருவரைப் பின்சென்று வாங்கியுணலாகாதென்பது கண்டுகொள்க.

காடிசோறேனும் பசித்தவன் புசித்திடற்குமென்றதற்கும், நகத்தவரீமனதோ றுழன்றென்றதற்கும், உதாரணம் கூர்மபுராணம். (31) “இவ்வகை யைய மீற்றான் குண்டிபான் காடிசோறெயற்றினை யேனுஞ்—செவ்விதி னளித்த தருத்திடல் வேண்டுமனைதொறுஞ் சென்றுசென்று—(வெவ்வழல் பிபான் வெருண்டமற் றென்றை விழைந்துநீ யளித்தியென் தருத்த—லவ்விய மவித்த மனத்திலோர்க் காகா வென்றுநான் மறைபறைந் திடுமால்.” என வரும். மற்றும் வருவனவற்றைக் காண்க. (எ.அ)

எரிந்தெழு பசிரோய் தணிக்கவேவர் மருந்தென் றேற்றுணு தொருவனுச் சுவைவேட், டருத்திடு மனவும் வருந்திப் பபிண்ட மளித்தவர் தம்மைநோ வதுவென், விருந்துள கிரக வாழ்க்கையும் பினைவந் தெய்திய துறவுபுல் லதுவின், டிரிந்துடல் வளர்த்தி யெனத்தனை விடுத்த தெய்வத்தை நோவது மறந்தே.

(79)

எ - து. வயிற்றின்கண் எரிந்து எழுகின்ற பசியிதயை மாற்றுதற்கு ஈதோர் மருந்தென்று ஏதாயினும் வந்த பிச்சையை வாங்கி உண்ணாது ஒருவன், நாச்சுவையை விரும்பிக் காடி கடழலிய பிச்சை வந்தவிடத்து அதனைப் புசிக்குமளவும் உன்மம்

வருந்தி அந்தப்பிச்சை கொடுத்தோரை நோவது என்னையோ நான்! முன்னிருந்துள்ள இவ்வாழ்க்கையுமல்லாது, அதனை விட்டுப் பின்னர் வந்து அடைந்த துறவுமல்லாது, பதிதனாய் வீணே திரிந்து உடம்பை வளர்ப்பாயென்று தன்னவிட்ட ஆழ்வினையை நோதல் மறந்து. எ - று.

ஒருவரைப் பின்சென்று வேட்டுண்ணாது பிச்சையெற்றுண்ணினும், காடி கூழ்முதலிய பிச்சைகளை அருந்தும்போது உள்ளத்தில் வெறுப்புவைத்து அருந்துதலும், தவத்தினர்க்குக் குற்றமென்பது காண்க. (எக)

எய்தவ னுறமற் றேவையென் னோவ தெனவுல குரைத்தலி னொருதாஞ், செய்துள வினைக்குத் தக்கபே றிறைவன் சேர்க்குத றனைமறந் தென்னோ, வய்தவ மறியாக் கைதவ ரைய முதவிடார் தமையுத வினரை, வைதல்வாழ்த் திடுதல் செய்துமற் றொருசாண் வயிறுநா டொறுமவளர்ப் பதுவே. (80)

எ - று. எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவது என்ன யென்று உலகத்தார் வழக்கமாக எடுத்துச் சொல்லுதலின், ஒப்பற்ற தாம் செய்துள்ள நல்வினை தீவினைகளுக்குத் தக்க சுகதுக்கங்களைக் கடவுள் கூட்டுகிற முறைமையினை மறந்து, என்னையோ வீட்டினை அடைந்து பிழைக்குந் தவத்தினைப்பண்ண அறியாத வஞ்சுகர், பிச்சை கொடாதவரையும் அது கொடுத்தவரையும் வைதல் செய்தும் வாழ்த்துதல் செய்தும் தமது ஒருசாண்வயிறு நாடிடாறும் வளர்ப்பது. எ - று.

சிவச்செயலை மறந்து சீவச்செயலை நாடினாராகலின் உய்தவ மறியாக் கைதவரென்றும், அங்கனம் நாடிப்பிச்சையுதவிடாரையும் உதவினாரையும் வைதலும் வாழ்த்துதலும் தவத்தோர்க்கு இழிவாகலின் சாண்வயிறு நாடொறும் வளர்ப்பதுவே யென்றும், கூறினார். (அய)

தன்னரு குறுசேய் சிரத்தொரக் குலியாற் றுன் புடைத் தொருவன்மீ தொருவன், சொன்னமாத் திரத்தி னவனைபச் சேயுந் துணிவுகொ டெழுந்தறை குதல்போன், முன்னவன் கிளையாட் டாயவைந் தொழிற்கு முன்னிலை யாயி வரைப்பார்த், தின்னல்செய் சாப மிட்டுமா தவரு மென்கொலோ தவமிழப் பதுவே. (81)

எ - து. ஒருவன் தனது அருகேயிருக்கின்ற சிறுபிள்ளையினை சிரத்தில் தான் ஒருவிரலால் தெறித்தப் பிராடுவருவனைக் காட்டி அவன் மீதே சொன்னமாதிரத்தில், அதனை அறியாமையினால் மெய்யென்று கருதிக்கொண்டு அதனை அந்தச் சிறுபிள்ளையும் எழுந்திருந்து அரைகுதல்பெரல், கடவுளது திருவிளையாட்டாகிய பஞ்ச கிருத்தியத்தில் சீவர்கண் முன்னிலையாகத் தான்செய்த தீவினைகளுக்கு நடவரத் துன்பங்க் செய்தலை மறந்து, சீவர்கள் தஞ்செயலாகச் செய்தாரென்று கருதி அவரை நோக்கித் துன்பஞ்செய்யா நின்ற சாபமிட்டு மாதவரத்தினையுடைய முனியோரும் என்ன அறியாமையோ தாம் அருமையாகச் செய்தவங்களை இழந்துபோவது. எ - று.

மாதவருமென்ற சிறப்பும்மையால் சிவச்செயலை மீசாக்காது சிவச்செயலை நோக்குதல் யாவர்க்கும் அறிதென்பதும், சிவச்செயலை நோக்குவார்க்கு இம்மையில் தவமிழக்காமையின் மறுமையிற் பிறவித்துன்பம் இன்றென்பதும், காண்க.

சாபமிட்டு மாதவரு மென்கொல்லா தவமிழப்பது என்றதற்கு உதாரணம்: அஞ்ஞவதைப்பராணி. (VI) “கோப மிக்கபோதேவ ராஜாவார்க்குது கோர்த்துமைக் கொடிய பிசாம்புஞ்ஞடசாப மிட்டுமா தவர்க ளாயினார் தலைமை மிக்கதற் தவமி ழப்போ” என வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (அக)

பெண்ணைவிட்டகலா வொருவிட ன் பண்ணைப் பிறர் வழக் கிளிந்கொடு போகக், கண்ணைவிட்டகலா தவன் வரல் போலுங் கண்டுகொண் டேகியாற் கல்கெங், வண்ணமா யினுஞ்சீக் கிரத்தினின் முடித்தல் வலிதைபான் மறிதரன் மாணப், பண்ணிய சபாதி விதித்தறி வநுந்தம் பசிதணித் ததையு றும் பரிசே. (52)

எ - து. அழகினால் மிகுந்தன்ன ஒரு பெண்ணைக் கண்ட போதாயினும் விட்டு நீங்காத ஒரு காமியை, அவனுக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டிய பிறர் வந்து வழக்கினை அழைத்துக்கொண்டுசெல்ல அவன் தனது கண்ணை விட்டு நீங்காது அந்தப்பெண் வருதல்போலும் பார்த்துக்கொண்டு சென்று, அவ்விடத்து அந்த வழக்கினை எப்படியாயினும் சீக்கிரத்தில் தீர்த்துக்கொண்டு அந்தப் பெண்ணினிடத்தில் மீண்டும் வந்து கூடியிருத்தல் போல், அறிஞ

னமாயினும் இடைவிடாது தாம் பண்ணிய ஞானசமாதியை நீங்கிக் காடி கூழேதாயினும் சீக்கிரத்தில் வாங்கிப் புசித்துத் பசியை மாற்றிக்கொண்டு மீண்டும் வந்து அந்த ஞானையைக் கூடுமுறைமை. எ - று.

யுறிஞர் மிகவும் விரும்பி ஒரு கணமாயினும் விட்டு நீங்காது சமாதியைக் கூடியிருத்தலின் பெண்ணை விட்டகலா வொரு னென்றும், பசியினுற் பிச்சையைக் குறித்துப் பிராரத்த ஞாய்ச் செல்லுகின்றபோது மனத்தின்கண் அந்நிஷ்டை து செல்லுதலின் கண்ணை விட்டகலாதவன் வால்போலுங் கொண்டேகியென்றும், நாச்சுவை விரும்பாது காடி கூழே றும் வந்ததைச் சீக்கிரத்தில் வாங்கி உண்டு பசியை மாற்றி ம் வந்து சமாதியைக் கூடியிருத்தலின் ஆங்கஃ தெவ் ரமாயினுஞ் சீக்கிரத்தினின் முடித்தவ்வனிதை பான் மறி மானவென்றும், உவமை கூறினார். (அஉ)

நடந்துறங் கொருவன் றனைமல ரமளி நண்ணுமா ன்மற் றவனுங், கிடந்துறங் குவதைக் குறித்துமுன் ஃகம் விழித்தவா கிளக்குதல் போலுந், தொடர்ந் ரு கணமு மிடைவிடா ஞான நிப்டரைத் தூயதஞ் சி, யடைந்தனர் விடுத்தா ரென்பரே காந்த மவர்க்கனு ா தலினே. (83)

எ - று. நடந்து செல்போது நித்திரைபண்ணும் ஒருவனைப் சயனத்திலே இருக்கும்படி செய்யில், மற்றவனும் பின்பு துக்கொண்டு நித்திரை பண்ணுவதைப் பார்த்து முன்பு ஃபோது பண்ணிய நித்திரையை விழித்துச் சென்றவாறுகச் ஃலுதல் போலும்; மனத்தால் தொடர்ந்துபற்றி ஒரு கண னும் இடைவிடாத ஞானநிஷ்டாபாரை நின்மலமாகிய தமது ரியை அடைந்தனரென்றும், விடுத்தனரென்றும் சொல்லுவர் தம் அவர்களுக்கு அனுகூலமாகலின். எ - று.

நடந்துறங்குவோனுக்கு மலரமளி அவ்வுறக்கத்தில் அனுகூல துபோல், நிற்கல் நடத்தல் ஓடல் முதலிய காலத்தும் இடை த ஞானநிஷ்டாபாரை இருந்து நிஷ்டை கூடல் அனுகூல பதம், நடந்துறங்குவோனுக்கு இடையிலே ஓரோர் நினைவு ன்றுதல்போல் நிற்கல் நடத்தல் முதலிய காலத்தும், ஞான

நிஷ்டை விடாதோர்க்கு இடையிடையே ஓரசைவுமனத்தின் கண்
தோன்றுமென்பதும், காண்க.

தொடர்ந்தொரு கணமு மிடைவிடா ஞானகிட்டென்றத
ற்கு உதாரணம்: திருமந்திரம். (12) “நின்ற விருத்தல் கிடத்த
னடையோடல் — பெற்றவக் காலும் திருவருள் பேராமற் —
சற்றியன் ஞானந்தம் தானந்தம் தங்கவே—யுற்ற பிரப்பற் றெனநிர்
ஞான கிட்டையே.” எ-ம். மெய்ஞ்ஞானவினக்கம். (13) “உறங்
கிழற் பிணமே யென்ன வுணர்வுமாய் தவினார் மனப்பம்—பிறங்கு
மக் கனவிற் றேன்மும் பீருவான் மிகவுந் துன்ப — மறங்கனற்
றேர்ச்சி முன்னு மனைத்துமாய்த் திருநெ மூல — முறங்கவிற்
கொடிய துன்ப மேரந்திடி னில்ல யன்றே., எ-ம். யரும். மற்
றும் வருவனயற்றார் காண்க. (அரு.)

நித்திரை தடைபீ நிடிற் கைகால் போர்த்து நிசியி
டைப் பூவணை துயில்வா, ரொத்துறா விடையிற் கிடையுமப்
பயிர்க்க ஐனுமெங் கனமித மென்றி, வித்தரை யோர்நித்
திரைமிதிற் பாயு மெரிகொடும் பசுமிகற் கறியுந், சித்தமே
வேண்டா வென்றசொல் னன்றோ தெரியுமோ வாவர்க்கவை
மிகலான். (8-1)

எ - து. ஞானசமாதியிலிருந்துமிடத்து நித்திரை வந்து
அடுக்கும்போது அதனை விடுவகத்தால் குடுக்குமிடத்து, நில்லாது
தடைபீறி வருமாயின், இராக்காலத்திலே கையும் காலும் ஐசிய
போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு பூமியாகிய பஞ்சினையில்
நித்திரை பண்ணுவார்கள். ஒவ்வாது பூமிக்கண்ணே சயனமும்
அந்தப் பிச்சையுணும் அவருக்கு எப்படியிதமாயிருக்கமென்னில்,
இவ்வுலகத்தார் நித்திரை மிகுந்தார் பாயும்வேண்டாவென்றும்,
எரியாமின்ற கொடிய பசியுந்தால் கறியும் வேண்டா வென்றும்,
சொன்னசொல் உன்மையே யல்லவோ, அவர்களுக்கு அந்த
நித்திரையும் பசியுமிருதலால் இதமன்றென்று தெரியுமோ தெரி
யாது. எ - து.

மிகுந்த நித்திரை வந்தவிடத்து நித்திரைபண்ணு
மென்பதும், மிகுந்த பசிவந்தவிடத்துப் பசிக்கவேண்டுமென்பதும்,
பகற்காலம் நித்திரை பண்ணலாகாதென்பதும், காண்க. (அரு.)

தென்பா வையினுட் கழிவட பரவை சேர்நுகத் துளை
யினிற் செல்ல்போ, லொன்பதிற் றொன்ப தோடுமு விலக்க
முளவியோ னியும்பிழைத் தேறிப், பின்பிறப் பிதுபெற்
றதனினும் பாதி பிறப்புறா நாளதாக் குநரி, னின்பயி
தென்னமிக் குறங்கலர் பிறவிக் கறவொரீஇ யுளந்துளங்
கடுவோர். (85)

எ - து. யுகார்த காலம் வந்து ஏழ்கடலும் ஒன்றாகித் தென்
கடலுட் கிடக்கின்றகழி வடகடலுட் கிடக்கின்ற நுகத்துளையின்
வாழியே தெய்வ கதியாகச் செல்வதுபோல், எண்பத்துநான்கு
நாளுயிரம் பேதமாயுள்ள கருப்பங்கடோறும் அளவிறந்த காலம்
பிறந்து பிறந்து சுழன்று, அவையெல்லாம் தப்பிக்கடந்து, பின்பு
இந்த மானுடப் பிறவியை அரிதாகப்பெற்று, இப்பிறப்பு அடைந்த
நாள்களுள்ளும் பாதிநாள் பிறப்படையாத நாளாக நித்திரை
பண்ணிப் போக்குவார்போல், இந்த நித்திரையை இன்பமென்று
கருதி மிகுந்த நித்திரை பண்ணார்கள். பிறவித்துன்பத்திற்கு
மிகவும் பயந்து உள்ள நடுக்குறுவோர். எ - து.

பெறுதற்கரிய மானுடப்பிறவி பெற்றும் ஞானசமாதி கூடு
தல் மிகவுந் துல்லபமாகலின், இப்பிறப்பு அடைந்த நாள்களைச்
சமாதிகூடிக் கழித்தலேயன்றி வீணுள்களாகக் கழிக்கலாகாதென்
பது காண்க. (அடு)

அறவுநித் திரையைத் துறந்திடி னுடற்க ணடை
தரும் பிணிகண்மற் ற்தனாற், குறைதலு மிகலு மின்றி
யோர் சமமாக் கொண்டுணை நியின்றுபின் விழிக்கி, லுறு
சுகா தனத்தி லெழுதுசித் திரமொத் துறைகுவ ரிறைதலை
கழுத்தூன், செறியுடல் வாங்கா தோங்கநே ரவர்பாற்
சேருமோ காமநோய் சிறிதும். (86)

எ - து. மிகவும் நித்திரையைத் துறந்தால் தேகத்தின்கண்
வியாதிகள் வந்து பொருந்தும், அதனாற் குறைதலுமின்றி
பித்ததலுமின்றி ஒரு சமமாகக் கொண்டு நித்திரைபண்ணிப் பின்
னார் விழிக்குமிடத்துப் பொருந்திய சுகாதனத்திலே இறைய
யினும் தலையும், கழுத்தும், உன்செறிந்தவுடலும், வ?
கேரே ஒங்க எழுதிய சித்திரம்போல் இருப்பார்; அவ
வந்தடையுமோ காமவியாதி சிறிதாயினும். எ - து.

சுகாதனமென்றது தமக்குக் கைவந்த பத்மாதன முதலிய ஆதனங்களே. இதனுட்கூறிய இலக்கணத்தோடும் ஆதனங்கூட்டிச் சமாதியில் இருப்போர்க்குக் காமம் வந்தடையாதென்பது காண்க.

குறைதலுமிகலு மின்றியோர் சமமாக்கொண்டு கண்டியின் நென்றதற்கு உதாரணம்: பரமார்த்ததரிசனம். (114) “என் னுடிகழும் யோகத்தை யிப்பரிசே யெப்பொழுதும்—(கொண்டெயில் வார்கடைக்கா லென்னையே) கூடுவாரா—லுண்டியினின் மிஞுவா ருண் டெப்பார்யிக குறங்கிடுவார்—கண்டியில் யறத்தூர்ப்பா ரவர்க்குதனை வாராதால்.” எ - ம். அமிர்தசாரம். (115) “செவ்வே யுடலுங் கழுத்துஞ் சிமமுமுற—வெவ்வா தனத்தி லிருத்த வர்க்குங்—கைவந்தால்—வாதமுத லேனாய் சலியா மதியுடையா—ராதன மென்ப தது.” எ - ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (116)

உறக்கமும் பசியு மிருத்திழற் காம முற்றிடா தற்ற போழ் உள்ள, நிறக்குமொன் சமாதியடைதவி னபையா விடையிலு மநிபவத் துயரை மறக்கலா மையினு லச்சமுற் வீட்டை மதித்தலா விச்சையு முடலை, வெறுக்குநிக் கிரகத் தாற்களிப் பறனு மேவலான் மேவிடா ததுவே (87)

எ - து. நித்திரை மிருத்த காலத்தும் பசி மிருத்த காலத் தும் காமம் வந்து பொருந்தாது. அந்த நித்திரை பசி இல்லாத காலத்தும் ஒள்ளிய ஞானசமாகி கூடுதலின் உள்ளமிருந்துவிடா மாகலின் அல்ல அடையாது. அந்நித்திரை பசி சமாதிகளுக்கு இடையிடையே காமம் திரைந்துதோவென்னின், அவ்விடையிலும் வருத்தானின்ற பிறவித்துன்பத்தை மறவாமையால் பயமும், வீட்டின்பத்தை என்னைக்கு அடைபடுவாமோவென்று அதனைக் கருதுதலால் ஆசையும், அன்னபாடுகிகளை ஒறுத்தல் முதலிய வற்றால் உடலை வெறுக்கு நிக்கிரகத்தால் மனச்செருக்கின்றி யிருத்தலும், பொருத்துதலாற் காமமோய் பொருந்தாது. எ - து.

நித்திரை மிருத்தவிடத்தும், சமாதி கூடுமிடத்தும், மனம் தலிளுலும், பசிமிருத்தவிடத்தும், உடலை நிக்கிரகிக்குமிடத் தும், மனக்களிப்பு அறுதலினாலும், பிறவித்துன்பத்தை வினைக் குத்தும், வீட்டின்பத்தை நினைக்குமிடத்தும் பயமும் ஆசையும், ன்றலாலும், காமமேவுதற்கு இடமின்மையால் மேவிடா

ன்றார். இவை இரண்டுபாட்டாலும் காமம் அடையா உபாயங் கூறினார்.

த்யுரை மறக்கலாமையினு னென்றதற்கு உதாரணம். (55) “கருவிடை யழுந்துந் துன்பமு நிலத்திற் கொடியவெந் நோயான்—மருவுவெந் துயரு நரை வுருந்திடுந் துன்பமுங் கூற்றா—லுருவினை யொரு மீட்டுங் கருக்குழி யொன்றுறு துயரும்—வெருவான்பவீ டதனின் மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்.” வதருமோத்தரம். (57) “பொற்கடத்துண் மலம் புல்லியரும் பொருணசையா—லக்கடத்தைப் பற்றிகயினு லவனிதனின்—மக்கடம துடலினத்தா மல மனவறிந்து—மெக்கணக்கா லிகழாதே யருவருப்பற் ற.” எ - ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (அஎ)

௭ புனன்மற் றிதுகழீஇ யிடுதற் கென்றுகா லு மசுத்தக், கங்குடல் குலையு மொருமகன் மலம் பு நாடுமே யதுபோற், பொங்குபுன் மலவுன் தன் றொழிப்ப லெனவரு வருத்துடல் பொறுக் மா தவற்கு மெங்ஙன மடவார்த் தோயவு நேய ன்றும். (88)

. எவ்விடத்தில் உள்ளது நீர் இதனைக் கழுவுதற்கெ னிடத்துப்பட்ட அசுத்தத்திற்கு அவ்வசுத்தம்பட்ட)லே தானே மனம்பொறுது உடல் நடுக்குறும் ஒரு னானவன், மலங்களே நிறைந்துள்ள தடாகம் புகுந்து நினைப்போ! அவன்போல் உள்ளே நிறைந்த புல்லிய ிறத்திலே நவத்துவாரங்களிலும் கசிந்தொழுகாரின்ற மையாகிய இதனை என்றைக்கு நீக்குவேனென்று உன் றுவருப்படனை உடலைத் தாங்காரின்ற உயர்ச்சிபொ ருவத்தினையுடையவனுக்கும் எப்படி மடவாரைக்கூட மனத்தின்கண் தோன்றும். எ - று.

படும் அசுத்தத்திற்கு உடல்குலந்து நீர்தேடும் ஒரு தடாகத்தில் மூழ்க நினையாமைபோல், உடலை மலப் ற்று அறிந்து இதனை என்றைக்கு நீக்கிக்கொள்வே

னென்று மனத்தில் அருவருப்புற்று, இதனை நீக்குதற்கு எதுவாகிய வீட்டினைக் கருதுமா தவன், அசுத்தமிதசுத்தமாய்வரு மாதர் கூட்டுறவினை நினையானென்பது காண்க. (அ.அ)

அருந்தவம் புரிவோ ரெதிருரு வசுதா னாகிய மாதர்வந் துள்ளம், வருந்தின் நியாது புரியினு நோக்கார் மற்றிவ ணுற்றமா தரையும், பொருந்துமோர் வெளின்மீ தேறவிட்டுளநாய் போனனி நோக்குமென் போல்வா, மிருந்துள விடத்தாங் கவர்வரின் விழியோ டென்படு மோபதைத் திதயம். (௨9)

எ - து. அரிய தவத்தினைப் பண்ணின் லு பேரியோர் முன் னர் ஊர்வசி முதலிய அரம்பை மாதர்வந்து, எங்குவுபசாரப் பணி விடைகளைக் கைக்கொண்டருளித் தேவரீர் எங்குண்டிது காருணி யம் கைக்கவேண்டுமென்று கூறி, உள்ளம் வருத்தி வின்று யாது செய்தாராயினும், அவ்வுபசாரப் பணிவிடைகளைக் குறித்தாயினும் அவரைப்பாரார். அவர் நீங்கலாகிய இங்கிலத்துள்ள மாதரையும், பொருந்தாகின்ற ஓரணில மரத்தினமீதே ஏறவிட்டுள்ள நாய் அதனைப் பார்த்தலினாலே தனக்குப் பயன் இன்றாயிருந்தும் பார்த்தல்போல், அவரைப் பார்த்தலினாலே தமக்குப் பயனின்றாயிருந்தும் மிகவும் பாராநின்ற என்போல்வார் இருந்தலிடத்தில் அந்த அரம்பைமாதர் வந்தாராயின் சுண்ணாட்டினை மனமும் பதைபதைத்து என்ன பாடுபடுமோ யாம் அறியேம். எ - து.

வெளின்மீதேற விட்டுள நாய்போனனி நோக்குமென்றார் 'அணிலேற விட்ட நாய்போலின் பார்க்கின்றாய்,' என்பது ஒரு லகவுழக்கச் சொல்லாகவின். விழிபதைத்தல் காம விரும்பி னாலே பிறழ்ந்து நோக்குதல். (அ.க)

பெற்றநாய் முதலோர்ப் புரையமா தரையென் னெருந்துற வடைந்துநீளான் நவமுஞ், சிற்றொரு மினைத் தன் மனையென வினோதத் திறத்துரைப் பினுமுனங் கிரகத், ற்றநா டனது மகடனை யவனை முரைத்திடா மையிற்பமு ள்றந், பொற்றொடி யவர்தோ டமுவுவும் விழைதல் எனன் னுங்கொலவ வறமே. (90)

எ - து. தன்னைப்பெற்றதாய் முதலானோரைப்போல மாதர் களையெல்லாம் கருதாநின்ற பெரிய தூறவினை அடைந்தவன், தவழ்கின்ற சிறியவொரு பெண்ணினைத் தனது மனைவியென்று விடேனா முறைமையாற் சொல்லினும், முன்னம் இவ்வாழ்க்கையிலிருந்த காலத்துத் தனது மகளை அங்ஙனம் சொல்லாமையினால் அங்ஙனம் சொல்லுவதும் குற்றமாமென்றால், பொன்னாலாகிய தொடியினையுடையாரது தோளினை அணையவும் மனத்தின்கண் விரும்புதல் செய்யின் அத்தூறவறத்தினை எத்தோடு சேர்த்தலாகும். எ - று.

தூறவறத்திற்கு மகளிரை விழைதல் மிகவுமாகாமையால் அத்தூறவறம் போயதாய்வைத்தும், அதனைப் பிரமசரியம் இவ்வாழ்க்கை வானப்பிரத்தமென்னும் இவைகளோடும் சேர்த்தலாகாமையால் என்னுங்கொலவ்வறமேயென்றார். (கூடு)

சிறந்தகற் புடைய மாதரும் பரத்தை யருமலாத் தெரிவையர் புனிமேற், பிறந்தநாட் பிறந்தான் போலுநெஞ் சகத்தைப் பிரிநடை யுரியனா மொருவ, னிறந்ததன் நிச்சையவனமவ் வண்ண மிகத்திலுஞ் செயப்படா துடலைத், துறந்தகா லையிலு நாகில்வீழ்த் தியம தூதுவர் வருத்தலினன்றே. (91)

எ - து. மகளிர் இலக்கணமெல்லாம் சிறந்துள்ள கற்புடைய மாதரும் வேசை மாதரும் அல்லாத வியபிசார மாதர் புலியின் கண்ணெ பிறந்த நாளிலே பிறந்தவன் போலும்: நெஞ்சகத்திலே வஞ்சகத்தை வைத்துக்கொண்டு தவத்தோர் நடைபோல் வாக்குக் காயங்களில் நெஞ்சகத்தைப் பிரிந்து பிறர்க்குக் காட்டு நடைக்கு உரியனாகிய ஒருவன் தனது மிகுந்த ஆசையெப்படியோ அப்படி இம்மையிலும் செய்யக்கூடாத படியினாலும், உடம்பினை நீங்கிய மறுமைக்காலத்திலும் யமதூதுவர் நாகத்தில் வீழ்த்தி வருத்தலினாலும். எ - று.

கற்புடைய மகளிருக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் இன்பம். பரத்தையருக்கு இம்மையில் இன்பம். வியபிசாரமாதருக்கு இம்மை மறுமைகளிலும் துன்பம். அவர்போலச் சத்த தவத்தினர்க்கு நிராசை முதலியவற்றால் இம்மையிலும் தபோபலத்தால் மறுமையிலும் இன்பமென்பதும், இவ்வாழ்வானுக்கு இம்மையில்

இன்பமென்பதும், கூடாவொழுக்கம் உடையொழுக்து இம்மை மறுமைகளிலும் துன்பமென்பதும், காண்க. வியபிசாரமாதர் தன்மைபோல் ரொஞ்சுகத்தைப் பிரிசுடையுடையான் தன்மையு மிருத்தலிற் பரத்தையருமலாத் தெரிவையர் புகழ்மேற் பிறந்தாட் பிறந்தான்போலுமென்றார். எஞ்சுளபுனன்மற்றொன்பது முதல் இங்கான்கு பாட்டாலும் தவத்தீதார்கள் மனம் விழிமெய்களினால் மகளிரை நினைக்கலாகாதென்றும், பார்வலாகாதென்றும், கூட லாகாதென்றும் கூறியவாறு காண்க. (கூக)

மைப்படு விழியா ரின்பமோர் முள்ளி மலரின்வாய்த் தேனையொப் பெனக்கண். டொப்பில்பே ரின்பம் வேண்டி னோன் வேண்டி யுலகர்வே றெவைகொடுத் திடினும், துய்ப்பமற் றுடுப்ப விரண்டுமே யன்றித் தொடுவிலே மிறி நுவற் றினுக்கூர், குப்பைசா ரிடம்புகு கிடுதவி னவற்றைக் குறித்தொரோ ரிடம்புகா மையினே. (92)

எ - து. மைப்பொருத்திய கண்ணினையுடைய மாதரால் மரும் இன்பம், ஒரு முள்ளி மலரின்மேலுள்ள தேனாகத்தகு சமானமென்று கண்டு துறந்து ஒப்பற்ற பேரின்பத்தை அடையவிரும்புகின்றான். உலகத்தார் தன்னை வேண்டிக்கொண்டு சென்ற எவற்றினைக் கொடுத்தாராயினும், உண்பனவும் உடுப்பனவுமாகிய இரண்டிலும் யன்றிப் பிறிதொன்றினையும் கையிலுலவும் திண்ணவிலேனும் ஆனால் இவையிரண்டையும் வாங்கலாமோ வென்னில், இவற்றினைக் குறித்து ஊரினிடத்தும், குப்பைசாரிடத்தும், செல்லுமையால் இவையாங்கிக் கொள்ளலாகும்; மற்றையவற்றினைக் குறித்து ஓரி டத்திலே செல்லாமையால் அவற்றினை வாங்கலாகாது. எ - று.

இவ்வாழ்க்கையின்பத்தை அற்பமெனத் துறந்து பேரானத் தத்தை அடையத்தொடங்குகின்றான் தன்னைப் பிரிந்து வந்து பின் சென்று எவற்றினைக் கொடுப்பிலும் உண்பனவும் உடுப்பனவு மன்றிப் பிறிதொன்றினையும் அங்கிக்கலாகாதென்பது கண்டு கொள்க.

மைப்படுவிழியாரின்பமோர் முள்ளிமலரின் வாய்த்தேனை யொப்பபெனக்கண் டென்றதற்கு உதாரணம்: அனந்தப்பாதம். 8 " கள்ளக் கோலக் கருங்குழன் மாதர்சான்—முள்ளித் தேனை

துயர் முத்தியாம்-வெள்ளத் தேனை விரும்பும் விடாயினு
ள்ளிற் போது மிராதுட னேகினுன்.” எனவரும். மற்ற
ருவனவற்றிற்காண்க. (௯௨)

நனைநனி யிரந்து வருந்திமற் றொருவன் சந்தன
பூசி, யினமலர் மாலை புனையினு முனியா விழுத்
தடித்துதைத் துடவிற், பினைமல மாதி பூசினு மன்
பிரியமப் பிரியமொன் றின்றி, வினைவழி முனைவ
தாழில் புரியும் விதத்தையே நோக்கியுண் மகிழும்.
(93)

- து. பிறொருவன் வந்து தன்னை மிகவும் வருந்தி
ஒக்கொண்டு சந்தனமுதலிய பூசி நானாவாயுள்ள மலர்களி
றயற்றப்பட்ட மாலகளைத் தரித்தானாயினும், அவையன்றிக்
க்து இழுத்து வைது அடித்து உதைத்து உடம்பின்
ண் பின்னர் மலமுதலியவற்றைப் பூசினானாயினும், அந்தத்
தொழுந் நன்று செய்தானென்றும், தீது செய்தானென்றும்,
விருப்பும் வெறுப்பும் சிறிதாயினும் இல்லாமல் தனது நல்
தீவினைகளுக்கு ஈடாக அவன் அவன் அது முன்னிலையாகச்
செய்து கங்களை ஊட்டுதற்கு இறைவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்திய
று அறிந்து, அப்பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யும் விதத்தையே
து, உள்ளே மகிழ்ந்திருப்பான். எ - று.

உருவன் சந்தனமாதிய பூசி யினமலர்மாலை புனையினு முனியா
துவை தடித்துதைத் துடவிற் பினைமலமாதி பூசினுமென்ற
உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. (69) “வையினும் வாழ்த்தினு
கா டேத்தினும்-வெய்யவா ரெரியிடை வீழ் தூக்கினு-மெய்
மெறியினு மியாது செய்யினு-வைவொடு மகிழ்வில ஞானி
0.” என வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (௯௩)

தந்தைதாய் பலமா தியகொடுத் திடவுந் தக்கைபுண்
யினுக் கிடவு, மைந்தவா வெனலுங் குதித்தெழுந்
து வருதல்போ குதல்செயு மகவி, னைந்தொழில் புரியு
தையுழ் வழியீந் தருள்கக டாதிய வருங்காற், சிந்தை
விழைந்து முற்செலா ரழிந்து பிற்செலார் மாசறத்
பிந்தோர்.
(94)

எ - து. தந்தையும் தாயும் முப்பழ முதலிய பழங்களைக் கொடுக்கவும், புண்பொருத்திய செவிக்குத் தக்கையிடவும், மைந்தவாவென்று அழைத்தவுடனே குதித்தெழுந்தோடிவருதலும், குதித்தெழுந்தோடிப்போகுதலும், செய்யும் பிள்ளைப்பால், பஞ்சகிருத்தியங்களையும் பண்ணுகின்ற எமது தந்தையாகிய இறைவன் ஊழ்வினைப்படியே கொடுத்தருளிய சுகதுக்கங்கள் வருமிடத்துச் சுகமென்று மனத்தின்கண் விரும்பி முன்சென்று பற்றார்; துன்பமென்று மனத்தீழ்ந்து பின்சென்றிடையார்; முக்குற்றங்களும் அற வேதாகமங்களைத் தெளிந்த பெரியார். எ - து.

இவை இரண்டு பாட்டாலும் தவத்தினர் சீவர்கண் முன்னிலையாகச் சுகதுக்கங்கள் வந்தவிடத்து அச்சிவச்செயலாக பாட்டாது சிவச்செயலாக நாடி, விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சமபாவனையாடு இருக்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (கூப)

இத்தரை யிடைப்பா மாயவா வயமற் றிருண்மிரு முடுக்கரா திகளிற், சுத்தமெய்த் தவரெப் பொழுதடைந் துறினுந் தோன்றுறு தச்சமங் தவர்பா, லத்தகலிவ் வுடலைப் புரக்குஞான் றழிப்பா ரிலைபவ னோபினு மழிக்கின், வைத்திவன் புரப்பா ரிலையெனந் துணிவு மனத்தினு விருத்தவி னன்றே. (95)

எ - து. இந்தப் பூமியின்கண்ணே பழங்கோயில் இருண் மிருந்த மலைக்கெவி முதலிய இடங்களிலே பரிசுத்தமாகிய சத்திய தவத்தோர் எக்காலத்திலே சென்றிருந்தாராயினும், அவ்விடத்திலே பாம்பு முதலியவற்றால் துன்பம் வருமென்று அவரது மனத்தின் கண்ணே பயம் தோன்றுது; இறைவன் தான் படைத்த வ்வுடலைக் காக்குநாளில் அழிப்பார் ஒருவரும் இல்லை, படைத்தாக்காக்கும் அவனை பின்னரும் அழிக்குமிடத்தில் இக்கிலத்தின் கண் வைத்துக் காப்பார் ஒருவரும் இல்லை, என்னும் விச்சயம் அவரது மனத்தின் கண்ணே இருத்தலினால். எ - து.

இதனுள்ளே பாழங்கோயில் முதலிய விடங்களிலே ஏகாந்த மாயிருக்கும்போது இராக்காலங்களிலும் சிவச்செயலை நாடிப் பயப்படாதிருக்க வேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (கூப)

ஊனையோம் புதல்கை விடுத்துனை யுவப்பா ருணர்வ
ரன் ருளுடை நம்பி, தானுரைத் தமையா னுடல்விழைந்
டினத் தத்துவ நிலையுங்கை தவறி, யினமார் பிறப்புற்
டுவனைந் தொழிற்கு மிறையதி காரியென் றெண்ணு,
ரானமொன் றினையே தொடருமோர் புருட னண்ணுவன்
ரகதி திண்ணம். (96)

எ - து. ஊன்பொருந்திய உடம்பினைப் பாது காத்தல் கை
ட்டு உனது திருவடியை விரும்புவார் அதனை அறிவாரென்று
ன்னை ஆளாகவுடைய சுந்தரப்பெருமானையுநர் ஒதினமையால்,
ரன் உடலைப் பாதுகாத்தற்கு விரும்பிடின் அந்தப் பரதத்துவ
லைமையை அறியும் அறியும் தன்னைவிட்டு நீங்கித் தன்னால்
டலைப் பாதுகாக்கக் கூடாமையால் அவ்வுடலும் நீங்கி, மறுமைக்
ன் இழிவுபொருந்திய பிறப்பினையும் அடைவனாதலின் பஞ்ச
ருத்தியத்துக்கும் இராவணே அங்காரியென்று அறிந்து, இவ்
டலை அபலிகைவன் வசமாக ஒப்பித்து, ஞானமொன்றையுமே
டாது பற்றும் ஒரு புருஷன் பரகதியினை அடைவான் இது
ண்மையாம். எ - து.

ஊனையோம்புதல் கைவிடுத்துனை யுவப்பாருணர்வ ரென்ற
ற்கு உதாரணம்: தேவாரம். (71) “தேனைக் காவல் கொண்டு
ண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு
ன்ற ரறியா தெறியானே—யானைக் காவி லரனை பரனை யண்ணு
லையானே—பூனைக் காவல் கைவிட் டின்னை யுவப்பா ருணர்
ரரே.” என வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்கு காண்க. (கூசு)

உள்ளதுண் டாமற் நிலலதின் றெனவெண் காடரோ
டுதலி னுறுமுழ், தள்ளொணு மையினெவ் விதத்தினு
ழைத்து தவம்புரி காலையு னாயிரை, விள்ளல்செய் திடினு
நானசா தகனுண் மேலுமவ் வாதனை யொடும்போய்த்,
தள்ளிய போக முண்டுமீண் டடைவன் சிவமதுற் பவம
தான் நிசண்டில். (97)

எ - து. உள்ளது ஒளிப்பினும் உண்டாம் இல்
லாததும் இல்லையென்று திருவெண்காட நாயனார் ஒது
பாருந்தாரின்ற ஊழ்வினையை யாவராலும் தள்ளக்கூட

உகய

வைராக்கிய தீபம்.

தான் தவத்தினைப் பண்ணுங்காலத்தில் அந்த ஆழ்வினை எந்த விதத்தாலாயினும் வந்து பொருந்தித் தன்னுடம்பினையும் உயிரினையும் வேறுக்குதல் செய்தாலும், ஞானசாதகனானவன் தன்னுள்ளத்தின்கண் மேவிய அந்தச்சுத்த வாத்நையுடனே ஊர்த்தலோகங்களிலே சென்றிருந்து சுத்த போகங்களை அனுபவித்துப் பின்னர் மீண்டும் பூமியின்கண் வந்து ஒரு சனனம் இரண்டு சனனத்திலே பரிபூரண ஞானத்தைப் பெற்றுச் சிவத்தினை அடைவான். எ - று.

(கௌ)

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப் பதுதா னச்சமா திக டரு மூலர், திருந்துநஞ் சிந்தை சிவன்கணே யாவர் வரினு மென் றமையிற் பே திப்பான், பொருந்தினும் வாளை ரெதிர்முதிர் கொலைவெம் பூதமா தியவளைர் திடினு, மிருந்த தஞ் சமாதி நிலைகுலை யாதோ ரெண்ணிய வெண்ணியாங்க டைவர்.

(98)

எ - து. அரிதாகிய தவத்தினுக்கு மாறுபாடு இவ்வுடம்பினைத் தாம் பாதுகாக்குதல் அதனால் பயம் ஆசை அபிமானம் முதலியன மனத்தின்கண் உண்டாமாதலில் தவத்தினுக்கு இடையூறு செய்தற்கு யாவர் வந்தாராயினும் நமது சிந்தை சிவனது திருவடியின்கண்ணே திருந்தா நிற்குமென்று திருமூலராயனார் கூறினமையால், மனத்தினைப் பேதிக்கும்பொருட்டுத் தமது எதிரோ தேவர்கள் வந்தாராயினும், முதிர்ந்த கொலையினைச் செய்கின்ற வெவ்விய பூதங்கண் முதலியவை வளைந்துகொண்டனவாயினும், தாமிருந்த சமாதி நிலைமை வழுவாதிருந்தோர் தாம் எண்ணிய வீட்டின்பத்தினை எண்ணியவாறே அடைகுவார். எ - று.

இத்தரையென்னும் பாட்டுமுதல் இந்நான்கு பாட்டாலும் தவத்தினோர்கள் தாம் உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிட்டு, இவ்வுடம்பினைப் படைத்த இறைவனே காத்தலும் அழித்தலும் செய்வான், அவனையன்றிப் பிறரொருவராலும் காத்தல் அழித்தல் செய்யக்கூடாதென்று அறிந்து, அவ்விறைவன் செயலே நாடிப் பயமாகிகளின்றி ஞானசமாதி கூடவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க.

அருந்தவ விலக்கிவ் வுடற்பரிப்பதுதா னென்றதற்கு உதாரம்: தேவாரம். (71) “நன்க டம்பனைப் பெற்றவன் பங்கினன்—

றென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்—றன்க டன்னடி யேனை யுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே.” எ - ம. திருந்துநஞ்சிந்தை சிவன்கணே யாவர்வரினு மென்றதற்கு உதா ரணம்: திருமந்திரம். (72) “இருந்து வருந்தி யெழிற்றவஞ் செய் யும்—பெருந்தன்மை யாளரைப் பேதிக்கவென்றே—யிருந்திந் திரனே யெவரே வரினுந்—திருதுந்தஞ் சிந்தை சிவனவன் பாலே.” எ-ம். சமாதிரிலே குலையாதோர் எண்ணியவெண்ணியாங் கடை வரென்றதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். (73) “எனக்கீ தென்னு முணர்வுடைமை யிடர்விட் டகலா துணர்வின்மை— யனர்த்த மில்லா வீடளிக்கு மாசை யேதிங் கதுசெய்வாய்—சனிப் பில் சிவமெங் கணுமுளது சாந்தஞ் சுபஞ்சித் துருவென்னுங்— கனத்த விர்த் வொருநினைவே கருமத் தியாக மிராகவனே” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (கூஅ)

தேவர்மா முனிவ ரசரர்வா ளரக்கர் சித்தர்வித் தியா தரர் முதலோர், யாவரும் விரும்பிச் சித்திபுத் திகளு மெட்டுணை யச்சமா திபவுண், மேவுறு தகற்றித் தவம்புரிந் தடைந்தான் மேலதா மூலபண் டார, மோவற வவையே குடிக்கொளென் போனெஞ் சுடையரா லடையவும் படுமே. (99)

எ - து. தேவர்களும் மகத்தாகிய முனிவர்களும் அசுரர்களும் இராக்கதர்களும் சித்தர்களும் வித்தியாதாருமென்று சொல்லா நின்ற இவர்கள் முதலியவர்களும் அஷ்டமாசித்திகளையும் மேலா கிய ஊர்த்த போகங்களையும் விரும்புங்கூலப் பயம் ஆசை கோபம் அபிமானம் முதலியவை எண்மாத் திரமாயினும் மனத்தின்கட் பொருந்தாது மாற்றித் தவத்தினைப் பண்ணி அவற்றினை அடைந் தாரானால், அந்தச் சித்தி புத்திகளுக்கு மேலாயுள்ள வீட்டின்பமா கிய 1 மூலபண்டாரத்தினை அந்தப்பயமுதலியவை தாமே விட்டு

73. எனக்கு + அகலாது—எனக்கு இது வேண்டும் இது செய் யத்தக்கது என்றுங் கருத்துடையொயிருப்பின், இக்கருத்தித் துன்பத்தி னின்னுங் நீங்காது.

உணர்வின்மை + செய்வாய்—அக்கருத்தில்லாமையே துன்பமில்லா முத்தியைக் கொடுக்கும், ஆதலால் (இவ்விரண்டில்) உனக்கு எது பிரி யமோ அதை முயல்வாய். தியாகம்—நீக்கம்.

1. மூலபண்டாரம் என்பதை ‘காலமுண்டாகவே’ என்னும், திரு வாசகப் பாவினும், ‘தன்னடியவர்க்கு மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான், என்றார்.

நீங்காது குடிகொண்டிருக்கின்ற என்போலும் மனத்தினை யுடைய
வரால் அடையவுங் கூடுமோ. எ - று. (கூக)

ஒருவனுக் கிருளம் நுரியசிற சொருப 'மூள்ளவா
விளங்கினன் றறுமிப், பருவர லுருவப் பற்றுமற் றதுநோர்
படுமள விறைபுரி தருமைங், கருமமெவ் விடத்துங் கண்டு
தற் செயலைக் கைவிடுத் தச்சமா தியவுண், மருவுறு தகற்
றித் தவஞ்செயல் வழக்கால் வாழியெங் குரவனீ டீழி.
(100)

எ - று. ஒருபுருஷனுக்கு அஞ்ஞானவிருட்டு நீங்கித் தனக்
குரிய ஞானசொருபம் உள்ளபடியே விளங்குமாயின், இத்தத்
தூன்பம் செய்யாநின்ற தேகப்பற்று அன்றைக்கு நீங்கும். அத்த
ஞானசொருபம் தனக்கு ஸீராய் வந்து ஸபிக்குமளவும் இறைவன்
செய்யா நின்ற பஞ்சகிருத்தியங்களை எவ்விடத்திலும் பார்த்துச்
சிவச்செயலை விட்டுநீங்கிப் பயமுதலிய தூர்க்குணங்கள் மனத்தின்
கண்ணே பொருந்தாது மாற்றித் தவத்தினைச் செய்வதே முறை
மையாம். எமது ஞானசாரியன் நீடுழிகாலமும் வாழக்கடவன்.
எ - று. (கூ௦)

வைராக்கியதீபம் மூலமும் உரையும்

மூற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

மூலமும் உரையும்.

—:0:—

கணபதி வணக்கம்.

சமரபுரி மாநிம்பத் தண்ணிழற்பா லும்பல்
அமரர் தொழவிருந்த தன்றித் - திமிரமலம்
போக்கியெம் துள்ளின்பப் பூரணமா யெவ்விடத்துந்
தேக்கறிவு மாயிருந்த தே. (1)

முருகக்கடவுள் வணக்கம்.

உலகமெலா மீன்ற வொருத்திதனப் பாலுண்
டிலகு கவிதைமழை யீச—னிலவு
புயமலைப்பாற் பெய்தசுகப் போரூர்வாழ் வானம்
புயமலர்த்தா ளென்முடிக்குப் போது. (2)

நூலாசிரியர் பெயர்.

1 பன்னெறியி னிகல்வினைக்கும் பலசமயத் தவருமுத்தி
பதத்திற் கீது
நன்னெறியென் றுய்யவவி ரோதவுந்தி யாரெனுநா
னல்கி னுனல்
வென்னெறிதேர் மறைநெறியா கமநெறியொன் றெனக்
விர சைவத் [காட்டும்
தொன்னெறிமா கேசனெங்கள் சாந்தலிங்க தேசிகனாந்
துயன் றானே. (3)

1. இம்மூன்று கவிகளும் உரையாசிரியரால் உரைக்கப்பட்டன.

நூல்.

எல்லா முடையான் குருவாகி யீங்கெம
தல்ல வறுத்தானென் றுந்தீபற
அவன்றா டொழுவாமென் றுந்தீபற.

(1)

என்பது. சொல்லுவார் சொல்லும் வண்ணங்களனைத்தையும் உடைய ஒரு பூரணன் குருவடிவமாகி இவ்விடத்திற்குமுன்றி ஒன்றுக்கும் பற்றாத எம்முடைய பிறவித்துன்பத்தை மொறுத்து அருளினன்; அக்கருணைமூர்த்தியினது திருவடிகளைத் தொழுதல் செய்வாம். என்றவாறு.

சொல்லுவார் ஒன்றை யொன் றெருவாத சமயவாதிகள். வண்ணங்களனைத்துமென்றது உருகெனல், அருகெனல், ஒன்றெனல், பலகெனல், உளகெனல், இலகெனல், முதலியவற்றை. உந்தி என்றது குழாங்கூடிய மகளிரது ஒரு விளையாட்டெனக் கொள்க. இது கடவுள் வணக்கங் கூறியது. (க)

தவிரா விரோத சமயநூலன்றா
லவிரோத வுந்தியென் றுந்தீபற
ஆமிந்நூ னாமென் றுந்தீபற.

(2)

எ - து ஒன்றுக்கொன்று மாறாத விரோதத்தினைமுடைய சமயநூல்களில் இஃதும் ஒன்றன்று; ஆதலால், அவிரோதவுந்தியென்று வழங்குதற்கு உரித்தாம் இந்நூற்பெயர். எ - று.

அவிரோதம் 1 பகாபாதமில்லாமை. இது நூற்பெயர் காட்டியது. (உ)

உருவுகண் டெள்ளா னுளந்தேரு மேலோர்
பொருணலந் தேராமு னுந்தீபற.
புன்சொல்கண் டெள்ளாசென் றுந்தீபற.

(3)

எ - து. ஒருவனது வடிவின் கண்ணே குறை உண்டாயி
அதனை நோக்கி இகழாது உள்ளத்தின்கண் உள்ள சிறப்

1. பகாபாதம் - ஒருபக்கத்திற் பிடிவாதம்.

பினை விசாரியா நிற்கிற உத்தமராயினோர் யாதொரு நூலினைக் காணுமிடத்தும் அதன்கண் உண்டாகிய பொருளினது நன்மையைத் தேருதலின்முன்பே சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் அதனை நோக்கி இகழார். எ - று.

சொல்லினது கருத்துப் பொருளாமாதலினைக் கொள்க.

இந்தூற்குச் சொல்லின்கண்ணே குறை உண்டாயினும் பொருள் சுருதி குரு சுவானுபவசித்தமாகலின், குற்றம் உண்டா காதென்பது துணிவு. (ங)

இந்நூலில் வீட்டுநெறி கூறுவான்றொடங்கி முதற்கண் அவ் வீட்டினது சிறப்புக் கூறுகின்றார்.

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாயவோர் நான்கிற்
சிறந்த பயன்வீடென் னுந்தீபற
தேரின்வீ டேயெலா முந்தீபற. (4)

எ - று. தருமம் அருத்தம் காமம் மோகம் என்று அறிவு டையோர் அடையும் பயன்களாய் எல்லா நூல்களாலும் சொல்லப் படுமவையாகிய நான்கனுள்ளும் வீடு நிரதிசயமாதலால் சிறந்த பயனை உடையது. அஃதன்றியும், தருமாதிகளுக்கு உள்ள இலக் கணங்களும் வீட்டிற்கே உளவாகலின் மாசறத் தேருங்காலை அந்நூல்வகைப் பயன்களும் அவ்வீடேயாகும். எ - று. (ச)

அஃது எங்ஙனமெனில்.

தாங்குபற் றற்ற சகலத் தியாகத்தி
னோங்கு தருமமே னுந்தீபற
உள்ளது வீட்டிற்கு னுந்தீபற. (5)

எ - று. ஒன்றிலும் தாக்கற்றுடைய சர்வசங்கபரித்தியா கத்தினும் உயர்ந்த தருமமே இல்லை; தருமமாவது பெரும்பான் மையும் தானந்தவமென்கிற இரண்டின்கண்ணே அடங்குத் தலின். மேலாய சிவனிடத்தே உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் சத்தியமாக ஒப்பித்து எய்விடத்தும் தனது சுதந்திரத்துவம் தோன்றாமை நின்றவின் இதற்கு மேலாகிய தானமும் இல்லை.

அங்கனம் அது தோன்றாமல் நிற்போர்க்குச் சிவமே யொழியத் தானும் பிறரும் தோன்றாமையின் யான் செய்தேன் பிறர் செய் தார் என்னும் இதாதிதங்களிலே சிறிதும் உண்டாகாமையின் இதற்கு மேலாகிய தவமும் இல்லை. இவை வீட்டிற்கு உரியவாக லின், வீடே அறமும். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். (1) ‘‘அன்றே யென்ற னாவியு முடலு முடைமை யெல்லாமுங்—குன்றே யனையா யென் னையாட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ—வின்றே ரிடையு நெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்க னென்மாளே—நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நாளை விதற்கு நாயகமே’’ எ - ம். அருட்பிரகாசம். (2) ‘‘நிறைந்த பொருளொ டியாக்கை தம் மாவியை நீருளா—னுறைந்த குருகரத் தேதத்தஞ் செய்தவற் றொன்றினையு—மறந்து மியானென தென்னு கிறைகழன் மன்னி நிற்குஞ்—சிறந்த சகலத் தியாகரி னோரஞ் செய்தவரே.’’ எ-ம். பரிபூரணசித்தி. (3) ‘‘சுகமென வுடல மென்னத் தகுகர ணங்க ளென்ன—வகமென விதம தென்ன வழிலில்போ கங்க ளென்ன- வகைபட வுயிர்கட் காதன் மாயையம் மாயை நீக்கிப்—புகலரு முத்தி சேரு மவர்கன்புண் ணியத்தி னோரே.’’ எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (இ)

பொன்றாப் பொருளே பொருளென்பர் நல்லோர
தன்றிப் பொருளியா துந்தீபற
அல்லன மாயையென் றுந்தீபற.

(6)

எ - து. அழிவற்றபொருளே பொருளென்று கூறுவர் நல் லோர். முத்தியே நித்தியமாதலின், அஃதன்றிப் பொருளே இல்லை. மற்றையவெவையும் அநித்தியமாகிய மாயா காரியங்கள். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம் : திருக்கடைக்காப்பு. (4) ‘‘செல்வநெடு மாடஞ் சென்றுசே னோங்கிச் செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர் கின்ற—செல்வார்வாழ் தில்லைச் சிறந்த பலமேய—செல்வன் கழ லேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே.’’ எ - ம். திருவாசகம். (5) ‘‘கால முண் டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய—ஞாலமுண் டா னெடு நான்முகன் வானவர் நண்ணரிய—வாலமுண் டானெ ன்கள் பாண்டிப் பிரான்நன் னடியவர்க்கு— மூலபண் டாரம்

வழங்குகின் முன்வந்து முந்துமினே.” அன்றியும், (6) “ஒடுங் கவர் தியுமே யுறவென்றிட் டென்கசிந்து—தேடும் பொருளுஞ் சிவன் கழலே யெனத்தெளிந்து—கூடு முயிருங் குமண்டை யிடக்குனித் தடியே—னாடுங் குலாத்திலலை யாண்டானைக் கொண்டனே.” எ - ம். அஞ்ஞவதைப்பராணி. (7) “என்றும் பொருவரிய வின் பப் பொருளுடையார்—பொன்றும் பொருளும் பொருளாகப் போற்றுவரோ.” எ-ம். மோகவதைப்பராணி. (8) “கொழுங்கனலோ வலிப்பதுவுங் கோபமெனுங் கொழுங்கனலே—வழங்குவது மழி பொருளோ மறைதேடும் வான்பொருளே.” எ - ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (சு)

பூரண மும்மாம் பொருவிலா னந்தக்கு
நேரியா தின்பம்வே றுந்தீபற
நீங்காச் சுகமதே யுந்தீபற.

(7)

எ - து. முற்கூறிய நித்தியத்துவமும்மல்லாமல் பரிபூரணமு மாயிருந்துள்ள ஒப்பற்ற நிரதிசயானந்தமே ஆனந்தம் அல்லது அதற்கு இணையாய் வேறே ஒரு இன்பமும் இல்லை. நித்தியமா கையால் காலத்தினாலும், பூரணமாகையால் தேசத்தினாலும், நீக்க மற்றுள்ளதாயிருக்கிற சுகமும் அதுவே. எ - து.

மற்றுள்ள மாயாபோகங்களெல்லாம் தோற்றமுடையனவா கையால் நாசமும், நாசத்தை அடைவதற்கு முன்னும் பரிச்சின்ன மாகையால் நீக்கமும், நீங்குதற்குமுன்னும் பலவாய் உயர்ச்சி தாழ்ச்சியுடையனவாகையால் ஒன்றுக்கொன்று அதிசயமும், உடையனவாம்: ஆதலின், அவை துக்கமேயன்றிச் சுகமல்லவென் பது கருத்து.

இ - ம். திருக்கடைக்காப்பு. (9) “நிறைவெண் கொடிமாட நெற்றிநேர் தீண்டப்—பிறைவர் திறைதாக்கும் பேரம்பலந்தில் லைச்—சிறைவண் டறையோவாச் சிற்றம் பலமேய—விறைவன் கழலேத்து மின்ப மின்பமே.” எ - ம். திருவாசகம். (10) “தினைத் தனை யுள்ளதோர் பூவின்றிறே னுண்ணுதே—நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போது—மனைத்தெலும் புண் னெனக வானந்தத் தேன்சொரியுங்—குனிப்புடை யானுக்கே சென் றாதாய் கோத்தும்பீ.” எ - ம். சிவானந்தமாலே. (11) “துன்ப

மயக் காகியபொய்த் துட்டபந்த நோயதனை—யின்பமெனக் கொண்டிக் கிழந்தேனே—யன்பிலெழுந்—தோவாத மெய்யுணர்வா யுள்ளேநின் னுள்ளருக்குந்—1 தாவாவா னந்தத் தனை.” எ - ம். கலிமடல். (12) “அருகான் மறைதூலொ டாகமநான் மற்று— முரைசான்ற தூலெல்லா மோதுகின்ற தேவரித்—பொருணைக்கெ யந்நான்கும் பொய்மையற மெய்மை—தெரிவார் தெரியுங்காற் நீங் கொன்று மேவா—கிருபா திகமொன்றே தேவோ தருமமும்— பொருளா வதுமென்றும் பொன்றப் பொருளை மரியாத வின் பமே யின்பஞ்சென் றெய்தற்—கரிதாய கீழ் மதுமெய்யாய் பின்ற— லுரையா நுவெல்லா மொன்றாய் விற்பப்- பொருமானை யல்லவொ பேதமாய் வேறே—பொருளுடி நின்று புலம்நிவாரக் கந்தப்—பா மாணந் தத்தைப் 3 பகரப் படுமே.” எ - ம். வரும். மற்றும் வரு வனவற்றிற்காண்க.

(எ)

ஆதலாற் பெற்ற வறிவாற் பெறுமபய
னோதுமஹி டேயென வந்திபற
உண்மைநூல் யாவுமென் னுந்திபற.

(8)

எ - து. 4 சர்வசங்க பரித்தியாகத்தின் எய்துவதாய் நித்திய பூரண பிரதிசயானந்தத்தையுடையதியாத ஆதலே கீழ்க்காதலின் ஒருவன் பெறுதற்கரிய பிறவியையும், அதுவும் பெறுதற்கரிய துண்ணுணர்வையும், பெற்றகாலின் அங்கனம் பெற்ற வறி வார் பெறுமபயனாவது வீடொன்றும் வெணக் கூடமிதரும் அவர் கற்ற யதார்த்தமாகிய வேதாதிநூல்களைத்தாம். எ - று.

இ-ம். தேவிகாலேரத்தாம். (13) “பிறந்து பெற்ற வறிவாற் பெறுமபய—னிரைந்த நீர்முதி னீங்கிய வானென—வறிந்து தன் னை யமல வியாபஞ்ஞ—செறிந்து கலை தியானத் திருத்துலை.” எ-ம். திருவள்ளுவநாயனார். (14) “கந்தது லராய பயனென் கொல் வாலறிவ—னற்று டொழிவு ரெனின்.” திருமந்திரம் (15) “முன்னைப் பிறவியின் செய்த முதாதாம்—பின்னைப் பிறவியின் பேற்று லறியலாக்—தன்னை யறிவ தறிவாமல் தன்றிப்—பின்னை யறிவது பேயறி வாமே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

(அ)

1. தாவா—கெடாத. 2. இரியாத—கெடாத. 3. பகரப்படுமே—உபதேசிக்கக்கடாது. 4. எல்லாப்பற்றுகளையும் விடுதல்.

மல் வீட்டினைச் சாதித்தற்கு ஏதுகூறுகின்றார்.

பீடுநா னத்தன்றி மேவொணு தாகையாற்
உடுவோ னந்தவாழ் வுந்தீபற
பீகாதின்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீபற.

(9)

- து. முத்திசாதனமாகிய சரியாதிநான்கனுள் ஞான றுமே முத்திசாதனமாம் மற்றையமூன்றும் ஞானத்திற் றாதனமன்றி முத்திக்குச் சாதனமாகாமையால், அந்தமுத் திய பேராணந்தவாழ்வைக் கூடுமெவன் குற்றமற்ற மெய்யுணர் வடயோனே, மற்றையர் அல்லர். எ - று.

நற்றமாவது ஐயந்திரிபெனக்கொள்க.

பு-ம். சிவஞானசித்தியார். (16) “ஞானத்தால் வீடுன்றே றைகள் புராண நல்லவா கமஞ்சொல்ல வல்லவா மென்னு— தா ரென்கடவ ரஞ்ஞா னத்தா லுறுவதுதான் பந்தமுயர் நஞா னந்தா—ஞானத்தா லதுபோவ தலர்கதிர்மு னிருன்போ ன மறப்பந்த மறுமுத்தி யாகு—மீனத்தார் ஞானங்க ஞான மிறைவனடி ஞானமே ஞான மென்பர்.” எ-ம். திரு ம். (17) “ஞானத்தின் மிக்க தவநெறி நாட்டில்லை—ஞானத் தி மிக்க சமயமு நன்றன்று—ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி வான்—ஞானத்தின் மிக்கார் நாரின்மிக் காரே.” எ-ம். பிங்கலிலே. (18) “உரைசெயிற் பரம ஞான மொன்றுமே)க் கேது—சரியைநற் கிரியை யோகந் தாமொரு மூன்று —மருவுதற் கேதுவென்றே மறைபுகள் றுரைக்கு மிந்தக்— யைப் பொருளுள்ள நெண்ணிக் களிப்பவர் கயவ ரன்றே.” வரும். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (க)

மெய்யுணர்வுடையோனது இலக்கணம் யாதெனின்.

யானென தென்செருக் கீர்த்த மகனேமெய்ஞ்
ஞானியென் றேதிய வுந்தீபற
நான்மறை யாதிய வுந்தீபற.

(10)

எ - து. 1 யானென்றும் எனதென்றும் இந்நிலக்கட் கூறப் பதாகிய மயக்கத்தினை அறுத்துள்ள புருஷன் யாவன் அவனே யுணர்வுடையோனென்று கூறாநிற்கும் வேதமுதலிய பலகலை ப். எ - று.

இ-ம். திருவள்ளுவநாயனார். (19) “யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வாநோர்க்—சூயர்த வுலகம் புரும்.” எ-ம். திரு வாய்மொழி. (20) “நீர்நும தென்றிலை—யிவார்முதன் மாய்த் திறை—சேர்மி னுயிர்க்கது—நேர்நிறை யில்லை.” எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. (21) ‘யானென தென்ப திருந்திடு காறு—நூன முருனது நண்ணில னுயிற்—முனிலை யாத சகந்திகழ் கிற்சூன்—தினமி லாத சிவந்திகுழாதே.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்குக் காண்க.

(க0)

யாதினையாதினையானென தென்பதென்னின்.

தேகாதி நான்கனுட் தேக கரணங்க
ளாகு மியானென்ப னுந்தீபற
வலமற் றெனதென்ப னுந்தீபற.

(11)

எ - து. இந்நிலைக்கண் உயிர்களுக்கு மாயையிலுண்டாகிய தனுகரண புவன போகங்கள் காந்தினுள்ளும் தனுகரணங்கள் யானென்றும், புவனபோகங்கள் எனதென்றும், சொல்லப்படும். எ - து.

தனுவென்றது தேகத்தை. கரணமென்றது அத்தக்கரண புறக்கரணங்களை. புவனமென்றது பூ, பூ, கராதிப் பிரபஞ்சத்தை. போகமென்றது சத்தாதிவிடயங்களை. இவற்றுள் கரணங்கள் தனுவுக்கு அபேதமாயும், புவனங்கள் போகத்துக்கு அபேதமாயும், நிறையால், தேகபோகமென்றிரண்டாகவும் சொல்லப்படுமெனக் கொள்க.

(கக)

தனுகரணங்கள் ஸ்தூலமாய் அசித்தாய் அநித்தியமாய் உள் ளன; ஆன்மா சூக்தமாய்ச் சித்தாய் நித்தியமாய் உள்ளது; இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடாகலின், உயிர்களுக்குத் தனுகரணங்களை யானென்னும் ஐக்கியாதியாசம் எவ்வாறும் கூடிற்றென்னில்.

அழிதேக மன்னுயிர்க் கன்னிய மேயேனும்
பழமோகத் தாலயானென் னுந்தீபற
பற்றுமை யொற்றுமை யுந்தீபற.

(12)

1. உயிர்க்கதன். எ-ம். பாடம். 2. பூ-பூமி. பூசும்-பருவதம்.

அவிரோதவுந்தியார்.

உசக

- து. அறித்தியமாகிய சரீரம் நிலபேறுடைய உயிர்களு
சாதியமேயாயினும் உயிர்கள் உள்ளவன்றே உண்டாய்
யாயிருந்துள்ள அஞ்ஞான சம்பந்தத்தினாலே சிறியவிளக்க
ர்கின்ற தனுவாதிகளைத் தானென்று அபிமானித்த பிராந்
க்கியம். (கஉ)

நவனுக்குத் தேகத்தை நானென்னும் அகப்பற்றாகிய அகங்
பிராந்தியை நீக்குதற்கு உபாயம் யாதென்னின்.

பிறகா ஈழல்போலு மின்னார்பொன் னாதி

றுகாறு மந்தமை புந்தீபற

ள்ளக்கண் மாறுதென் றுந்தீபற.

(13)

- து. புறப்பற்றாகிய பெண் பொன் முதலிய பொருள்கள்
ள்ளவளவும் முற்கூறப்பட்ட அகப்பற்றானது விறகுபெற்ற
பால் முறுகுவதல்லது ஆத்துமாவிடத்து நீங்காது. எ - று.

- ம். தேவிகாலோத்தரம். (22) “மூண்டு பற்றி முழங்கி
கன—லீண்டு காட்ட மிலதே விலதாருந்—தீண்டு மப்பொரு
னிற சித்தமு—மாண்டு தோற்ற மிலதாய் மடிந்திடும்.”
திருவள்ளுவர். (23) “அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை
வண்டும்—வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு.” எ-ம்.
வருவனவற்றை காண்க. (கங)

பரிணக்களையிற் கொடிமுதலிய வாடுதல்போலும் யானெ
அகப்பற்றை முன்பு நீக்கின் அதன் சார்பாகிய புறப்பற்
னை நீக்கிவிடும். இஃது ஒழிந்து புறப்பற்றை முன்பு நீக்
கனால் அகப்பற்று ஒழியுமென்பது விருத்தமாகையால் அது
தன்னின்.

க்காமுற் சூழ்காடு நீடெயிற் கொள்ளொண

பாக்கார் புறப்பற்றே லுந்தீபற

பாமே யகப்பற்றென் றுந்தீபற.

(14)

விசாதியம்-வேறுசாதியையுடையது.

எ - து. குழந்துள்ள காட்டை வெட்டி வெளிசெய்யாவிடத்து நிலைபெற்று நடுகின்ற எயிலைக்கவருதல் கூடாது; அது போல் எனதென்னும் புறப்பற்றை நீக்காராயின் யானென்னும் அகப்பற்று ஒழியாது. எ - று.

இ - ம். அஞ்ஞவதைப்பராணி. (24) “சுற்றமொ டிற்ற துவஞ்ஞவ மெல்லா—மற்றவர் தம்முட னற்றவர் தாமே.” எ-ம். (25) “கதறிய வாழி யாறி யாடுதல் கருதினர் யாவர் தாமி யாவையு—முதறிய ருத போது மோடொறு மொழுக்க விடாத வார வாரமே.” எ-ம். (26) “கழிய நிலாத போது செறது கழுவி மிலாப மெது யாவையு—மொழிய நிலாத போது மாசுற வுதற மொனறுது பாச முடுமே.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றிற்குக் காண்க. (கச)

ஒருவன் புறப்பற்று நீக்கியமாத் திரத்து அவனுக்கு அகப்பற்று ஒழியுமோவெனின்.

புறப்பற் றெலாந்துரப் போக்கிரீட் டெண்ணு
துறப்பற்றின் மெய்யுணர் வுந்தீபற
ஒடு மகப்பற்றென் றுந்தீபற. (15)

எ - து. எனதென்னும் பொருள்களைத் தையும் ஒரு சற்றும் தாக்காது தூரத்திலே போவனவாகக் கைவிட்டு அவ்வாசனையும் மனத்தின்கண்ணே தோன்றாமலொழித்துத் தன்னுண்மைக்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின், கூவமுத்தோன்றாமல் நீங்கும் அகப்பற்று. எ - று.

தூரப்போக்கியென்றது விட்டபொருளினது மாமருபங்கள் மீண்டும் தனத்திரியங்களுக்கு விடய மாக்காமையெனக்கொள்க.

புறப்பற்றெல்லாம் நீக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (27) “இயல்பாகு கொன்பிக்கொன் றின்மை யுடைமை—மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றிற்குக் காண்க. அவற்றினைத் தூரப்போக்கி மீண்டும் அவ்வாசனையும் தோன்றாமை அடக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: ஒழிவி

1. மதில். 2. ஆழி—யாவர்தாம் - கடல் அலைபோய்த பின்னாகம் செய்யலாமென்று எவ்வென்னுவர்.

26 ஒழுக்கிடாது அவ் ஆரவாரம் — அதன் ஆடம்பரம் அகலாதாம்.

க்கம். (28) “கரையடுக்க வந்தாற் றிரையலைக்குங் கப்பல்—
ளடுத்தாற் றேன்றும் பொய்ப்போதம்—விருதினவன்—
1க் குழிக்குதித்தோன் போல்வேண்டும் விட்டதுபின்—பற்று
சிக்கெனநிற் பாய்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.
ணர்வின்கண் முறுகப்பற்றி நிற்கின் அகப்பற்றொழியு
தற்குப் பிரமாணம்; திருவள்ளுவர். (29) “பற்றுக் பற்றற்
ற்றினை யப்பற்றைப்—பற்றுக் பற்று விடற்கு.” எ-ம்.
ரம். (30) “விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்—
நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா—ஹவ கோனட் டுணர்வு
னன்—முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே.” எ-ம்.
ராசிட்டம். (31) “மோக வற்சநா பிக்கொடி முளைத்தெழு
—சோக மாசுண மிருந்தர சாள்வதோர் குழ—லாக மேழு
னெனக் காணுமஞ் ஞான—மேக மாகிய பராபரர் தோன்
றெக்கும்.” எ-ம். சிவஞானசித்தியார். (32) “யான்செய்
பிறர்செய்தா ரென்னதியா நென்னு மிக்கோணை ஞான
ரால்வெதுப்பி நிமிர்த்துத்—தான்செவவே நின்றிடவத் தத்
றானேரே தனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட்
—நான்செய்தே நெனுமவர்க்குத் தானங் கின்றி நென்னு
போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங் கனம்—மூன்செய்யா
தா னுதிப்பி னல்லா லொருவருக்கும் யானென திங்
பா தன்றே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (௧௫)

1கப்பற்றை ஒழித்தற்கு மெய்யுணர்வே காரணமாயின்
எவ்விதத்தாலும் சாதித்தல் வேண்டுமெனனாது முன்பு
ற்றை நீக்கிப் பின்பு சாதித்தல் வேண்டுமென்பானே
ன்.

3வண்டா துறத்தலே மெய்யுணர் வென்பதொன்

நீண்டிடை யூறதற் றுந்தீபற

ரய்துமே வில்லையென் றுந்தீபற.

(16)

- து. மெய்யுணர் வென்பது ஒரு பரமகேவலப்பொருள்;
—த்து இல்லாழக்கையோடு கூடியிருக்கவும் ஓரிடையூ றின்றி
றலே சாதிக்கப்படுமாயின், அவன் இல்லாழக்கையைத்
வே வேண்டாம். எ-று. (௧௬)

. பொய்ப்போதம்—விடயஞானம். விருதினவன்—பகைவனை
கொள்ள விருது கொண்டோன். வெற்றிக்குழி குதித்தோன்—
பின்பொருட்டுக் குழியைத் தாவுகின்றவன்.

ஆயின், இல்வாழ்க்கையை நீங்காவிடத்து மெய்யுணர்வு இடையூறின் நித்தலைக்கூடாதோவெனின்.

குடும்பபா ரந்தலைக் கொண்டவர்க் கல்லல்
விடும்பரி சின்மையா லுந்தீபற
மெய்யுணர் வெங்ஙனகு முந்தீபற. (17)

எ - து. தாய் தந்தை மனை மக்கள் சுற்றமென்னுங் குடும்பத் தைத் தனதென்றும், அவற்றினைத் தாங்கும் அதிகாரமுடையோன் தானென்றும், அபிமானம்பூண்ட ஒருவன் அக்குழாங்களுடும் கூடி நுகர்தற்கு விஷய சுகங்களைத் தேடுதலாலும், அவை பொருளினுள்ளி வாராமையின் அப்பொருளைத் தேடற்கு முயலுதலாலும், அங்ஙனம் முயலுமிடத்து அவற்றிற்கு வரும் இடையூறுகளை நீக்கவேண்டுதலாலும், அவ்வாறு கூட்டப்பட்ட பொருளுக்குப் பிறரால் அழிவு வாராமல் காத்தலாலும், அப்பொருளினைக் காலதேசங்களறிந்து நுகருதலாலும், அக்காலையில் தமது குழாங்களுக்கும் தமக்கும் வரும் தாபத்திரயங்களை நோக்கி வருந்துதலாலும், இவை முதலிய அல்லல்கள் அனந்தம் இடையருது சூழ்தலின் அவற்றினை நீக்கிச் சற்குருவை அடைந்து நித்தியா நித்தியப் பொருள்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிகுதலை கூடாது. கூடினும், தன்னுண்மைக் கண் ஒருகண்மேனும் பிட்டாபரையுச் சித்தசலனம் அற்று இருத்தல் கூடாது. அஃது ஒருகாலயிற் கூடினும், கூடியவுணர்வு முதிர்வளவில் ஒரோரிடையூறுகளால் சித்தசலனம் பிறந்து மெய்யுணர்வு நீங்கிவிடும். அது நீங்கவே, அகப் பற்றும் அவனுக்கு நீங்காது. எ - து.

இ-ம். திருவள்ளுவர். (33) “பற்றி விடாஅ விடும்பைகள் பற்றினைப்—பற்றி விடாஅ தவர்க்கு.” எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. (34) “தந்தைதாய் தன்னுடன் ரோன்றினார் புத்திரர் தார்மென்னும்—பந்தநீங் காதுவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப் பற்றினாயே—வெந்தநீ ரூடியா ராதியார் சோதியார் வேதகீத—ரொந்தையா ஞர் தொழு துய்யலா மையல்கொண்ட டஞ்சனெஞ்சே.” எ-ம். தேவாரம். (35) “பழகி னால்வரும் பண்டுள சுற்றமும்—விழவி டாவி டின் வேண்டிய தெய்தொண—திகழ்கொள் சேறையிற் செந்நெறி மேவிய—வழக னாருள ரஞ்சவ தென்னுக்கே.” அன்றியும், (36) “அருத்த மும்மனை யாளொடு மக்களும்—பொருத்த மில்லை பொல் லாதது போக்கிடுங்—கருத்தன் கண்ணுத லண்ணல் காட்டுப் பள்ளித்—திருத்தன் சேவடி யைச்சென்று சேர்மினே.”

திருப்பாட்டு. (37) “பதியுஞ் சுற்றமும் பெற்ற மக்களும்
யார்நல்ல பெண்டிரு—நிதியு மிம்மின வாழும் வாழ்க்கை
பொழிமட நெஞ்சமே—மதியஞ் சேர்ச்சடைக் கங்கை யானிட
ல்லிகை சண்பகம்—புதிய பூமலர்ந் தெல்லி னொழும் புறம்ப
ரழப் போதுமே.” எ-ம். திருவாசகம். (38) “தாமே தமக்
ற்றமுந் தாமே தமக்கு விதிவகையும்—யாமா ரெமதார்
ரென்ன மாய மிவைபோகக்—கோமான் பண்டைத்
டரொடு மவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு—போமா
யின் பொய்நீக்கிப் புயங்க னுள்வான் பொன்னடிக்கே.”
பட்டணத்துப்பிள்ளையார். (39) “திருவடி பிடித்து வெரு
ட்டு—மக்களு மீனையு மொக்கலுந் திருவும்—பொருளென
ரதுன் னருளினை நினைந்து.” எ-ம். கந்தரானுபூதி. (40)
பட்டணைமா தொடுமக் களெனூர்—தலைபட் டழியத்
தகுமோ—கிளைபட் டெழுஞ் ஞாமுந் கிரியுந்—தலைபட்
தொடுவே லவனே.” எ-ம். திருவாய்மொழி. (41)
பட்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருந்—கண்ட
பட்ட தல்லாற் காதன்மற் றியாதுமிலை—யெண்டிசையுந்
புலு முற்றவு முண்டபிரான்—ஞெண்டோரொமா யுய்யி னல்லா
கண்டிர் துணையே.” எ-ம். தத்துவராயர். (42) “தந்தை
தாய்மைந்தர் முன்பினுடன் வந்தார் தாரமொடு பேரார்மிகு
ற வாரும்து—பந்தமென வேவந்த தொந்தமிவை யொன்றிற்
ல காணுமிவை விட்டுவிடு நேரா—வந்தமுத றுனின்றி
மமுள தானே யண்டமுத லாயன்றி நின்றபொரு ணுமா—
ல கேவந்து தந்தருளு மாறா தெந்தைசொரு பானந்த
று மொழி யீரே.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (43) “மண்
தனத்தினு மீனக்கு வாய்த்தந்—பெண்ணினு மகவினும்
பேரினுந்—துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தூயரே—விண்
மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம் (44).
பின் மிகுமென்னிற் றிளையாகு மப்பாசந் தனைத்துக் கொண்டா
னை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவில்லா ராசை விஞ்சிக்-
கயா மப்போகத் துழன்றுழக்குந் கொடுந்துயரைக் குறித்த
த—தீராதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச்சித்தந் தெளி
தே.” எ-ம். பரமார்த்ததரிசனம். (45) “இறவா வகைதன்
த்தை யடக்கு மவனே தனக்கென்று—முறவா யுள்ளா
தார் தமக்கே பகையா யொழுகுவார்—துறவா தொழுகுந்
வவங்க டுறந்தொன் றினையே தொடர்ந்தவர்பான்—மறவா
த மெய்யறிவிம் மாயை மறைக்க மறையாதால்.” எ-ம்.
சாரம். (46) “மடம்படு மிப்பிறவி மாற்ற நினைவார்க்—

குடம்பு மிகையென் றுணர்வுந்-றடங்கத்—தூறவா மனிதர்க் கெளி
தன்றே துஞ்சிப்—பிறவா நெறியைப் பெற.” எ-ம். ஞானஞாயின்.
(47) “உடலை யொண்பொரு ளினையுல கியல்பினை யுயர்குல நெறி
தன்னை—யடையு மைந்தர்தாய் தந்தைநன் மனையென வறையதரு
மிவர்தம்மை-விடவி கழ்ந்திறை கழலினை மருவிய லிமலர்தங் கிளை
யெல்லா—முடைய நன்குறு மொழிமறை முனிவர்க ளுரைப்பாரத்
தர்களென்றே.” எ - ம. நாலடி. (48) “தன்பம் பலகா னுழக்கு
மொருநாளே—யின்பமே காமுறுவ ரேழையா —ரின்ப—மிடை
தொந் தின்னாமை நோக்கி மனையா—ரடைவொழிந்தா 1 ரான்
றமைந் தார்.” எ - ம. சிவானந்தமால. (49) “உடம்பு மனைவி
மக வற்றாரோ டீர்க்கு—ளடைந்ததனம் வீட்டிமை காணி - தொட
ர்த்துவியை — யென்னவென்கு சொன்னினைவு பொரு ளிறை
யருளான்—மன்னியவ னைப்பெறுமான் மா.” எ - ம. ஒழிவி
வொடுக்கம். (50) “நாடுசுகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கண்
—மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள் - கூடத்—தொடுத்த
வலைக் கண்ணித் தொடக்கினை யிப்போ—விடப்பெறுவா றான்
பிறப்பார் மெல்.” எ - ம. மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.
(க௭)

ஆயிற் குடும்பசுகிதராய் நின்று மெய்யுணர்வடைந்தோர்கள்
இலரோவெனின்.

கற்றழிஇ முந்நீர் கடந்தோரு முனைமையா
னிற்றழிஇ மெய்யுணர் வுந்நிபற
வயந்தோரு மில்லென நுந்நிபற. (18)

எ - து. கல்லிப் புணையாகத் தழுவிக்கொண்டு சமுத்திரத்
தைக்கடந்தோரும் ஒருவருண்டாகையால், மனையாழ்க்கையைத்
தழுவி நின்றகொண்டு மெய்யுணர்வை அடைந்தோரையும் இல்ல
யென்று சொல்லார்கள். எ - து.

எனவே அந்நிலக்கண் மெய்யுணர்வை அடைதல் அரிதென்
றது எனக்கொள்க. அங்ஙனங் கடல்கடந்தவர் அப்பழர்த்
திகள். (க.அ)

1. துன்பமெந்தார் - அறியாமலமந்தடங்கினார்.

ஆயின் எல்லார்க்குந் துறவடைகுதல் கூடுமோவெனின்.

எல்லோர்க்குந் காலன் றுறவீவ னீயாமு
னல்லோர் துறப்பர்தா முந்தீபற
நன்றறி வார்களென் றுந்தீபற.

(19)

எ - து. ஆண் பெண் அலியென்று கூறப்பட்ட அனைவர்க்கும் யமன் சடுதியிலே பற்றொழிவு கொடாநிற்பன்; அவன் வந்து சரீரர்க்கஞ் செய்வதற்கு முன்னம் தாமே அச்சரீரத்தின் கண்ணே பற்றொழிந்து அதன் சார்பாகிய புறப்பற்றையும் கைவிட்டு மெய்யுணர்வடைவோரே நன்மையினையுடையவராவர், அவரே தமக்கு உறுதியாயின அறிவார். எ - று.

இ - ம். சித்தாந்தகரணம். (51) “எல்லோர்க்குந் காலன் றுறவீவ னீந்தபிற்கேள் — பல்லோரு மாய்ந்தமனைப் பாலுடலை - யொல்லையினில்—வைப்பர் சமாதியிந்த வாறவர்செ யாமுனலோ —ரப்பரிசே தாம்புரிவ ரால்.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

(கக)

துறவடைந்தோர் அடைந்த மாத்திரத்திற் செய்யும் கருமம் யாதென்னின்.

இருமையுண் மைவல்லோர்க் கும்மெய்கொண் டம்மெய்
விரவினுய்ந் தெய்தலே யுந்தீபற
வேலையா சானையுற் றுந்தீபற.

(20)

எ - து. ஒரு மெய்யென்னும் பெயரினையுடைய சரீரத்தினது அசுத்தமும் அஃது அனவற்ற துக்கத்தோடும் அவதி அறிதற்கு அரிய அரித்தியத்தோடும் கூடியிருத்தலையும் மற்றுமொரு மெய்யென்னுமியல்பினையுடைய வீட்டினது பரிசுத்தமும் அதனது நிரதிசயானந்தமும் நித்தியத்தன்மையும் அந்த வீட்டின அடைவதற்கு இந்தச்சரீரம் இன்றியமையாமையும், சென்மாந்க ரத்திலே செய்த தபோபலத்தால் இந்தச் சரீரம்பெற்ற அருமும், பிரத்தியக்ஷத்தினாலும் வாக்கியத்தினாலும் கண்டும், கேட்க

(51) கேள் பல்லோரும்-சுற்றத்தாரனைவரும்.

அறிந்துளோர்க்கு இந்தச்சரீரம் நீங்குவதற்கு முன்பே அராசாரியனை நீங்கி ஞானஞ்சாரியுனை அடைந்து அதிசுக்கிரத்தில் வீட்டுநெறியை விசாரித்து நிட்டை கூடுதலே கருமம். எ - று.

இந்தத்தேகம் அசுத்தமும், துக்கமும், நிலையாமையும், உடையதென்பது பிரத்தியக்ஷமாயினும், பெத்தான்மாக்கணிமித்தும் புராதனர் கூறியிருத்தலின் வாக்கியப்பிரமாணமும் கூட்டுதும்.

தேகமியிழுவடையதென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (52) “என்பினுற் கழிநிறைத் திறைச்சிமண் சுவரெறிக் திதும் மில்லம்—புன்புலா னுறுதேரல் போர்த்துப்பொல் லாமை யான் முகடு கொண்டு—முன்பெலா மொன்பது வாசலார் குரம்பையின் மூழ்கி டாதே—யன்பனா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண்டஞ்ச னெஞ்சே.” எ-ம். திருப்பாட்டு. (53) “உதிரக் கிறைச்சிக் குப்பை யெடுத்தது மலக்குக் கைம்மில்—பருவீதார் மாயக் கூரை வாழ்வதோர் வாழ்வு வேண்டேன்—கரியமா லயழைத் தீதழக் கழவினை காண மாட்டா—வயியனாய் நின்ற வானு ராப்பினையஞ்சி னேனே.” எ-ம். திருவாசகம். (54) “பொத்தை யூன்சுவர் புழுப்பொதிக் துளுத்தகம் பொழுதிய பொய்க்கூரை—யித்தை மெய்யெனக் கருதின் நிபர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவீவளை—முத்து மாமாணி மாணிக்க வயிரத்த பவனத்தின் முழுச்சோதி—யத்த னுண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமை.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (55) “பொற்கடத்துண் மலம்பொருந்திற் புல்லியரும் பொருணசையா—லக்கடத்தைப் பற்றியிடா ரங்கையினு லவனிதனின்—மக்கடம துடவினைத்தா மலபாண்டமெனவறிந்து—மெக்கணக்கா விகழாதே யருவருப்பற் றிருக்கின் றார். எ - ம. பொதாயிருதம். (56) “அடுத்தவை யூத்தை யாக்கு முடம்பைல்லறிவார் றேலை—விடுத்தன மவறு வெறு கரம் பிடுகு டிறைச்சி யென்பார்—ருகுத்தவிம் மால தன்னைத் தாய்தின்மை கோக்கித்துன்ப—மெடுத்தவிக் காம பாச மெறிநிலா ரெனே” யென்கே. எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

தேகம் துன்பமுடையதென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவானந்தமால. (57) “இருவகையா மான்மிகமிக் காயத்தி னெஞ்சின்—வருமவைதா னேதக்கேண் மாணு—பொருவரிய—குன்ம மதிசாரம் பெப்புக் கொடுஞ்ஞால—யன்னபிற வின்னங்கே ளாய்.” அன்றியும். (58) “மக்களொடு துட்ட மிருகம்பேய் வன்பகற்—பக்கி பறிப் போரசுரர் பற்பலவுந்—தொக்கிலுறல்—சோக மகூயை

யபிமான மாற்சரிய—மாகுபல வுள்ளுறுநோ யாம்.” அன்றியும், (59) “சீதமுடன் வெம்மை செறிந்து மிகச்சலிக்கும்—வாத மழை தடித்து வானிலிடி - தீதிற்—கௌரிப்போரு பாகன் கருணையினாலாகும்—பௌதிகமீ தென்றே பகர்.” அன்றியும், (60) “கருவா யுதரத்திற் கட்டுண்டன் மண்ணி-லுருவர்கி யுற்பவித்த லோங்க-னரை திரைதான்—மைவிரவஞ் ஞான மரணநர கஞ்சனன்—தெய்விகமீ தென்றே தெளி.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம், (61) “அண்ணை தன் வயிற்றிடை யனேக துன்பமே—பின்னையும் பிறப்புழிப் பெரிது துன்பமே-தன்னைய ரறவுரை தரிக்கத் தாதையோர்—சொன்னவில் குரவனுஞ் சுளியத் துன்பமே.” அன்றியும், (62) “காலயு மலத்தினுற் கடிது துன்பமே—சாலவும் பசியினுற் றளர்வ ருச்சியின்-மாலயிற் காமமு மலிய வாடுவர்—வேலைக டொறு மிடர் வினாயும் விஞ்சியே.” எ-ம். தத்துவாமிர்தம், (63) “பிணி களுந் கலையுமீ பேசி னேழ்கட—லணைதரு மனலினு மனந்த கோடியா — லிணைதரும் பிறவியி லிடர லாதொரு — கணமது மிலதெனக் கண்டு நொந்தனன்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

தேகமநித்தியமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (64) “நெருந லுனனெருவ னின்நிலை யென்னும்—பெருமை யுடைத் திவ்வுலகு.” எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. (65) “தந்தையார் போயினார் தாயரும் போயினார் தாழும் போவார்—கொந்தவேல் கொண் டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டு போவா—ரெந்த நாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியா லேழை நெஞ்சே—யந்தனை ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்ச நெஞ்சே.” எ-ம். தேவாரம். (66) “நடலை வாழ்வுகொண் டென் செய்தீர் நாணிலீர்-கூடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே—கடலி னஞ்சமு துண்டவர் கைவிட்டா—லுடலி னார்கிடந் தூர்முனி பண்டமே.” எ-ம். திருப் பாட்டு. (67) “பரிந்த சுற்றமு மற்றும்வன் றுணையும் பலருங் கண்டழு தெழுவயி ருடலைப்—பிரிந்து போயிது நிச்சய மறிந்தாற் பேதை வாழ்வெனும் பிணக்கினைத் தவிர்ந்து—கருந்த டங்கணி பங்கனை யுயிரைக் கால காலனைக் கடவுளை விரும்பிச்—செருந்தி பொன்மலர் திருத்தினை நகருட் சிவக்கொ முத்தினைச் சென்றடை மின்னே.” எ-ம். கந்தரனுபூதி. (68) “கூகா வெனவென் கிளைகூடியழிப்—போகா வகைமெய்ப் பொருள்பே சியவா—நாகா சலவே லவநா லுகவித் — தியாகா சுரலோ கசிகா மணியே.” எ-ம். கந்தரலங்காரம். (69) “கூர்கொண்ட வேலினைப் போற்றும் லேற்றங்கொண் டாடுவிற்காள்—போர்கொண்ட கால னுமைக்

கொண்டு போமன்று புண்பனவுத் தாய்க்கொண்ட மாதரு மாறிகை
யும் பணச் சாளிகையு — மார்க்கொண்ட பிப்பரை மியரெழு வீர்
தும் மறியின்மையே.” எ-ம். பட்டணத் துயர்நீரையார்ப்பாடல்.
(70) “வினைப்பிரக மிமையொரு விதத்தைன் டாய்வினை தானொ
ழிந்தார் — நினைப்பிரக மிமையொரு தனவுடன் டாய்வினை பாத
நினை—நினைப்பிரகை மிமையு நினைபிரகை தந்தித் துறியினின்று
விறைப்பிரகை மெருகொருண் பிப்பரை மிமையனத் தந்திப்பிரகை.”
எ-ம். திருநாயக்கொழி. (71) “விண்ணி னினைவில் மனமுயி ராக்
கைக—விண்ணு மிடத்திறை யுண்டா யினித் தார்.” எ-ம். தானையாதி
டம். (72) “நிதியுமா சுஞ்செயறு மிமையுமும் பிப்பரை மிமையு
னன்றே — விதியில்லாது காலஞ் சிவையலவையுத் தாய்க்கொண்ட
வீந்து போரு—முநிரலொரு தனையுடைத் தாயுடைத்தியல் பாயத்
தாழ்த்திகா குயர்ந்திகா மொத்தித் தாய்க்கொண்ட மானமுறும் தாம
நியா திவ்வாடலி லுழங்குண் கொண்கொண்ட.” எ-ம். தானையார். (73)
“புண்ணியைம விந்திர னினைவரை மெய்க்கொண்ட—விண்ணி
னிய செங்க கொண்கொண்ட—விண்ணினிய — விண்ணி குத்தான்
கிடத்தான் கொண்கொண்ட சென்ற கொண்கொண்ட மொண்ட.” எ-ம்.
நிபுரானதித்தியார். (74) “கருவினை னுழிக தாயுத் தாயுத் தாயு
வ தாயும்—பரிணமித் தாயுத் தாயும் பாலு, யுழித் தாயுத்—தரு
ணொ யுழிக தாயுத் தானரைத் தாயுத் தாயு—முருகை ம யுழித்
யானு லுண்ணிப்பா தெபா குய்ய.” எ-ம். தானையார். (75)
“கொட்டாவி கொண்டவர் கிட்டா குய்கொண்ட கட்டினை—கட்ட
டார்கள் சுட்டு சுட்டும் வகையிது வகையினை—கொண்டா
தென்னெஞ்ச மொருகாவி தென்னென் னுணையுமபர்—கட்டா
தவனென்னை யானுடை யானு கிடக்கொண்ட.” எ-ம். ஒழிநி
லொருங்கும். (76) “தெடப் பரிந்தொருகைத் தாய்க்கொண்ட தாயு
தைத்துக்கொண்ட கொருகைவிடத் தானொருகைத் தாய்க்கொண்ட
வாணொ வின்குழிக்கு மானுடைரைப் பொன்மயக்கம்—புண்ணியை
கண்ணிதுறப் போர்.” எ-ம். மத்தும் கருவனாதித்தியார்.

வீடு சுத்தமாய் பத்தமாய்ச் சுத்தமாய்குத் தாய்க்கொண்ட
மானம்; தெவிகொண்ட தாயு. (77) “தருவியாரு கிண்கொண்ட
முனதாசித் தாயுத் தாயுத் தாயுத் தாயுத் தாயுத் தாயுத் தாயுத்
யளிப்ப தாகும்—பொருகைவிட விதன்ம மெய்க்கொண்ட
தாரு முணியிடா—திருவார வண்ண கைத் தாயுத் தாயுத் தாயுத்
டாமே.” எனவரும். மத்தும் கருவனாதித்தியார்.

1. பால்கொண்ட—பால்கொண்ட.

அத்தன்மைய வீடடைவதற்கு இத்தேகமின்றியமையாதென் தற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம். (78) “அழியு மாக்கை கா டேயழி யாப்பதங்—1 கெழுமு வார்பெற்ற தேநல்ல கேள்வியு —மழியு மாக்கை தனையழி யாதென — விழுவ ரேநர கக்குழி வெய்யரே.” எ - ம். பிரபலிங்கலீல. (79) “எய்தற் கரிய யாக்கை நனக் கெய்திற் றென்ற லதுகொண்டு—செய்தற் கரிய வறங்கள் ல செய்து துயர்கூர் பிறவியினின்—றுய்தற் கொருமை பெற வெண்ணு துழல்வோ னுடம்பு பொற்கலத்திற்— பெய்தற் குரிய பால் 2 கமரிற் பெய்வ தொக்கு மென்பரால்.” எ-ம். நாலடி. (80) “அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற் — பெரும்பயனு மாற்றவே கொள்க - கரும்பூர்ந்த—சாறுபோற் சாலவும் பின்னுதவி மற்றதன்—கோதுபோற் போகு முடம்பு.” எ - ம். சித்தாந்த நரணம். (81) “மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றது கொண்—டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன் - நிந்தவுடற்—கொண்டுமுத்தி செல்லங் குறிப்பின்பிச் சிற்றின்பங்—கண்டு வினைக் காளாங் கணக்கு.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

இச்சீரம் பெறுதற்கரிய தென்பதற்குப் பிரமாணம்: திரு மந்திரம். (82) “இக்காய நீக்கி யினியொரு காயத்திற்—புக்குப் பிறவாமற் போம்பழி தேடுமி—னென்காலத் திவ்வுடல் வந்தெமக் கானதென்—றக்கால யுன்ன வருன்பெற லாமே.” எ - ம். அறி வானந்த சித்தியார். (83) “தேரிற் சதூர யுகமிரண் டாயிர நாட் டிங்களாண்—டோரிலர் தூற்றி நயன்மாண் கொந்தமு முற்றுத் தென்பாற்—சேரு துகத்துளையிலவட பாற்கழி செல்லெளிது—சாரும் பிறப்பொழித் திம்மா னுடத்திற் சனிக்கரிதே.” எ - ம். சிவஞானசித்தியார். (84) “அண்டசஞ் சுவேத சங்க ஞற்பிச்சஞ் சராயு சத்தோ—டெண்டரு நாலெண் பத்து. நான்குநா றுயிரத்தா — னுண்டுபல் யோனி யெல்லா மொழித்துமா னுடத்து தித்தல் —கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீர்தினன் காரி யங்காண்.” எ - ம். அனந்தபோதம். (85) “சனித்திடுஞ் சராச ரத்தின் ருன்மிக வரிய தொன்றே—மனித்தர யறிவுண் டாகை மற்றிதி னரிய தென்று —மனித்தமி நன்னையாயு மறிவதி னரிய தையா — வினித்தமா மின்பங் காண்பா ரியாரினு மரிய ரன்றே.” எ - ம். ஞானவா சிட்டம் (86) “ஏறியுங் கடலி னுகத் துளையி லாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற்—பொறிவெம் பிறவி யனேகத்தாற் புருடன் விவேகி

யெனப்பிறந்து—முறியும் பிறவிப் பயனிலதும் மோக மமையுஞ் செய்தொழிலார்—செறிய தென்னெயிலற்றலே தினங்க ளெல்லாஞ் சென்றிடுமால்.” எ - ம். திருக்கடைக்கரப்பு. (97) “நீகாளு நன்னெஞ்சே நினைகண்டா யாரறிவார்—சாகாளுநம் வாழ்காளுநம் சாய்க்காட்டெம் பெருமாத்கே—புராளுந் தலைசுமப்பப் புகழ்காளுந் செவிகேட்ப—நாகாளு நவின்னேத்தப பெறலாமே கல்கினையே.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

அநாசாரியனை நீங்கியென்பதற்குப் பிரமாணம்: பெருந்திரட்டு. (98) “வேதிய ராதி நான்காம் வெல்லியேறு மணலிலா மத்தார—சாதிதான் சொல்லி னிற்கு சடகன்மா வாதி னுங்குகள்—பெருநிலா ஞான மில்லோன் குருவலன் பாச பத்தஞ்—செதியா விட்டைக் காட்டித் தெளிலி னுகி லன்றே.” எ - ம். மெய்ம்மொழி. (99) “ஆர்த்தன பிறவித் துன்ப மறுத்தறி வுலகின் மிக்க—மூத்தவர் போன டித்து மூடமா மனித ரெல்லா—தீர்த்திடார் துந்தர் நத்தைச் சிலர்துந்தர் தீர்க்குந் தன்மை—பெர்த்தடி ஸிபமாட் டாதான் பிறர்க்குன்று கொலா மாங்கிக.” எ - ம். அமுதசாரம். (100) “துயிற்புணர்ப்பார் சுர்ப்பக் கொடுக்க லீ ராணை—மயிர்ப்படா மின்மினியின் வன்னி - முயற்கோ—கெருத்திப்பான் மெய்புணர் வில்லாதான் பண்ணுங்—குருத்தவழி கேராகக் கொள்.” எ - ம். அறிவானந்தசித்தியார். (101) “அரிமலர் விட்டுவிட் டாய்த்து மதுவுன் டககிரப்பிக்—கனிவர் திருந்த கருத்திங் குறவின் கவில யென்னம்—விளிவினை விட்டுவிட் டாய்த்து வியன்ருகு மேலி நின்று—தெளிவர் துனைக்கண் டிடுமொ வுந்தருத் தேடிடுமி.” எ - ம். அருட்பிரகாசம். (102) “மெய்ம்மண மன்றிமுன் சுற்றிலின் கண்டென்கு மெல்லியலைப்—பெய்ம்மணஞ் செய் தோன் பதியன் நடைகெனல் பெரலுவினா—சென்மை செறியறி விப்பான் குருவன்றித் தேர்த்துதம்மி னன்மய தீர்க்கறி யார் குருவோபிறக் காய்த் திடினே.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

ஞானசாரியனை யடைவதற்குப் பிரமாணம்: மெய்ம்மொழி. (103) “பிரித்திடக் கடைத்த வெண்ணெய் பின்புமோ ரதனைக் கூடிச்—செறித்திடா வாறு பொலத் தேகமுத் தேகி தாணும்—பிறித் திடப் பார்த்த பின்பு பெயர்த்ததி னிற்பி னுங்குகள்—செறித்திடா வாறு செய்யுந் தேசிகன் தேசிக னன்றே.” எ - ம். மெய்ஞ்ஞானவி ளக்கம். (104) “கரையறு பிறவியன் கடலு னேவிழுந்—தயர்வுறு தயருழந் தவரை யோவென—விரைவொடு வினைகெட றோக்கி

வேதக்—கரையினை யருள்பவன் கருணை நன்குரு.” எ-ம். உண்மை நிலையம்.” (95) “சிறுபூலக் கிருங்கு லப்பேர் செப்பலின் மெய்ப்பேர் கொண்டி—கிறுமுடற் குறைபார்த் தஞ்சி யெதார்த்தமா யிருத்த லாலே—பெறுமொரு மெய்ப்பேர்கொண்ட பேரின்ப வீடு காண்பார்—குறைவறத் தேர்ந்துஞானக் குரவர்தா னடைந்துய் வாரால்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (௨௦)

அங்ஙனம் அடைந்த அதிபக்குவமுடைய சீஷருக்குச் சிவமே குருவடிவமாய் வந்து அனுக்கிரகம் பண்ணுமென்று மேற்கூறு கின்றார்.

மாய்க்குநோய்க் கன்றே மருந்தீகு வாரின்மா
றேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தீபற
தேசிக னுயச்சிவ முந்தீபற. (21)

எ - து. இவ்வுலகின்கண்ணே வைத்தியராயினோர் இந் நோய்க்கு இத்தனை தினத்தின்மேல் ஓளவுதம் கொடுக்கவேண்டு மென்று வியமம் இருப்பினும் அந்த அவதிக்கு உட்பட்ட ஒருதினத் தின்கண்ணே நாவியுதல் முதலிய அசாத்தியங்களைக் காட்டுமா யின் அந்நோய்க்கு அக்கணமே மருந்துகொடுத்துத் தீர்ப்பது போலப் பவரோக வைத்தியராகிய ஆசாரியர் சீஷருக்கு உபதே சிக்கு முறைமை அவரவர் வருணத்திற்கு ஏற்கச் சோதிக்குங் காலங்களும் அவற்றுள்ளும் உயர்ந்த பக்குவருக்கு ஒருவருஷ மளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பன உளவாயினும், பரம சிவமே குருவடிவமாகி எழுந்தருளிவந்து அநாசாரம் சற்றுமின்றி ஆசாரங்களினைத்தையும் இயல்பாயுடைய அதிதீவரபக்குவ முடை யோனுக்கு வந்தவுடனே அனுக்கிரகம் செய்து பிறவிச் செருக்கை அழிக்கும். எ - து.

அவரவர்வருணத்திற்கு ஏற்கச் சீஷரைச் சோதித்தலென் பதற்குப் பிரமாணம்: சைவசமயநெறி. (96) “பண்ணிகு தீக்கை யினைப் பக்குவம்பார்த் தாரிரண்டு—நெண்ணிமும்மூன் றுறின் மூன் றின்?” அன்றியும், (97) “சூத்திர ராகியற்குச் சொன்ன முறை யாலாண்டு—பார்த்தே யனுக்கிரகம் பண்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

அவரினும் பக்குவமுயர்ந்தோர்க்கு ஒருவருஷமளவாயினும் சோதிக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவநெறிப் பிரகாசம். (98) “தேசிகரு மாணவர்கள் செய்தியுணர்ந் திடவே சிறியோ

ரைப் பெரியோர்செய் தொழிலதனிற் செறித்து—மேசிலாரம் பெரியோரை யீனமார் தொழிற்கே யிசைத்துமடித் தாம்வைது மிவ்வாறு செயவுங்—கூசியிடா திட்டபணி செய்துஞ்ரு பத்தி குறைவிலராய் நம்பினராய்த் துரோக மின்றி—மாமிலராய் மன வாக்குக் கரையத்தாற் குருவின் வாக்கியபா லனஞ்செய்யு மிதிமாணு மாயே.” அன்றியும், (100) “ஆதரவுஞ் சாத்தியுந் பொறுமை தானு மசத்தியமில் லாவுரையு மாசாரந் தவழம்—தீதான செயன் மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ் சிவாகமத்தைக் கெட்டதனைத் தெளித றுணம்—போதலறப் பொறிவுறியி னின்ற லாகிப் புகன்றடைய நற்குணங்கள் பொருத்தி மேலு—மோதலுறக் குணக்குற்றஞ் சோதித்தோர் வகுட முறுங்குணத்தி னனபாகத் தீக்கை செய்வ ருயர்ந்தோர்.” எ - ம. அருட்பிரகாசம். (100) “குரு பா னுக்கவ னெஞ்சகம் போலனு கடலத்தலுய்க்—காசர ணுதியி னேயல்செய் தெறினங் கட்கிமைப்பா டலுரிய மனைமுதல் யாவையுங் காத்தனமை யாபொருதந்—பாமிய னெயெனக் காண் பாண்சற் றீடன் புகர்த்திடவே.” அன்றியும், (101) “தேசிகன் பாற்பற் பலதீக் குணங்கள் செறியினுந்—பாசப் பிரரந்திக் கினை தோற் றியவிறை பாலிலையென்—முசறு பத்தியி னெஞர்த்தெவ் வித்தது மவனருளைத்—தேசந் குலவ வளர்ப்பபாண்சற் றீடன் நெறித்திடவே.” அன்றியும், (102) “பூரண மரய சிவவெனப் பிறவியைப் போக்குதற்கித்—தாரணி மேற்குரு வாய்வக் திடலவன் நன்னெதிர்யா—மோரணு வென்னப்பொய் தாதுமென் னுரு மென் னுணமைகளைக்—காரண னெனிரைப் பாடினசற் றீடன் குரு திடவே.” அன்றியும், (103) “விடையறி யீசன் வரினமுடகு மவன் வெண்டியதைப்—படிநீ தளிப்பர் குருவிவ சிவமெனப் பாவனைமுந்—ஹடையார்க டத்த முடலாவி யீக்திறை யுண்மை பெறத்—தடையா துளதிங் குளதேவ பக்குவர் தாமவரே.” எ - ம. ஞானவாசிட்டம். (104) “இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முண்ணே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்புறவா சையிலுழல்வார்க் கிவ்வா றேருதின மீளாத தீராகில் வீழ்த்த தாகுந்—தியக்குறபோ கத்தாசை தீர்த்த புத்தி தெளிந்தவுனைப் போல் வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமு வுணர்த்தவல்ல குருவைக் கிட்டா வருந்தியுத்தன் பிரப்பறுக்கு மகனு மாகவே.” அன்றியும், (105) “சுகப்பேர் பெறுமிய வாதனைதான் நவிரி லுறியாச் சாத்தி யதா—மகப்பா வுணையி லிச்சுத்தி லலகைத் தேரா நீர்தன்னி —லுக்கப்பா மறுதி யுள்ளோர்க ளுபதே விக் கொண்ணுகதோர்— மிகப்பா விகளாஞ் சிவ்யென் நிகழ்வா ராவரை மெய்யுணர்ந்தோர்.” எ - ம. மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

அதிதீவிர பக்குவமுடையோர்க்கு உடனே அனுக்கிரகம் னுதலுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் : திருவாதவூரடிகள் னம். (106) “வந்துநான் வறுமை யுற்றேன் மாற்றென திலம் டன்று—சிந்தையா குலமுற் றுன்கைச் செழும்பொரு ளீதல் வா— ரிந்தநா ளளிக்க வேண்டு மெனவிதி யின்மையாலே— ா ளிந்தா ளாக வடிமைகொண் டருள வெண்ணி.” எ - ம். 9. லொடுக்கம். (107) 1 “அதிபக்கு வத்தோர்க் கனுக்கிரகஞ் சும்—புதுமைக்குச் சாத்திரங்கள் போதா - திதுவென்னாப்— ற யனந்த பிரகாரம் வந்தானும்—வேறே யனந்த விதம்.” ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சிவமே குருவாய் வந்ததென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருவா . (108) “அருபாத் தொருவ நவனியில் வந்து—குருபா னகி ரிய பெருமையைச்—சிறுமையென் றிகழாதே.” எ-ம். அன்றி 109) “சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க—வவனென யாட் ண் டருளினன் காண்க.” எ - ம். திருவாய்மொழி. (110) பரில் கடரொளி தன்னுடைச் சோதி நின்றவண்ண நிற்கவே யரின் மலியு மனிதர் பிறவியிற் றேன்றிக்கண் காணவந்து— ரங்கள் செய்துதன் றெய்வநிலை யுலகிற் புகவுய்க்கு மம்மான்— ரமில் சீர்க்கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்ற யானோர் துன்பமி ற.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உக)

குருவாக்கியமும் சுருதியும் சுவானுபவமும் ஒத்திருக்கவே மென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஆன்றவா சான்சொன்மெய்ந் தூறன் னனுபவ
முன்றுமொத் தாந்துணி வுந்தீபற
முத்தி நெறியதென் றுந்தீபற. (22)

எ - து. அமைவுபெற்ற ஞானசாரியர் வாக்கியமும், உண்மை வாகிய சுருதியும், விசாரிக்குந் தன்னுடைய சுவானுபவமும், 1ய இம்மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடாமல் ஒரு தன்மை யை அவ்விடத்துண்டாகிய நிச்சயமே வீட்டு நெறி. எ - து.

இ-ம். ஞானவாசித்தம். (111) “ஆசான் மொழியா னூற் றருளா லன்றிப் பெறவு மரிதாருந்—தேசார் குருதான் மாணக்

1. தீவிரதா பக்குவனுக்குக் கூறுமுபதேசமே போதும். மற்றைய ர்க்கு முபதேச மொழியுமன்றி வேதாகமங்களானுணர்த்தவேண்டும்.

கன் சிறக்க விம்மடி வருங்குடிற்—பாசா தீதப் பரமெய்தும் பன்னா ணீங்கா விக்கட்ட—மேசா வுணர்வைத் தரும்பகற்போ தெல்லாத் தொழிலுந் தருவதுபோல்.” எ-ம். பெருந்திரட்டு. (112) “ஒன்றொடொன் றெவ்வா வறிவுக ளுணர்த்தும் பொருடனி னியல்புவே ருகா—தொன்றைப் பொருளி னியல்பினு ளறியு மறி வன்றோ வுண்மையா மறிகா—மின்றிய பொருளை யுனதெனு முளதை யிலதெனு முணர்வினை யொழித்து—முன்றிகழ் குருவொ டளவைதன் றேர்ச்சி மூன்றினு ளறிவது மார்க்கம்” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றிற் காண்க. (113)

குருவாக்கியம்போல் ஒருபடித்தன்றிச் சுருகி காணுவழி கற் பித்தலால் எங்ஙனம் ஒக்கு மென்பதற்கு மெல் உத்தரம் கூறு கின்றார்.

வேதம்பல் பக்குவ மேர்த்தொரு வீட்டினுக்
கோதுப்பல் லாற்றாறு முந்தீபற்
உண்மைகண் டார்க்கேக முந்தீபற். (23)

எ - து. ஒப்பற்ற வீட்டிற்கு மார்க்கம் ஒருவிதம் அன்றிப் பலவிதமாக வேதம் கூறுநிற்பதும் ஆன்மாக்களது கண்மத்தா லில் உண்டாகிய பருவிபித்ததை நூனமயனாகிய பகவான் அறிந்து அம்மார்க்கங்ஙனினது கருமகாண்டங்களை அங்ஙனங் கூறி நூனகாண்டங்களுள்ளெல்லாம் தற்போத நீக்கமே கூறுத லின் உள்ளபடி தெரவார்க்கு மார்க்கார்த்தங்களுள்ளெல்லாம் அபிப்த மாதவிற் சுருகிவெறி ஒன்றே. எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். (113) “ஒன்றதே பேருந் வழியா ரதற் குள—தென்றதே பொறு மிருமுச் சமயங்க—ணன்றிது தீதிது வென்றுரை மாந்தர்கள்—குன்று குரைத்தெழு காயையொய் தாரே.” அன்றியும், (114) “ஒத்த சமயங்க ளோராறு வையத்திடு- மத்த ஹெருவா மென்ப தறிந்தில—ரத்த ஹெருவா மென்ப தறிந்தின—முத்தி விளைக்கு முதல்வனு மாமே.” அன்றியும் (115) “முதலொன்று மானை முதலுடன் வாலுந்—திதமுறு கொம்பு செவிததிக் கைகான்—மதியுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே—யதுகூற லெரக்கு மாறு சமயமே.” எ-ம். திருவாசகம். (116) “சமய வாதிட டத்த மதங்களை—யமைய தாக வரற்றி மலைந்தனர்.” அன்றியும், (117) “இருமுச் சமயத் தொருபேய்த்

எ—நீர்நகை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணந்—தவப்பெரு
டப் பருகித் தளர்வொடு—மவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்
எ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி.” (118) “1 தலைபலவாய்ப்
பலவா நதிக னெல்லாஞ் சாகரத்தி லொருநீரான் தன்மை
—பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப் பட்ட
பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்.” அன்றியும், (119)
யாத வீடென்னும் பழைய ஆர்க்கண் டறியாதா ரதுகாண
உயாறு—வழியாகுஞ் சமயங்கள் கொண்டு தம்மில் வழக்
சுஞ்சுழக்கு மாழ்க வன்றே.” எ-ம். பட்டணத்துப்பின்னே
(120) “அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க—னொன்
றொ டொவ்வா துரைத்தாலு—மென்று—மொருதனையே
யவா ருள்ளத் திருக்கு—மருதனையே நோக்கி வரும்.” எ-ம்.
சாரம். (121) “உரைத்த துரையா துரைக்குஞ் சமயம்—
த யறிவுற்ற பான்மை—மரத்தி—னவயவத்தி லோரொன்
நார் மரமா—வவயவத்தைக் கொண்டவா றும்.” எ-ம். மற்ற
நவனவற்றற் காண்க. (௨௩)

ந்பனையாகிய சாதிசமயங்களைப் போலும், அழிவற்றதா
ள்ள ஞானமார்க்கமே ஞானிகள்செல்லும் வழியென்று
-றுகின்றார்.

சாதி சமயங்க டம்மின்மா ளாதமெய்ப்

போதமா மோர்சுரத் துந்தீபற

போயினார் மீளாரென் றுந்தீபற.

(24)

- து. அவரவர் கர்மபக்குவத்துக்கு ஏதுவாகச் சர்வஞ்
ல கற்பிக்கப்பட்டிருந்துள்ள சாதிமார்க்கமும் அதற்கு
மாகிய சமயமார்க்கமும்போல் முடிவதன்றி யதார்த்தமா
ள்ள ஞானவழியை அடைந்தோரே பிறப்பின்கண் மீளா
எ - று. (௨௪)

சாதிசமயங்கள் கற்பனையாய் அழியுமோவென்பாரைப்பற்றி
-றுகின்றார்.

யருண நெறிசார் மதத்தம் மதமெய்ப்

பொருளுணர் ஆடி று முந்தீபற

பொன்றாத தொன்றேயென் றுந்தீபற.

(25)

தலை—உற்பத்திஸ்தானம்.

எ - து. ஒருவன் குலாசார சங்கற்பம் அவனால் அனுசரிக்கப் படுவதாகிய ஒருசமய முதிர்ச்சியின் கண்ணே கெடும். அச்சம யாசாராசங்கற்பம் அவனது பக்குவத்தின்கண்ணே தோன்றிய மெய்யுணர்வினாலே கெடும். அந்த மெய்யுணர்வொன்றினாலே முத்தி சித்தித்தலால் அதுவே நித்தியமார்க்கம். எ - று.

சாதிசங்கற்பஞ் சமய முதிர்ச்சியாற் கெடுமென்பதற்குப் பிர மாணம்: தேவாரம். (122) “எவனோனார் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுன்கி—யுவராதே யவரவ ரைக் கண்ட போது முகந்தடிமைத் திறநீனந்திங் குவந்து நோக்கி— யவர்தேவ ரிவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந் தீசன் நிறமே பேணிக்—கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே கன்றப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே.” எ-ம். பிரமோத் தரகாண்டம். (123) “எள்ளற் படுகீழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத் தோராளுலும்—வள்ளற் பரமன் நிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பி னரை—யுள்ளத் துள்ளே யிருபோது முணர்ந்து தெருண்டு சிவ னெனவே—கொள்ளத் தகைய வறிவினரே பிறவித் கடலிற் குளி யாதார்.” எ-ம். திருவாய்மொழி. (124) “குலந்தாங்கு சாதிக ளாலிலும் கீழிழிந் தெத்தனை—கலந்தா னிலாத சண்டாள சண்டா ளார்க ளாகிலும்—வலந்தாங்கு சக்கரத் தண்ணன் மணிவண்ணற் காளென்றுள்—கலந்தா ரடியார்தம் மடியாரொம் மடிகளே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சாதிசமயம் என்னுமிருவகைச் சங்கற்பமும் மெய்யுணர்விற் கெடுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: அமுதசாரம். (125) “எந்தக் குலமாயென் னெந்தக் கலியாயென்—எனந்தச் சமயத் தேவரா யென் - சிந்தைத்—தறவிதருஞ் சொல்லே தூய்தாவ தல்லாற்— பிறவிதருஞ் சொல்லே பிற.” எ-ம். அனுபூதிநிலயம். (126) “அறு வகைச் சமயத் தறையுமெப் பொருளு மறுபத்து நாலுந் கலையு— மறுவறப் பயின்று மாசறத் திகழு மதினரா மவர்களே யெனினுங்— குறைவறத் தன்னைக் கொடுத்திடுங் குரவன் குரைகழற் புனைந்தவ ரன்றேற் — பறையர்மற் நவரே பறையரே யெனினு மருளுடை யவர்பரம் பரரே.” எ-ம். தத்துவசரிதை. (127) செந்தகில் புனை வார் சீவரந் தரிப்பார் திரிதண்டோ டொருதண்டு பிடிப்பார்— தந்தமுத் திரைகள் பலபல தரிப்பார் தவமெனத் தம்முடம் பொறுப்பார்—முந்துகாய் கிழங்கோ டிலையின் நிடுவார் மோன மென் பார்க்க நிடுவா—ரிந்தவா குலத்தா லீசன்மே விடுமோ விவர்துய ருறுவதே னந்தோ.” எ-ம். போதாத்தகாரம். (128)

“சடையினப் பரித்துத் தலையினப் பறித்துஞ் 1 சீவரத் தாதுநற் கலிங்க—முடையெனப் புனைந்து முடைகளைத் தவிர்ந்து மூணு நக் கங்களைத் துறந்தும்—படியினிற் சருகும் வாயுவு மயின்னும் பாரொடு கல்லிடைத் துயின்று—மிடையதுற் துழலு மிவைருயட் சொருபன் மெய்யருட் பெருதவர்க் கியல்பே.” எ-ம். உண்மை நிலயம். (129) “குலநல முடையோ ரெவரவ ருயர்த்தோர் குவல யத் தவர்க்கதின றேனு—நலமுனோர் சமயர்க் கவரவர் மேலா நவினெறி வழாரெவ ரவரே—யுலகிலெக் குலமெச் சமயமா யினு மென் னெருதம துண்மையை யுணர்ந்தித்—டிலகுதத் துவருநா னிகளெவ ரவரே யெனப்படு மவர்கண்ணா னிகட்கே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றற்காண்க. (உரு)

முற்கூறிய விருவகைச் சங்கற்பமும் எம்முடைய மார்க்கத் தால் வாதிக்கப்படுதலின் இதுவே ஞானமார்க்கமென்னுஞ் சம யிகளைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றெடொன் றெவ்வா மதங்களொன் றென்றினாற்
பொன்றுவ தில்லையே லுந்தீபற
பொய்யென்ப தெத்தைநா முந்தீபற. (26)

எ - து. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுதலையுடைய சமயங்களெல் லாம் ஒன்றினொன்று கெடுதலில்லையாயின் அவற்றுள் யாதா சத்திய ரெறியென்றும் மற்றியாதா அசத்திய ரெறியென்றும் நம்மாலே கூறப்படும். எ - து. (உசு)

எம்முடைய சமய புராதனரால் அம்மார்க்கங்கள் முன்செய்க் கப்பட்டுள வென்பாரைப்பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

தோல்வியும் வெற்றியுஞ் சொன்மதங் கட்கெலாங்
காலபே தத்தினுண் டுந்தீபற
கருத்தன் செயலதென் றுந்தீபற. (27)

எ - து. இக்காலத்தில் இதனால் அது தோல்வி அடைந்த தென்றும், அக்காலத்தில் அதனால் இது தோல்வி அடைந்ததென்

1. சீவரம் — நீலநிற வஸ்திரம். (பௌத்தருடை). தாதுநற் கலிங்கம்—காலி வஸ்திரம்.

றும், சமயங்களாறும் காலபேதங்களின் ஒன்றுக்கொன்று வெற்றி தோல்வி அடைதல் உண்டாதலின் அவற்றினை நிறுவிய ஒரு பானது இச்சையால் தெய்வத்தன்மை கொண்டு எக்காலத்தில் எதை உயர்த்தி எதைத் தாழ்த்தல் வேண்டுமோ அதை அங்ஙனம் செய்குவது ஒழிந்து மற்றோர் காலத்தினுள்ளே ஒரு மதத்தை ஒருவராலும் வாக்குவாதத்தினாலே செய்க்குதல் கூடாது. எ - று.

இ - ம். உண்மைநிலயம். (130) “இறைவிதன் முலைப்பாலயின்றி காயிக் 1 கிறைவனு மிறைவனைப் பரிமே—னறைமலர்ப் பொழில்கூழ் மதுரையம் பதியி னடத்திய 2 பொருபெருந் தவனும்து—புறநிலைச் சமண மாதியைச் செயித்தார் பொருந் துதெய்லிகத்தெனி லெவரோ—மறைசொல்சட் சமயத் தொன்றுகொண்டொன்றை வாக்குவா தத்திலெவல் பவரே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௨௭)

ஒருமதங்கொண்டு ஒருமதத்தை வாக்குவாதத்தினாலும் வென்றது உண்டென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

வாதிக டங்களுக் கல்லான் மதங்களுக்
கோதார் வலியின்மை யுந்தீபற
ஒதி யுணர்ந்தோரென் றுந்தீபற.

(28)

எ - து. முன்னோர் அச்சமயி இச்சமயியை வாதிடவென்று மனோதம் அடைந்தானாயின் பின்னோர் இச்சமயத்திலே பின்னும் ஒருவன் அவனை மனோதுக்கம் அடையும்படி வாதித்து வெல்லுதலின் அவனவன் கற்ற கல்விவலியினாலும், யுத்தி புத்தி வலியினாலும் வெற்றிதோல்வி அடைந்தாராதலின் வாததூர்ப்பலமொழிந்து மததூர்ப்பலம் இல்லையென்று கூறுவார் எல்லாக்கூல்களும் ஒதியுணர்ந்த பெரியோர். எ - று. (௨௮)

மததூர்ப்பலம் இல்லையென்பதற்கு மேற் பொருந்துமாற்றாலும் கூறுகின்றார்.

ஆறுநூ றமோரா றவாதிக மென்கைதி
தாறும் விளங்கலா னுந்தீபற
அளவி லளவைகொ டுந்தீபற.

(29)

1. திருநா ன சம்பந்த மூர்த்திகள். 2. மாணிக்கவாசகர்.

- து. அறுவகைச் சமயங்களில் இச்சமயமே அவாதிதார் மற்றையவனைத்தும் இதனால் வாதிக்கப்படுமென்று கூறு கூடாது; கூறுமாயின், அனைத்தையும் வாதிதஞ்செய்த ௦ பரமாய் விளங்கல் வேண்டும்: அது இன்றி எண்ணிறந்த ட்டாந்தங்களோடுங் கூடி ஆறும் தனித்தனியே விளங்காது அவாதிதமும் யாதுவாதிதமும்! எ - று.

எவிலளவைகளென்றது அவரவர் கோட்பாட்டினது அளகு ஏற்ற அளவைகளென்றமாம். (௨௬)

:கலமுந் தேரினுந் தத்த மதநெஞ்

:கலா துரத்தவி னுந்தீபற

அபல மியாதென்ப துந்தீபற.

(30)

- து. எச்சமயத்தின் கணினின்றுள யாவரும் வேதாகமமா ளால்களும் மற்றைச் சமயதூல்களும் கசடறக்கற்றுணர்ந் யாயினும் இதுவே ஞானசமயமென்று ஒரு சமயத்தையே யாது தத்தஞ்சமயமே ஞானசமயமென்று தாபித்தற்கு ஏது ந்தங்கள் மிகவும் மனத்தின்கண் வலிதலின், வலியின்மைச் யாது! எ - று. (௩௦)

ல்லாச்சமயத்தையும் மெய்ஞ்ஞானிகளாயினோர் விட்டு நீங்கு றுமேற் கூறுகின்றார்.

ல்லாச் சமயத் தியல்பு மறிந்தவர்

ல்லா ரவற்றாடென் றுந்தீபற

நீங்கிற் பழியாதென் றுந்தீபற.

(31)

- து. சகலசமயத்தினுண்மையும் உள்ளபடி அறிந்து ின் முடிவுகண்ட ஞானிகள் எச்சமயாபிமானமும் பற்றி க இல்லை நீங்கிவிடுவார். அங்ஙனம் நீங்கியதுகொண்டு டயும் தாழ்வு யாது! எ - று. (௩௧)

ானிகள் சமயாசாரங்களை நீங்குவராதலின் அவர்க்கு அத நந் தாழ்வொன்றும் இல்லையென்று மேல்வருஞ் செய்யுள் ாலும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார்.

அவாதித அர்த்தம் - மறுக்கமுடியாத பொருள்.

உயர்ந்த நெறியீடுதன் றொன்றைவிட்டு டொன்றை
யியைந்திடு வோனுமுண் டுந்தீபற
ஏத மடையானென் றுந்தீபற.

(32)

எ - து. தன்சமயத்தின்கண் இழிவும் பிறிதொரு சமயத்
தின்கண் உயர்வும் கன்மபாகத்தினளவின் ஒருவனுக்குத் தோன்
றுகையால். தான் முன்புநின்ற நெறியைநீங்கி உயர்வு தோன்றிய
நெறியை அடையாநிற்பன். அதனால் அவனுக்கும் பின்பு அடைந்
துளமதத்தில் உண்டாகிய நன்மை அடைகுவது ஒழிந்து, முன்பு
நின்றன மதத்திற் கூறிய பதிதத்தன்மை அடையான். மேற்
சங்கை; யாஹொருவன் யாதொருமதத்தின்கண் நின்றொருபின்னும்
அதனைநீங்கி எம்முடைய மதத்தின்கண் வந்தாளுபின் அவனின்
பரமமுத்தனென்றும், எம்முடைய மதத்தின்கண் நின்றவன்
மற்றொருசமயிபுடன் நட்புற்றுக் கூடியிருந்தானேயாயினும் அவனின்
பதிதன் அவனே அதிபாகுகென்றும், பகவானது வாக்கியமாகிய
வேதங்களும், வியாசராற் கூறப்பட்டுள்ள புராணங்களும், எம்
முடைய மதத்தின்கட் பாராதனாது வாக்கியமும் உண்டென்பாரும்
உளர். அஃதெத்தாவெனில் மேலுத்தரம்: மற்றொரு சமயத்திற்
கும் ஒருவன் வந்து கூடினும் நீங்கினும் அங்ஙனம் முத்தத்துவமும்
பதிதத்துவமும் உண்டென்று வேதபுராணவாக்கியங்களும் அச்சம
யபுராணவாக்கியமும் இருத்தலின் அது கூடாது; ஆயின் அச்ச
மயங்கட்குக் கூறியவாக்கியங்கள் அயதார்த்தமோவென்னில், அய
தார்த்தமும் அன்று. யதார்த்தமேயென்றால், அவ்வாக்கியங்களுக்
குத் தார்பரியம் ஏதெனில் ஒரு சமயத்தின்கண்ணினொன் அச்சம
யமே உயர்ச்சியென்றும் மற்றையவை தாழ்வென்றும் மனநினைச்
சயார்த்தம் பிறந்திருக்கவும் புகழ்பொருளாகிய முன்னிலையினுன்
மற்றொரு சமயத்தை அடைந்தானேயாயின் அச்சமயத்திற் கூறிய
முத்தியை அடையாது முன்புநின்ற சமயத்திற்கூறிய பதிதத்
தன்மை அடைந்து நாகில் தாழ்வுவன். இஃதென்றி முன்பு பின்
றன் சமயம் தாழ்வென்றும் பின்பு செல்லவேண்டிய சமயம் உயர்
வென்றும், நிச்சயார்த்தம் பிறந்து சென்றானேயாயின், அச்சமயத்
திற் கூறிய நன்கு அடைகுவதன்றி முன்பு நின்றன சமயத்திற்
கூறிய பதிதத்தன்மை அடையான்; இங்ஙனமாதலின், உயர்ந்த
நெறி ஈடுதென்னும் துணிவுடைமையாற் பின்பு ஒருநெறியை
அடைந்து ஒரு தாழ்வு அடைகுவதில்லை. எ - து.

(ம.உ.)

ஆதலான் மேலா நெறியடைந் தோர்க்கொரு
சாதி சமயமே துந்தீபற
சங்கற்ப நாசரென் றுந்தீபற.

(33)

௮ - து. ஒருசமயத்தைவிட்டு ஒருசமயத்தை அடைந்தோம் துணிவுடைமையான் இங்ஙனமாதலின், எல்லாச்சமயத் துணைகளும் அறிந்து அவற்றினுக்கெல்லாம் மேலாகிய ஒரு ராக்கத்தை அடைந்துள்ளவராதலின் ஞானிகளாயினோர்க்கு சாரகுலாசார சமயாசாரங்களும் இல்லை; அன்னோர் சர்வபுறமும் ஒருங்கே இறந்துடையராதலின். ௭ - து.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருப்பனுவல். (131) துயரியவென்றேதிரு மூன்று—னந்தையு நீங்கி யிந்தநன் று—ஒற்றோர் பவமற் றேரிஃ தெரீஇப்—பிறிதொரு நெறி பேதையெஞ் ஞான்று—முய்குவ திலையெனச் சைவமாதி வலித சமயத் தவருந் தனித்தனி—சுருதி புராணந் தொல் லுரை—காட்டிப் புவிப்பா னாட்டிய வதனா—னின்ற ரிலைநீத் தொன்றையின் டடைந்தோன் — நன்னெஞ் யே தான்முத னின்ற-வநிலை பெரிதென் றறிந்துமஞ் சாது றுகின்மண் னாதி குறித்தொரு நெறியை—யடைகுவ னிரயத் யல் தன்றிச் — சென்னெறி பெரிதெனத் தேர்ந்துகொ ண்நெறிக் குளபே நவனுமெய் துதலான்—மூவிரு சமய வையு முணர்ந்திட—டேறிய ஞானி சிலுகுவை யெனக்கொண் ட்சம யச்சார் பனைத்தையு—மிச்சகத் திடைநீத் திடிவெவன் யு.” ௭ - ம். தேவிகாலோத்தரம். (132) “சமயா சாரசங் கிகற்பு—மமையா தாங்குல வாசார மானது — மிமையா ம் விடாதவில் வாழ்க்கையு—மமையார் தோளாய் விடுதலா ம.” ௭ - ம். திருமந்திரம். (133) “ஆறு சமயமுங் கண்டவர் டல—ராறு சமயப் பொருளு மவனலன்—தேறுமின் றேறித் திமின் நெளிந்தபின்—மாறுத லின்றி மனைபுக லாமே.” ரியும், (134) “சிவமல்ல தில்லை யறையோ சிவமான்—தவமல்ல ல தலைப்படு வோர்கட்—கவமல்ல தில்லை யறுசம யங்க—டவம் டந்திதான் சார்ந்துய்மி னீரே.” ௭ - ம். திருவாய்மொழி.) “யாவரு மெவையுந் தானு யவரவர் சமயந் தோறுந்— ய்விலன் புலினந் திற்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி லிசே நுயிரி னுள்ள லாதுமோர் பற்றிலாத—பாவனை யதனைக் கவனையுங் கூட லாமே.” ௭ - ம். அஞ்ஞவதைப் பரணி.) “தமர்பிற ரற்றார் சமயமு மற்றார் சகவியல் பற்றார் தமை பி பற்றா—ரமர்விட மற்ற ராமந மற்ற ரறிவயர் வற்றா டி யாரே.” ௭ - ம். தத்துவராயர். (137) “இலனென் ன்சென் றிரக்கின் றிலனின் கியாவரையுங் — குலனென்று த்கிர சாத்திரக் கத்துகள் கூறுகிலே—னலம்வந்து மற்றை

1 யறுசமயத்தினு மாயகிலேன்—றலம்வந்த தத்துவ ஞ்
யேயின்று சார்த்தனரே.” எ - ம். ஞானவாசிட்டும்.
“தவமகர் தீர்த்தஞ் சேவை யருச்சின தான மாதி—
கத்தா னீணை விலங்குபோ லவத்தர் வாழ்வா—பவமுறு
விட்டுப் பரிசுத்த பரம போதங்—கவரறப் பற்றி யெல்லா
நீக்கி நிற்பாய்.” எ - ம். ஞானசித்தி. (139) “தீர்த்த
யத்துவா மந்திரஞ் செடியுடற் றிதிசெப்பு — மார்த்த
தத்துட னளவைநா லிலதரு மிகுதர்க்கம்—பார்த்தி
குருபர னருளினுற் பரம்பர மதுகாண்பா—ரோர்த்தி
ரவையவை பொருளென வழுவ வ ருலகெல்லாம்.” எ - ம்.
ஞானசித்தி. (140) “ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடைமைய
நன்மையொடு தீமையில நாடுவதொன் றில்லை—சீலமி
மில்லை விரதமொடாச் சிரமச் செயலில்லை தியானமில்லை
மில்லை—கோலமில்லை புலனில்லை கரண மில்லை குணமில்லை
யில்லை குலமு மில்லை—பாலருட னுண்மத்தர் பிசாசர்குண
பாடலினோ டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்.” எ - ம்.
லொடுக்கம். (141) “சிந்தை பயமிலச்சை 2 சீல மரு
3 கந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசார - மிந்தவழி—பெருமுகி
யோகிக் கில்லையென மாமறைக—ட்டும் பெருமுரசார்
அன்றியும், (142) “காமாதி விட்டுக் கரமே கலமாகிப்
கைகாலப் போர்த்துறங்கி-நாமகுண—சாதி கருமமெனுப
யிற் றுக்கற்றார்க்—கேது சமயமென லாம்.” எ - ம். திரு
(143) “புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்.” எ - ம். திரு
கரணம். (144) “ஒங்கி வருநீர்க் கதிமீ துளசிறைக—
சேர் திறமைபோன் - றுங்குப்—பருவத்துக் கேற்றநெய்
யவை யெல்லா—மொருவியுயிர் முத்தி யுறும்.” எ - ம்.
வருவனவற்றாற் காண்க.

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகளாயினோர் ஓரோரிடம்
சமயாதி சங்கற்பங்களோடும் கூடி நிற்பினும் அவர்களு
இல்லையென்று மேற் கூறுகின்றார்.

நீங்கா தெவற்றொடு நின்றாலு நெஞ்சிடைத்
தாங்கான்மெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீபற
சலமரை யாதியொத் துந்தீபற.

1. அறுசமயச் சிவகாயகிலேன். எ-ம். பாடம். 2. சீலம்—
3. அகந்தையார் செய்த பாவத்தைத் தீர்த்தல்.

எ - து. மெய்ஞ்ஞானிகளாயினோர் முற்கூறிய சமயாதிசங்கற்பங்களோடு கூடி நிற்பினும், மனத்தின்கட் பற்றொழிந்து இருப்பார்: அஃது எங்ஙனமென்னின், தாமரையும் சலமும் புளியம்பழமும் ஒகும் முதலிய கூடியிருத்தல் போன்று. எ-து.

எவற்றொடு நின்றலுமென்ற உம்மையால் நில்லாரென்பதே துணியு.

இ-ம். அமுதசாரம். (145) “அருந்தல் பொருந்த லவையொக்கு மெனும்—பெருந்தகையோ ருள்ளம் பிறிதே - திருந்து—மனத்தினவே நேபதியு 1 மைந்தனுமம் மாதின்—றனத்தினவே நல்லவே தான்.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (146) “மனத்துமய லுற்றனனே மனைவிதனைத் தழுவியவன்—றனக்குமக டனைத்தழுவித் தங்கினனே வங்குமயன்—முனைப்பயனை யருந்திடினுந் தெருண்டார்கண் மோகமில்—வினைப்பயனை வியந்தருந்தி மற்றையோ வினைவினைப்பார்.” எ-ம். அருட்பிரகாசம். (147) “கடையெனிக் காம நுகர்வா னொருகன்னி காக்குஞ்சுற்றத்—தடையால் வருந்தி யுறவின் பி ராரத்தத் தாலெவற்றி—னிடையான வானந்தம் பெற்றோ ரிருந்தும்பற் நின்றியெல்லா—முடையான் நிருவடிச் சீழே மனமவைத் துறங்குவரே.” அன்றியும், (148) “நங்கும விஞ்சுக் கவியினை மோரிடத் தின்மிஞ்சுத்த—வோங்கழற் கீரமில் பென்கை பொலெய் வுபாதியையு—நீங்கினர்க் கன்றின் கின்றினு மோரொரு நீடிரோக்—காங்கவை சூழினுந் தாழ்விலென்றே துவராய்தவரே.” எ-ம். நீதிசாரம். (149) 3 “நீற்றிற் கழற்கொடியு நீர்த்தா மரையிலயுஞ்—சேற்றிற் கிடந்த சிறுபுழுவுஞ் - சாற்றுங் காண்— மண்ணிற் றபனியமு மாஞானி கண்மனமு—மெண்ணிக் கொண்டு மிவை.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

(௩௪)

இத்தன்மைப்பட்ட ஞானிகள் து அனுபவ நிச்சயார்த்தம் மேற்கூறுகின்றார்.

ஆறு நெறிக்கு மவ்ரோத போதமே
தேறுமெய்ஞ் ஞானியென் றுந்தீபற
சித்தார்த மாசும னுந்தீபற.

(35)

1. மாதின்னம் பதிஞ் மயக்கமும், மைந்தனுக்கெதின்மையும் போல. 2. மயல்தங்கினனே. 3. விபூதியிற் கிடக்கும் கொடிக்கழற் கிக்காய்.

எ - து. ஒன்றுக்கொன்று விரோத நீங்காத அழுவகைச் சமயத்திற்கும் அவிரோதமாய் அவற்றிற்கெல்லாம் முடிவாயிருப்பதொரு ஞானம் யாது அதுவே தத்துவ ஞானிகளது துணிவு. அதுவே சித்தாந்தமென்று சொல்லப்படும். எ - று.

சித்தாந்த மென்றது முடிந்த பொருளுணைக்கொள்க.

இ-ம். பெருந்திரட்டு. (150) “அறைந்தவெச் சமயக் கலையினு மெடுத்துக் காட்டலா யருமறை முடிவிற—சிறந்தநற் பொருளாய்ச் 1 சிவனரி யயனாற் செப்பிய வருத்தமு மாகித்-துறந்துமற் றவிரோ தத்தையே துணிந்தோர் சொல்லிடும் பொருளுமா மொன்றை- நிறைந்தகைத் தலத்தின் மணியெனக் காட்டு நீதிசன் மார்க்கத்து னியல்பே.” அன்றியும், (151) “செய்ததே தவமாய்ச் செறிவது விவெதின்றியே சகலசங் கற்பப்—பொய்யதா மொழுக்கப் புல மைய தறவே போதமா மெய்யொழுக் கதுவாய்க்—கையிலா மலக மென்னவே வீட்டைக் காட்டவும் வல்லதே ததுவே—மெய்யதாம் வேத 2 வேதன மல்லா தவத்தியல் வேதன மறியே.” எ-ம். திரு வள்ளுவர். (152) “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப் பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” எ-ம். அவிரோத போதம். (153) “எடுத்தவெம் மதமெந் தூல்கள் யாவையுந் தமதா யாங்கு—வடித்தநற் பொருளே கொண்டு வளம்பட மகிழ்வ தல் லாந்—படித்தொரு பொருளைப் பற்றிப் பாங்கிலு லதிலொ துங்கிப் -பிடித்தது பிடித்துக் காதும் பேதைமை பெரியோர்க் கின்றே.” எ-ம். அருட்பிரகாசம். (154) “ஒரோர் சமயத் துயிராய்ச் சிலபல வுண்டுசொன்னு--மாராயின் முத்தியொன் றேயெனினெங்கு மதைவிரும்பித்—தேராம லெம்மத மிம்மத மென்றென் றிற் சிக்கியிந்தப்—பார்மீ துழல்வதென் னீர்தெளிந் தோர்செயும் பண்பிதன்றே.” எ - ம். மோகவதைப்பரணி. (155) “கூறுபல பேருடைய வாறுபல வும்போய்க் கோத்தபர வைக்கணெரு நீத்த மெனு மாபோல்—வேறுபல வானசம யங்கண்முடி விற்போய் வேறற வடைந்தவது வேதநெறி வீடே.” எ - ம். அமுதசாரம் (156) “இந்நெறி யிந்நெறியென் றெம்மார்க்க மும்பகர்க்—வந்நெறி யெல்லா மறிந்தவறி—வெந்நெறியா—லெய்தலா மந்தநெறி யென் றறைந்த தேவேத—மெய்தவா வீட்டி னெறி.” அன்றியும், (157) “எய்த வெளிதா மிறையரு .ளில்லையே—லெய்த வரிதா

1. ஈசுரகிதை, பகவத்கிதை, பிரம்மகிதை கூறிய பொருளுமாகி.
2. வேதனம்—ஞானம்.

மியாவர்க்கு-மெய்தெளிந்தா-லெம்மார்க்கத் தோடு மிகலற் றிருக்கு
மதே—சன்மார்க்க மாகுநெறி தான்.” எ - ம். மற்றும் வருவன
வற்றூற் காண்க. (௩௫)

வேதமுடிவும் சமயங்களினது துணிவும் இதுவென்று மேற்
கூறுகின்றார்.

சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துணிவுமப்
பரசீவ பந்தமென் றுந்தீபற
பகர்நாமம் வேறுவே றுந்தீபற. (36)

எ - து. வேதங்களிலே சொல்லப்பட்ட பலவித சமயங்களி
னது துணிவும் யாதென்னில் பரசீவ பந்தமென்று மூவகைப்
பொருளையும் உணர்த்துதல், சமயிகள் அவற்றிற்குத் தத்தங்
கோட்பாட்டால் கூறாநிற்கும் பரிபாஷை நாமங்கள் வெவ்வேறு.
எ - று. (௩௬)

இங்ஙனம் கூறிய முப்பொருளையும் இன்றென்பாரும் உளரா
கலின், அதுபற்றி முதற்கட் பாமுண்டென்று மேற் கூறுகின்றார்.

நிருமல பூரண நித்தாதி நீங்கா
வொருபரந் தானுள னுந்தீபற
உலகங்க டோற்றலா னுந்தீபற. (37)

எ - து. நிருமலம் பூரணம் நித்தம் அதிசூக்குமம் சச்சிதா
னந்தம் என்று கூறும் இவை முதலிய குணங்களைச் சொரூபவிலக்
கணமாகவுடைய ஒரு பரம் பொருளுண்டு; அதினிடத்து நின்றும்
சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் உற்பவித்தலின். எ - று.

இது அநீசரவாதிகளை மறுத்தது. அது எங்ஙனமென்னில்,
ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்னும் பிரபஞ்சமானது ஒரு கர்த்தாவை
யுடையது. தோன்றினின் றழியங்காரியமாதலின்: எங்ஙனம்
கடம்போல், அல்தொக்கும்; மாதாபிதாக்கள் காரணமெனின்;
அன்னோர் புத்திரோற்பத்தி வேண்டிய காலத்து உண்டாகாமையி
றாலும், வேண்டாத காலத்து உண்டாகுதலாலும், ஆணிச்சிக்கப்
பெண்ணுதலாலும், பெண்ணிச்சிக்க ஆணுதலாலும், இருவகை
யிச்சையும் அன்றியிலே அவியாயும் குரூபியாயும் தோன்றுதலினால்

லும், உற்பத்தியானதும் ஆகாததும் உடனே உணரப்படாது. இலும், ஒருவர் பண்ணக்காணாதிருக்கவும் மாதாவுதரத்தில் மாதா கட்டோறும் உருவாய் வளர்ந்து கருப்பாசயமுதலிய துன்பங்களுக்கு இறவாது இங்ஙனம் தோன்றுதலாலும், கட்டோற்பத்திக்குத் தண்டசக்கராதிகள்போல் மாதாபிதாக்கள் சுதந்தரமின்மையாலும் அஃதன்றியும் 1. உற்பிச்சத்தோற்றங்கள் மாதாபிதாக்கள் சையோ கம் இன்றியே வித்துக்காரணமாக உண்டாகையினாலும், அன்றோ காரணமென்பது கூடாது.

அஃதொக்கும்; சக்கிலம் காரணமாய்த் தேகங்கள் உண்டா தலின் உத்தரோத்தரசரீரங்களுக்குப் பூர்வசரீரபீசம் காரண மெனின்; பாம்பின்வாயிலே கல்லும் கல்லின்வாயிலே தேரையும் நராதிதேகங்களிலே தோன்றிய புழு முதலியவைகளும் மாங்களில் தோன்றும் கிருமி கீடம் புல்லுருவி முதலானவைகளும் காளான் முதலியவையும் நிலத்திற் சலத்திற்றோன்றும் கிரு மியாதி வடிவங்களும் ஆகிய சுவேதசத் தோற்றங்களுக்குப் பூர்வ சரீரபீசம் காரணம் அல்லாமையால் வித்தே காரணமென்பது கூடாது. சுவேதசத்தோற்றங்களும் பூ பூதராதி பிரபஞ்சத்தி னின்றும் உற்பவிக்கையால் அவையே சரீரோற்பத்திக்குக் காரண மெனின்; சுவேதசோற்பத்திக்குச் சராசரவுருவமிரண்டும் காரண மாகையினாலும், மற்றுமுள்ள மூவகை யோனிகட்டும் அப்பூ பூதராதி காரணமென்கை காணப்படாமையினாலும், அது கூடாது.

அங்ஙனமன்று, ஒருதீபத்தில் ஒருதீபமாகப் பாரம்பரியத்தில் அநேகதீபம் உண்டாயினும் அத்தீபத்தினது தாபசத்தி அக்கினி யின்கட் காணப்படுகையால் அதற்குக் காரணம் அக்கினியே யானாற்போலத் தேக குணங்கள் பூ பூதராதி சரத்தில் கிருமி புழு முதலியவும், அசரத்தில் காளான் முதலியவும், காணப்படுகையால் அவைகட்குப் பிருதிவியாதி சாதார்ப்பூதமே காரணமெனின்; அப்படித் தோன்றுவித்ததென்கை ஒரு காலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருவராலும் கண்டோமென்கை கேட்கப்படாமையினாலும், அது கூடாது. ஆயினும் அங்ஙனமன்று, விளக்கு உண்டாவதற்கு முன்னே அக்கினி விளக்கைத் தோன்றுவிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் விளக்கு உண்டானதின் பின்பு அதுவும் இருக்க வேறொரு விளக்கை அக்கினி தோன்றுவிக்க வேண்டுவதில்லை அதுபோல் தேகாதிகள் இல்லாத காலத்திலே சாதார்ப்பூதம் தேகாதிகளைத் தோன்றுவிக்கும்ல்லாமல் இப்பொழுது தோன்றுவி யாதெனில்,

1. உத்பித், ஜம்-பூமியைப்பிளந்து மேலெழும்புங் கொடி செடியாதி.

இப்பொழுதும் பிருதிலியாதிகளில் சுவேதசவுருவம் தோன்றுகையினாலும், அஃதன்றிக் காஷ்டத்தில் அக்கினியை, அக்கினியில் விளக்கை ஒருவன் முன்பு தோன்றுவித்துப் பின்பு ஒரு விளக்கில் ஒரு விளக்கைத் தோன்றுவிக்குதலன்றிக் காஷ்டத்திற்கும் அக்கினிக்கும் விளக்கிற்கும் தானே வேறென்றைத் தோன்றுவித்தல் கூடாமைபோல், சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் சடமாதலின் அவைகளை மாயையினின்றும் தோன்றுவித்தவன் ஒரு கர்த்தா உண்டெனக் கொள்க.

இ-ம். சிவஞானசித்தியார். (158) “ஒருவனே டொருத்தி யொன்றென் றுரைத்திடு முலகமெல்லாம் — வருமுறை வந்து நின்று போவது மாதலாலே—தருபவ னொருவன் வேண்டுந் தான் முதலீறு மாகி—மருவிடு மநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே.”
எ-ம், மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (௩௭)

சீவர்கள் உண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்சித்தி முத்தி பரனா லடைதலாற்
றெல்சீ வருமுள ருந்தீபற
சுதந்திர கினரென் றுந்தீபற. (38)

எ - று. அநேகசித்திகளையும் முத்தியையும் அப்பரம்பொருளினது அருளினால் இவ்விடத்து அடைவார் உளராகலின், அநாதியாய் அநேக உயிர்கள் உளர். அவ்வுயிர்களும் சுதந்திரமில்ர். எ-று.

பல்சித்தியென்றதனால் மாயாவாதியை மறுத்தது. அஃது எங்ஙனமெனில். பரகாயப்பிரவேசமும் சித்தியாதலினெனக் கொள்க. முத்தியென்றது சீவர்க்கே: சீவர்க்கல்லது பரத்திற்குப் பந்தம் கூறுதல் ஒருவர்க்கும் ஒவ்வாமையினெனக் கொள்க. உயிர்களை அநாதியென்றது பரத்தினது சிருட்டியாதி வினையாடல் அநாதியாதலினெனக் கொள்க. அநேகமென்றது ஏகாத்தம் வாதிக்கும் விவகாரத்தில் இவ்வண்ணமே கூறப்படுதலினெனக் கொள்க. சுதந்திரகினரென்றது பரத்திர சுதந்திரரென்றதெனக்கொள்க. அஃதன்று பரத்திரரேயெனில், தாமே வினை செய்குதல் கூடாது. அதுவும் பரமே செய்விக்குமெனில், பரத்திற்கு அவிக்காரியென்றும், பேரருளுடையானென்றும், வேதாதிகள் கூறுதல் அப்பிரமாணமாம். அன்று - சுதந்திரரேயெனில்,

உளம்

அவிரோதவுந்தியார்.

முத்தியை அடைய வேண்டுவதில்லை, முத்தியில் உயிர்க்குச் சுதா
திரமோ பரதந்திரமோவெனில், அது மேற்கூறப்படுஞ் செய்
ளினது அர்த்தங்களாலே கண்டுகொள்க. ஆதலாலே, பந்தமு
டையராய் அநாதியாய் அனேக சீவர்கள் உளரென்று கூறின
ரெனக்கொள்க. (15அ)

பந்தமுண்டென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்லுயிர் முத்தி யடைதலாற் பந்தமுன்
சொல்வரெல் லோருமென் றுந்தீபற
தொன்மையதுவுமென் றுந்தீபற.

(39)

எ - து. பல்லுயிர்களுக்கும் முத்தியடைகுதல் உளதாத
லின், அவ்வுயிர்களை அநாதியாய் மறைத்து நிற்பது ஒருபந்தம்
உண்டென்று ஆன்மவாதிகள் அனைவரும் கூறுகிற்பர். எ - து.

பந்தத்தை அநாதியென்றது, சீவர்கள் உள்ள அன்றே உள
தாதலின் எனக்கொள்க. (15க)

பந்தம் திரிவிதமாயிருக்குமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

அஞ்ஞான மாயைகன் மம்பந்த மாமிவற்
றஞ்ஞான மோர்முத லுந்தீபற
அன்றாகு மென்பரா லுந்தீபற.

(40)

எ - து. ஆன்மஞானத்துக்கு இங்ஙனம் பந்தமென்று சொல்
லப்படுவது யாதெனில், கேவலாவஸ்தையைக் காட்டா நிற்கும்
அஞ்ஞானமும், அவ்வவஸ்தையை நீக்கிச் சகலாவஸ்தையைக் காட்
டாநிற்கும் மாயையும், சகலாவஸ்தையின் மனோவாக்குக் காயத்
தால் உயிர்கள் ஆர்ச்சிப்பதாகிய கன்மமுமே. இந்த மூன்றி
னுள்ளும் அஞ்ஞானம் மிகவும் துண்ணிதாகையால் அதனது சுபா
வம் தோன்றாமையால் அஞ்ஞானம் தனியே ஒருமுதலன்று
சிவத்தினது திரோபாவசத்தியே யென்பாரும், ஆன்மாவினது
குணமேயென்பாரும், காரணமாகிய மாயையே யென்பாரும்,
கன்மத்துள் தீவினையென்பாரும், பலவாயிருக்குமென்பாரும்,
ஒன்றாய் அநாதிசித்தமாயிருக்குமென்பாருமாய், இப்படி அநேக
விதங்களாலே கூறுகிற்பர். இவ்வண்ணம் மயக்கத்திற்கு இடங்

அவிரோதவுந்தியார்.

உளக

கொடுத்ததும் அஞ்ஞானமேயாதலின், அஞ்ஞானதி திரிவித பாசம் உண்டு. எ - று. (சு0)

இத்திரிபதார்த்த நிச்சயம் எல்லார்க்கும் ஒக்குமாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பல்லோர் துணியும் பராதிமூன் றுந்தேர்த்
லல்லால்வே நில்லேனு முந்திபற
அவரவர் கொள்கைவே றுந்திபற. (41)

எ - று. வீட்டுநெறியாராயும் பலசமயிகளினது துணியும் பரசீவபந்தங்கள் மூன்றையும் விசாரித்தலேயன்றி வேறில்லையென்றாலும் அத் திரிவிதபதார்த்தங்களினது உண்மைகளை அவரவர் கருதிக்கொள்ளுகோட்பாடுகள்வெவ்வேறு. எ - று.

பலசமயிகளினது துணிவுத் திரிபதார்த்த விசாரணையென்பது எங்ஙனமெனின்; எல்லாதூல்களாலும் உயிர்கட்குக் கூறப்பட்ட தருமாதிரால்வகைப்பயனில் வீடென்பதற்குப் பொருள் விடுதலை. விடுதலையானது பந்தநீக்கமாதலின், பந்தமொன்று உண்டென்பதும், அஃது உண்டாகவே பந்தத்தினாலே கட்டுப் பட்டிருந்து அதினின்றும் விடப்படுவான் உண்டென்பதும்; பந்தம் சடமாகையினாலும் பந்தமுடையோன் சுதந்திரகீனனாகையினாலும் உயிர்களுக்குப் பந்தத்தை நீக்கி முத்திகொடுப்பான் ஒரு சுதந்திர கர்த்தா உண்டென்பதும், சர்வமதசம்மதமெனக் கொள்க. அங்ஙனமாயினும், அவரவர் கோட்பாடுகள் வெவ்வேறென்றது எங்ஙனமெனின்; ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மபேதம் அநேகமாதலின், அவற்றினுக்கு ஏற்க வேதாதிகள்கூறிய பொருள்களைத் தத்தங்கருத்தினுக்கு ஏற்பத் துணிந்துகோடல். அஃதாவது பிரமாத்ரி சிவாந்தமாகச் சொல்லப்பட்ட வடிவங்களுள் ஓரொரு மூர்த்தியைப் பரம்பொருளென்று துணிந்து அப்பரம்பொருளுக்குப் பசுபாசங்களைப் பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதமென்றும், கொள்வாரெனக்கொள்க. (சுக

அங்ஙனஞ் சீவபரங்களுக்குச் சமயிகள் சொல்லும் பின்னா பின்னத்துவவாதம் எத்தால் உண்டாயிற்று என்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

சீவ பரமத் துவிதமென் றிண்சொலா
 னோவா தனைவரு முந்தீபற
 ஒன்றிரண் டென்பரா லுந்தீபற.

(43)

எ - து. சீவபரங்களை ஏகமுமென்மூல், துவிதமுமென்மூல், அத்துவிதமென்று அவாதிதமாகிய சுருதி கூறுகையால் இரண்டாகில் முத்தியில் ஒன்றாதல் கூடாது, கூடுமெனில், ஒன்று கெட்டு ஒன்றாதல் வேண்டும்: கெடும்பொழுது முத்தியின்மையால் இரண்டென்பதே கூடாது: பொன்னும் பணியும்போல் இரண்டாகத் தோன்றுதலின் ஏகமென்னாது அத்துவித மென்றதெனக் கொண்டு அப்பதத்திற்குத் தாற்பரியம் ஏகமே யென்பாரும் அங்ஙனமன்று ஒன்றாகில் வஸ்துவுக்குப் பந்தமோகும் சொல்வேண்டும் அஃது இன்மையால் ஒன்றென்பதே கூடாது உடையிராதியபோல் பேதம் தோன்றாமையின் துவிதமென்னாது அத்தவிதமெனின்றது. அதற்குத் தாற்பரியம் துவிதக்கலப்பே யென்பாரும், ஆகி எல்லாச்சமயிகளும் கூறுவார். எ - று.

அனைவரு மென்றமையால் எல்லாச்சமயிகளும் பேதம் அபேதம் என்பனவற்றையே அனுசரித்து நிற்கையால், அவ்விரண்டையுமே கூறினொனக்கொள்க. பேதாபேதமென்பாரும் உளர் அங்ஙனம் ஒருபொருள் இருப்பது விருத்தமாதவினாலும், அதுவும் துணிவின்கண் முற்கூறிய இரண்டினுள் ஒருபகஷ்த்து அடங்குமாதலின் அதனை ஒருபகஷமாகத் தொகுத்துக் கூறினாலில்லையெனக் கொள்க.

(சஉ)

இங்ஙனம் கூறியவற்றுள் ஏகவாதம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றெனின் வீடுமின் றுண்டேனும் லீலையாற்
 பின்றையுஞ் சாருமென் றுந்தீபற
 பெத்த மரித்தம்வீ டுந்தீபற.

(43)

எ - து. சீவபரங்கள் ஏகமென்னும் பகஷத்தில் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் இன்மையால் முத்தியே இல்லை. பந்தம் உண்டாயினும், முத்தி இல்லை. பரத்தினது லீலையால் பந்தமோட்சமுண்டாயினும் பின்னும் லீலையால் பிறப்பின்கண் சாரா

நிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தியடைந்தது அவமாகப் பந்தம் நித்தியமாய் விடுமாதலின் ஒன்றென்பது கூடாது. எ-று.

அஃது எங்ஙனமெனின், சீவபரங்கள் ஏகமேயென்னின் இங்ஙனம் துவிதபாவனை வருவானேன். பந்தத்தாலெனின், வஸ்து நின்மலனாகையால் பந்தம் உண்டென்பதே கூடாது. உண்டென்னில், அப்பந்தம் வஸ்துவுக்குப் பின்னமோ அபின்னமோ. பின்னமென்னில் வஸ்துவைவிடப் பந்தம் வேறே ஒரு முதலாக உண்டாதலினால், அவ்வஸ்துவுக்கு ஏகமென்பதே கூடாது: அதுவுமன்றிப் பந்தமுடைய பொருட்குச் சுதந்திரமின்மையால் அப்பந்தத்தை நீக்குவான் நின்மலனாக ஒரு கர்த்தாவும் மேலே உண்டாகவேண்டாம்: அங்ஙனம் கர்த்தா இன்மையால் அப்பந்தம் நீங்குதலே கூடாது. அங்ஙனமன்று அப்பந்தம் வஸ்துவுக்கு அபின்னமேயெனின், அபின்னம் தன்னியல்பாகையால் ஒருகாலும் பந்தம் நீங்காது. இங்ஙனமாதலால் வஸ்துவுக்குப் பந்தம் உண்டாயின் முத்தியும் இல்லை. அதற்குப் பந்தமே இல்லையென்றால், அதற்கு முன்பு முத்தியும் இல்லை. அஃது ஒக்கும்: அந்த வஸ்துவுக்குச் சுபாயத்திலே பந்தமுத்தி இல்லாவிட்டாலும் அதனது சுதந்திர லீலையாலே பந்தமுத்திகள் உண்டென்னில், அங்ஙனமாயின் சீவர்கள் வீடுகூடலும் பரத்தினது லீலையார் பின்னும் பிறப்பின்கண் சாராநிற்பர். சாரும்பொழுது முன்பு முத்தி அடைந்ததும் அவமாகப் பந்தம் நித்தியமாதலால், சீவபரங்கள் ஏகமென்று கூறுதல் கூடாது எனக்கொள்க. (சுந)

ஏகவாதத்துள் பந்தத்தைப் பிராந்தியென்பாரைப் பற்றி மேற் கூறுகின்றார்.

ஆரு முயிர்பந்தத் தானது மித்தையே

லேக வமலன்க ணுந்தீபற

எவ்வா றுளதாமென் றுந்தீபற.

(44)

எ - து. பிரதிபிம்பம் அவிச்சின்னம் இவைபோலும் சீவர்கள் மாயையில் உண்டாகா நிற்பர். அம்மாயையும் பிராந்தியென்னில், அப்பிராந்தி ஏகத்துவ நிருமலத்துவமுள்ள பிரமத்திற்கு உண்டாகுதல் கூடாமையால், ஆத்மாக்களது அஞ்ஞானதி பந்தம் மித்தையன்று. எ - று.

அது எங்கனமெனின், மித்தையாவது விஷயாதி தோவ
தால் தோன்றும் சுத்திகா ரசுதாதி பிரப்தி ஞானம்: அப்பிரா
ஆத்மாவுக்கேயெனின், ஆத்மாவுங் கூடதர்ப்பணைகளினில் தோ
றும் அவிச்சின்னம் பிரதிபிம்பம் இடைபோலும் மாயையி
ணின்னு தோன்றவேண்டிம், அதனூல் மாயையினால் சீவரும் சி
களால் மாயையும் என்று அன்னியான்னியாகிரயத்தாவதம் ஹ
அதனால் ஆன்மாவுக்குத் தோன்றியிருப்பது கூடாதது: ஆடு
பிரமத்துக்கே தோன்றிற்றென்னில், அதுவும் கூடாதது: பிர
ஏகமாதலால் விஷயதோவதமும், நீருமல்லாதலால் கரணமற்றத்
தோவதமும், தோன்றுதலின்மையால், பிரப்திஞானமே உற்ப
தல் இல்லை. அஃது இன்மையாகவே, சீவர்களும் இல்லைய
அதற்கு முன்பே பந்தம் சொல்லுகிறதும் இல்லையாய் வி
அதனூலே பந்தம் மித்தை அன்றென்றவதனக் கொள்க. (மு

இனித் துவிதவாதமும் சாதித்தல் கூடாதென்று மெய்க்
கின்றார்.

ஒரிரண் டேவிறைக் குற்ற கருணையார்
சேர்வரன் றேரின்னு முந்திப்பற
சேர்தலென் சீவரீ நெந்திப்பற.

(4)

எ - து. சீவரர்கள் துவிதமாயிருக்குமெனின், பாத்தின
கருணையால் அநாதிய எல்லாவுயிர்களும் மதத்தினை அண்ட
நீரும். இப்பொழுது நிகுட்டியாதி தோழிப்பண்ணுத
இடமே இல்லை. அவை உண்டாயிருத்தலின், தோழியைப் ப
நிகுடப் பெருமென்று கூறுதலும் கூடாதது. எ - து.

அஃது எங்கனமெனின், வஸ்து பின்னமாய் ஞானத்தாதி
கில், அவனும் சித்தாதலால் அவனாகப் பந்தம் கருணை
அதவும் செம்பிலை களிம்புபோல் சகசம்: அப்பொழுது ஆ
மாவே நீக்கிக்கொள்ளில் அநாதிய நீக்கிப்போம், அங்ஙன
யால், வஸ்துவே நீக்குகின்றமனனில், வஸ்து ஆனந்த சொ
சர்வநிருப்தகுதலால், அவன் தனக்கு ஒரு பறமும் வேண்டா
அவன் ஆத்மாக்களால் அடையும் பயன் யாது. அங்ஙனம் உ
ணைக்குறித்ததன்று; வஸ்து ஒப்பற்ற பிராணுடைவாறுதலில்
ஆத்மாக்களிடத்து வையத்த கருணையெனின், அங்கனமாய்
உடனே பந்தம் நீக்கவேண்டிம். நீக்குதல் கூடாதென்னில், அ

தனதல் வரும். மெள்ள மெள்ள நீக்குவனெனில், பேரருளுடையோனென்பது கூடாது. இதுவன்றியும், ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலாலும், முத்தியையடைந்தோர்கள் பிறப்பின்கண் திரும்பாமையாலும், அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டும்.

அங்ஙனமன்று, ஆத்மாக்கள் மிகுதியினாலும் ஓரொருவர்க்கு இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் வருதல் கிழியீடாதலினாலும், பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியாதென்னில், எண்ணிறந்த ஆத்மாக்களும் சிருட்டிக்கு ஒருவர் முத்தியடையினும் எண்ணிறந்த சிருட்டியில் எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் முத்தி அடைதலால் என்ற யினும் ஒரு காலையில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியா நிற்கும். அப்படி ஒரு காலத்தில் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியின் தோஷம் ஏதெனில், பதியும் பசுக்களும் நித்தியமாதலால் முன்னிறந்த காலத்திற்கு அளவின்மையால் அநாதியே பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியவேண்டும். ஒழியாமையால், இனியொருகாலத்தில் ஒழியுமென்பதற்குப் பிரமாணமேயில்லை. அல்லது ஒழியுமென்னில், பஞ்சகிருத்திய காரணம்பத்திற்கு அவதி கூறவேண்டும். அது கூடாமையால் பஞ்சகிருத்தியம் ஒழியுமென்பது கூடாது.

அங்ஙனமன்று ஆத்மாக்கள் இடைவிடாது முத்தியடையினும், உலவாக்கிழிபோல் தொலைவற்றிருக்குமெனின், அக்கிழி தெய்விகத்தினாலே பின்னும் இடையறாமல் வர்த்தித்தல்போலே பசுக்களைப் பதிமுத்தியடைவித்தல் செய்ய மேலுமேலும் அதற்கு அதிபதியாகிய ஒருபதி வர்த்திப்பயாநிற்கிறதென்றாலும், அது இல்லை. இப்பதியே தற்காருணியத்தினால் உண்டுபண்ணிக் கொள்ளுகிறதென்றாலும், அன்றி ஆத்மாக்களே சகசமாய் உண்டாகா நிற்கிறதென்றாலும், உற்பத்தியே காட்டாநின்றலால், ஆத்மாக்களநித்தியமென்பது வரத்திரியும். இதுவன்றியும், ஆத்மாக்கள் எண்ணிறந்த தென்னுமுரை ஆத்மபோதத்துக்கு எட்டா வென்பதொழிந்து சிவத்திற்கும் அங்ஙனம் கூறுதல் கூடாது. அதற்கு அங்ஙனம் தானேயெனின், ஒரோராத்தமா பண்ணியிருந்துள்ள சஞ்சிதகர்மங்களுக்கு அளவில்லையாதலின், எண்ணிறந்த ஆத்மாக்கள் செய்த எண்ணிறந்த கர்மங்களையும் அதற்குக் கோரிக்கும் பலன்களையும் சர்வமுத்தியும் ஏககாலத்தில் அளவிடாநிற்கும் அப்பதிக்கு ஆத்மாக்களது தொகை தெரியாதென்னில், வகைகண்டவனுக்குத் தொகை காணப்படாதென்பது கூடாது; வினையும் அளவறுக்கப்படாது. அவரவர்க்கும் அவரவர் கர்மங்களுக்கும் அடையாளம் கண்டே கூட்டுவனென்னில், சர்வஞ்ஞனென்பது

கூடாது. எண்ணிறந்த பொருளை எண்ணிறந்ததென்றறிகிறதே, சர்வஞ்ஞத்துவமென்னில், எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மலக்ஷணமன்று. பலமாம் கூடினது ஒருசோலை என்பதுபோல் எண்ணிறந்ததென்பது ஆத்மசமுதாயத்துக்கு உண்டானது: ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமானது சத்துசித்து நித்திய விபுவென்னும் இலக்கணங்கள் இவை ஓராத்தமாவிடத்தும் பல ஆத்மாவிடத்தும் இருத்தே போலே எண்ணிறந்ததென்னு மிலக்கணமும் அங்ஙனம் இருக்க வேண்டும்; அது கூடாமையால், அசங்கியம் ஆத்துமலக்ஷணமென்பது கூடாது.

இதுவன்றியும், மூவகையுயிர்களுக்கும் சிருட்டிகாலத்தின்பதியினால் தனுக்ரணங்கள் கொடுத்து முடியுமோ முடியாதோ முடியுமென்னில் அளவில்லையென்பதே கூடாது. இதுவன்றியும், வரத்தும் இல்லாமல் செலவும் உண்டாயிருக்கிறபொருள் சிலகாலம் அளவுபடாவிட்டாலும் சிலகாலத்தில் அளவுபட்டுச் சிலகாலத்தில் ஒழியுமென்பதே ய்தார்த்தமாதலால் செலவு உண்டாய் ஒழியாதபொருட்கு வரத்துண்டென்பது வரத்திரியும். ஆத்மாக்கள் நித்தியமாதலால் பதியாளவபடுமென்னில், அளவு கண்டதற்கு முடிவில்லையென்பது கூடாது. ஆதலால் எவ்விதமும் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கு ஒழிவுதோன்றாநிற்கும்: அங்ஙனம் அன்று ஆத்மாக்களெல்லாம் நித்திய சமுசாரியும் அநித்தியசமுசாரியுமாய் இருப்பார்கள்: அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தியடைந்து போனாலும் நித்திய சமுசாரிகள் இருக்கையால் சிருட்டியாதி தொழில் ஒழியாதென்னில், அநாதியே அநித்திய சமுசாரிகளெல்லாம் முத்தியடைந்துபோய் நித்தியசமுசாரிகண் மாத்திரம் இருக்கவேண்டுமாதலால், இப்பொழுது முத்தி அடைவார் இல்லையாமென்பது வரத்திரியும். உண்டாயிருத்தவின், அநித்தியசமுசாரிகளை இல்லையென்பது எங்ஙனம்? ஆதலால், சீவ பரங்களைத் துவிதமென்று கூறுதல் கூடாதெனக்கொள்க. (சுரு)

துவிதவாதத்துள் பந்தத்தை நித்தியமென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

உதியா விருளை யுதித்தவை கூட்டிப்
பதிபந்தஞ் செய்யுமே ஹந்திபற
பதிசத்தி யென்னுமென் றுந்திபற.

(46)

எ - து. ஆத்மபந்தமாயிருந்துள்ள அஜன்னியமாகிய ஆணவமலத்தை ஜன்னியமாகிய மாயாகாரியங்களால் முதற் பிரதிபந்

செய்வித்துப் பின்பு தனது ஞானசத்தியால் பிரதிபந்தம்
பாரிற்கும் சிவமென்னில், அப்பொழுது அச்சிவத்திற்கு
கனாகுதல் வாராபிற்கும்: அதனால், பந்தம் நித்தியமென்பது
து. ௭ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின்; யாது நித்தியம் அஃது அஜன்னி
அங்ஙனம் அஜன்னியமாகிய ஓராணவமலம் கண்ணுக்கு
நம் செம்பிற் களிம்பும்போல் அநாதியே ஆத்மஞான சத்தி
பிறிவறக் கலந்து மறைத்து நிற்குமாயின், பிரகாசத்தோடு
கண்ணுக்கு இருளும் ரசகுளிகையுடன் கூடிய செம்பிற்
களிம்பும் இன்மைபோலும்; நித்தியபூரண சுத்தமாயிருந்து
வந்தோடு கூடிநின்றள்ள ஆத்மாவை அஞ்ஞானமாவரித்
ட்டாது. கூடுமென்னில், சிவம் அஞ்ஞான விரோதியென்
கூடாது. அது நிற்க, ஆணவமலம் நித்தியமாகின் முத்தி
நாம் கூடும். அது பிரதிபந்தப்படுதலின் முத்தி கூடுமென்
அங்ஙனம் பிரதிபந்தப்படுதல் யாது. மாயாகாரியங்களினால்
பந்தமென்னில் அநாதியே அவை கூடியிருக்கவும் முத்தி
நாமையின் அது கூடாது. அங்ஙனம் அன்று முத்திகாலத்
ன்னியமாகிய சுதவதிட்ட சையாக மாயாகாரியங்களினால்
பந்தமென்னில், அவையிரண்டும் ஜன்னியமாதலால் யாது
நியம் அஃது அநித்தியமென்று அவைகளுக்கு நஷ்டமெய்தா
ம். அப்பொழுது முத்தியினும் அஞ்ஞானம் ஆவரியாபிற்கும்.
நாம் அன்று அவையிரண்டினாலும் சிவஞானம் ஆவரியாத
நானத்திற்குப் பிரதிபந்தம் வரும். அப்பொழுது சிவஞானம்
நவுக்கு விஷயமாம். அச்சிவஞானம் நித்தியமாகையால்,
நானத்திற்கு என்றும் பிரதிபந்தமென்னில் சிவஞானம்
நானத்திற்கு விரோதியேயாமாகில், அநாதியே முத்தி வரும்.
1 இன்மையால், இங்ஙனம் பிரதிபந்தப்படுத்து மென்பது
து.

அங்ஙனம் அன்று; அநாதியினாலே சிவஞானம் ஆத்மாவுக்கு
மாயாகாமையின் முத்திகாலத்த ஆகுதலின், இங்ஙனம் பிரதி
படுத்துதல் கூடுமாயின், சிவஞானமும் மாயாவலியின்
நவிற்கு விஷயமாகுதலின் சூரியப்பிரகாசத்தில் கண்ணிற்கு
மான கடம் அப்பிரபை நீக்கத்து இருளைப் பிரதிபந்தம்
ந பின்னும் விஷயமாகுதல் கூடாமையின், மாயா நீக்கத்தில்
மலத்தை அது பிரதிபந்தம் செய்குதல் கூடாது. அதனா
மாயாகர்மங்கள் இல்லாவிடில் ஆத்மாவின் ஆணவமலத்தை

நீக்குதல் கூடாது என்பதினாலும், சர்வசத்தியமுடைய வஸ்துக்கு அசத்தனாகுதல் வாராநிற்கும். அதனால் பந்தம் நித்தியமென்பது கூடாது என்றதெனக் கொள்க. (சௌ)

இங்ஙனம் திரிபதார்த்த நிச்சயம் பண்ணுவதொழிந்து இதைச்சுக் கண் மனமுதலாகிய மாயாகாரியங்களைக்கொண்டு துத்தாத்துவித நிண்ணயம் சாதித்தல் கூடாதென்று மேல்வரு செய்யுள் இரண்டாலுங் கூறுகின்றார்.

பந்தாந்த மூன்றும் பகர்வதல் லாலிவை
சிந்தித் துரைக்கொணு துந்திபற
சித்தமும் பெத்தமா லுந்திபற.

(47)

எ - து. பரசீவ பந்தங்களென்று சொல்லப்பட்ட திரிபதார்த்தங்களையும் உண்டென்பதே இந்நூலினது துணிவாயினும் அவற்றினை ஒன்றுக்கொன்று பேதமென்றும், அபேதமென்றும், பேதபேதமென்றும், சமயிகள் கூறாநிற்பார். அவ்வுண்மை நிச்சயித்து, கூறுதல் ஒருவருக்கும் முடியாது. நினைத்தற்குக் கருவியாகிய சித்தமும் மாயாகாரியமாய் இத்தசைக்கண் சேவனுக்குப் பந்தமாவிடுதலின். எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனின், இத்தசையின்கண் நிச்சயிப்பதெல்லாம் மனத்தைக் கொண்டாதலாலும், பரசீவ பந்தங்களினது உண்மை வாக்கு மனத்துக்கு எட்டாதென்று சுருதியாதிகள் கூறுகையாலு மெனக்கொள்க. (சௌ)

மின்மினிச் சோதியால் வீடிருட் கூடுவான்
றன்மைபோன் மாயைகொ டுந்திபற
தத்துவந் தோவதென் றுந்திபற.

(48)

எ - து. மிகுந்த அந்த காரத்தின்கண் வழிகாணாது மிகவும் வருந்தியவொருவன் மின்மினி விளக்கத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு தனது இல்லிடத்தைக் கூடுவான் நினைத்துச் செல்வது போலும், பேரந்தகாரமாகிய அஞ்ஞானவிருளில் மறைந்துள்ள சேவன்கிஞ்சித்தாகிய மனவிளக்கத்தைக்கொண்டு தன துண்மையை விசாரிக்கத் துணிந்தது. எ - று.

இச்செய்யுளிரண்டிற்கும் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (159) “ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதிமாண்புங்—கேட்பான் புகிலை வில்லை கிளக்கவேண்டா—கோட்பா லனவும் வினை

குறுகாமையெந்தை—தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்றிவை
தக்கார்.” அன்றியும், (160) “ஏதுக்க ளாலு மெடுத்த
யாலுமிக்குச்—சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுள் னெங்
பாதி—மாதுக்க நீங்க லுறுவீர்மனம் பற்றிவாழ்மின்—சாதுக்
மிக்கீரிறை யேவந்து சார்மின்களே.” எ-ம். திருமந்திரம்
“உரையற்ற தொன்றை யுரைசெய்ய மூமர்கான்—கரையற்ற
நறைக் கரைகாண லாகுமோ.—திரையற்ற நீர்போற் சிந்தை
வார்க்குப்—புரையற்று நின்றான் புரிசடை யோனே.”
திருவாசகம். (162) “இன்றெனக் கருளி யிருங்கடிந்
தத் தெழுதின்ற ஞாயிறே போன்று—நின்றநின் றன்மை
பற நினைந்தே னீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை—சென்றுசென்
பாய்த் தேய்த்ததேயற் தொன்றார் திருப்பெருந் துறையுறை
ன—யொன்றுநீ யல்ல யன்றியொன் றில்ல யாருனே யறிய
ாரே.” அன்றியும், (163) “சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன்
க—சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்கியன் காண்க—நூலுணர்
ா நுண்ணியோன் காண்க.” எ-ம். தத்துவராயர். (164)
பு மழிந்தும் போகு முற்பவத்—துன்பர் துடைத்திங் கின்பங்
க்கத்—திருவுருப் புணந்த குரவன் சொருபன்—பொற்பதங்
கிற்பத வீடு—கையிற் கனியெனக் காண மையோ—தாக்க
பிற் சார்வார் தர்க்கஞ்—சொல்லல தில்ல யாகுஞ் சொல்லு
ரல தில்ல யாகு மனனுங்—கனவஞ் ஞானக் காரிய மாகு—
நா னத்தா லாகிய விருணெறி—மெய்ஞ்ஞா னத்தை விளக்கு
ான்—னிலதுள தேக மனேக மென்ப—தலதில தாக்க
வ திலதெனி—லிலது முத்தி யெய்துத லின்ப—மலடி மைந்த
துத னிலையா—முள்ளது முன்னே யுள்ள தாதலி—னென்
முத்தி யென்செய வுள்ள—தன்னின் மாசு தானெழித் திடுத-
னி லேறிய மாசோ முன்னே—யுள்ள மாசோ வொழிப்ப
னின்—விள்ளா முன்னே யுள்ள தாகி—னிடையோர் காலத்
னின் முத்தி—யடைவோர் திறத்தி னடையும் பின்னு—
திவரு பரம்பொரு ளொன்றே யாகி—னிழவு பேற தில்ல
ய—வேறே யொருவ னுண்டெனின் வேறு—கூறின் முத்தி
கூடா னாகு—மிங்ஙன மான பின்ன—ரெங்ஙனஞ் சொல்வா
ம மிகளே.” அன்றியும், (165) “பின்ன பின்னம தெனவே
பிணங்கா நிற்பார்கன் பேச்சிற்கு—முன்ன நின்றிடு மனனுக்
வை யுடையா னெனவரு முணர்விற்கு—முன்ன நின்றிடு
நபா னந்தனை மொழிவா னரிதென முதுவேதஞ்—சொன்ன
லரவனா ரருளடி சூடா தவர்மதி கேடாயே.” எ-ம். பிரம
. (166) “வேத மாகம புராண மிருதிகள் வேறா மார்க்க—

ரோதுமா கமங்க டர்க்க மொன்றொடொன் றொவ்வா தாரு—
மீதெலா மொர்க்கப் பண்ண லாவதன் றிதய துக்க—மாதலா லணத்
தும் விட்டிங் கணத்தமாஞ் சிவத்தைப் பார்ப்பான்.” அன்றியும்,
(167) “சம்புலி னருளா லன்றிமா வியாணஞ் சகல தேவதைகளு
மந்த-வும்பனை யுணரோ மருள்பெறும் பொருட்டே யோதிய யா
வையுமுளவாஞ்-செம்பொருட் டன்னை யருளிஞ் லொழியத் தெரிவி
ஞ்ஞெளிசுவ ராக-சம்பு மாண்டவர் கையினு னுற்ற மறிகிரோ நரசி
யா லொழிய.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம், (168) “பேதமுறு புத்தியே
மாயை யாகும் பெரிதுவருந் திரடிதனைப் போக்க வேண்டும்—
போதமுறு பேற்றினு லன்றி மாயைப் பொருத்தியின் கரைநீரா
ன்றி பொருத்தத் தோன்றி-பேதமுறு மப்பதமே யிறவா விடா யிம்
மாயை பிரப்பிடமே தென்ன வேண்டாஞ்-பேதமுறாக் கொல்
வழியே தென்று தேர்வாய் சிதைவற்ற விதனியல்பு தெரியு
மன்றே.” எ - ம. அஞ்ஞானத்துப்பராணி, (169) “ஒன்றென்று
நின்றசில பலவென்று நின்றசில வுபயத்து நின்ற சிலபே—யன்
ரென்று நின்றதனை யாமென்று சொல்லியுட் ணலகிட்டி விட்ட
சிலபேய்.” எ-ம். சிவஞானசித்தியார், (170) “பத்தமம் கீழ் மாய
பதபதார்த்த துக்க ளல்லா—னத்தமு மாதிரியல்லா னளப்பில ளுத
லாலே—யென்னைதா னின்ன னென்று மின்னதா மின்ன தாகி—
வந்திடா னென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே.” எ-ம்.
சுஞ்சுகவிஞ்சுது, (171) “பண்ணும் பயன்கருதி யாகமங்கள்
பார்த்துணர்ந்து—பண்ண வரியதொரு நூலிடையான்,” எ - ம.
சிவானந்தமலை, (172) “இத்திரசா லங்காட்டு மஞ்சனக்கண்
னோடிருந்து—முந்தவுல கங்காண முருகத்தாஞ்-சித்தனையுஞ்—
சிற்றறிவு நீக்கியருட் சேராது பாநிகொடு—தற்பரத்தைத் தெடு
மது தான்.” எ - ம. ஒழிவிலொடுக்கம், (173) “மணிப்பரம் பிரு
ளின் மறைந்திருக்கத் தெடுந்-கணக்கார்த்தப் போதத்தைக் காட்டி-
யுணர்த்துகிணு — 1 நீரிற் கிணறு பிழலுயுத்த மும்பேபாலா—
மாரித்தை நீக்கியிருப் பார்.” எ - ம. மற்றும் வருவனவற்றை
காண்க.

(சஅ)

இங்ஙனம் கூறிய உண்மையை அறிதற்பொருட்டு மனோலய
சாதகம் செய்யவேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஆதலாற் பந்த மறுப்பான் மனோலய

சாதகஞ் செய்வன லுந்தீபந

தற்பரத் தோன்றுமா றுந்தீபந.

(49)

1. பிரளயத்தில் இனும் தனது நிழலுடன் உயுத்தமும்.

எ - து. பெத்த தசைக்கண்ணே சீவாதிகளினது உண்மை தெரிதல் ஒருவருக்கும் கூடாமையால், அப்பந்தத்தை நீக்குதற் பொருட்டுச் சிவதரிசனம். வரும்படி மனோலயசாதகம் செய்ய வேண்டும். எ - து.

இதன் கருத்துப் பந்தநீக்கத்திற் சிவதரிசனமும், சிவதரிசனத்தின் மனோலயமும், ஒரு தலையாக வேண்டப்படுமென்ப தாயிற்று.

மனோலயஞ் செய்யவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திரு மந்திரம். (174) “மனமாயை மாயையிம் மாயை மயக்க—மன மாயை தான்மாய மற்றொன்று மில்லை—பினைமாய வேண்டா பிதற்றவும் வேண்டா—தனையாய் திருப்பது தத்துவம் தானே.” எ - ம். தேவிகாலோத்தரம். (175) “கருத்தடங்கின் முத்தியது லகையகலிற் கட்டாகும்—விரித்தபொரு ளிதுவென்ன வறிவுடைய மேதக்கோர்—திருத்தருல் லறிவாலே சித்தத்தைத் திறம்பாம— லருத்தியுட னிலிறிதுத்து மதுவறிவின் பயனாமல்.” எ - ம். ஞானவாசிட்டு. (176) “சன்ன கருமங் களின்வித்தாய்த் தருவைய சைக்குங் காற்றேபோற்—நினமு முடில யசைப்பதுவுஞ் சித்த மிதனைத் தீர்வதுவே—யனக சகலத் தியாகமதா மதுவே பரம வானந்தம்—வினவு பிறவெல் லாமிகவும் வெருவு கின்ற வெந் துயரே.” எ - ம். பிரபலிங்கலீலை. (177) “விரிந்த நெஞ்சங் கருவியாம் விடய முணர விரியாம—லொருங்கு நெஞ்சங் கருவி யார் தன்னை யுணர வொருங்காமல்—விரிந்த நெஞ்ச முடையானே விடாது பிறவி யென்றுணர்க—வொருங்கு நெஞ்ச முடையானே யுறுது பிறப்பென் றுணர்கவே.” எ - ம். மோகவதைப்பராணி. (178) “வீயு மோகினை வேர ருமல் விடஞ்செய் மோகன் விவேக ணன்—மாயு மோவுயர் மாயை யாரு மனத்தி னொரு மிருக்கவே.” எ - ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (179) “குடையுஞ் செருப்புங் கொடு நடப்ப தன்றிப்—படியும் விசம்பும் பரப்பி—யிடையாடு—மாத்தி ரம்போ லேசமய வாதமனம் போதாத—சாத்திரங்கற் றார்வீடுற் றார்.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

மனோலயமுண்டாகவே திருவருடோன்று மென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (180) “கள்ள நெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட் டருத்தியோ—டுள்ள மொன்றி யுள்குவா ருளத்துளா

ஐங்கத்தவூர்—தூள்ளி வாளை பாய்வயற் சுரும்புலாவு டெய்தல்வா-
யள்ள னுரை யாரல்லாரு மந்தனாரு ரொன்பதே.” எ-ம். தேவாரம்
(181) “வெள்ளத் தார்விஞ்சை யார்கள் விரும்புகை—வெள்ள,
தைச்சடை வைத்த விகிர்தனார்—கள்ளத் தைக்கழி யம்மன மொள
றின்—ஐள்ளத் தில்லொளி யைக்கண்ட தூள்ளமே.” எ-ம். திரு
பாட்டு. (182) “குண்டலங் குழைதிகழ் காத்தின யென்றும்
கொடுமழு வாட்படைக் குழகனை யென்றும்—கண்டலம் பும்மலர்
கொன்றைய வென்றும் வாய்வெரு வித்தொழு விதன விதி யாலெ
பண்டைம் பலமன முங்களைத் தொன்றும் பகபதி பதிவின
விப்பல நானுங்—கண்டலங் கழிக்கரை யோதும்பைத் துலவுந் கழு
மல வளங்கர்க் கண்டுகொண் டேனை.” எ-ம். பட்டினத்தூர்.
பிள்ளையார். (183) “இருக்கு மருநிலைக் குன்றிலை யோர்களு
நான்மறையு—பொருக்கு பொருக்கத்த நனக்கு தித்தென்று மிள
வொட்டாத்—நிருக்கு மருத்தைவர் திமையுந் திர்த் துச்சென் னெய
னத்தை—பொருக்கு மொருக்கத்தி னுள்ளை புறன்கின் ன கொண்
கடரே.” எ-ம். அருணகிரிசுரதர். (184) “அராப்பினை வெணியன்
சேயருள் வேண்டு மவிழ்த்தனபாந்—தூராப்பினை தண்டையர்
தாடொழல் வேண்டுங் கொடியவைவர்—பராக்கரை மென்று மன
மும் பதைப்பநல் வேண்டுமென்று—விராப்பக லிதற் விடத்தெ
யிருக்கை யெளிதல்லமே.” எ-ம். தத்தையாராயர். (185) “இசையா
னலனெனை யாளுடை யானிற் தியங்களுட —னசையாத பொரு
கொண் டன்பா னினைத்தழி யும்முடம்பி—னசையான தின்னி
நலஞ்செய்வ ராயினற் குடிலையின்—மிசையார கைத்தென்று
மெய்யான தன்னை வெளிப்படமே.” எ-ம். தேவிகாசலாத்தாரம்.
(186) “மருவிய பொருண்மே லன்பாய் வானரம் போந்த சித்
தாத்—திரியுமச் சித்தத் தன்னைத் திரித்துக்கு னியத்தே தின்றன்
மருவினோர் பிறித லின்றி வானை ரறிவுக் கெட்டாப்—பொருவினா
ரித்த சுத்தப் பொருளினை யடைவான்பதே.” எ-ம். பகவத்கதை.
(187) “வேண்டலமெண் டாமை யின்றி மிகைசெலாப் புலங்க
ளாலே—மாண்டபோ கங்க டெய்ப்பான் மனங்கலங் குருன்மற்
றத்தா—லீண்டிய தெளிவுண் டாமாத் தெளியலெ யெல்ல யின்
றிப்—புண்டலோய் நீங்கு நீங்கப் புலனில சிற்ற மனமே.” எ-ம்.
பிரமந்தை. (188) “பரப்பி னுளின் தியங்களைப் பராக்குதப் பரம்பர
ஐள்ளாகி —யிருத்த லாலறி கொண்கிலன் புதம்புன் விதரமே
காண்கின்றன்—நிருப்பி னானகாட் டத்தினு லப்பொரு டெரி
யவே பெறுந்தீர்—வெருத்த னெயல் காசியாம் பரவொளி யாயு
வெளிகின்றன்.” எ-ம். பிரபலிங்கலீல. (189) “பொறியிற்
புறத்து மனஞ்செல்லிற் புலனே தேதான் றி யிடுமகத்திற்—செறியிற்

கரணம் பரானந்த சிவமே தோன்றுஞ் சிவந்தோன்ற—வறிவிற்பாந்த விடயமயமாகு முலகந் தோன்றாமற்—பிறவித் துயரக் கடல்கடந்து பேரின் பஞ்சார் குவரென்று.” எ - ம். திருக்களிற்றுப்படியார். (190) “அன்றிவரு மைம்புலனு நீயு மசையாதே—நின்றபடி யேறிந் முன்னிற்குஞ் - சென்று—கருதுவதன் முன்னங் கருத்தழியப் பாயு—மொருமகடன் கேள்வ னுனக்கு.” எ-ம். சிவானந்தமால. (191) “ஓயாம லைம்புலன்சேர் வாயி லொடியெறிந்தங்—காயா மனத்தை யலைவறுத்து - மாயாதே—பண்டையறிவொழிந்து பண்டையறி வாய்ப்பரத்தை—மொண்டமுந்திப் போவது முத்தி.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

மனோலயத்திற்குள்ளுந் திருவருளாற் பந்த நீங்குமென்பதற்குப் பிரமாணம்; திருவள்ளுவர். (192) “பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா—ரிறைவ னடிசேரா தார்.” எ - ம். தேவாரம். (193) “பொன்னுள் ளத்திரள் புன்சடை யின்புற—மின்னுள் ளத்திரள் வெண்பிறை யாயிறை—நின்னுள் ளத்தருள் கொண்டிரு ணீங்குத—லென்னுள் ளத்துள தெத்தை பிரானிரே.” எ - ம். திருவாசகம். (194) “என்புள் ளருக்கி யிருவினையை யீடழித்துத் துன்பங் களைந்து துவந்துவங்க டேய்மைசெய்து—முன்புள் ளவற்றை முழுதழிய வுன்புகுந்த—வன்பின் குலாத்திலை யாண்டானக் கொண்டன்றே.” எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். (195) “உற் பவற் துடைத்த னிற்பிடித் தல்லது-பிறிதொரு நெறியி னில்லை.” எ - ம். தத்துவராயர். (196) “இதையா லயத்தி லிருப்பா ரறிய விரந்துருகிப்—பதையா திருப்பதென் பாவிரெஞ் சேபா னாரு ளாற்—சுதையா தொழியிற் சிலுகாய் வினையுமிச் சிவசமயக்—கதையான் மனக்கணக் கால்விடு மோவிக் கடும்பிறப்பே.” எ - ம். பரமகீதை. (197) “இந்த வாக்கையி லியம்பிய பரம்பொரு ளறியி—லந்த மானுடன் மெய்யதா யபேதமா கியநிர்த்—தொந்த மாம் பர மடைந்திடுந் தோன்றிடா தாகிற்—பந்த மாம்பவக் கடற்படும் பரகதி யடையான்.” எ - ம். சிவானந்தமால. (198) “வெய்யோன் வரவரவே மெய்நீழலுந் தம்முளே—பைய வொடுங்கும் பகுதிபோ - லைய—னருள்வர் தணுகவே யாணவமாம் போத—மருளுந் கெடும்போய் மறிந்து.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சக)

மனோலயத்தாற் பரத்தை யுணர்ந்தோன் மற்றையவனைத் தை யுணர்ந்தோனென்று மேற் கூறுகின்றார்.

உணர்ந்தோ ரனைத்துமா லொர்பொரு டன்னை
யுணர்ந்தோ ரனைத்துமென் னுந்தீபற
உள்ளங்கை நெல்லியி னுந்தீபற.

(5)

எ - று. தானன்றிப் பிறிதொரு பொருளும் இன்மைய.
அனைத்துமான ஒரு பரம்பொருளை யாகவொருவர் உணர்ந்த
அவரே எல்லாப் பொருள்களையும் ஒருங்கே உள்ளங்கையி னெ
லிக்கணிப்போல் ஐயத்திரிபின்றிப் பிரத்தியக்ஷமாக உணர்ந்தும்
எ - று.

இ-ம். திருவாசகம். (190) “பந்த விரா தணந்தன் பந்தி
மறிந்திடு மாகாடிக, பாகாண யாய கருத்தினில் பந்த பராய
தாகாடிக -யந்த மிலாத கண்டமு கம்மு னன்பயல் மாகாடிக
யாதி முதற்பர மாய பாஞ்சுட ரன்னனும தாகாடிக -யந்த
வாய்மட னாரிட ரானவை சித்தித் தாகாடிக, செவன கண்ட ராக
றிரு மேனி திரோப்பன வாகாடிக—யித்திர தூவ விடர்ப் பி
லித்தும கோம தாகாடிக, யென்னுடை காமம் துறியு மி
னெதிர்ப்படு மாயிழுவே.” எ - ம். பட்டணத்தப்பிள்ளையா
பாடல். (200) “மங்கை பங்க கங்கைகர யகலின்—பேய்த் திடு
வருள் கைவந்து திடைத்தலின்—மாணப் படலம் தீர்த்த தாய-
ஞான காட்டம் பெற்றனன் பெற்பாபி—ளரின்பெருந் தன்மையு
கண்டேன் காண்டலு—மென்னையுந் கண்டேன் பீரையுந் கண்
டே—னின்னிலை யனைத்தினும் கண்டிட னென்னென்—னினோ
காணு மாந்தர்—தன்னையுந் காணுத் தன்மை யொரோ” எ - ம்
திருவாய்மொழி. (201) “மனிதரு மற்று முத்த மாயப் பிரதி
பிறந்த—தனியன் பிரப்பிலி தனைத் தடக்கடல் செந்த பிரா
ணைக்—கனியைக் கரும்பினின் சாற்றைக் கடடியைத் தெனை
யமுதை—முனிலின்றி யேத்திக் குளிப்பார் முழுதனைந் தன்மையி
னாரே.” எ - ம். பிரமத்தை. (202) “எப்பொருள் கருத்துக்
தோற்றமு விலையு மிறுதியுந் தனக்கண யாகி—யொப்பிட னொன்று
மின்றியே யென்று முன்னதா யுரையுணர் வித்த—எப்பொரு
ணோர யறித்தபோ தெல்லாப் பொருள்களு மறித்ததா மந்த—
மெய்ப்பொரு டானே யெப்பொருள் கருமாய் விளங்கலால்
கேறிலா மையினால்.” அன்றியும், (203) “சசனை யறித்த வந்த
வித்திலை யென்னு மெல்லாப்—பாசமு தறித்த னுனம் பணி
யாப் படைத்தின் தீர்வுந்—காகது மகில மாயக் கங்குலின் கழிவுந்
தானே—யாசது மகண்ட ரூபி யாகையு மனைத்து மெய்தும்.”
எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றைக் காண்க.

(இ0)

மனோலயசாதனஞ் செய்யு நீர்மை மேற்கூறுகின்றார்.

அந்நிட்டை நீயு மடைகுதற் கூனாயிர்ப்

பின்னத்தை முன்னுணர்ந் துந்தீபற

பேதைமை நீங்கிடென் றுந்தீபற.

(51)

எ - து. பந்தநீக்கத்துக்கு ஏதுவான அந்த மனோலய நிஷ்டை கூடுதற்குப் பந்தத்தை முன்பறிந்து நீங்கவேண்டலின் தேகேந்திரியார்த்தக் கரணங்களை நேதி நேதி யென்று ஒன்றொன்றாகக் களைந்து தன்னுண்மை காணுவதாகிய ஊனாயிர் வேறுபாடு முன்புணர்ந்து உனதறியாமையை நீங்குவாய். எ - து. (டுக)

என்னுண்மையாவது இத்தேகத்தின் வேறில்லை இத்தேகமே நானென்று கூறாநிற்கும் மாணக்களை நோக்கித் தேகம் நீயல்லையென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஒயு மரணந்த காலத் துருத்துவெந்

தீயட லானுமிங் குந்தீபற

தேகநீ தானல்ல யுந்தீபற.

(52)

எ - து. இளைத்தேன் பருத்தேனென்று தேகத்தைச் சொல்லுதலினாலும், இதனுட் சோதிக்குமிடத்தும் இதற்குவேறாக ஓராத்தமாவைக் காணுதபடியினாலும், தேகமேயானென்னில், அது கூடாது. என்மாடு என்வீடு என்கிறபோது சொன்னவனுக்கு அவை வேறாயிருத்தல்போல் என்னுடம்பென்றலாலும், யோகிகள் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தலினாலும் மரணகாலத்தில் அக்கினி மிகவும் பற்றிக் கடத்தைப்போல் சுடுதலினாலும், தேகம் நீயல்லையே. எ - து.

அடலானுமென்றவுமையால் மற்றைய மறுதலையும் வருவிக்கப்பட்ட தெனக்கொள்க. (டுஉ)

பிராணவாயுவும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

உணர்வின்றி நாளு முறக்கத் தடைந்த

மணநுக ராதானு முந்தீபற

வாயுவு நீயல்லையுந்தீபற.

(53)

உஅசு

அவிரோதவுந்தியார்.

எ - து. தேகத்திலே பிராணவாயு இருக்கிறபோது இருளிர்த்து இது சுடுகிறது என்றறிந்தும் அது நீங்கினபோது கடம்போலத் தேகம் சுடப்படுதலினாலே பிராணவாயுவே யானெனில், உணர்வின்றித் தினந்தோறும் நித்திரையில் அஃது இருந்தும் அப்போது அடைந்த கந்தாதியையுணராமையினால் பிராணவாயுவும் நீயல்ல. எ - து. (௧௩)

இந்திரியங்கள் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஒன்றுணர் போழ்தொன் றுணராமையானும்வே
றொன்றுணர்ந் தோதலா னுந்தீபற

உணர்வின் தியங்களன் றுந்தீபற. .

(15)

எ - து. கந்தாதியைக் கிராணதி உணராநிற்கின்றன அனையவற்றை நித்திரையிலே தேகமும் பிராணவாயுவும் இருக்கபாம்புவரினும் சத்தரு வரினும் அறியாமற்கிடத்தலால் ஞானே திரியங்களே யானென்னில், இந்திரியங்களுள் ஒன்று உண போழ்து ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்றை ஒன்று உணராமையாலும், ஒன்று அறிந்ததை ஒன்று அறியாமையாலும், அவை றுக்கு வேறாய் ஒன்று இருந்து நான் கண்டேன் கேட்டேனென், கூறுதலாலும், கண்ணிற்குத் தீபம்போல் உனக்கு விஷயகரமல்லது அவைகள் நீயல்ல. எ - து.

ஒன்றுணர் போழ்தொன் றுணராமையானு மென்றமையானவக்கிந்திரியமே ஆத்மாவென்பாரையும் மறுத்தாராயினார். அஃது எங்ஙனமென்னில், துவக்கிந்திரியம் சரீரமெல்லாம் வியாபித்திருத்தலின் இஃதே மற்றைய நான்கு கொள்கையினின்று சத்தாதியை உணராநிற்கின்றதெனில், அது கூடாது. அங்ஙனமாயின், ஐயுலனும் ஒருங்கேயுணர்தல் வேண்டும்: அஃது இன்மையால், துவக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவன்றென்று மறுக்கப்பட்டதெனக் கொள்.

(16)

வாக்கிந்திரியமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

ஏனென ஐயுமற்கு மியானென தென்றபி

மான மிருத்தலா னுந்தீபற

வாக்குநீ தானல்லையுந்தீபற.

(17)

அவிரோதவுந்தியார்.

உஅள

எ - து. இந்நிரியங்களுணர்ந்ததை நான் கண்டேன் கேட்
டேனென்று வாக்கிந்திரியம் கூறாநிற்கின்றது: தானறிந்ததைக்
கூறாமல்வது அறியாததைக் கூறாமையால் வாக்கிந்திரியமே
யானென்னில், அது கூடாது. வாக்கில்லாத ஊமனிடத்தும்
யானெனதென்கிற அபிமானம் இருத்தலால், அது வசனகரண
மல்லது நீயல்ல எ - து. (௫௫)

ஆங்காரமும் புத்தியும் மனமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்
கூறுகின்றார்.

ஆங்கார நிச்சயித் தப்புத்தி பற்றலா
னோங்குள னுன்மன முந்திபற
ஒன்றுநீ யன்றிவற் றுந்திபற.

(56)

எ - து. ஊமனுக்கும் யானெனதென்கிற அபிமானம் இருத்
தலால் இங்ஙனம் செய்வது அகங்காரமாதலின் அதுவே யானென்
னில்; அது கூடாது. ஒரு பொருளின்கண் நிச்சயமில்லாவிடத்து
இஃது என்னதென்றும், யானுடையேனென்றும், அபிமானித்தல்
கூடாமையால் அஃது உனக்குக் கிரியாகரணமல்லது நீயல்லே.
ஆயின் நிச்சயிப்பது புத்தியாதலால், அஃதே யானென்னில், ஒரு
பொருளின்கண்ணே பற்றுதலில்லாவிடத்து அப்பொருளை நிச்ச
யமல்லே. ஆயின் அங்ஙனம் செய்வது ஞானகரணமல்லது நீ
னென்னில், நெஞ்சு நினைவெழாவிடத்து அஃதேயா
பற்றுதலின்மையால் அஃது உனது இச்சாகரணமல்லது நீயல்லே.
எ - து. (௫௬)

சித்தமும் ஆத்மாவல்லவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவா னினைவு மடங்கலாற் சித்த
மறிவன் றசித்தாமென் றுந்திபற
அறிவுன் னுருவமென் றுந்திபற.

(57)

எ - து. அங்ஙனம் நினைப்பது சித்தமாதலால் அதுவேயா
னென்னில்; அது கூடாது. நெஞ்சின்கண் நினைவும் எழாமல்
அடக்குவோர் உளராகலின் வேறே ஓர் அறிவு இருந்துகொண்டு
சித்தத்தையும் அசைவின்றித் தடுத்தலால் அச்சித்தமும் நீயல்லே.

உஅஅ

அவிரோதவுந்தியார்.

இவைவெல்லாம் யானவனாகில் எனது உண்மை மற்றியாடு
னில், தத்துவாதிதமாகிய ஞானமே நினது வடிவம். எ - று. (௫)

மேல் அவ்வாத்மாவினது பரிபூரணங் கூறுகின்றார்.

எங்குமாய் முத்தியி லீசனே டெய்தலான்
மங்கா வுயிர்விபு வந்தீபற
மற்றைய கூறென துந்தீபற.

(5)

எ - று. அழிவின்றி வழங்காநிற்கும் ஆத்மா பாமுத்திய
பூரணமாகிய பரத்தோடு கூடிப் பூரணமாகையால் அதனுக்கு
மகத்பரிமாணமல்லது மற்றைய பரிமாணங்கள் கூறுதல் கூடாது
எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனில், உள்ளதன்றி இல்லது ஒருகாலு
உண்டாகாமையின் முத்தியில் விபுத்துவமுடைய ஆத்மா பந்த
திலே அஞ்ஞானத்தினால் ஆர்ப்புண்டதாதலின், கருமத்தளவி
அனுபரிமாணமாயும், மத்தியபரிமாணமாயும், விளங்காநிற்கு
உண்மை மகத்பரிமாணமே யென்பது துணிவென்றதென
கொள்க. (௫அ)

மேல் தன்னுண்மை அறிதற்கு முற்பழகிப்போந்த வாசனை
களை நீக்கவேண்டுமென்று மேற் கூறுகின்றார்.

இந்தடை வானின் னியல்பை மறைத்தவப்
பந்தங்கள் போக்கரீக் குந்தீபற
பழவா தனையெலா முந்தீபற.

(59)

எ - று. ஞானவடிவமாயிருந்துள்ள நினது உண்மையை,
சுற்றும் தெரியவொட்டாமல் அநாதியே மறைத்துநிற்கும் அஞ்
ஞானதி பாசங்களை வேரறக்களைதற்கு நின்னோடு பழகிப்போந்
சகல வாசனையும் பற்றற விடுவாய். எ - று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம், (204) “மந்திரஞ் செபந்த
யானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா—வந்தமி லாத முத்திக் குபா
யமே யறிதல் வேண்டுஞ்—சிந்தனை புறமே செல்லிற் றுயரமே திரிய
மீட்கிற்—பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வார்.”

எ - ம். பிரமகிதை. (205) “சதுர்மறை யொழிந்த வாதனை பொல்லாத் தார்க்கவா தனையுல கத்தின்—மதமுறு சமய வாதனை தார மக்கன்சுற் றத்தின்வா தனையு—மிதமுறு பொருளில் வாதனை தேகேந் தியமனம் புத்திந் பிராணன்—முதலவா தனையும் வித்தை வா தனையு முடிவில்போ கத்தின்வா தனையும்.” அன்றியும். (206) “எறுடைச் சிவனைத் திருநெடு மாலை யிகழும்வா தனையும்வே தத் திற்—கூறிடு ஞான சாதன மாகக் கொள்ளுமுத் துளபுண் டரத்தை —மாறுட னிகழும் வாதனை பாவ வாதனை யாவுமா னுடர்க்கு— வேறும் பரமாத் துவதஞா னத்தை விலக்கிடும் விரோதிலிண் ணவரே.” அன்றியும், (207) “ஆதலால் வீடதனி லாசை யுள்ளோ னநின்மிகவுந் தாற்பரிய னாகி முன்ன—மோதுவா தனைகளெலா மிகந்தெப் போது முற்றபர மாத்துவித ஞானி யாவன்—வேதவே தாந்தங்க ளுரைக்கப் பட்ட மேலான வத்துவித ஞான மாகு— நாதனும் பிரமத்தை நவில லாமோ நாமெனனத் திருப்பதலா னாகத் தீரே.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (208) “மறுசுவா தனைக டுர்ந்த மெனனத்தை யொழிய வேரே—ருறுகதி நல்ல தீலுல யுணர்வன வுணர்ந்த தாகுந்—துறுதிசை பத்துஞ் சுற்றி மீண்ட தார் தொல்லை ஞாலத்—தறுதியா யுண்மை கண்டோர் சிலர் நின்றே ரவத்தின் மாய்வோர்.” எ-ம். சிதம்பரபுராணம். (209) “அன்றியுரைக் கருமனந்த கோடிபிறப் பிடைக்கரும மாற்றினு லுந்—துன்றிது பாகதியைச் 1 சைமினிவ வேதார்த்தச் சொற்க டேர்ந்து —நன்றிதரு பொருட்டெளிவாஞ் சிவஞானஞ் சிவனருளா னண்ணின் முத்தி—யொன்றலெளி தாதலினுன் மூதுணர்வா லிதற்கேற்ற வுறுதி யோர்வாய்.” எ-ம். சிவஞானதீபம். (210) “சாத்திரம்புத் தகம்பூசை சமயமதந் தருக்கந் தந்திரமந் திரயோகந் தவவிரதஞ் சீல—மேத்தரிய பாவனையெண் சித்திகளே முதலா மெப்பயலு முத்திலிலக் கெனவொருசொல் லதனும்—நீர்த்தவன் மெய்த் தேசிகளு மவனருளா லகலாச் சித்தமல மறுத்துலகிற் றீமைநன்மை செயிலும்—வாய்த்தகதி ரவன்செயல்போ லிசைந் திசையா தொழுகும் வண்மையரே மெய்ஞ்ஞான வுண்மைநில யினரே.” எ-ம். சிவானந்தமால. (211) “பூசனையும் வாசனையும் புத்தகமுஞ் சாத்திரமும்—வாசகமா மந்திரமுந் தந்திரமு - நேச— மிறக்கின்ற சிந்தனையு மெல்லாம் பொருளை—மறப்பென்று மாணு மதி.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (212) “கிரியைக் கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சுமமா—திரியச் சுகம்விளைத்த சீரான் - குருவன் றிச்—சுற்றே பதைப்பைத் தரினுஞ் சுகம்படைக்கக்—கற்றனுந்

1. சைமினிவ—சைமினிமுனிவா.

காலனுமார் காண்.” அன்றியும், (213) “சுகாதீதம் வேண்டி ரெழில்செய்வோ மென்ற—னகாரோ துயில்வார் நடந்தோ. விகாரமெனச்—சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளுஞ் சார்போதக். கோத்திரங்காண் மாயைக் குழாம்.” எ - ம். வள்ளல்வாக்கு. (214) வார்த்தையா லர்ச்சனையான் மந்திரத்தாற் பாவகத்தாற். சாத்திரத்தாற் மந்திரத்தாற் மர்க்கத்தா - லூத்தையுட—லுந். வழு மோயாதிங் குன்னுணை மாணவக—தற்பரமுங் கிட்டா. தான்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (ருக)

வாதனைகளெல்லாம் நீங்கிய மாணாக்கனுக்குச் சமாதி கூ. தற்கு ஆசனம் மேற்கூறுகின்றார்.

ஒட்டற முத்தித் தடையா யுளவெலாம்

விட்டனை யேலினி யுந்தீபற

மேவொண் சுகாசனத் துந்தீபற.

(66)

எ - து. முத்திவிலக்கென்று இங்ஙனம் கூறப்படுஞ் சுகாசனையும் மாசற ஒருங்கே நீத்தனையாயின், மேற்சமாதி கூ. கைக்கு அதுகூலமாகியது யாதொரு சுகாசனம்; அவ்வாசன, தைப் பொருந்துக. எ - து.

இ-ம். பகவற்கீதை. (215) “தலையுங் கழுத்து முடம்புமினெ செவ்வே தளரா தேயிருக்கு—நிலையி லிருந்து கண்களைத்தன் மூ. கி னுதிமே லேநிறுத்தி—யலையுங் கடல்போற் காமமுமெய்ப் ப. முந் தன்னை விட்டகல—வலையு மனமுள் ளடங்கவெனை யுணர்ந்தே யிருக்கு மதுயோகம்.” எ-ம். பிரமகீதை. (216) “தக்களுா னத் தைத் தான்பெறற் பொருட்டுத் தனியிடற் தனையடைந் திதய— துக்கமே வாமற் சுகாசனத் திருந்து தோடலை கழுத்துடப பிவைநே—ரொக்குமா றிருத்திப் பூதிகொண் டிந்த வுடம்பையுத் தானாம் பண்ணி—மிக்கவாய் வருமிந் தியங்களை யெல்லாப் விடயமே லெழாவகை விலக்கி.” எ-ம். அமுதசாரம். (217) “செவ் வே யுடலுங் கழுத்துஞ் சிரமுமுற—வெவ்வா தனத்தே யிருந்தவர்க் குங் - கைவந்தால்—வாத முதனோய் நலியா மதியுடையோ— ராதன மென்ப தது.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றூற்காண்க. (சூய)

மேல் இச்செய்யுள்தொடங்கி உண்மை நிஷ்டை கூறுகின்றார்

வாங்கிப் பொறியைந்து ணின்ற மனத்தன்னை
நீங்கா தகத்திருத் துந்திபற
நினைவு மெழாமலென் றுந்திபற.

(61)

எ - து. ஐம்பொறிகளோடு கூடிச் சத்தாதி விஷயங்களைக் கவராரிற்கும் மனத்தினை அவற்றினை விட உள்ளே வாங்கிப் பின்பு அவற்றின் வழி போகாமல் நெஞ்சிலே வைத்து அவ்விஷய வாசனைகளும் எழாதபடி அடக்கவேண்டும். எ - து.

இ-ம். தேவாரம். (218) “பொறிப்பு லன்களைப் போக்கறுத் துள்ளத்தை—நெறிப் படுத்து நினைந்தவர் சிந்தையு—ளறிப்பு றும்ம மு தாயவ னைகம்பங்—குறிப்பி னொச்சென்று கூடித் தொழுதுமே.” எ - ம். திருவாய்மொழி. (219) “புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி நலமந்த மில்லதோர் நாடு புகுவீ—ரலமந்து வீய வசுரைச் செற்றான்—பலமுந்து சீரிற் படிமினோ வாதே.” எ-ம். பகவத்கீதை.” (220) “வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனத்தினை—நீங்கி டாவகை நின்னு ளிருத்தியே - தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயாமையாம்—பாங்கி யாதது வேபயில் வாயரோ.” எ-ம். ஞான வாசிடம். (221) “மனமணி பேதச் சேற்றின் மறைந்தொரு வருக்குந் தோன்ற—கனமுறு விவேக நீராற் கழுவினாற் சித்தி காட்டும்—வினவுறு விவேக வன்பான் மெய்ம்மையை மதியாற்கண்டு—சினமுறு பொறியை வென்று தீர்வரும் பிறவி தீர்வாய்.” எ-ம். பிரபுலிங்கலீலை. (222) “இந்திய மோரொன் ரூவிட் டிடினீர்மற்றை யொன்று சாரு—முந்திய மனம ழிப்ப முற்றும்போ மணிய பாம்பி—னைந்தலை களினு ளொன்றை யரிந்திடின் மற்றொன் றுலஞ்—சிந்திடு மிடற ரிந்தாற் நீர்த்திடு மொருங்கு மாதோ.” எ - ம். சிவா னந்தமாலை. (223) “பூதஞ் சுழலும் பொறிபுலனந் தக்கரணம்—போதங் கழித்துநாள் போக்காதே - போதச்—சிறையா நிறை வகலச் சின்மயனோ யத்தே—நிறையா நிறைவாகி நில்” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (சுக)

பதைத்தெழா துள்ளம் புதைப்பாய் பதைக்கில்
வதைப்பாயங் கங்கேயென் றுந்திபற
மாயு மனப்பேயென் றுந்திபற.

(62)

எ - து. சித்தத்தைச் சற்றும் அசையாதவண்ணம் அடக் கக்கடவாய். அங்ஙனம் அடங்காது அசைந்து ஒருபொருளைப்

பற்றுமாயின், பற்றுமுதிர்ந்து நிச்சயிப்பதற்கு முன் விவேகத்தா உடனே அழித்து முன்னின்ற நிலையே நிற்கக்கடவாய். அப்பெழுது அலகைபோல் உழலாநிற்கிற மனம் இறந்திடும். எ - று.

இ-ம். தேவிகாலோத்தரம். (224) “பற்றினும் சலிக்கு முளம் பற்றுமற் பண்ணிக் கொள்க—நிற்றலின் நெனினும் தத் நிலையினி னிறுத்திக் கொண்டாற்—பெற்றன மென்று பேண்பின்னைப்பே ராமற் காக்கு—நற்றவ ரன்றி யிந்த வுலகினி னல்ல யாரே.” எ - ம். ஞானவாசிட்டம். (225) “எந்த வெந்த வாதக ளிதயத் தெழுந்த வையெல்லா—மந்த வந்த விடத்தழிக் னதுவே மாயைக் கழிவாகு—முந்து போக பேதமென மொழிந் விருவா தனைவிட்டு—வந்த பாவா பாவங்கண் மாற்றி விகற்ப ம மகிழ்வாய்.” அன்றியும், (226) “எங்கே யெங்கே மனமோ யிளையோ ரென்ன வீழ்ந்தழுந்து—மங்கே யங்கே நின்றெழுப் யகண்ட வறிவி லடைவிப்பாய்—சங்கே தமதா யிவ்வாறு சாதி துளமா மதகரியை—வெங்கே தமறத் தனைத்தெல்லா விசாரத் த லும் வீடணவாம்.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண். (சுஉ)

அசைவறச் சித்த மடங்குமேற் பின்ன
ரசையாமற் காத்திடென் றுந்தீபற
அறிவால் வருந்தியு முந்தீபற.

(6)

எ - று. அசைவொழியாத சித்தம் யாதொரு காலத் அசைவொழிந்து அடங்குமாயின் பின்னர் அசையாதபடி அத கண் அசைவு பிறப்பித்தற்கு உரியன எவையேனும் அவற்றை அறிவினது வீரப்பாட்டால் அக்கணமே நீக்கித் திடசித்தம் பண்ணிக்கொள். எ - று.

இ-ம். திருவள்ளுவர். (227) “எண்ணிய வெண்ணியா கெய்துப் வெண்ணியார்—திண்ணிய ராகப் பெறின்.” அன்றியு (228) “துன்ப முறவரினுஞ் செய்க துணிவாற்றி—யின்பம் பட கும் வினை.” தேவிகாலோத்தரம். (229) “ஆராத சித்த மிட தோர் காலத்தி லடங்கு மாறாற்—பேராமல் வருந்திக் காத்து பின்னைச்சிந் தனைகள் சென்று—சாராமல் வல்ல வாறு தடுத்து சார் வான வெல்லாந்—சேராமன் மயக்க நீக்கித் திரமாகச் செய்ய கொள்வான்.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (230) “வருந்தி முயன். மனந்தன்னை மாற்றி யில்ல யுண்டெனா—திருந்த பதத்தி லிரு

திடுவா யிடர்தீர் செல்வ மிடரின்றிப்—பொருந்த வேண்டு மனம்பெவ
ன்றற் புவன மூன்றுத் துரும்பாகுந்—திருந்த வினிதென் றனவெல்
லார் தீதாய்த் தோன்றின் மனமாளுந்.” எ-ம். நாலடியார்.
(231) “ஊக்கித்தாங் கொண்ட விரதங்க ளுள்ளுடையத்—தாக்க
கருந் துன்பங்க டார்தலை வந்தக்கா—னீக்கி நிறுஉ முரவோரே
நல்லொழுக்கங்—காக்குந் திருவத் தவர்.” எ-ம். அருட்பிரகாசம்.
(232) “கடைதரு தீப்புகை கால்வருத் தங்கொடு கைநெகிழ்ந்து—
விடினவிந் தாக்க வொணத்துய ரெய்தலின் வெம்பொறிவாய்ப்—
படர்தரு சித்த மொருகா லடங்கிற் பினைப்படராத்—தடைசெயல்
வேண்டும் படர்தா லெவர்பின் றடுப்பவரே.” எ-ம். மற்றும் வரு
வனவற்றற் காண்க. (கூந)

ஆங்கறி யாமையுஞ் சாரா தறிவொடுந்
தூங்குவாய் நானுமென் றுந்தீபற
தோன்றும் பரம்பொரு ளுந்தீபற.

(64)

எ - து. விகற்பவுணர்வாகிய சித்தசலனமற்றிருந்துள்ள அவ்
விடத்து அறியாமையாகிய கேவலமும் பொருந்தாமல் உன்னு
டைய சுபாவ அறிவோடுங்கூடி இரவுப்பகலும் இடைவிடாது
சாதகம் செய்வாயாகில் அங்ஙனம் உனக்கு மேலாகிய பரம்பொ
ருளே தோன்றும். எ - து.

இ-ம். திருமந்திரம். (233) “அறிவறி யாமை யிரண்டு மகற்
றிச்—செறிவறி வாயெங்கு நின்ற சிவனைப்—பிறிவறி யாது பிரா
னென்று பேணுந்—குறியறி யாதவர் கொள்ளறி யாரே.” அன்றி
யும், (234) “பொங்கு மிருணீக்கும் புண்ணியக் கூத்தனை
—யெங்குமாய் நின்றாடு மேகம்பக் கூத்தனைக்—கங்குல் பகலி
னுங் காணாத கூத்தனை—யிங்கெ னிடமாக யான்கண்ட
வாரே.” எ-ம். பட்டணத்துப்பின்னையார்பாடல், (235) “சினந்
தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கையற்று—நினைந்தது
மற்று நினையா ததுமற்று நிர்ச்சிந்தனாய்த்—தனந்தனி யேயிருந்
தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற—வனந்தலி லென்றிருப் பேனத்த
னேகயி லாயத்தனே.” எ-ம். தேவிகாலோத்தரம், (236) “நித்தி
ரையும் பராக்கிணையு நீக்கிச் சித்த மொருநிலையு நீங்காம னிறுத்திக்
கொண்டாற்—சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேரா தாகிச் சேரும்

231. ஊக்கி—முயன்று. உரவோர் -- மனவலியுடையோர். திரு
வத்தவர்—மேன்மையுடையர், அத்துச்சாரியை பெற்றது.

வகை சேராமற் செல்ல நின்று—மத்தமன முதலாய வவத்தை யொன்று மருவாத வகைநிற்கு மதுவே யாகு—முத்திரெறி யென் றுமறை யிடைவி டாது முறையிடவு மாகமங்கண் மொழியுங் காணே.” எ-ம். திருவுந்தியார். (237) “இரவுபக லில்லா வின்ப வெளி யூடே—விரவி விரவிநின் றுந்தீபற—விரைய விரையநின் றுந்தீபற.” எ-ம். சிவஞானசித்தியார். (238) “அறியாமை யறிவ கற்றி யறிவி னுள்ளே யறிவுதனை யருளினு லறியாதே யறிந்து— குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங் கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்—பிறியாத சிவன்ருளே பிறிந்து தோன் றிப் பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானுய்த் தோன்றி—நெறியாலே யவையெல்லா மல்ல வாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதா ரனயே,” எ-ம். திருவம்மாளை. (239) “உற்ற மறப்புநினைப் பற்றேன்கா ணம்மாளை—வோவாத சித்தத்தே யொத்தேன்கா ணம்மாளை.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (240) அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்—வறிசாய் விடாதோ விகற் பம்—பிறியாத்—தராசு துனிபோல் சமாதிவரின் ஞான— விராசனுமக் கொப்பா ரெவர்.” எ-ம். மோகவதைப்பராணி. (241) “ஆங்குணரா மையுமுணர்வு மாகியகோ ளறவிருந்து—தூங் கினர்காண் சுகமடைவார் சும்மேலோ சும்முலக்காய்,” அன்றியும். (242) “நீங்குதலில் லாவறிவே நிகழ்ந்தக்கால் விழிப்பதுவுந்— தூங்குதலு முண்டாமோ சும்மேலோ சும்முலக்காய்,” எ-ம். அஞ்ஞவதைப்பராணி. (243) “ஒழித்தே யுள்ள முணர்வடைய வொழியா வொருவன் வருமளவும்—விழித்தே யுறங்கும் விளங் கிழையீர் மேவுங் கபாடந் திறமினே” எ-ம். மற்றும் வருவன வற்றாற் காண்க. (சுசு)

அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீபற
அத்து விதவீடென் றுந்தீபற.

(65)

எ - து. அங்ஙனம் சுத்தாவத்தையிற்றேன்றிய பரத்துடன் காண்பானும் காட்சியும் இன்றி வேறறக்கலந்து நிற்கும் அந்தச் சிறப்பினையுடைய நிஷ்டையே அத்துவிதமாகிய முத்தி யெனப் படும். எ - து.

240 இரீர்—இருங்கள். விரிசு—ஒன்றனந்தமாகும் ஓர் வகை வாணம்.

இ-ம். திருமந்திரம். (244) “குறியாக் குறியினிற் கூடாத
கூட்டத்—தறியா வறிவி லவிழ்ந்தேக சித்தமாய்—நெறியாம் பரா
னந்தி நீடருளொன்றுஞ்—செறியாச் செறிவே சிவமென லாமே.”
அன்றியும். (245) “சித்தம் பரனோ டியிருந்து நீண்மனஞ்—சுத்த
முதலெந்து தத்துவந் தானீங்கிச்—சுத்த மசுத்தந் தொடரா வகை
நினைந்—தத்தனவன்பா லடைதல்சித் தாந்தமே.” எ - ம். கந்த
ரலங்காரம். (246) “போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்புமுள்
ளும்—வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் லாதொன்று வந்து வந்து—
தாக்கு மனோலயந் தானே தருமனைத் தன்வசத்தே—யாக்கு
மறுமுக வாசொல்லொ ணுதிந்த வானந்தமே.” எ - ம். கந்தரனு
பூதி. (247) “ஆல வமுதே யயில்வே லரசே—ஞான கரணே நவிலத்
தகுமோ—யானா கியவென் னைவிழுந் கிவெறுந்—தானாய் நிலைநி
றதுதற் பரமே.” அன்றியும். (248) “வானோ புனல்பார் கனன்மா
ருதமோ—ஞானோ தயமோ நவினன் மறையோ—யானோ மனமோ
வெனையாண் டவிடந்—தானோ பொருளா வதுசண் முகனே.”
எ - ம். திருவாய்மொழி. (249) “நன்றாய் ஞானங் கட்டுதுபோய்
நல்லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்—தொன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா
முலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து—சென்றங் கின்பத் துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்ற—லன்றே யப்போ தேவீ டதவே
வீடு வீடாமே.” எ - ம். பகவத்கீதை. (250) “யாதொன் றிர்தப்
புலனறியா வளவி லின்ப மாயிருக்கும்—யாதொன் றினைச்சென்
றடைந்தோர்கள் பின்னை யதனி னிரண்டாகார் —யாதொன்
றினைப்பெற் றவரிதனின் மிக்க தொப்ப துண்டென்றார் —யா
தொன் றிர்த வறிவிற்கே யறிவாய் நிற்கு மதினின்றோர்.” எ - ம்.
பிரமகீதை. (251) “சமுத்தியத னிற்றுயர் துவக்குமு டறன்னின்
—நெழும்பியுள தன்வடிவி னுலிறையை யெய்துந்—நழுத்தமுற
யாவனது வாசுமவ னெங்கு—முழுத்தியுள தற்பரம மாகிமுடி வந்
றன்.” எ - ம். பிரபலிங்கலீலை. (252) “ஞேய ஞானஞா திரு
வெனு மிவைபல நிற்கு—மாயின் வேறறு முத்தியன் றதுசக மா
மென்—றேயு மாறிது வதுவெனுஞ் சுட்டிலா வியல்பை—மாயை
மாரிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்.” எ - ம். ஞானவாசிட்டம்.
(253) “முடிவுகன வஞ்ஞான மில்லாநீ டெயிலதுவா மும்மை யாகி,
யடந்தருளுா திருஞான ஞேயமெழுந் தொடுங்கு மிட மதுவே
யாகுந்—திடவிசும்பன் ருயிருந்தும் விசும்பான நிலையதுவாஞ்
சித்தம் புந்தி—படர்மனம்போய்த் தாவரம் போற் பெறுமுளறி
வொப்பாமப் பரம ரூபம்.” எ - ம். சிவப்பிரகாசம். (254) “பொற்
புறு கருவி யாவும் புணராமே யறிவி லாமைச்—சொற்பெறு
மதீதம் வந்து தோன்றாமே தோன்றி நின்ற—சித்பர மதனூ

லுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்—தற்பர மாகி நின்றல் சாக்கி,
தீதந் தானே.” எ - ம். சிவநெறிப்பிரகாசம். (255) “ஞான
டன் ஞேயஞா திருவென்னு மூன்று நாடாமற் றுனதுவாய் நன்ன
யிட றுனே—பூனமிலா வுன்மனைக்கு மேலான முத்தி யுற்றதுநி
மலதுரியா தீதமென வுரைப்ப—ரானவிதே சுத்தமா முத்தியா
மன்றிவே றுரைக்குமுத்தி யவைக னெல்லா — மீனை
முத்தியது தன்னை யெல்லா மியம்புவா மறித்தனை யிவைச
வாறே.” எ-ம். திருவம்மாளை. (256) “சத்திய மானது சுத்
காணம்மாளை—தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மாளை
எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். (257) “எரிசுத்தந் கொண்ட விடு
புபோ லெங்கும்—பரிசுத்த மான பராபரமே யானதே.” எ-
நெஞ்சொடுமகிழ்தல். (258) “நீரொடுதண் ணலிவிண்டு நீரா
வாறேபோ—லூரொடுபே ரில்லாடு டொன்றினும் நெஞ்சுப்ப
எ-ம். சிவானந்தமால. (259) “மித்தையுடற் கட்டறுத்து மெ
யருளாய் மெய்யொழிக்குந்—தத்துமுங் கேவலமுஞ் சார்வகந்
சுத்தத் — தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டான்
செனியா னிதுசத் தியம்.” எ - ம். மற்றும் வருவனவரு
காண்க.

எம்மதத் தோரெவ் வகைநிட்டை சொல்லி னுஞ்
சம்மத மேயெமக் குந்தீபற
தற்போத மாய்க்குமே லுந்தீபற.

எ - து. இங்ஙனங் கூறியது ஒழிந்து பின்னும் நானு
மாக முத்திரிஷ்டை கூறுவாரும் உளர். யாதொரு சமயி
யாதொரு நிஷ்டையேனும் ஆத்மாவினது தற்போதத்தைக்
துச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலப்பிக்குமாயின் அந்நிஷ்டை
எமக்கு அவிரோதமே. எ - று.

இ-ம். சிவானந்தமால. (260) “நாலாய நற்பதமு
வவுத்திரியு—மாலாய தந்திரமு மந்திரமு-மேலாய-சிற்போத வ
மைத் தெரிசனமு மெல்லாமுன்—றற்போத ரட்டமெழுத் தான
எ-ம். வீராகமம். (261) “வேதவா கமமுந் தீக்கை விதிகளுஞ்
யையாதி—மேதகு பாத நான்கு மிகுபத முத்தி நான்குந்—த
மாணவக மற்றுஞ் செப்பிய வனைத்து முன்றற்—போதந்
நாதன் புந்திசெய்தமைத்த வாமே.” எ-ம். மற்றும் வருவன
றற்காண்க.

நானற்ற போதத்தே நானுன முத்தியை
நானெங்ங னஞ்சொல்வ துந்தீபற
நான்மறைக் கெட்டாதென் றுந்தீபற.

(67)

எ - து. காண்பானும் காட்சியும் இறந்து அத்துவிதமாகிய
பரசுகாதீதத்தை இவ்வண்ணம் இருந்ததென்று இங்ஙனங் கூறு
வது எங்ஙனம் அந்நில வேதாதீதமாதலின். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். (262) “முகத்துக் கண்கொண்டு பார்க்
கின்ற மூடர்கா—எகத்துக் கண்கொண்டு பார்ப்பதே யானந்த—
மகட்குத் தாய்தன் மனனனோ டாடிய—சுகத்தைச் சொல்லென்
றார் சொல்லுமா ரெங்ஙனே.” எ-ம். தேவாரம். (233) “மைப்
படிந்த கண்ணாந் தானுங் கச்சி மயானத்தான் வார்சடையா
னென்னி னல்லா—னெப்புடைய னல்ல னெருவ னல்ல னெரு
னல்லனோ ருவம னில்லி—யப்படியு மந்நிமு மவ்வண்ணமு மவ
னருளே கண்ணாகக் காணி னல்லா—லிப்படியு னிந்நிறத்த னிவ்
வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதித் காட்டொ னாதே.”
எ-ம். திருவாய்மொழி. (264) “நின்ற வொன்றை யுணர்ந்தேனுக்
கதனு ணேர்மை யதுவிதுவென்—றென்று மொருவர்க் குரை
லாகா துணர்ந்து மேலுங் காண்பரிது—சென்று சென்று பரம்
பரமா யாது மின்றித் தேய்ந்தற்று—நன்று தீதென் றறிவரிதாய்
நன்றாய் ஞானங் கடந்ததே.” எ-ம். பிரமகீதை. (265) “ஒழிவிலாப்
பரம யோகிய துபவ முள்ளவா றுரைத்திட வெனக்கோர்—வழி
பெறே னெமொன் மகேசன்மா முனிவர் வானவ ருரைத்திட மாட்
டார்—விழிமிகுஞ் சிவனால் விஞ்சையாஞ் சிவையால் விளம்பவும்
படாது விளம்பு—மொழியெலாம் வந்து மோனபாவத்தே முடியு
மர் நிலமதே முடிவு. எ-ம். நித்தியானந்த தரிசனம். (266)
“மோகித்த காமத் தின்கண் முயற்சியிற் சுகமுற் தண்ணீர்—தாகித்
தாக் தானுந் தாகித்தோ னறிவ தல்லா—லேகத்த பொருள தாகி
யிடைவிடா தமுத மூறும்—போகத்தை நுகர்வ தல்லாற் போதத்
தாற் புகல லாமோ.” எ-ம். சிவானந்தமாலே. (267) “சொல்லு
வான் சுட்டுவான் போனசுகா தீதத்தைச்—சொல்லுவா யென்று
வென் சொல்லுகென் - புல்லிவிடா—வண்மைக்குஞ் சேய்மைக்கு
மப்பாலா மத்துவித—வண்மைக்கோ ருத்தாரமுண் டோ.” எ - ம்.
திருவம்மாலை. (268) “உண்மைக்கோ கிட்டெங்கு மொன்றானே
னம்மாலை—உண்மைக்கோ ருத்தார்தா னில்லகா ணம்மாலை.”
எ - ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (269) “சத்தாகி தத்துவம்போய்த்
தானுமெதி ருங்கழன்றும்—சித்தார்த வேதார்தச் செம்மையிலே-

முத்தி—யரிர்வசன மின்ப வந்தமெனி லாங்கே—பினமிடுதல் கன்
மம் பிளாய்.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (கௌ)

பெத்தர்க் கொருசிவ மின்மையிற் பேரருண்
முத்தர்க் குலகுமின் றுந்தீபற
முழுதுஞ் சிவமாத லுந்தீபற.

(68)

எ - து. பெத்தராயினோர்க்கு உலகமேயன்றிச் சிவத்தோன்
ருது: அதுபோலும் பேரருளினே நீங்காத முத்தராயினோர்க்குச்
சிவமேயன்றி உலகம் தோன்றது; அச்சிவத்தையன்றி வேறொரு
பொருளும் இன்மையால், எ - ம்.

இ-ம். பிரமணை. (171) “தன்னின் வெறிலா மையிற் பரமுத்தி
யிற் றனதுபுத் தியினாலையன்னி யங்கனாய்த் தோற்றமா பாசந்
கும் பரபத மறிகின்றான்—முன்ன மெப்படி மூடமாக் தகையிற்
றன் மோகத்தா லெல்லாம்பந்த—மென்ன வுற்றான் முத்தியு மப்பரி
சிருக்கும தியல்பேயாம்.” எ - ம். சிவப்பிரகாசம். (271) “அகம்
புறமெனவி ரண்டா லருச்சனை புரியு மிந்தச்—சகத்தனி விரண்ட
மின்றித் தமோமய மாகி யெல்லா—நிகழ்த்திட மகிழ்து லாழு
நீர்மையார் போல ஞானந்—திகழ்த்தகம் புறமே னுக செம்மை
யோர் நன்மையோரே.” எ - ம். அறிவானந்தகுந்தியார். (272)

1 “பெத்தனைச் செதிக்க வென்றே மொழியகிப் பேரருளக்—மித்
தனை யும்பிற மென்றனக் கில்லை யெனும் துழிபா — லத்தன்சொ
லொன்றி லெனாமாயச் செதிக்க வன்றனக்குச்—சித்த மயனல
கெல்லா மிறந்ததென் செப்புலதே.” எ - ம். சிவானந்தமாலி.
(273) “நினைசெயலற் றெப்போது நம்முடனே நின்றுநிலையன்
செயலற் றேதியிட வுற்றுக்கே - வென்சுவடங் — கொன்றுமற
வொன்றாகி யொத்துடனான் பத்தத்தி—ளின்ற துபோன் முத்தி
யிலு கில்.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க. (கஅ)

எல்லாஞ் சிவமேயென் றெண்ணினு நின்போத
மல்லாலல் துண்மையன் றுந்தீபற
ஆங்கது நீங்கிடென் றுந்தீபற.

(69)

எ - து. உள இல என்பன வெல்லாப்பொருள்களும் சிவமே
யெனக் காணுமிடத்தும் காண்பதும் நின்போதமாதலின் அதுவும்

1. பித்தனை. எ - ம். பாடல்.

உண்மையன்று: எவ்விதத்தேனும் நின்போதம் எழாமல் அடக்குதலே உண்மை நிஷ்டை. எ - து.

ஆங்குதுமென்ற வும்மையால் நானாவிதமாகி யெழாநிற்கும் ஆத்மபோதமெல்லாம் அடங்குகவென்பதாயிற்று.

இ-ம். சிவானந்தமால. (274) “பற்றிலிழப் பாயகலும் பார்க்கிலிவ னுண்டாகு—முற்றுணரில் வேராகு மொன்றுமெனின்—முற்றும் — பிரியப் பொருள்பிரியும் பேசுமுரைக் கெட்டாக்—குறியாக் குறியாங் குறி.” அன்றியும், (275) “கண்ட வறிவு கடமே யெனிலதமங்—கண்டழித்துக் காணுமை காணுமது—கொண்டுணரின் - மத்திமமே யந்த வகுப்பொன்றுங் காணுது—துத்தமமா மென்றே யுணர்.” எ - ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (276) “கட்டிய நாண் விட்டாலுங் 1 கந்தகலாக் கன்றுகளைத்—தட்டிப் புறப்படுத்தித் தன்மைபோ—லொட்டொழித்து - நின்றற்போ னீசிவமாய் நில்லென்று நீக்கமறுத் — தொனருக்கி லொன்றிரண்டா கும்.” அன்றியும், (277) “குறங்கை நினையா திருவென்று கூறத்—திரும்பியதுவே தியானம்—வருங்கதைபோ - னீசிவமாய் நில்லென்ற னீங்கியதுவா நினைந்து 2மாய்வையது வன்றோ மலம்.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (சுசு)

பாவனா தீத நினைவின்மை யுண்டெனற்

பாவனை யாகுமென் றுந்தீபற

பன்னூற் கருத்துமீ துந்தீபற.

(70)

எ - து. பாவனைக்கு அதீதமாகிய உண்மை நிஷ்டை யாதென்னில் உன்னுடைய நினைவிறந்து நின்றவிடம். அஃது ஒரு சற்றுண்டேனும் அதுவே பாவனையென்று சொல்லப்படும். எல்லா நூல்களினது துணிவும் இதுவே. எ - து.

இ-ம். சிவப்பிரகாசம். (278) “பாவிக்கின் மனாதி வேண்டும் பயனிலை காரண நீத்துப்—பாவிப்ப னென்னி லென்னை பழுதுள பாவ கத்தாற்—பாவிக்க வொண்ணு னென்று பாவிப்ப னென்னி னீயென்—பாவிக்க வேண்டா வாண்ட பரனருள் பற்றிலோர்க்கே.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (279) “குறங்குருத்திக் கொண்டு குரோக்கைகத்திக் கூட்டை—மறந்தழைத்தாற் றாக்கம் வருமோ—வெறுங்

1. கந்து - கட்டுத்தறி. 2. மாய்வை-வருந்துவை. 279. குறங்கு—துடை. குரோக்கைகத்தி—குறட்டைவிட்டு.

கெடுவீர்—தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சிதா னந்தத்தை—யுன்னி
லொளித்துவிடா தோ.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.
(௭௦)

ஒன்றிய கேவல மென்றே யுனத்தகுந்
துன்றிரு லொன்றிலா துந்திபற
சுத்த மிதாயதென் றுந்திபற. (71)

எ - து. சகலகரணங்களும் ஆத்மபோதமும் ஆடங்கினவி
டத்துத் தோன்றா நிற்கும் சுத்தாவத்தையும் உயிர்களுந் துச் சகச
மாயுள்ள கேவலாவத்தையென்றே எண்ணப்படும். அக்கேவலத்
திற்கு உண்டாகிய பேசிருளொன்றும் இன்மையின் இது சுத்தா
வத்தை யென்னும் பேருடைத்து. எ - று.

இ-ம். கந்தரலங்காரம். (281) “வரையற் றவுணர் கிரமற்று
வாரிதி வற்றச்செற்ற—புரையற்ற வேலவன் போலித்த வாய்ந்ச
பூதமுமற்—றுரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக்—
கரையற் றிருநற் றெனதற் றிருஞ்ஞமக் காட்சியகித.” எ-ம்.
மோகவதைப்பரணி. (281) “யாதாமா யழிவிற்றத் விருளொன்று
மிலதே—யாதாமா யழிவிற்றத் லொளியொன்று முளகித.” எ-ம்.
மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

வாங்கிப் பொழியைக் கமென்ற செய்யுள் தொடங்கி இச்
செய்யுள்காறும் உண்மைநிஷ்டை கூறினாரெனக்கொள்க. (௭௧)

இங்ஙனங் கூறிய உண்மை நிஷ்டைக்குளிருந்தும் துவித
பாவனை தோன்றுமாயில் அஃது ஒழிந்து முன்னிலை கூடுதற்கு
மேலும் ஒருபாயநிஷ்டை கூறுகின்றார்.

பாவனா தீதம் பதியா விடத்தேக
பாவனை பற்றினின் றுந்திபற
பழுத்தா லொழித்திடென் றுந்திபற. (72)

எ - து. முற்கூறிய சகசநிஷ்டை பதியாவியில் அங்ஙனம்
தோன்றிய நினைவு அனேகபாவனைகளைப்பற்றி மயங்காமல் எல்
லாப் பாவனைகளும் தன்னுள் ஆடங்குவதாகிய ஒரேக பாவனை
யைப்பற்றி நின்று அப்பாவனை முதிர்ந்த மற்றொரு பாவனையும்
தோன்றாதவிடத்து அதனையும் மெள்ளமெள்ள நீக்கவே முற்கூ
றிய உண்மை நிஷ்டைகூடும். எ - று.

பழுத்தாலொழித்திடென்றது மேற்கூறுவனவாகிய உபாய நிஷ்டைகளுக்கும் ஒக்குமெனக்கொள்க.

இ-ம். திருவாசகம். (282) “அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக் குண்டிங் கறிவின்றி—வினாவொன்று மறியாதே வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனுக்—களவிலா வானந்த மளித்தென்னை யாண்டானைக் களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்ல கண்டேனே.” எ-ம். ஞானவாசிட்டும். (223) “பொய்ய தாமுயற் கொம்பினப் பற்றவும் போக்கவு நினைப்பாரா—ரைய நேபர போதபூ ரணத் திலே யயலொன்று வருமாறென்—பொய்ய தாகிய வனேகபா வனையினப் பொருந்தல்புன் பிறப்பாகு—மைய மின்றிய வேகபா வனையினி லமுத்துதல் பவந்தீர்தல்.” மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

பழுத்தா லொழித்திடென்றதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (284) “சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்-சார்தரா சார்தரு நோய்.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (285) “நீங்கின ரிந்த வுண்மை நிலையினை நெஞ்சத் தன்னிற்—ரூங்குக சகளந் தன்னைச் சங்கரன் றன்னை யுன்னி—நீங்குக சகளந் தன்னை முன்னையி னிலையி னீடித்-தூங்குக திரியிற் பின்னுஞ் சகலமா தரிக்கை சூழ்ந்தே.” எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியார். (286) “பற்றினுட் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து—பற்றிப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்று - பற்றதனிற்-பற்றுவிடி லந்நிலையே தானே பரமாகு—மற்றமிது சொன்னே னறி.” அன்றியும், (287) “சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகி னென்றமையாற்—சார்புணர்வு தானே தியானமுமாஞ் - சார்பு—கெடவொழுகி னல்ல சமாகியுமாங் கேதப்—படவருவ தில்லவினைப் பற்று.” எ-ம். மற்றும்வருவன வற்றார்காண்க. (எஉ)

எகபாவனை யிதுவென்று மேற்கூறுகின்றார்.

பாராதி யெட்டுமெப் பாலுமெப் பாலுமா

யோர்சோதி யேகின்ற துந்திபற

உன்னுவே றில்லையென் றுந்திபற.

(73)

எ - து. பிருதிவியாதி அட்டமூர்த்தமும் அவற்றினுக்குப் பரமாகியுள்ளனவும் பின்னும் வாக்கு மனத்திற்கு எட்டுவனவும்

285. சமாதியை நீங்கினவர்கள் சகுண சிவத்தியானஞ் செய்க, அதுவிடிற் சமாதியுடிக, அது விடிற் சுகந்தியானமே செய்க.

எட்டாதனவுமாய் விரிந்துநிப்பது ஒருசோதியே வேறொரு பொருளும் இல்லையென்று பாவனை பண்ணுவாய். எ - று.

இ-ம். திருமந்திரம். (288) “தானே கடன்மலை யாதியுமாய் நிற்குந்—தானே திசையொடு தேவருமாய் நிற்குந்—தானே யுடலுயிர் தத்துவமாய் நிற்குந்—தானே யுலகிற் றலைவனு மாமே.” அன்றியும், (289) “எங்குந் திருமேனி யெங்குந் சிவசத்தி—யெங்குந் சிதம்பர மெங்குந் திருநட்ட—மெங்குந் சிவமா யிருத்த லா லெங்கெங்குந் — தங்குந் சிவனருட் டன்வினா யாட்டே.” எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. (290) “பட்டி சைந்த வல்குலான் பாவை யானோர் பாகமா—வொட்டி சைந்த தன்றியு முச்சியாரொருத்தியாக்—கொட்டி சைந்த வாடலாய் கூட லால வாயிலா—யெட்டி சைந்த மூர்த்தியா யிருந்த வாறி தென்னையே.” அன்றியும், (291) “அரிய காட்சிய ராய்த்தம தங்கைசே—ரொரிய ரேறு கந் தேறுவர் கண்டமூங்—கரியர் காடுறை வாழ்க்கைய ராயினும்—பெரிய ராறி வாரவர் பெற்றியே.” எ-ம். தேவாரம். (292) “அருந் தவர்க டொழுதெத்து மப்பன் றன்னை யமரர்கடம் பெருமானை யானை மூவா—மருந்தமரர்க் கருள்புரிந்த மைந்தன் றன்னை மறி கடலுங் குலவரையு மண்ணும் விண்ணுந்—திருந்தொளிய தார கையுந் திசைகளெட்டுந் திரிசுடர்க ளோரிரண்டும் பிறவு மாய—பெருந்தகையைப் பெருமபற்றப் புலியூ ரானைப் பேசாத நானெல் லாம் பிறவா நாளே.” அன்றியும், (293) “மாலாகி நான்முகனாய் மாபூதமாய் மருக்கமா யருக்கமாய் மகிழ்வு மாகிப்—பாலாகி யெண்டி சைக்கு மெல்லையாகிப் பரப்பாகிப் பரலோகந் தானே யாகிப்—பூலோக புவலோக சுவலோகமாய்ப் பூதங்க ளாய்ப்புராணன் றானே யாகி—யேலா தனவெல்லா மேல்விப் பாளா யெழுஞ்சுடரா யெம்மடிக ணின்ற வாறே.” எ-ம். திருப்பாட்டு. (294) “ஊனா யுயி ரானாயுட லானாயுல கானாய்—வானாய்நில னாய்கட லானாய் மலை யானாய்—தேனாற்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூ ரருட் டிறையு—ளானாயுனக் காளாயினி யல்லெனென லாமே.” அன்றியும், (295) “கார்க்குன்றமழை யாய்ப்பொழி வானைக் கலைக்கலொம்பொரு ளாயுடன் கூடிப்—பார்க்கின் றவயிர்க் குப்பிரிர் தானைப் பகலுங்கங்குலு மாகினிள் றுனை — யோர்க் கின் றசெவி யைச்சுவை தன்னை யுணருநாவினைக் காண்கின்ற கண்ணை—யார்க்கின்றகட லைமலைதன்னை யாறாரானை மக்கலு மாமே.” எ-ம். திருவாசகம். (296) “நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள் விசம்பு நிலாப்பகலோன்—புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந் துநின்று—னுலகே மெனத்திசை பத்தெனத்தர் னொரு

வனுமே—பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ.” அன்றியும், (297) “வேதமும் வேள்வியு மாயி னார்க்கு மெய்மையும் பொய்மையும் மாயி னார்க்குச்—சோதியு மாயிரு னாயி னார்க்குத் துன்பமு மாயின்ப மாயி னார்க்குப்—பாதியு மாய்முற்று மாயி னார்க்குப் பந்தமு மாய்வீடு மாயி னாருக்—காதியு மந்தமு மாயி னாருக் காடப்பொற் சண்ணமி டித்து நாமே.” எ - ம். பொன்வண்ணத் தந்தாதி. (298) “அலையார் புனலன்ன ஞாயி றவனி மதியம்விண்கா—ரெலையா வயிருடம் பாகிய சோதியைத் தொக்குமினே—தலையாற் சமந்துந் தடித்துங் கொடித்தே ராக்கனென்னே—கலையா னெருவிரற் றுங்குகில் லாவிட்ட காரணமே.” எ - ம். திருப்புகழ். (299) “அதல விதலமுத லந்தத்த லங்கனென வவனி யெனவமர ரண்டத்த கண்டமென வகில சலதியென வெண்டிக்குில் விண்டு வென வங்கிபாணு—அமுத கதிர்களென வந்தத்து மந்தாமென வறையு மறையெனவ ருந்தத்து வங்கனென வணுவி லணுவென நி றைந்திட்டு நின்றதொர்ப ர்ப்ரகாசம்.” எ - ம். திருவாய்மொழி. (300) “ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி பலமூர்த்தி—யாகியைத்து பூதமா யிரண்டு சுடரா யருவாகி—நாகமேறி நடுக்கட லுட் டியின்ற நாராயணனேயுன்—ஓகமுற்று மகத்தடக்கி யாவியல்லன் மாய்த்ததே.” அன்றியும், (301) “துன்பமு மின்பமு மாகிய செய்வினை யாயுல கங்களுமா—யின்பமில் வெந்நர காகி யினியநல் வான்சுவர்க் கங்களுமாய்—மன்பல் லுயிர்களு மாகிப் பலபல மாயம யக்குகளா—யின்புறு மிவ்வினை யாட்டுடை யானைப் பெற்றேறு மல்லலினே.” எ - ம். தத்துவராயர். (302) “மாற் றங் களுமன னும்வினை யாவையு மற்றந்தவான்—காற்றங்கி நீர்நில முற்று மவற்றுட் கலந்துநின்ற—நாற்றஞ் சுவையொளி யூரே சையுண்ணு மிவ்வுலகிற்—ரேற்றங் களுஞ்சொரு பானந்த நாதர் சுடர்வடிவே.” எ - ம். தேவிகாலோத்தரம். (303) “ஆனநில யாவுடைய பூதங்க ளினைத்துநா—னேனையவை யாவையுள வவையு நான் றாலதுண்மை—யானவெவை யவையுமலே னெனையறிய லறிவோர்க்கு—ஞானமொன்று மென்னுருவ நானேயெவ வுயிர்க் குறவும்.” அன்றியும், (304) “ஒன்றுடனுந் தோய்வில்லா னொத் தாரமிக் காரில்லா னுலக மில்லா—னின்றநினை வுக்கெட்டா னித் தன்கா ணப்படா னெஞ்சு ணிற்பான்—பொன்றுபிறப் பிலிமுதலா மறிவினிட்க ளன்பழையோன் பொருள்க ளில்லோ—னென்று நினைந்தடிக்கடியும் பிரமமென நோக்குதலே யியல்ப தாமே.” எ - ம். சிவதருமோத்தரம். (305) “சாரசாத் தமல னீங்காத் தன்மையனாத லாலே—சாரசா மமலன் மேனி யெனவுணர் தக்கோர் தாமுஞ்சாரா சர வுயிர்க்குத் தாயாஞ் சங்கா னுலகஞ் சார்ந்து—சாரசா மொடுங்

கும் போது தற்பான் ருளுஞ் சார்வார்.” எ - ம். பகவத்கீதை. (306) “மண்ணு நீருமெரி தீயும் வாயுவும் வானி னோடுமனம் புந் தியு—மெண்ணு நீர்மைகளின் யானெ னும்பதமு மெண்ணு மெட் டிமவை யன்றியே—பண்ணு நீர்மைகளின் மேல தாயுலகில் யாவை யுங்கொடு பரித்துடற்—கண்ணு நீயிரு மாகி யென்னுடைய மாயை நிற்பதாகை வேலிளேய்.” அன்றியும், (307) “யாவனொ ருவ னெனையெல்லா வுயிர்க ளிடையு மென்னிடையே—மேவ வெல்லா வுயிர்களுயும் வேறா காதே மெய்காண்பான்—நேவர் பகைமுன் செகுத்தோனே யவன்யா தேனுஞ் செய்திடினு—மாவ வவனா கின்றேன்யா னதநீ யேது மையுறேல்.” எ - ம். பிரமகீதை. (308) “உலகம் யாவு முயிர்பலவு நானே சிறிதும் வேறில்லை— யலகி லறிவா லாய்ந்திடினு மாயா விடத்து மருத்த மிதே—திவக மாய் மறைதுணிந்து திகழ்த்தும் பொருளு மிதுவென்ற—னிலகுந் தன்மை யனுபவமு மிதிவோ ரைய முனதன்றால்.” அன்றியும், (309) “அங்கிதல வாய்விவித மானமறை பானு — திங்கள் விழி யெண்டிசைக ளுஞ்செவிகள் வாயு—தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல முங்கா—லிங்கவனி சங்கர னிருக்கும்வடி வீதால்.” எ - ம். ஞானவாசிட்டும். (310) “திக்குங் காலமு முதலிய வசத்துறு சிறுவடி வறத்துன்பட்—தொக்க வன்னவற் ருன்மறை யாமலே சூக்கமாய் நொய்தாகி—மிக்க சோதியா யனைத்துமா யொன்று மாய் மெய்யறி வொன்றேயாந்—தக்க விறநில நிலென வரைத் தனன் றிலமையா முபதேசம்.” அன்றியும், (311) “கிஞ்சி லாகி விரிந்துசகத் திரளாய்க் கிளைத்த விவையெல்லாம்—விஞ்ச பிரம மேயறிவு பிரம மிம்மே தினிபிரமம்—பஞ்ச பூதம் பிரம நாம் பிரம நமது பகைபிரமந்—தஞ்ச நட்புக் கிளைபிரமஞ் சங்க ராதி நிச்சயமே.” எ - ம். திருவந்தியார். (312) “எட்டுக்கொண் டார்த மைத் தொட்டுக்கொண் டேரின்றார்—விட்டா ருலகமென் றுந்தீ பற—வீடேவீ டாகுமென் றுந்தீபற.” அன்றியும், (313) “சொல் லும் பொருள்களுஞ் சொல்லா தனவுமங் — கல்லெ யானெனன் றுந்தீபற—வம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற.” எ - ம். திருக்களிற்றுப் படியார். (314) “ஈராகி யங்கே முதலொன்றா யீங்கிரண்டாய்— மாருத வெண்வகையாய் மற்றிவற்றின் - வேறா—யுடனா யிருக்கு முருவுடைமை யென்றுங்—கடனா யிருக்கின்றான் காண்.” அன்றி யும், (315) “அவனே யவனி முதலாயி னானு—மவனே யறி வாய்நின் ருனு - மவனேகா—ணாணகிப் பெண்ணா யலியாகி நின் ருனுங்—காணமை நின்றானுங் கண்டு.” எ - ம். சிவஞானசித்தியார். (316) “உலகமே யுருவ மாக யோனிக ளுறுப்ப தாக—விலகுபே ரிச்சா ஞானக் கிரியையுட் கரண மாக—வலகிலா வுயிர்ப்பு லன்கட்

கறிவினை யாக்கி யைந்து—நலமிகு தொழில்க னோடு நாடக
நடிப்ப னாதன்.” சிவஞானதீபம். (317) “அத்துவா வடிவாமெம்
மிறை முடிதான் கலைக்—னைந்தாகுஞ் சாந்திமுத லானநான் குர
மாம்—வித்தைமுதன் மூன்றிரண்டாம் ப்ரதிட்டாதி யுத்தி—வியன்
பாத நிவிர்ந்தியதா மிளிர்துவக்கக் கரங்கள்—வைத்தபுவ னங்கண்
மயிர் மந்திரங்க ணெய்த்தோர்—வளந்திகழும் பதங்களாந் தசை
யாந் மதித்த—தத்துவங்கள் சுக்கிலமோ டத்திரிண மூளை—சத்
திகடா நேத்திரமூ வைந்தாமித் தகையே.” அன்றியும், (318)
அணுக்கிரகஞ் சதாசிவன்ரு னாதத்தா லுளத்தி, லருமறைப்புச்
சிற்தையினில் விந்துவினா மகேசன்—றுனித்தமனத் தருத்தி
ரன்றான் மகாரத்தா லழிக்கும், தழாய்முடியோன் புத்தியி
னின் றுகாரத்தா லளிக்கும்—பனிப்பதும னகாரத்தா லகங்கா
ரம் பொருந்திப், படைத்திடுவ னோங்காரப் படிவமுமா மதன—
லனைத்துலகு மிலிங்கமய மாமெவையு மிதுவேயாக்கியளித் தழித்
தமறைத் தனுக்கிரகஞ் செய்மே.” எ-ம். சிவானுபூதிவிளக்கம்.
(319) “எட்டுருவ மென்று மிறையுருவ மென்னுமது—சிட்டா
மறையுஞ் சிவாகமமுஞ் செப்பியதே.” அன்றியும், (320) “பத்துத்
திசையும் பதின லுலகும்விடத்-தத்திக் கரைபுரளுஞ் சாகரமே யல்
லவோ.” எ-ம். நெஞ்சு விடுதுது. (321) “பாருந்திசையும் படரொளி
யாலேநிறைந்தான்—நூருந் தலையுமிலாத் தோன்றலான்—வோகி-
வித்தாகி வித்தின் முளையாகிமேவு தனுச்—சத்தாதி பூதங்கடாநு
ஞ்சு - சுத்த—வெறுவெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா-
லுறுபொருளாய் நின்ற வொருவன்.” எ-ம். காசிகாண்டம். (322)
“ஐம்பெரும் பூத மாகி யவற்றுறு குணங்க ளாகி—யைம்பொறியாகி
யந்தக் கரணமா யறிவுமாகி—யைம்பெருங் கருமமாகி யனைத்தினுந்
தோய்ந்துந் தோயா—வைம்பெருங் கடவுளாகு மாதிரின்
னடிகள் போற்றி.” அன்றியும், (323) “உயிர்ப்பரு
மறைக னோலிவ் வுலகெலாந் செய்ய பொற்றான்—பயிர்ப்பறு நில
நின் சென்னி பரமவா காய மாகும்—வியப்புறு சுழிகொளுந்தி
நடுவெளி யாகு மெய்யின்—மயிர்த்தொகை யனைத்து மெண்ணில்
வான் றருக் குலங்க ளாமால்.” எ-ம். பெரியபுராணம். (324) “ஆயி
னும்பெரி யாரவ ரென்பது—மேய விவ்வியல் பேயன்றி விண்
முதல்—பாய பூதங்கள் பல்லுயி ரண்டங்க—ளையும் யாவு மிவர்வடி
வென்ற தாம்.” எ-ம். திருவம்மாளை. (325) “பார்த்தவிட மெம்
லாம் பரமேகா ணம்மாளை—பாராம லிந்நாளும் பாழ்பட்டே னம்
மாளை.” எ-ம். நெஞ்சொமெகிழ்தல். (326) “மண்ணிறத் தநீர்
றந்து வளியிறத் தநீயிறத் து—விண்ணிறத் தநின்றதிலே மேவ்
னையே நெஞ்சமே.” அன்றியும், (327) “பார்த்தவிடந் தோறுப்

காசு

அனிரோதவுந்தியார்.

பரந்துபார் தெஞ்ஞான்றுங்—கோத்திருந்த பாழ்தனிலே குடியிருந்தாய் நெஞ்சமே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.
(எங்)

அட்டமூர்த்தமும் சிவமேயென்று வேதாதிகள் கூறினும் உலகின்கண் வரைந்து நீக்குவனவாகிய தீயனவற்றையும் அங்ஙனம் காணுதல் கூடுமோவென்பாரைப் பற்றி மேற்கூறுகின்றார்.

உதித்தச் சிவத்தோடேய்ந் துள்ளதேன் மாயையதற்கன் னியமென்னு ருந்தீபற
அதினன்கு தீதியா துந்தீபற.

(74)

எ - து. ஐகத்காரணமாகிய மாயை நித்திய பூரணமாகிய சிவத்தினிடத்திலே நின்றும் தோன்றி அதனையே கலந்து கொண்டுருத்தலால் அச்சிவத்திற்கு அம்மாயையை அன்னியமென்று சொல்லார் அறிவுடையோராதலின் மாயையினுண்டாகிய புனைகோடிகளின் ஒரொரு பதார்த்தங்களை இது என்று இதுதீதென்று கூறுதல் கூடாது அவையும் சிவமேயாதலின். எ - து.

அஃது எங்ஙனமெனின், மாயையைச் சிவத்திற்குப் பேதமென்றும் அபேதமென்றும் கூறுவார் உளராயினும் முத்திதசையில் அனைவர்க்கும் அபேதமென்பதே உண்மை. அஃது எப்படியென்னில், பேதமென்று காண்பார்க்கும் சுத்தசித்தாகிய வஸ்து பூரணனாகையால் வேறொருமாயை உண்டாயினும் அவனிடத்து நின்றந்தோன்றி அவனையே கூடிநிற்பதல்லது அன்னியமாய்த் தோன்றுதற்கும் நின்றற்கும் இடம் இன்மையாலும், உப்பளத்திற் கணலிற் பரிசனவேதியாதியிற் கூடிய திருணதிகள் தத்தந்தன்மைகெட்டு அவற்றினது தன்மையாய் விளங்குதலின் மாயையும் சிவமேயாய் விளங்கா நிற்பதாதலின் அச்சிவத்தின் கண்ணே தோன்றுகிற ஓசையாதி விஷயங்களை இது என்று இது தீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாது. கூடுமேல் பூரணநிஷ்டையும் கூடாது. இதுவன்றியும் ஒரொருகாலதேசங்களில் நிருமலபாவனை பற்றித் தீயனவற்றையும் நல்லனவெனக் காணுகிற அபரிச்சினை நிஷ்டைகளும் கூடாது; காலதேசங்களும் அவைகளிற் காணப்படுகிற பொருளும் மாயையாதலின், இதுவன்றியும் நன்மை தீமைகளாய் விளங்காநிற்கும் புனைபேரகங்கள் தம்மதினமாகிய தனுகாணங்களை அடைவது ஒழிந்து நிரவ

யவனாகிய ஆத்மாவைப்பற்றாமையாலும், ஒருவன் தனக்கு அன்னியமாகப் பற்றிய சரீரத்தினும் இகழ்ப்பமென்பொருள் வேறின்மையாலும், ஒருவனைப் பொருளிலே பேதம் தோன்றுதல் சீவகற்பணையாதலினாலும் கற்பனாகிதமாகிய பூரணநிஷ்டைக்கு அஃது இல்லையென்றதெனக்கொள்க.

மாயாப்பிரபஞ்சமெல்லாம் சிவத்திற்கேற்றி யொடுங்குதலின் அம்மாவையும் சிவத்திற்கு அன்னியமாகாதென்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். (328) “புறனகங் கீழ்மேல் பக்கம் புணர்வதோர் பொருளு மில்லை— திறனுடை யருவ மெல்லாந் தானாகித் தேக மின்றா—யறன்முறை யடங்கு ஞான யோகினு லறியப் பட்ட—விறன்மலி ஞானு னந்த மேன்மையால் விளங்கா நிற்கும்.” அன்றியும், (329) “கன்மபல மேதுமில் சபாவமே காணுங்காற்—ஒன்மையுல குயிரில்லை தோன்றுவதெ லாமச த்து—நன்மையினத் தோற்றுவித்துப் பற்றிலதாய் நணுகரிய— தென்னவறிந் தானுலகு மிலதாகிச் சுத்தனுமாம்.” எ - ம். பிரம ளுதை. (330) “எப்பொருளு மாயையினு லெனச்சிலவ ரியம்புவா ருண்—மெய்ப்பரமன் றனயொழிய வேறொருமா யையுமில்லை— யொப்பரிய பரனொழிய வொருமாயை யுண்டாகி—லப்பரமன் றன் பெருமைக் கதுநேரே யழிவன்றே.” அன்றியும், (331) “ஒழிந்த தொரு பொருளில்லை யுள்ளதெல்லா மவனேமுன்—கழிந்தபொ ருண் மேலும்வரக் கடவபொரு டானுமவன்—மொழிந்ததனி பலவிச்சை யவிச்சையெனு முற்றுமவ—னிழிந்தபிறப் பறவே ரோர் வழியில்லை யிவனொழிய.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (332) “நானாவாம் பணதிகளுண் ணண்ணுகினு மொருமையே நண்ணுங் கற்போ—லானாத சகங்கையுள் ளடக்கினுமேற் றுமைமேவா தறிவொன் றேயாங்—கானூர்பங் கயமெல்லாம் வேறன்றிக் கன் மயமாங் கணக்கே போல—வானூர்சிற் சொரூபத்தைப் பிரியாத தன்மயமா ம்வைய மெல்லாம்.” அன்றியும், (333) “நனிமெய்யாய் மாயையில தென்றில் வாறு நாவொய் ஞானியாய் ஞானம் பெற்றாற் —றுனிசெயுமீ துளமாயை யறிகியன்றே துகளிலா நற்போதத் தோன்றுமட்டும்—பனிமாயை யில்லையென வென்சொல் லாலே பழகில்லா வறுகியுறப் பற்றி நிற்பாய்— புனிதமுறு பிரமமே யெல்லா மென்று புந்தியிற்கண் டோர்முத்தி பொருத்தி னேரே.” எ - ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். (334) “பதிபசு பாசப் பரப்பறிந்து பார்க்கப் — பதிபசு பாசப் பரப்பா யிருந்ததே.” அன்றியும், (335) “பார்த்தே னுலகப் பரப்பெல்லாம் பார்த்தளவிற— பேய்த்தேதர்போ வில்லையாப்பேரறிவே கண்டனமே.” எ-ம். திரு

வம்மாளை.” (336) “மெய்யான தொன்றுமே மெய்யான தம்மாளை - மெய்யன்றி மற்றெல்லா மித்தைகா ணம்மாளை.” எ-ம். சிவானந்த மால். (337) “எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் நன்னாணை— யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம் - பொங்குமிருண் — மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்—பொய்பொய்பொய் பொய் பொய்பொய் பொய்.” எ-ம். காசிகாண்டம். (338) “கானலிடைத் தெண்ணீருங் கயிற்றினில்வா ளரவுமலை கடலிற் பட்ட—கூன் முதுகிப் பியிற்றேன்றும் வெள்ளியும் முதலுண்மை குறிக்கிற் நீரு மானவைபோ னிணையறியிற் றேன்றுசக மனைத்துநில்லா தழியு மாற்றும்—நேனவிழ்பூங் கடுக்கையணி செல்வனின் தறைக ழற்றாள் சென்னி சேர்ப்பாம்.” எ-ம். தத்துவராயர். (339) “உல கமாந் தோற்றம்போ யோரொளியாய் நேரே—யிலகினு யென் கண்ணி னிற்கட். - புலனொழித்துக்—கையார் நடவினர்க்குக் காண்கின்ற வோவியங்கள்—பொய்யாய்ச் சுவராளுற் போல்.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சிவமேயாதலின் இப் பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே தோன்றிய பொருள்களில் யாதொன்றையும் இது நன்று இது தீதென்று பற்றுதல் விடுதல் கூடாதென்பதற்குப் பிரமா ணம்: திருக்கடைக்காப்பு. (340) “குற்றநீ குணங்களைக் கூட லால வாயிலாய்—சுற்றநீ பிரானுநீ தொடர்ந்தி லங்கு சோதிநீ—கற்ற தூற் கருத்துநீ யருத்த மின்ப மென்றிவை—முற்றுநீ புகழ்ந்து முன் னுரைப்ப தென்மு கம்மனே.” எ - ம். திருவாசகம். (341) “கூறு நாவே முதலாகக் கூறுங் கரண மெல்லாநீ—தேறும்வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதுநீ—வேறோர் பரிசிக்கொன்றில்ல மெய்ம்மை யுன்னை விரித்துரைக்கிற்—தேறும் வகையென் சிவ லோகா திகைத்தாற் தேற்ற வேண்டாவோ.” எ - ம். பொன் வண்ணத்தந்தாதி. (342) “தவனே யுலகுக்குத் தானே முதரூன் படைத்தவெல்லாஞ் — சிவனே முழுதுமென் பார்சிவ லோகம் பெறுவர்செய்ய—வவனே யடல்விடை யூர்தி கடலிடை நஞ்சமுண்ட —பவனே யெனச்சொல்லு வாரும் பெறுவரிப் பாரிடமே.” எ-ம். தத்துவராயர். (343) “நிகழ்கின்ற வெல்லாழு நின்மலமே யானு —லிகழ்கின்ற வேறுதா னேதோ - புகழ்வின்றி—நாடப் படா வெங்க ணையனார் சீர்பாதஞ்—சூடப் படாதார்தஞ் சொல்.” அன் றியும், (344) “யாதொன்று நீயன்றி யில்லாத பின்பிங் கெவற்றை நன்று—தீதென்ப தெங்கள் சிவக்கனி யேசெய்ய வேண்டுவது— மாதொன் றியநின் றிருமேனி கொண்டிங்நன் வந்தவிர்தப் — போதொன் றியகழ லேவழு வாது புகழ்விப்பதே.” எ - ம். பகவத்

திதை. (345) “நன்றே ஞான வருமறையோ னன்னயந்நா
யிறைச்சிதனைத் — தின்றே யுழலு மவனியானை யாவென்றிந்த
திறத்தெல்லா — மன்றே யென்னு தாமென்னு தறிவாய் நின்ற
யெனையெங்கு—மொன்றேயாகக் காண்பானிவ் வுடம்போ டிருந்
தீத யுடம்பறுப்பான்.” எ - ம். பிரமகீதை. (343) “போதம
தாசித் தோன்றும் பொருளெலாஞ் சிவமேயாக—வேதமி லறி
வாற் காண்பா நெவனவ னுண்மை கண்டான்—நீதிலாச் சிவமன்
றென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்வோன்—பேதமா மருளின்
மேய பித்தனைன் றறிய லாவான்.” அன்றியும், (347) “சிவனிது
மன்றே யென்று சிறிதொன்றைச் சிந்தை செய்யு—மவனி வுடை
யோர் தம்பா லதமனைன் றறியப் பட்டா — னுவமையொன்
றில்லா வீசன் றினையிகழ்ந் தொழுகு வானும்—பவமதி லென்று
மேவும் பசுவெனப் பகின் றானும்.” அன்றியும், (348) “தீதெ
னும் பொருள்க ணன்றெனும் பொருள்கள் செய்யலா வன செயப்
படாத — வேதமா முடல மிந்தியம் பிராண னிசைமனம் புத்தி
யாக் காரம்—தீதுறு காமங் கோபமே முதலாந் தீயன சாந்தி தாந்
திலை—யாதுயா நலங்க ளடையவுந் தானே யாகியே தோன்று
மெய் யருளால்.” எ - ம். ஞானவாசிட்டம். (349) “மேனியிற்
புறத்தி னுள்ளின் மேலொடு கீழிற் றிக்குல்—வானில்லை யகத்தி
லெங்கு நானன்றி மற்றொன் றில்லை—யானிலா விடமு மில்லை
யென திடத் திலாது மில்லை—தானிகழ் பொருள்வே றில்லை சச்சிதா
னந்த் மென்றான்.” அன்றியும், (350) “மேவ லுற்ற போகத்தில்
விரும்பு வெறுப்பு மெனக்கில்லை—யாவ தெய்து மதுவருக யாது
போரு மதுபோகப்—பாவ மிகுமிவ் வஞ்ஞானப் பகைவ னுலே
விலைவாகமெனு—மேவ மில்லாப் பொருளெல்லா மிழந்தே னுணர்வா
லவைபெற்றேன்.” எ - ம். மோகவதைப்பராணி. (351) “சத்தமா
திகளுந்மெலாந் தற்சொருப மானபரி—சத்தமாய் விட்டதுகாண்
கும்மேலோ கும்முலக்காய்.” எ - ம். சிவானுபூதிவிளக்கம். (352)
“வெறுப்பு விருப்பென்று வேறுரைத்தா லெந்தை — யுறுப்பிற்
ருறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ.” அன்றியும்,
(353) “வேண்டலும்வேண்ட டாமலுமாய் மேவு வினப்பயன—
மான்டைகையோ றுற்ற வனுபூதி யானதே.” அன்றியும், (354)
“எல்லாஞ் சிவமென் றிருக்கு மொழியுமுரை—யல்லாமல் வேறு
முண்டாமோ.” எ - ம். திருவருட்பயன். (355) “உள்ளும் புறம்பு
மொருதன்மைக் காட்சியருக்—கெள்ளுந் திறமேது மில்.” எ - ம்.
மொஞ்சொமெகிழ்தல். (356) “உள்ளும் புறம்பு முவட்டாத வானந்
தக்—கள்ளருந் தி நின்ற களிப்பென்கொ னெஞ்சமே.” எ - ம்.
அருட்பிரகாசம். (357) நெளியும் புழுவு மலமும் பொதியு முழிமல

குகுமி

அவிரோதவுந்தியார்.

—வொளியின் வழுவென வேவேத மோதுத வே.
—தெளியும் பரிசில னாய்ச்சிவ மன்றிது வென்
யெளியொன் றினைப்புகழ் வோனையு ஞானி யென
மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க.

இந்நிஷ்டைக்கண் யான் பிறரென்னும்
தோன்முமாயின் அவற்றினை நீக்க உபாயம் மேற்கு.

தோன்றுமேல் யான்பிறர் தோன்றுஞ்
தோன்றாம னில்லுயிர்க் குந்தீபற
சுதந்திர மின்மைதேர்ந் துந்தீபற.

எ - து. இங்ஙனங்கூறிய நிஷ்டைக்கணின்
ரென்னும் விகற்பங்கள் தோன்முமாயின் சுத துக்
மென்னும் இருவகைத் துவர்துவங்களும் கூடவே
அவ்விகற்பங்கள் தோன்றாபடி எல்லாவுயிர்க்கு
மின்மை தேர்த்து உன்னையும் பிறரையும் காண
எ - து.

தோன்முமனில்லென்றமையால் அந்நிலை நி
ளும் தோன்றாது பூரண நிஷ்டையும் கூடுமென்பது
எங்ஙனமென்னின், எல்லாச் சீவர்களுக்கும்
கூடாதவிடத்து அறிவு உதியாமையால் அவர்கள்
றினைக் கூடுகைக்குச் சத்தி இல்லாமையினாலும்,
களைக் கூடாதவிடத்துப் பிரேரகம் இன்மையவா
லும், தாமே கூடாதவற்றினைக் கூட்டி உயிர்க்கு
வான்சிவனே. நானும் பிறரும் சுதந்திரரல்லமென்
துக்கங்கள் தோன்றின விடத்தெல்லாம் தன்னை
காணும் சிவனையே கண்டு நிற்கவே அச்சிவன்
பிரியாப்பிரியங்கள் தோன்றுவது இன்மையால்
கூடுமென்றதெனக் கொள்க.

இ-ம். தத்துவராயர், (358) “புகழ்ந்தென் பு
யொன் றுகப் புவியினுள்ளோ—ரிகழ்ந்தென்
செய்கி லென்னினி யாவையுமாய்த் — திகழ்ந்
செயலன்றி யின்மையைத் தேற்றிச்சிந்தை—நி
யின்று நீங்காம னின்மல னின்றனனே.” எ - ம்.

(359) “மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங்—
கருவிக ணுன்கு நீங்காக் கலாதிக னேந்துங்கூடி—யொருபுல னுகரு
மிந்த வொழுங்கொழிந் துயிரு மொன்றைத்—தொரிவுறு தவ்னொ
ழிந்தத் திரள்களுக்கு செயலி லாவே.” அன்றியும், (360) “தனக்
கென வறிவி லாதான் றுனியை யறிந்து சாரான்—நனக்கென
வறிவி லாத வாயிறு னறியா சாரத்—தனக்கென வறிவி லாதான்
றத் துவ வன்ன ரூபன்—நனக்கென வறிவா னுலிச் சகலமு துக
ருந் தானே.” எ-ம். சிவநெறிப்பிரகாசம். (361) “தன்மைமுன்னிலை
படர்க்கை மூன்றுவிதத் தாலேசாருமுயிர்க் கறிவிப்ப னிறைவ
னதிற் றன்மை — தொன்மையதா ஞானத்தைத் தடுத்திடுமா
ணவத்தைத் துறந்தெவையு முள்ளபடி தோற்றுவித்த லுளத்தே—
நன்மையுடன் றீமையினை யவாவரா லறிய நல்குவது முன்னிலையா
நாகசொர்க்க மாதிப் — பன்மையதாம் பரலோக பாவபுண்ணி
யத்தின் பலமதனை தூலினு னுணர்த்திடுகை படர்க்கை,” எ-ம்.
சிவஞானதீபம். (362) “சத்தமுதல் விடயத்தைப் பகுத்தறித்
லகித்தை தக்கதொழிற் படுத்திடுத லீசர்தொழின் ஞான—
மொத்ததுசா தாக்கியமாஞ் சத்திநசையுறவே யுருகிப்பித் திடு
தல்சிவந் தற்செயல்பண் ணுவதாந்—தத்துவநா லொன்பதுவுஞ்
சடமெனவிட் டகன்றே தானறிவா காமலறி யாமையுமா காம—
லத்தனுணர்த் திடவுணரு மறிவுயிரென் றருளா லறிந்தெவையு
யிறைசெயலென் றுன்செயல்விட் டகலே,” எ-ம். உண்மைவிளக்
கம். (363) “அக்கரங்கட் கெல்லா மகரவுயிர் நின்றூற்போன்-மிக்க
வுயிர்க்குயிராய் மேவினா - மெக்கண்னு—நில்லா விடத்துயிர்க்கு
நில்லா தறிவென்று—நல்லா கமமோது நாடு,” எ-ம். திருவருட்
பயன். (364) “ஊனறியா தொன்று முயிரறியா தொன்றுமியை-
தானறியா தாரறிவார் தாம்.” எ-ம். சைவசமயநெறி. (365)
“உண்டோ வதீதத் துணர்வுதிக்கை யாமுளத்திற்—கொண்டகு
றிப் பின்றிவிளங் கும்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.
(எடு)

எல்லாத் துவந்துவழும் உடலைப்பற்றிவருதலால் அதனது
காவலைக் கைவிடல் வேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றார்.

படைப்பாதிக்கீசனதிகாரி பற்றா

துடற்காவ னீவிடுத் துந்தீபற

ஓவா தவனைநோக் குந்தீபற.

(76)

எ - து. அனைத்துயிர்க்கும் இத்தசைக்கண்ணுண்டாகிய சரா
சர தேகங்களும், அவற்றினப்பற்றி வருகிற சக துக்க போகமும்

அத்தேகங்களினது நீக்கமும், உணர்வைப்பற்றி வருகிற மயக்கமும் தெளிவும், ஊழின் வலித்தன்மை யாதிகளாலே கூட்டிச் சிவனே ஐந்தொழில்களையும் பண்ணாநிற்கிற அதிகாரியாதலின் யாதொன்றன்கண்ணும் யான் பிறர் அதிகாரி யென்குதலையும், யான் இந்தவுடலைக் காக்கின்றே நென்னுமபிமானத்தையும், பற்றறக் கைவிட்டுச் சுதந்திரானுகிய பரீனயே ஒழியாது நோக்குவாய். எ - று.

உடற்காவல் கைவிடென்றமையால், அதனைக் கைவிடவே அதன்கட் பற்றிவரு மிருவகைத் துவந்துவமும் கூடவே நீங்கு மென்பதாயிற்று.

இ-ம். திருமந்திரம். (366) “எவ்விடத் துந்தம் பணியின்மை கண்டனோ—ரெவ்விடத் தும்பணி யீசன் பணியென்றே—யவ்விடத் தைங்கரு மத்தா லறிதலா—லுவ்விடத் தோருக்கோ ருபாய மில்லையே.” எ-ம். தேவாரம். (367) “நன்க டம்பினப் பெற்றவன் பங்கினன்—றென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்—றன்கடன் னடி யேனையுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே.” எ-ம். திருப்பாட்டு. (368) “தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்—வாளைக் காவல் கொண்டு நின்றார றியா நெறியானே—யாளைக் காவி லரனே பரனே யண்ண மில யானே—யூனைக் காவல் கைவிட் டென்னை யுகப்பு ருணர்வாரே.” எ-ம். திருவாசகம். (369) “நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட் கொண்டாய்—மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட்டி. ருக்கு மதுவன்றி—யாயக் கடவே னானேதா நென்ன தோவிங் கதிகாரங்—காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே.” எ-ம். குகைநமசிவாயர்பாடல். (370) “ஐயா மரப் பாவை யாடுவதுஞ் சூத்திரிதன்—கைவாசி யோபாவை கற்றதோ-டுவய்யவினை —யென்னிச்சை யோவருனை யீசா படைத்த ளிக்கு—முன்னிச்சை யன்றோ வுரை.” அன்றியும், (371) “நீயே படைத்தவுட னீகாப்பை காவென்ன—நாயேனுக் கென்பொ றுப்பு நாயகனே -யாயுமறைச்—சீர்கேட்டுஞ் சோணகிரிச் சீமா னே வைத்தவனை—நீர்கேட்டு மோமரங்க ணின்று.” எ-ம். தேவி காலோத்தரம். (372) “கடைபடு முலகிய றன்னைக் காண்குநீஇ—யுடையவ ரெனையில யானுடை யாரிலை—யடையவு மெனக்கில யானு மன்னதே—நடையிது நிலையெனிற் மரிய னுனரோ.” எ - ம். சிவபோகசாரம். (373) “அன்றே யனாதி யமைத்தபடி யல்லாதான்—நின்றே புதிதா யிசையுமோ - வென்றுஞ்—சலியா

தியற்றுவான் நன்னையே நோக்கி—மெலியா திருந்து விடு.” எ-ம். உப்பை. (374) “கண்ணுழையாக் காட்டிற் கடுமுண் மரத்துக்கு—முண்ணும் படிதண்ணீர் ஞட்டுவா - ரெண்ணு—நமக்கும் படியளப் பார் நாரியோர் பாகர்—தமக்குத் தொழிலேது தான்.” உறுவை. (375) “சண்டப்பைக் குள்ளுயிர்தன் ருயருந்தத் தான ருந்து—மண்டக் துயிர்பிழைப்ப தாச்சரிய - மண்டி—யிலகின்ற வன்னு யானிடத்தி லுண்மை—நிலகண்டு நீயறிந்து நில.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (எசு)

ஊழின் வழியால் வரும் இன்பதன்பங்களை யாவரொருவ ரேனும் அனுபவிப்பது நீங்குதல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

இரும்பூ ரணனின் மலன்வினை யெல்லா
மொருங்குணர்ந் தூட்டுமே லுந்தீபற
உண்ண தொழிப்பதா ருந்தீபற. (77)

எ - து. மகத்துவமாகிய பூரணத்தையும் நிருமலனாகையாற் சுதந்திரத்தையும் முழுதுணர்ந்தலையும் உடைய பாமேசுவரன் பல்லுயிர்களது வினைகளையும் அதற்கேற்ற தனுவாதிகளையும் ஏக காலத்து உணர்ந்து ஊட்டுமாயின், அவ்வினைப் பயன்களை அனுபவியாது நீங்குவது யாவரால் ஆவது. எ - து.

அஃது எங்ஙனமெனில், அனைத்துயிர்க்கும் தத்தம் உபாய தந்திரத்தால் துன்பத்தை நீங்கி இன்பத்தைக் கூடவேண்டுமென்பது துணிவாதலின் பகவான் உணர்ந்து கூட்டாநிற்கும் இன்ப துன்பங்களை ஒருவன் பற்றுதல் விடுதல் செய்வான் நினைத்தல் பழுது. அங்ஙனமன்று; எல்லாவினைகளும் சிவனே கூட்டுகின்றானே அவனை அறியாமல் வரும் இன்ப துன்பங்களை நீங்க வேண்டாவோவெனில்; அவ்வஸ்துவுக்குக் கர்த்திருத்துவமும்; சர்வஞ்ஞாத்துவமும், உண்டென்பது கூடாது. அங்ஙனம் உண்டாயினும் அவ்வஸ்து அறிந்து கூட்டாநிற்கும் இன்பத்தைக் கைப் பற்றித் துன்பத்தை உபாயத்தால் நீங்கிவிடுவேனெனில், அவ்வஸ்து பூரணனாகையால் நீங்குதற்கு இடமே இல்லை; அங்ஙனமாயினும், அவ்வஸ்துவையன்றி எழுவகைத் தோற்றத்தும் ஒரொரு சீவர்களால் வரும் இடையூறுகளை என்னுபாயத்தினாலே நீக்கிக் கொள்வேனெனில், எல்லாவுயிர்களையும் கன்மத்தளவில் இயக்கும் சுதந்திரன் சிவனையாதலின் அவனையன்றி உனக்கும் பிரிக்கும்

இயங்குதல் கூடாது. இவ்வாறு சுதந்திர ஹீனராகிய உன்னையும் பிறரையும் சுதந்திரராகப் பாவித்தல் சிவதுஷணமாதலின் ஜனன மரணங்களை ஒருக்காலும் நீங்குதல் கூடாது. ஆதலால், யாதோ ரிடத்தும் சிவத்தையேகண்டு யான் பிறரென்று காண்குதலே ஒழிந்து யாதொன்று வரினும் எடுத்த வடற்கு அடைத்தபொறி யளவே வந்து முடியாநிற்குமென்று தமது மனோவாக்குக் காயங் கள் அசையாமல் அடங்கி நிற்பர் மெய்யுணர்வுடையோரென்ற தெனக்கொள்க.

இ-ம். திருமந்திரம். (376) ‘‘செத்திலென் சீவிலென் செஞ் சார் தணிகிலென்—மத்தகத் தேயுளி நாட்டி மறிக்கிலென்—வித் தகனந்தி விதிவழி யல்லது—தத்துவ ஞானிக டன்மை குன்றாரே.’’ எ-ம். குகைநமசிவாயர். (377) ‘‘பேரா யிரமுடைய பெம்மா னைச் சோணகிரி—யாரா வமுதை யறியாமல்—வாராத—தீது நலமுந் தெரியங்கா னெஞ்சமே—யேதமவ னென்றே யிரு.’’ எ-ம். சிவஞானதீபம். (378) ‘‘சித்தமுறு நினைவுரைக டொழில்பொய் வாய்மை தீமைநலம் விருப்புவெறுப் பின்ப துன்பம்—வைத்தபுசிப் பிகழ்ச்சிபுகழ் தருமந் தான மடிமுயற்சி பேறிழவு மற்று மெல்லா— மத்தனநிந் தளவிலவ ரவர்க்கு நானு மருங்கனவு நனவினுநின் நளிப்ப தோரார்—தத்தமறி வானுகருங்கருத்த ராகித் தமொறி யுளமெலிந்து தளர்வ ரந்தோ.’’ அன்றியும், (379) ‘‘உடலிலிரு வினையுதவு மிதமகிதப் பயனா லுளவாகு மின்பதுன்ப முணவொ ழியா துயிர்க்கு—நடலமரு ளறிவினுட னுமருந்தி லதுவே நமன் றாத ருத்துவதா நணுகிடமேல் வினையுஞ்—சடமுடலம் வினை துகரா தறிந்துயிந்தா னருந்தா தலைவனவ னவளதுவா நிலைமையின லுயிர்கட்—கிடமுடனின் றருத்துவனென் றுணர்ந்தருளா லருந்தி லிறைபணியா மெதிர்வினையு மெரிசேர்வித் தாமே.’’ எ-ம். திருப்பனுவல். (380) ‘‘ஈன னேனுடற் கின்பதுன் பங்கணீ— ஞான பூரண நல்கவு நானுனித்—தானி னைப்பதென் னேசென் னித் தண்கிரி—வானு னோர்தொழு மார்க்கண்ட லிங்கமே.’’ அன்றியும், (381) ‘‘இன்ப துன்ப மெனக்குநீ நல்கவு—மன்ப கன் றினி யல்லும் பகலுநா—னுன்பி ரதாப முணருத லோவினேன்— மன்ப ராபர மார்க்கண்ட லிங்கமே.’’ எ-ம். மற்றும் வருவன வற் றுற் காண்க. (எஎ)

யான் பிறனென்னும் பாவனைநீங்கும் அவதி கூறுகின்றார்.

உறும்பொழு தவ்வி டொருதன் னுழப்பா
 னுறும்பிறர் யானென்பொ யுந்தீபற
 அலதொன் றினுமாறு துந்தீபற.

(78)

எ - து. ஒருவனுக்கு முத்தியடையும் காலையில் தன்னிடத் துண்டாகிய யான் பிறனென்னும் பொய்ப்பாவனை முயற்சியால் நீங்கா நிற்கும்: அஃதன்றி மற்றொன்றாலும் அப்பாவனை நீங்கிச் சிவபாவனை தோன்றாது. எ - று.

அஃது எங்ஙனமெனில், ஈசுவரன் முழுதொருங் குணர்ந் தோனாதலின் யாவரொருவர் முத்தியடையுங்காலம் அவனான் மதிக்கப்படும். அங்ஙனம் அவன் நியமித்த காலத்தன்றி ஒருவர்க்கும் இடையே யானெனதென்னும் பாவனை நீங்கி முத்திகூடுதல் கூடுமோவெனில், கூடாது. ஆயின் இவ்வுபாயநிஷ்டை கூறியது யார்க்கெனின், நிருமலனாகிய பகவான் எல்லாவுயிர்களது பருவமும் ஒருங்கே நியமித்து அதற்கு ஏற்ப வேதாதி நூல்களும் அன்றே கூறியதாதலின் முத்தியடையும் பருவமுடையோர்க்கு அவரது மனத்தின்கண்ணே பொய்மை நீங்கி மெய்மை கூடுவதாகிய விழைவு தோன்றுதலின் அன்றோர்க்கு இத்திறநூல்கள் சம்மதமாய் இவைகளிற் கூறியபடியே முயற்சி உண்டாகா நிற்கும். இஃது இன்னும் பிறத்தற்கு உரியோர்க்கு யான் பிறரென்னும் பொய்ப்பாவனை நீங்குதற்குரிய முயற்சி உண்டாகாமையால் பிறப்பு நீங்குவது இல்லையாதலின் முத்திக்கு யான் பிறரென்னும் பாவனையைக் கெடுப்பதாகிய முயற்சியே நிமித்தமெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: பட்டணத்துப்பின்னையார்பாடல். (382) “உழப்பின் வாராவுறுதிக ஞானவோ—கழப்பின் வாராகையறவுளவோ.” அன்றியும், (383) “நினையார் மெலியார் நிறையழியார் வாளா- புனைவார்க்குங் கொன்றை பொதுவோ - வனைவீரு—மெச்சியே காண வியன்றில்லையானருளென—பிச்சியே நாளைப் பெறும்.” எ-ம். குகைநமசிவாயதேவர்பாடல். (384) “சும்மாகிடைக்குமோ சோனா சலன்பாத—மம்மால் விரிஞ்ச நறிகிலார்- நம்மா—விருந்துகதை சொன்னக்கா லென்றை நெஞ்சே—பொருந்த நினையாத போது.” எ-ம். தத்துவராயர் பாடல். (385) “ஒளியார் வளைகலை நாணிழ வாருரு வந்திரியார்—தெளியாத பித்தென்று செப்ப விராரின்று தேங்கக்கண்ணீர்—குளியா ரினிய கொடியவென் னார்குர வன்சொலுப—னளியா ரலங்க லெளிதோ புனைய வரிவையர்க்கே.” அன்றியும், (386) “தொழிலான துன்பணியாத் தோத்திரஞ்செய் தோவா—தழலாகி னீயஞ்ச லென்பா-

382. கழப்பு — சோம்பல். கையறவு—துன்பம். 383. என் பிச்சி—என் மகளாகிய பித்தேறிய பெண்.

யெழிலார்—நிருபா திகனே நினையவுநான் மாட்டேன்—சொருபா வென் செய்துவேன் சொல்.” எ-ம். பிரமகதை. (387) “திரமாம ருத்தத்தி னான்மைந்த ரானுந் தீராத வற்றின்றி யாகத்தி னாலே— யுரமான வேதாந்த மாவாக்கி யத்தா லுற்பன்ன மாம்விச்சை யாபிச்சயத்தாற்—பரமான வஞ்ஞான வந்தத்தி லேயப் படிஞான வுபதேச மொன்றூலு மேயிப்—புரமாமு டம்புக்கு னேயந்த முத் திப் பொருள்கண்டு வீடெய்து வாரிப்பு விக் கே.” அன்றியும், (388) “உலத்த லின்றியொழி வற்றபொரு ளுண்மை யதுவாஞ்—சலித்த லின்றிய தவத்தினர் தங்க ணெதிரே—திலத்தி லெண்ணெயா ணிக்கன றதிக்க ணிகழ்நெய்—நிலத்தி னீரென நிகழ்ந்துவெளி யாகி நிலயாம்.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (389) “இனிப்பிறவா முடிவான பிறப்பிலே மெய்ஞ்ஞான மெளிதி லுண்டாம்—பனிச் சுடர்வெண் ணித்திலங்க னுத்தமமா மூங்கிலலாற் படுவ துண்டோ-செனித்தவரின் மேலோராய் நல்லோராய் மித்திராய்த் தெளிந் தோராகி—யனித்தமறு முத்தராய் ஞானிகளாங் குணமெல்லா மவரைச் சாரும்.” அன்றியும், (390) “சனன மஞ்சினர்க் கவ ருடை முயற்சியே சாணை—தினமு மிங்கிவனா னெனுஞ் சிறுமை தான் சிதையி—லனக் மாயுல கெங்குமாம் விசாலமுண் டாகு—மனனு மத்தன துயர்ச்சிதான் காண்புற வருமால்.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எஅ)

இப்பாவனா நிஷ்டையினது சிறப்பும் இதனால் வரும்பயனும் மேற்கூறுகின்றார்.

இப்பாவ னாநிட்டை மாயோக மீசற்கீ
தொப்பின்மா பூசையு முந்தீபற
உண்மையைக் கூட்டுமென் றுந்தீபற.

(79)

எ - து. இங்ஙனங் கூறிய பாவனா நிஷ்டை மகாயோக மென்று கூறப்படுவது. இஃதே அகண்டாகார சுத்தசைதன்னிய சிவத்தை அர்ச்சித்தது. இந்நில கைவாவே உண்மை நிஷ்டையும் எனிதிற் கிடைக்கும். எ - து.

இந்நிஷ்டையே மகாயோகமென்பதற்குப் பிரமாணம்: திருப் புகழ். (391) “ஐந்து பூதமு மாறு சமயமு மந்த்ர வேதபு ராண கலைகளு மைம்ப தோர்வித மான லிபிகளும் வெகுநூப, வண்ட ராகிச ராச ரமுமுயர் புண்ட ரீகனு மேக நிறவனு மந்தி போலுரு வானு நிலவொடு வெயில்காலுஞ்—சந்த்ர சூரியர் தாமு மசபையும்

இந்நிலையையே சிவபூசையுமென்பதற்குப் பிரமாணம்: பிரம
ஈதை. (394) “எப்பொருள் களுந்தா குஞ் யிலங்கி மறிவா மீச—
னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே யவன் றனக்கு—மெய்ப்படி
பூசை வேறொரு செயலினு லன்று மெய்யே—யிப்படி ஞானத்
தனை லிறைந்நிபுப் படுவா னீசன்.” அன்றியும், (395) “ஆன
நாகாத் தெய்வமதே மடையும் விடயமித்தியமாய்த்—தானுமாகித்
தனைத்தன்னுற் றுனே நுகருந் தன்மையது—ஆன மாகு ஞாதாதி
யொழிந்தே யுள்ள வறிவதனா—ருனே யாகக் கண்டிடுதல் சத்தா
யுள்ள பூசையதே.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (396) “தேகமுதற்
பிரிவுகளாய்ச் சிறியனவாம் பொருள்களிலத் தெய்வ முண்டோ—
பாகமறப் பணதியற வடிமுடிவற் றுளவுணர்வே பரம போத—
மாகலினு லதுதெய்வ மருச்சித்தற் குரியதாகு மறிவி லாத—மூக
ருக்கு வடிவுமுத லருச்சினையே யியல்பென்று மொழியு மன்றே.”
அன்றியும், (397) “அறிவுசம பாலனைசர் தோடமெனு மலர்க்களா
லந்தத் தேவாம்—பிறிவரிய வாத் துமதத் துவத்தையருச் சிப்பதே
பெரிய பூசை—குறிவடிவற் பூசனைபூ சினையல்ல வகண்டமுனைக்
கூறுந் தெய்வ—நெறிக்கொள்புறத் தொழில்களா ணேராதிந் கத
னாலே நிறையு மின்பம்.” எ-ம். போதாயிர்தம். (398) “ஒது பேதம்
பேய்த்தேரென் றுணர்த லதுவொண் புனலாகும்—காத லின்ப
மிடர்கனவென் றிடலே கருது புகை யொளிதான்—வாதங் கழிய
மறித் துணர்தன் மலர்பூ ணடை மகிழ்சார்த்—மேத மின்னி யிருந்
திடுத லிறைவற் கெலையில் பூசையதே.” எ-ம். சிவானந்தமாலே.
(399) “எங்குஞ் சிவாலயமா மெங்குஞ் சிவமாகு—மெங்குஞ் சிவ
னடிமை யெங்குமாய்ப் - பங்கறவே—நிற்றல் சிவபூசை நின்மறிலே
யாய்நிறைவி—பற்றொழிதல் பூசா பலம்.” எ-ம். மற்றும் வருவன
வற்றூற் காண்க.

பாராதியென்னுஞ் செய்யுட்டொட்டு இச்செய்யுள் காறும்
பூரண பாவனாநிஷ்டை கூறியதெனக் கொள்க. (எக)

இப்பூரணபாவனை கூடாதார்க்கு மேலும் ஒரு குறிப்புப்
பாவனை கூறுகின்றார்.

கொள்ளரி தேலக் குறியெம திவ்வுரு
வுள்ளத்தி னுள்ளேவைத் துந்தீபற
ஒங்கார முச்சரி யுந்தீபற. (80)

எ - து. முற்கூறிய பூரணபாவனைக்கண் மனம் நில்லாவிட
த்து உன்னையானும் பொருட்டாக நாம் கொண்டருளிய இக்குரு
வடிவத்தை இதயத்தினுள்ளே தியானஞ்செய்து அவ்விதயத்தி
னுள்ளே பிரணவாக்ஷரத்தை யுச்சரி. எ - று.

பூரணாகிய சிவன் ஒருவனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யுமிடத்
துக்கொள்ளந் திருமேனி குருவடிவேயாதலானும், மற்றொரு குறி
ப்புவடிவங்களும் அவனருளாற் பெறப்படுவ வாதலாலும், இங்ங
னங் குருவடிவே குறிப்புருவமாகக் கூறினாரெனக் கொள்க.

குருத்தியானத்திற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். (400) “குரு
வே சிவமெனக் கூறின னந்தி—குருவே சிவமென் பதுகுறித்தோ
ரார்—குருவே சிவமாகிக் கோனுமாய் நிற்குங்—குருவே யுரையுணர்
வற்றதோர் கோவே.” அன்றியும், (401) “கருட னுருவங் கருது
மளவிற்பருவிடந் தீர்த்து பயங்கெடு மாபோற் — குருவினுரு
வங் குறிக்கொண்டு நோக்கத்—திரிமலர் தீர்த்து சிவனவருமே.
எ - ம. சிவானுபூதிவிளக்கம். (402) “சீருருவங் கொண்டருளுந்
தேசிகன்செம் மேனிபோ — லோருருவங் கொண்டங் குணரா
துணர்த்தினனே.” எ - ம. “வந்த குருவடிவை வந்தித்துப்
பூசித்துத்—தந்த சிவானுபவந் தானருந்தப் பெற்றனமே.” எ - ம.
அமுதசாரம். (403) “உள்ளத்தி னின்று மொளித்தான் பரன்
குரவன்—கள்ளந் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டினான் - வள்ளன்—லரு
வான கோலமோ வக்கோலங் காட்டுங் — குருவான கோலமோ
கூறு.” எ - ம. மற்றும் வருவனவற்றார் காண்க.

பிரணவமுச்சரித்தற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம், (405)
“ஓமெனு மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி — யோமெனு

மோங்காரத் துள்ளே யுளபேத—மோமெனு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு—வோமெனு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே.” எ - ம். திருவாசகம். (406) உய்யவென் னுள்ளத்து னோங்கார மாய்கின்ற—மெய்யா விமலா விடைப்பாகா.” எ - ம். பிரமகீதை. (407) “தீம ரந்தொறு மடைந்தழி வுருது தெரிவா—காமை நின்ற ராணி யால் வடிவு காணு மதுபோ—லாமு டம்பிலழி வின்நிமறை கின்ற வமல—னோமெ னும்பொரு ஞுணர்ந்திட வுடம்பில் வெளி யாம்.” எ - ம். ஞானவாசிட்டம். (408) “ஓங்குஞ் சின்மாத் திரப்பொருளா மோங்கா ரத்தை யுண்ணினேந்—துங்குந் தியான பரானுதித் தொடர்ச்சு கற்ப மெல்லாம்போய்—வாங்குந் தொழிலே பரிபாலைய மனன ஞான ஞேயமிவை—தாங்கு ஞாதா வுனைத் துமரத் தனிச்சித் திரம்போ னெடிதிருந்தான்.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (அ0)

அஞ்சமுன் றஞ்சக்க ராதியே தேனுநின்
வஞ்ச மறுத்தோதென் றுந்தீபற
மனமிட்ட மானவொன் றுந்தீபற. (81)

எ - து. பஞ்சாஷுரி அட்டாஷுரி முதலிய மந்திரங்களாய்
தும் உன்மனதிற்கு இட்டமான யொன்றை ஏகாக்கிரசித்தம்
பொருத்தி உள்ளத்தினுள்ளே உச்சரிக்கக்கடவாய். எ - து.

இதற்குப்பிரமாணம் : திருக்கடைக்காப்பு. (409) “தும்ம
விரும ரெடார்த் போழ்தினும்—வெம்மை நிரயம் விளந்த போழ்
நினை - மிம்மை வினையடர்த் தெய்து போழ்தினு—மம்மையி னுந்
தனை யஞ்செ முத்துமே.” எ - ம். பெரியாழ்வார். (410) “ஏடு
கவத்தி விடுவதன் முன்னம்வந் தெங்கள் குழாம்புகுந்து—கூடு
மனமுடையீர்கள் வரம்பொழில்வந் தொல்லே கூடுமினே—நாடு
பொழுந் நன்கறிய நமோநாராய னாயவென்று—பாடு மனமுடைப்
பத்தருள் வீரவந்து பல்லாண்டு கூறுமினே.” எ - ம். மற்றும்
வருவனவற்றாற் காண்க. (அக)

நிருமலாந்தக்கரணத்தின் பொருட்டு மேலுங் கூறுகின்றார்.

மந்திர நிட்டையின் நேல்வாயு வாதியாற்
சின்தைதுய் தாவதற் குந்தீபற
செய்யோக மாதிய வந்தீபற. (82)

எ - து. இங்ஙனங் கூறிய மந்திரநிஷ்டைகளில் மனசு லாவிடத்து அம்மனசு நிருமலமாய் நிலைகொள்வதன்பொருள் வாயுதாரண முதலியவற்றால் யோகமாதிய தவங்களையாய் செய்யக்கடவாய். எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருமந்திரம். (411) “வாயு விரு வாயு விருத்திடு—மாயு விருத்திடக் காய மிருத்திடுங்—காய தாற் கருத்து மிருத்திடு—மேய வறிவுணர் வுற்றால் வினையின் எ - ம். சிவதருமோத்தரம். (412) “இந்திய விருத்தி யெல் பிராணனே யியக்க வேயு—மிந்தியஞ் செயிக்க வெண்ணிற் றணைச் செயிக்க பஞ்ச—விந்தியஞ் செய்த்தார் தாமே யெய் சமாதி தன்னை—யிந்தியஞ் செயிக்க மாட்டா ரெய்துவ மின்னே.” எ - ம். ஞானவாசிட்டம். (413) “ஆதலா லுயர் வால் வாத னைப்பா லழுத்தத்தால் அறிவைவிரி வாக்கா மெ லோதுபிறப் பறுமறிவின் விரிவேயுள்ள முள்ளத்தா லிவ்வா யுயிர்கள் வாழ்வாஞ்—சேதனயோ கிகளெல்லாம் பிராண மதியானமருந் தூகத்தின் நிறங்க ளாலே—பேதமன மொடுங்கு பொருட்டா யன்றோ பிராணவா யுவைரிறுத்திப் பிடிக்கின்றா ளெ - ம். பிரபுலிங்கலீலை. (414) “ஒடு மாவை நிறுத்துறி லு றக்—கோடு வாய்க்கலி னத்தினைக் கொள்ளுவார்—நீடு ம னிற்க நிறுத்துறி —லோடு வாயுவை யுள்ளுற வீர்ப்பர அன்றியும், (415) “வாயு நிற்ப மனனின்னு மனந்தா னை பொறிநின்று—பாய பொறிக ணிற்பவிடர் படுபுன் புலன்க ணை னவா—லாய புலன்க ணின்றமையா னகிலந் தோன்ற னுத்தே—தூய பரமா னந்தபரஞ் சோதி தோன்றக் கண்டிருந் து எ - ம். திருவுந்தியார். (416) “காற்றினை மாற்றிக் கருத் கருத்தினு—ளாற்றுவ தாற்றலென் றுந்தீபற—அல்லாத லென் றுந்தீபற.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

அத்தன்மையும் கூடாதார்க்குப் பின்னுங் கூறுகின்றார்.

அயனாதி மூவரு மாங்கவர் தம்ம

தியைதரு வேடமு முந்தீபற

எல்லாமு மியாமெம துந்தீபற.

எ - து. அயனரியரனென்னுந் திரிமூர்த்திகளும் அம்ம திகளது வேஷங்களும் யாமும் எமதுவேஷமும் பிறிதன் கொள்வாய். எ - று.

எல்லாமும் யாம் எமதென்றமையால் சிருட்டியாதி கிருத்தி யங்களைப் பண்ணு மூர்த்திகளாயும் அம்மூர்த்திக்கெல்லாம் காரணமாயும் நிற்பது ஒரு சிவமேயென்றதெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்; திருக்கடைக்காப்பு. (417) “படைத்த னித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினே.” எ-ம். (418) தேவாரம். “ஆதி யும்மா னாயன் மாலுமாய்ப்—பாதி பெண்ணுரு வாய பரமனென் —ரோதி யுன்குழைந் தேத்தவல் லாரவர்—வாளை தீர்த்திடும் வான்மியூ ரீசனே.” எ - ம். திருப்பாட்டு. (419) “வாழ்வார் கண்டிர் நம்மு னாவர் வஞ்ச மனத்தீரே-யாவ ராலு மிகழப் பட்டிங் கல்லலில் வீழாதே—மூவ ராயு மிருவ ராயு முதல்வ னவனையாந்— தேவர் கோயி லெதிர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே.” எ - ம். திருவாசகம். (420) “சுந்தரத் தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல—வந்தரத் தேநின் றிழிந்திங் கடியவ ராசை யறுப்பான்— முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச் .சுந்தரச் சேவடி யானைச் சேவக னைவரக் கூவாய்.” எ-ம். திருவாய்மொழி. (421) “திருமா னுன்முகன் செஞ்சடை யானென் றிவர்களெம்—பெருமான் நன் மையை யாரறி கிற்பார் பேசியென் —ஐருமா முதல்வா லுழிப்பி ரானென்னை யாளுடைக் —சுருமா மேனிய னென்பனென் காதல் கலக்கவே.” எ - ம். பிரமநீதை. (422) “புருட னென்றுரை செயப்படு வதுபரி பூரண மாகின்ற—சொரூப நின்றவா நிற்கவிங் கருளொடு தோன்றவல் லவன்றானே—யானு மன்றுமா லயனுமன் றெவர்க்குமுன் ளாகியே யாவர்க்குத்—தெரிவ ருஞ்சிவ னவனை யிங் கொருங்கிய சிந்தையார் தெளிவாரே.” எ - ம். மற்றும் வரு வனவற்றூற் காண்க. (அந்.)

இங்ஙனங் கூறிய திரிமூர்த்திகளினும் அவரவர் வேடமாகிய கணங்களினும் வழிபடுமுறைமை மேற்கூறுகின்றார்.

எத்தேவை நாமென் றிசைந்தா யதைத்தொழு

சத்திய பத்தியா லுந்தீபற

கனுவாதி யைக்கொடுத் துந்தீபற.

(84)

எ - து. இங்ஙனங்கூறிய முத்தேவர்களுள்ளும் அவரவர் வேடங்களுள்ளும் யாதொருவடிவத்தை நீ சிவமென்று துணிந் தாய் அந்தவடிவத்தையே நாடோறும் வழிபடக் கடவாய்; சத் தியபத்தியால் மனவாக்குக் காயத்தை அர்ப்பணஞ்செய்து. எ-து.

சத்தியபத்தியென்றது உலகர் சான்றொழிந்து தேவதை சான்றாக வழிபடுமிடத்துத் தனுவாதிகளை அரப்பித்துத் தலை நின்றலெனக்கொள்க. தனுவாதி என்றது உடல் பொருளாவி யென்பாருமுளர். இது துறவிக்குக் கூறியதாகலின், அது சிறப் பன்றெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். (423) “உள்ள முன்கலந் தேத்தவல் லார்க்கலாற்—கள்ள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன்— வெள்ள மும்மர வும்விர வஞ்சடை—வள்ள லாகிய வான்மியு ரீசனே.” எ-ம். திருவாய்மொழி. (424) “உணர்ந்துணர்ந் திழிந்த கன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந் நிலைமையுணர்ந்துணர்ந் துணரினு மிறைநில யுணர்வரி துயிர்கா—ருணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை—யுணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சமின் மனப்பட்ட தொன்றே.” அன்றியும், (425) “மகிழ்கொ டெய்வமு லோகம லோக—மகிழ்கொள் சோதி மலர்ந் தவம் மானே—மகிழ்கொள் சிந்தைசொற் செய்கைகொண் டென்று- மகிழ்வுற் றுன்ன வணங்கவா ராயே.” எ-ம். சிவஞானசித்தியார். (426) “மனமது நீனய வாக்கு வழத்தம் திரங்கன் சொல்ல— வினமலர் கைநிற் கொண்டிங் கிச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்— சினைமுத் லகற்றி வாழுஞ் செயலற மானால் யார்க்கு—முனமொரு தெய்வ மெங்குஞ் செயற்குமுன் னிலையா மன்றே.” எ-ம். மற்றும், வருவனவற்றாற் காண்க. (அச)

யாதொரு போகமோகும் அன்பினாலன்றி மற்றொன்றால் யாவார்க்கும் அடைதல் கூடாதென்று மேற்கூறுகின்றார்.

நெய்யின்றி யாக முடியுமே னீடுபே

ரைவகை யாகமு முந்தீபற

அன்பின்றி யாகுமென் றுந்தீபற.

(85)

எ - து. யாதாமோரிடத்தாயினும் நெய்யின்றி யாகம் முடியு மாயின், கருமயாகம் தவயாகம் மந்திரயாகம் பாவனயாகம் ஞான யாகம் என்று இங்ஙனங்கூறிய ஐவகையாகமும் அன்பின்றி ஒருவ னுக்கு முடியும். எ - று.

இதனால் போகமோகுத்திற் கெல்லாம் ஆதாமே காரண மென்றதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (427)

பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்—புன்கணீர் பூச
” எ-ம். திருமந்திரம். (428) “அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப
லா—ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில—ரன்பே சிவமாவ தாரு
பி—னன்பே சிவமா யமர்த்திருப் பாரே.” எ-ம். (429)
பே விநகா விறைச்சி யறுத்திட்டுப்—பொன்போ லெரியிற்
ய வறுப்பினு—மன்போ டுருகி யகங்குழைந் தார்க்கன்றி—
போன் மணியினை யெய்த வொண்ணாதே.” எ-ம். தேவாரம்.
“நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே—புக்கு நிற்கும்
ரனார்சடைப் புண்ணியன்—பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு-
நிற்ப னவர்தமை நாணியே.” எ-ம். திருப்பாட்டு. (431)
பமுண்டேந் துன்பமுமுண் டேழைமுனை வாழ்க்கை—முன்பு
ரனேன் மோழைமையான் மொட்ட மனத்தீரே—யன்ப
ரணிகொள் கொன்றை யடிக ளடிசேரா—ரென்பகோயி
ர்கொள் பாடி யென்ப தடைவோமே.” எ-ம். திருவாசகம்.
) “பத்தி விலையிற் படுவோன் காண்க.” அன்றியும், (433)
ய தேவன்மெய்ச் சேவகன் றென்பெ ருந்துறை நாயகன்—மூவ
மறியொழுமுத லாய வானந்த மூர்த்தியான்—யாவ ராயி
ர்பரன்றி யறியொ ணுமலர்ச் சோதியான்—தூய மாமலர்ச்
சுக்கணஞ் சென்னி மன்னிச் சுடருமே.” எ-ம். திருவாய்
தி. (434) “நீர்மையி னூற்றுவர் வீய வைவர்க் கருள்செய்து
ய—பார்மல்கு சேனை யவித்த பாஞ்சுட ரைநினைந் தாடி—
ய்கு கண்ணின் ராகி நெஞ்சங் குழைந்துரை யாதே—பூர்மல்கி
ய பெருப்பா ருத்தமர்கட் கென்செய் வாரே.” அன்றியும், (435)
ரர் தொழப்படு வாளை யனைத்துல குக்கும் பிரானை—யமர
த்தினுள் யோகு புணர்ந்தவன் றன்னொடொன் றுக—வமரத்
யவல் லார்க ளொழியவல் லாதவ ரெல்லா—மமர நினைந்
ந் தாடி யலற்றுவ தேகரு மம்மே.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம்.
) “ஆதரவே பரமான வறம தாகு மாதிரடு வந்தமிவற்
த்துமாகு—மாதரவற் றவரீகை யறம தாகா வாதலினு லாத
மூல மாகு—மாதரவே பிரகிருதி யான்மா வீச னெனும்பொரு
றிவிக்கு மமலன் னுளு—மாதரவே யடைவிக்கு மாத லாலே
த்தினுக்கு மாதரவே மூல மாமே.” எ-ம். அனுபவசாரம்.
) “அன்பி லாதநல் லறங்களு மைவகை வேள்வியும் பிண
ர—மன்பில் வாய்மையுந் தானமு மொழுக்கமும் விரதமும்
மேயாந்—துன்பின் ஞானமுந் துகளிலெச் சமயமுஞ் சொல்
ந் பிணமேயா—மன்பி லாதிய லறம்பொரு ளின்பம்வீ டவற்
க் குயிருண்டோ.” எ-ம். சொருபானந்தநிலயம். (438)
ப தொன்றும்ற் றருஞ்சிவ மொன்றுமென் றறிபவ ரறி

வில்லா—ரன்ப தேசிவ மாயிருந் தமையநிந் தவரினற யருள்பெற் றார்—துன்ப வன்பவந் துவங்களில் வீடெனச் சொல்லிடு மவை யெல்லா—மன்ப தாமமு துனைமுழுந் திடவுணை வயலவ ருரை தானே.” எ-ம். மெய்க்ஞானவிளக்கம். (4:39) “தூமமது வெங் குளது வங்கனல தாமா—நேமமுற வேயிறைவ னுளுமவர் பாலுந்-தாமமைவி லாதுருகு தன்மைய ருளத்தே—யாமிறைய னுரரிய தாளுமென வோரே.” எ-ம். மெய்க்ஞான நிலயம். (4:40) “முழு துந் தன்னையே தழுவிட நழுவிடு மூலமா மிறைவந்து—பழுதொன் நின்றிய பத்தினல் விலையினிற் படுமெனா மதுகண்டா—லெழுது கல்வியு மிலங்குந் நவங்களும் யோகஞா னமுமெங்கே—யழி வொன் நின்றிய வன்பின்ன பெருமையை யறையவு முடியாதே.” எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியார். (4:41) “அன்பெயென் னன்பெ யென் நன்பா லழுதரற்றி—யன்பேயன் பாக வறிவழியு - மன்பன் நித்—தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமவை—சாற்றும் பழமன்றே தான்.” எ-ம். சிவானந்தமாலே. (4:42) “சீரார் பதி னெண் புராணஞ் செழுமறைதூ-லாராத வாகமங்கற் றுய்த்தறிந்து-நேராகச்—சங்கரன் ருளிணைக்கி முன்பிலனேற் சண்டாள—னங் கையினிற் பாடி ரதி.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றிற் காண்க. (அங்)

அன்போடுகூடாத நெஞ்சிற்கு உணர்த்துதல் மேற்கூறு கின்றார்.

அஞ்சிவக் கன்புறா தைம்புலக் கோடுமே

நெஞ்சிற் கறிவுறுத் துந்தீபற

நீதுணை யல்லையென் றுந்தீபற.

(86)

எ - து. எல்லாச் சிறப்பினையுமுடைய சிவத்திற்கு அன்பு செய்யாது குற்றத்தினை விளைப்பதாகிய மும்புல விஷயங்கள் இச் சித்து உன்ஸுடைய நெஞ்சம் செல்லுமாயின் அதனைக்காக்கி நித் தியானத்தினை நீத்துச் சிறிதாய் அழிதருஞ் சக்தாநி விஷ யத்தைக் கருதாநிற்கும் நெஞ்சமே நீ யெனக்குத் துணையாகக் கூட வாயோ அல்லையென்று வலியுறுத்தி அறிவுறுத்து. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். (4:43) “ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்பருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கில பணிகில பாதமலர்—குடு கின்றிலை

குட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடு கின்றிலை
தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.” எ - ம். பட்
டணத்துப்பிள்ளையார். (444) “பேசு வாழி பேசு வாழி—யாசை
யோடு மயங்கி மாகுறு மனமே—பேசு வாழி பேசு வாழி—கண்டன
மறையு முண்டன மலமாம்—பூசின மாசாம் புணர்ந்தன பிரியு—
நிறைந்தன குறையு முயர்ந்தன பணியும்—பிறந்தன விறக்கும்
பெரியன சிறுக்கு—மொன்றென் றெருவழி நில்லா வன்றியுஞ்—
செல்வமொடு பிறந்தோர் தேசொடு திகழ்ந்தோர் — கல்வியிற்
சிறந்தோர் கடுந்திறன் மிகுந்தோர்—கொடையிற் பொலிந்தோர்
படையிற் பயின்றோர்—குலத்தி னுயர்ந்தோர் நலத்தினிள் வந்தோர்
—ரேனைய ரெங்குலத்தின ரிறந்தோ ரினையவர்—பேரு நின்றில
போலுந் தேரி—னீயுமல் தறிதி யன்றே மாயப்—பேய்த்தோர்
போன்று நீப்பரு முறக்கத்துக்—கனவே போன்று நனவுபெயர்
பெற்ற—மாய வாழ்க்கையை மதித்துக் காயத்தைக்—கல்லினும்
வலிதாக் கருதிப் பொல்லாத்—தன்மைய ரிழிவு சார்ந்தனை நீயு—
நன்மையிற் றிரிந்த புன்மையை யாதலி——னழுக்குடைப் புலன்
வழி யிழுக்கத்தி றெழுதி—வனாவாய்த் தூண்டிலி னுள்ளிரை
விழுங்கும்—பன்மீன் போலவு—மின்னுபு விளக்கத்து விட்டில்
போலவு—மாசையாம் பரிசத் தியானை போலவு—மோசையின்
விளிந்த புள்ளுப் போலவும்—வீசிய மணத்தின் வண்டு போலவு—
முறுவ துணராச் செறிவுழிச் சேர்ந்தனை—நுண்ணு னூற்றுத்
தன்னகப் படுக்கு—மறிவில் கீடத்து¹ நுந்துழி போல—வாசைச்
சங்கிலிப் பாசத் தொடர்ப்பட்—டிடர்கெழு மனத்தினோ டியற்
றுவ தறியாத—² குடர்கெழு சிறையறைக் குறங்குபு கிடத்தி—
கறவை நினைந்த கன்றென விரங்கி—மறவா மனத்து மாசறு
மடியார்க்கு—கருஞ்சார் தளிக்கு மற்புதக் கூத்தனை—மறையவர்
தில்லை மன்று ளாடு—மிறையவ னென்கில யென்னினந்
தனையே.” எ - ம். தத்துவராயர். (445) “மற்றிலை பற்றென்று
வாழ்வித்த நாதன் மலரடியைப்—பற்றிலை மற்றென்றைப் பற்றா
தொழிந்திலை பற்றியொன்றும் — பெற்றிலை யாயினும் பேய்த்
தேரை நீரேனும் பின்றொடர்ச்சி—யற்றிலை யென்செய்கின் றாய்
நெஞ்சு மேயழிந் தற்றினையே.” அன்றியும், (446) “நின்பெற்றி
தன்னை நினைக்கவுண் டோநெஞ்சு மேநிறையப்—பொன்பெற்று
வைத்தும் பொதிந்துகொள் ளாய்புன் குரம்பையிலே—தன்பெற்றி
தன்னைத் தருந்தம் பிரான்வந்து சார்ந்திருப்ப—வென்பெற்று
நீயிந்தி யஞ்சொன்ன வாசெய் திளைக்கின்றதே.” எ - ம்.

1. ஊத்துழி-கூடு. 2. குடல்பொருந்திய சிறு வீட்டினுறங்குக்கிடக் கின்றனை.

மூலசித்தி. (447) “அன்பிலா நெஞ்ச மரும்பிணி யெனவு மளவி
லாப் பகைநமக் கெனவுந்—துன்பமார் சோக மோகமே முதலாக
துயரெலாம் வினாநில மெனவு—மின்பலீ டெய்தா திடந்நிடை
பூரூ மிருளுமென் றியம்புவர் பெரியோர்—துன்பிலா விநையர்க்
கன்பிலா நெஞ்சே துணையில துணையில யெனக்கே.” எ - ம.
அனுபவசாரம். (448) “புலையுறு செயலாற் புலனுறு போகப் புக
லரும் விடத்தையே நுகர்தற்—கலமரு கவிலக் கடலுள்ள திலைக்
ழாகவே விழுந்தழி நெஞ்சே—கிலைகளி னுணர்வுக் காயநத் சொருந
பின் கழல்களை நினைந் துணைந் துருகி—யெலையறு மன்பா மமுதினை
வரும்பா தே துகொண் டென்செய்தாய் கெடுவாய்.” எ - ம.
போதாத்நாகரம். (449) “காயநீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங்
கானலிற் புனலது தனக்கங்—காயவத் துயா மளவில யதுக்
யாய்வுறு மையினழிந் தற்றாய் — நீயினிக் கவில மயல்களைத்
தவிர்ந்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட்—டாயநத் சொருநப்
கன்பதே புரியி லரியதே தார்கமக் கெதிரே.” எ - ம. மற்றும்
வருவனவற்றாற் காண்க. (அசு)

பின்னும் சத்தாதி விடயத்தால் குற்றமேயென்று வலியுறுத்
திக் கூறுகின்றார்.

அசுணதிக் கோரொன்ற லைம்புல னுனு
மிசையுமேற் கேடெமக் குந்தீபற
எங்ஙன முய்துமென் றுந்தீபற.

(87)

எ - து. அசுணப்புள் யானை விட்டில் மின் வண்டென்பன
ஐந்தும் சத்தாதி விஷயங்களில் வளைவாய்த் தூண்டிலுள்ளனிலா
விழுங்கும் பன்மீன்போலவு, மின்னுபு வினக்கத்து விட்டில்போ
லவு, மாசையாம் பரிசத்தியானைபோலவு, மோசையின் விரித்த
புள்ளுப்போலவும், வீசிய மணத்தின் வண்டிபோலவும். ஓரொன்
ருலே கேடடையாநிற்கும். எமக்கு ஐம்புலஞாலம் நிகழ் வருமா
யின் அவற்றினை நீங்காவிடத்து எங்ஙனம் உய்க்கும் நெஞ்சமே,
எ - து.

இதற்குப்பிரமாணம்: ஞானவாசிட்டம். (450) “உரைத்தவக
ணங்களிற் விட்டின் மின்னே நெஞ்சைந் நெருளியிரத் தாற்ற
மென்ன—நிரைத்தவியற் நென்னென்னுன் மாய்து போத, கிலை
யழிக்கு மிவையையு நெகரே கூடிக்க—கரைத்தலுறு பவர்க்கின்ப
மெங்கே யுன்றன் கட்டுக்கு வாதனையே கயிற்றுச் சாலம்—புரைத்

தெழுநெஞ் சேயதுவே போகு மாகிற் பொருவில்சய மஃதுனக்
குப் புகலுங் காலே.” எ-ம். அமுதசாரம். (451) “சிந்தா குலமனி
தர் சீசீ செவிமுதலா—மைந்தாலு மீடழிய வல்லரோ - வைந்தி
லொரு—வேட்கை யசுண மிபம்விட்டின் மீன்வண்டு—கேட்கை
முத லொரொன்றிற் கேடு.” எ-ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (452) “நாய
லகை நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட—பாயசமு மெய்ப்பரிசும்
பாவைமிகச் - சாயனீர் — வேட்கை யசுணமிபம் விட்டின்மீன்
வண்டுவையின்—சாட்சியைக்கண் டார்துறவா தார். எ-ம். மற்றும்
வருவனவற்றூற் காண்க. (அ௭)

வனிதையர் விஷயத்தால் வருங்கேடு மேற்கூறுகின்றார்.

ஆயிழை யார்பாலுண் டைம்புல வேட்கையு
நீவிரும் பிற்கேடென் றுந்தீபற
நெஞ்சமே சொல்வதென் னுந்தீபற. (88)

எ - து. வனிதையரிடத்து ஐம்புலனுகர்ச்சியும் உளதாமாத
லின் அவரது போகத்தை நீவிரும்பிற் கேடென்பதற்கு ஓரையம்
என்னை நெஞ்சமே. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (453) “கண்டுகேட்
டுண்டியிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு—மொண்டொடி கண்ணே
யுள.” அன்றியும், (454) “உள்ளக் களித்தலுங் காண மகிழ்தலுங்-
கள்ளுக்கில் காமத்திற் குண்டு.” எ-ம். திருவாசகம். (455) “காருறு
கண்ணிய ரைம்புல னூற்றங் கரைமரமாய்—வேருறு வேனை விடு
திகண் டாய்விளங் குந்திருவா-ருருறை வாய்மன்னு முத்தர கோ
சமங் கைக்கரசே—வாருறு பூண்முலை யாள்பங்க வென்னை வளர்ப்ப
வனே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றூற் காண்க. (அ௮)

காமத்தால் வருமின்பமும் இதனால் வருந்துன்பமும் மேற்
கூறுகின்றார்.

சிலந்தி வருடத் திகழுஞ் சுகம்போ
விலங்கிழை யார்க்கு முந்தீபற
இடராய் விளையுமென் றுந்தீபற. (89)

452. அலகு—வாளின் கூர்ப்புறம். சாயனீர்—கானனீர்.

எ - து. ஒருவனது உடலின்கண் தோன்றிய சிலந்தியைச் சூழ்ந்துஉகிரால் வருட உண்டாகிய சுகம் பின்பு கீறி அறுத்துத் தீர்த்தற்கு இடமாய் விதனஞ் செய்குதல்போலும் ஆபரணதிகளினது சிறப்பால் மயக்கஞ்செய்யாரிற்கும் மகளீரிடத்து உண்டாகிய சிற்றின்பமும் பின்பு நரகாதிவாதனைக்கு இடஞ்செய்யும். எ - று.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவாரம். (456) “குழலை யாழ்மொழி யாரிசை வேட்கையா—லுழலை யாக்கையைப் பூணு முணர்விலீர்—தழலை நீர்மடிக் கொள்ளன்மின் சாற்றினே—மிழலை யானடி-சாரவின் னாள்வரை.” எ-ம். திருப்பாட்டு. (457) “மாணவுரு வாகியோர் மண்ணளந்தான் மலர்மேலய நேடியுங் காண்பரியாய்—நீணீண்முடி வானவர் வந்திறைஞ்சு நெல்வாயி லரத்தறை நின் மலனே — பாணர்துத லார்வலைப் பட்டடியேன் பலவின்களரி யீயது போல்வதன்முன்—னோனோபெண் னாமுரு வாகிநின்ற யடியேனுயப் போவதோர் சூழல்சொல்லே.” எ-ம்: திருவாசகம். (458) “செழிகின்ற தீப்பு கு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிற்பண் னாள்—விழுகின்ற வென்னை விடுதிகண் டாய்வெறி வாயறுகா— லுழுகின்ற பூமுடி யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே —வழிநின்ற நு நின்னரு ளாரமு தூட்ட மறுத்தனனே.” எ-ம். பட்டணத்துப் பிள்ளையாடல். (459) “இலவிதழார் வீழ்வா ரிகழ்வா ரிவந்தந்-கலவி கடைக்கணித்தும் பாரே - னிலகுமொளி — யாடகஞ்சே ரம்பலத்தெம் மாளுடையா னின்றோடு—நாடகங்கண் டுன்பான நான்.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (460) “குட்டவுடல் கொடுக்கு மிதந் கூடினழற் கொடியிடையா—ரிட்டமுமிம் முறையெண்ணு- வினையவர்தம் பருவம்போற்—குட்டமழற் கூடுதலுங் கொழுந்நுக் கொப் பெனக்கொள்க —தொட்டதுவக் கிந்திரியஞ் சொற்பொரு ளந் துணிவாரே.” அன்றியும், (461) புரிந்தவர்க டவினையைப் பொருவரியா னடிக்கன்பு—பிரிந்தவர்கள் வனிதையரைப் பெற்றாற் கரியபுறென்றே—யிருந்தவர்க ணடந்தவர்க ளிழக்காய குழிவழிக்கே—யெரிந்தவர்கள் கிடந்தெரிவாய் நிரயத்து மிளைப்புறவே.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (462) “பைந்தொடியா ராசைநோய் கம் பீர மனிதரையும் பதுமந் தன்னை—முந்திரவிக் கதிற்போலு மிளரிர் விக்குங் கனவிடியின் முனைகூர் வானும்—வெந்தவிருப் புப்பொ ரியு மெனக்கொடிய மனவேட்கை மேரு வொத்தோர்—சுந்தர ஞானியர்தீரர் சூரையெல் லாமிமைப்பிற் றுரும்பு செய்யும்.” அன்றியும், (463) “மேவுதற் கரிதாய்க் கேசம் புகையதாய் விழிக்கு, நன்காய்த் —தீவினைச் சிகைசேர் மாத ரெனுங்குநற் நிரணம் போல—யாவரைச் சுடாது தூரத் தெரிகின்ற நரகத் தீக்குப்—

பாவையர் குளிர்ந்த மேனி பசையிலா விறக தாமே.” அன்றியும், (464) “மாமடஞ் செறிந்த நெஞ்சின் மணிதராம் புட்டி டிக்கக்—காமனும் வேடன் வீசும் வலையொப்பார் கருக்கண் மாதர்—தீமனச் சேறார் சன்மச் சிறகுழி மீனா மார்தர்க்—கேமவா தனைக்க யிற் றத் தூண்டிலுக் கிரையு மொப்பார்.” எ-ம். நாலடியார். (465) “அம்பு மழலு மலிர்கதிர் ஞாயிறும்—வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சும்—வெம்பிக்—கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காம—மவற்றினு மஞ்சப் படும்.” அன்றியும், (466) “ஊரு ளெழுந்த வருகெழு செத்திக்கு நீருட் குளித்து முயலாகு - நீருட்—குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமே ருண் றேறி—யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்.” எ-ம். நீதிவேண்பா. (467) “ஊரு ரெனும்வனத்தி ளென்வேற்கண் மாதரெனும்—கூருர் விடமுட் குழாமுண்டே—சீருர்—விரத்திவை ராக்ய விவேகத் தெகாடுதோ—ஊரத்தணியத் தையாவென் றோது.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (அக)

நல்லுணவாகிய சுவைகள் விழைதல் தீதென்று மேற்கூறு கின்றார்.

ஆன்பாலுங் கூழு மகற்றும் பசியெலாந்
தான்பின் மலமாமென் றுந்தீபற
சுருசந் தேடேலென் றுந்தீபற.

(90)

எ - து. ஒருவனது மிகுந்த பசிக்குப் பாலும் சருக்கரையும் முக்களிகளும் கூட்டி அருந்தினாலும், அரிதன்றி உப்பற்ற நீர்க்கூழும் காடியும் மற்றும்ள்ள சாகமூல பலாதிகளும் அருந்தினாலும், உதராக்கினி அவியாநிற்கும் யாதொரு புகிப்பேனும் உதரத்தைப் பொருந்தித் தனது தன்மை கெட்டு மலத்தன்மை யொன்றே அடையாநிற்கும் ஆதலால், பசிக்கு உதவினதன்றிக் கைத்தல் கார்த்தல் புளித்தல் துவர்த்தல் உவர்த்தல் தித்தித்தல் என்கிற அறுசுவைகளைத்தேடி ஓடேல் நெஞ்சமே. எ - து.

இதற்குப் பிரமாணம்: தத்துவராயர்.” (468) “பண்டைப் படியே நமக்களிக் கின்ற பாஞ்சுடைரை—கண்டைக் கனியை யமுதைக்கை விட்டுக் கவலைநெஞ்சே—தொண்டைக்கு மேலுறுஞ் சோற்றுச் சுவடு துடியிடையார்—கெண்டைத் துணைவிழி யும்

467. விரத்தி - துறவியானவன். தொடுதோல் உரத்தணிய-செருப்பை மனமாகிய காலில் இட்டுக்கொள்ள.

முன்னி யென்னைக் கெடுத்தனையே.” எ-ம். சிவானந்தமாலை. (469) “உப்பகன்ற நீர்க்கூழு முண்டாற் பசிகெடுமா—லப்பதுண்டு கூவலுள மாறதனி - லிப்படியைப்—பார்த்தமையாய் நெஞ்சே பரந்தெழுந்து சென்றாலும்—பேர்த்துளதின் மேல்வருமோ பேசு.” அன்றியும், (470) “நீயா யமையாய் நினைந்தோடிக் கிட்டாமை—யேயா யமைந்தா யிடர்நெஞ்சே - காயோ—கடையாளுர் காய் பசிக்கே கால்குலைவர் கற்றே—ரடையாரோ வாங்கமைவின் பால்.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (க0)

மேலமைவு கூறுகின்றார்.

வேண்டாத துன்பமு மேவல்போ லின்பமும்
வேண்டா விடினுமுண் டந்தீபற
விதிவழி நெஞ்சேயென் றந்தீபற.

(91)

எ - து. யாவனெருவனுக்கும் இன்ப துன்பங்களெல்லாம் ஊழின்வழியே அடைதலால், வெறுக்கப்பட்ட துன்பமும் உனக்கு இயல்பாய் வருதல்போல யாதொரு விஷய சுகமும் நீ விரும்பா விடினும் அமைத்தபடியே வந்து கூடும் அவற்றினை அவாவுதல் ஒழிவாய் நெஞ்சமே. எ - று.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவள்ளுவர். (471) “வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி—தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.” அன்றியும், (472) “பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்—சொரியினும் போகா தம்.” எ - ம். ஔவையார். (473) “ஆழ வழுக்கி முகக்கினு மாழ்கடலி—ஓழி முகவாது நானாழி - தோழி—நிதியுங் கணவனு நேர்படினுந் தந்தம்—விதியின் பயனே பயன்.” அன்றியும், (474) “எழுதியவா நேகா ணிரங்குமட நெஞ்சே—கருதியவா ருமோ கருமங் - கருதிப்போய்க்—கற்பகத்தைச் சேர்ந் தோர்க்குக் காஞ்சிரங்கா யீந்ததேன்—முற்பவத்திற் செய்த வினை.” எ - ம். குகைநமசிவாயர். (475) “வையமுழு தும்படை த்து வாழு மருண்கிரி—யைய னமைத்தபடி யல்லாம-னெய்யமன —தூறு யிரம்விதமாய் டொந்தாலு மெள்ளளவு — மேரு தகிற் குறையாதே.” எ-ம். சிவானந்தமாலை. (476) “இல்லாத தில்லையுளதுதவி ராதென்று—நல்லார் துணிபொருளை நாடுங்கா - லெல்லா—மமைத்தபடி யேவருமா லாங்கசைவென் னெஞ்சே—சமைத்தபொரு டாமறிவார் தாம்.” அன்றியும், (477) “பல்காய

நற்கறியும் பானெம்பழத் தோட்டிசில்—செல்வாய் தேயஞ் செறிந்
தாலு - மெல்லவுனை—யூட்டாவு முண்டே லுறுபினிமற் றேதொ
ன்றால்—வீட்டாதோ நெஞ்சே விரைந்து.” அன்றியும், (478)
“இன்பத்துக் கோடி யிளைக்குமது போன்மனமே—துன்பத்துக்
கோடிச் சுழலாயே - யின்பமுநீ — யப்படியென் நெண்ணியிளைப்
பாறியாட் பேறுபெறு—திப்படிவந் துற்பவிப்ப தென்.” அன்றியும்,
(479) “நீடுந் தலைகீழ்கான் மேலாகி நின்றாலும்—கூடும் படியன்
றிக் கூடாதா - லோடி—வருந்தாம லுள்ளபடி வந்திடக்கண் டாறி
—யிருந்தாலோ நெஞ்சே யினிது.” அன்றியும், (480) “இருந்த
விடத் தேதும்வரக் கண்டிருப்ப தன்றோ - பெருந்தகைமைக்
காபரணம் பேதாய் - மருந்தெனவே—யாங்கினியார் தங்கடையிற்
சென்றிடினு மாதரியார்—பாங்கிதுகாண் பாழ்நெஞ்சே பார்.”
அன்றியும், (481) “ஆற்றந் கரைப்பசுத்தா னக்கரையோ டிக்கரை
யாய்த்—தோற்றும் பசும்புற் றொடர்புறுமே - யாற்ற—வதுபோல
நெஞ்சே யிலைந்தலைப்பட் டோடு—மிதுவே யுனக்கிதளுற் பேறு.”
எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (கூக)

இங்ஙனங் கூறிய வுபாயங்களினத்தையும் நெறியாகப்பற்றிச்
சென்று உண்மை சிட்டையினையே கூடல்வேண்டுமென்று மேற்
கூறுகின்றார்.

சொன்னவிந் நாளு வுபாயங் கொடுதொடர்ந்
தன்னமெய்ந் திட்டைசேர்ந் துந்தீபற
ஆனந்தம் பெற்றிடென் றுந்தீபற. (92)

எ - து. இங்ஙனம் பாவனையாதியாகச் சொல்லிப் போந்த
நாளுபுபாயங்களானும் மனசை யொருவழிப்படுத்திச் சென்று
முற்கூறிய பாவனாதித் திட்டையைப் பொருந்தி நின்று பேராணந்
தம் பெறக்கடவாய். எ - து.

பாவனையாதியான திட்டைகளொவ்வொன்றி லனேகவிதங்க
ளடங்கி நின்றலானும், பின்னு முபாயங்கள் பலவாக தூல்க
ளிற் சொல்லப்படாமதானும், நாளுபுபாயங்களென்று கூறினாரெ
னக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: தத்துவராயர். (482) “இம்மற் கிறை
யா னவுடம் பையெடுத்திதுகா ரணமாக விரவும் பகலு மெளிவந்

எனவும் அதனுக்காகாரம் வேண்டுதலின் அது குறித்தாயினு மொருவரை யனுசரிக்க வேண்டுமேயெனில், அது வேண்டுவதி ல்லை; அறிஞர்க்கு நாடுதோறுமிர்துண்ட லியல்பாயிருத்தலின், அங்ஙனமாயினும் அபிமானமறைப்பது நிமித்தம் ஒரு கோவண த்தையாயினுங் குறித்து அனுசரிக்கப்படுமேயெனின், அவர்க்கபி மானங் கிஞ்சித்தாயினு மின்மையாற் கோவணமே வேண்டுவ தில்லை; அங்ஙனமாயின் ஞாதாக்கள் தரிப்பதேனெனின் ஊர்க டோறு மிர்துண்பான் செல்லுமமைதியிற் றம்மைநோக்கிச் சில ரிகழ்ந்து கெடாவண்ணமும் மகளிர் நானாவண்ணமுமாகப் பிற ரைக்குறித்துக் கோவணந் தரித்தாரெனக்கொள்க. அங்ஙனமாயி னும், கோவணங்குறித் தொருவரை யனுசரிக்கப்படுமேயெனில், அது தேவையில்லை; குப்பைமேடுகடோறுஞ் சதாகாலமும் பழந் துணிகளியல்பாய்க் கிடத்தலினெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருமந்திரம். (489) “பரந்தல கேழும் படைத்த பிராணையிர்துணி யென்பர்க ளெற்றுக் கிரக்கு-நிரந்தர மாகநினையு மடியா-நிர்துண்டு தன்னடி யெட்டவைத் தானே.” எ - ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல். (490) “சோறிடு நாடு துணிதருங் குப்பைதொண் டன்பரைக்கண்-டேறிடுங் கைக ளிழிந் திடுந் தீவினை யெப்பொழுது—நீறிடு மேனியர் சிற்றம் பலவர் நிருத்தங்கண்டா—லூறிடுங் கண்க ளுருகுமென னாவிய முள்ள முமே.” அன்றியும், (491) “சின்னந் சீரை துன்னந் கோவண— மறுதந் கீளுடன் பெறுவது புனைந்து.” எ - ம். மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க.

(கடு)

செல்லுழிக் கண்ட சிதைவலோ டுங்கையு

நல்ல கலமவர்க் குந்தீ பற

நாட்டிலேற் றுண்பதற் குந்தீ பற.

(96)

எ - து. ஆகாரத்தைக்குறித் தேகுமிடத்தெதிரே கண்ட உடைசலோடாயினும் கைகளாயினும் நாடுதோறும் பலியேற் றுண பதற்குப் பாத்திரமாக உளவாகலின், ஞானிகளாயினோ ரேற் றுண்ணு மோட்டினைக் குறித்தாயினு மொருவரை யனுசரியார். எ - து.

இதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம். (492) “கட்டு வாங்கங் கபாலங்கைக் கொண்டில—ரட்ட மாங்கங் கிடந்தடி வீழ்ந்திலர்—

சிட்டன் சேவடி சென்றெய்திக் காணிய—பட்ட கட்டமுற் றூரங் கிருவரே.” எ - ம். திருவாசகம். (493) “ஒடுங் கவந்தியுமே யுறவென்றிட் டுள்கசிந்து.” எ - ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். (494) “விடுங்கோ டுகிலெங்குங் கோவண முண்டுவெண் ணீ ரெங்குமா—யிடுங்கோள் கரோடுங் கைக்கொளுங் கோளிடை மாமருதைத்—தொடுங்கோள் சிவசங் கராவென நாளூந் துதி செய்கோ —டடுங்கோள் புலனுந் குங்கோ ணலம் பலந் தன்னிலுற்றே.” அன்றியும், (495) “கையா வேற்றுநின் றங்ஙனந் தின்று கரித்துணியைத்—தையா துடுத்துநின் சன்னி திக் கேவந்து சந்தமு—மெய்யார நிற்பணிந் துள்ளே யுரோமம் விதிர்விதிப்ப—வையாவென் றோல மிடுவதென் றோகயி லாயத் தனே.” அன்றியும், (496) “வீடு நமக்குத் திருவாலங் காடு விமலந் தந்த—வோடு நமக்குண்டு வற்றாத பாத்திர மோங்குசெல்வ—நாடு நமக்குண்டு கேட்டவெல் லாந்தர நன்னெஞ்சமே —யீடு நமக் குச் சொலவோ வொருவரு மிங்கில்லையே.” அன்றியும், (497) “சுவை லோடொன் றுதவுழி யெடுத்தாங்—கிடுவோ ருளரெனி னிலையினின் றயின்று—படுதரைப் பாயலிற் பள்ளி மேவி.” எ-ம். நெஞ்சொடுமகிழ்தல். (498) “கைத்துணைப் பாத்திர மாலைய் காழு டைக் கோவண மாலைய்—பித்தனெ னப்பெயர் பெற்றயுன் பேருணர் வெண்ணெகொ னெஞ்சே.” எ-ம். அஞ்ஞவதைப்பரணி. (499) “அலைபொ ருமலொரு காறலை யெடாதமைவரே யருள் பொ ருமலுரு காவருவி பாய்நயனரே—கலைபொ ருமலொரு கோ வணவ ராய்விடுவரே கவலை தீர்பலிகொ ணீள்காக பாலியர்கனே.” அன்றியும், (500) “உரையிறந் துணர்விறந் திடனுணர்ந் திடுவரே யுணவுமங் கையில்வரும் பலியுந் திடுவரே—திரையிறந் தளவிறந் துளபரங் கடலுளே செறிதரும் படியருந் திருவகம் படியரே.” எ - ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க. (௧௬)

ஏகாந்த மான தலமில்ம் பூவணை
யாகுந் தரையவர்க் குந்தீ பற
ஆனந்த நித்திரைக் குந்தீ பற.

(97)

எ - து. ஞானிகளாயினோர்க்குப் பாழங்கோயில் மலைமுழை முதலிய ஏகாந்தத் தலங்களே இல்லமாதலினாலும், அன்னோரானந்த நித்திரை செய்தற்குத் தரையே பூவணையாதலினாலும் அவற்றினைக் குறித்து மொருவரை யனுசரியார். எ - து.

இதற்குப் பிரமாணம். திருமந்திரம். (501) “இணங்க வேண் டா வினியுல் கோருட—னுணங்கு கல்வியு நூல்களு மென்செயும்—

வணங்க வேண்டா வடிவை யறிந்தபின் — பிணங்க வேண்டா பிதற்றை யொழியுமே.” எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. (502) “மேனியிற்சீ வரத்தாரும் விரிதருத் டெடையாரும் விரவ லாகா—ஆனிகளா யுள்ளார்சொற் கொள்ளாது முன்னுணர்ந்தங் குய்ம்மின் றெண்ணுள்—ஞானிகளா யுள்ளார்க ணைமறையே முழுதுணர்ந்தைம் புலன்கள் செற்று—மோனிகளாய் முனிச்செல்வர் தனித்திருந்து தவம்புரியு முதுகுன் றம்மே.” எ - ம் ஞானவாசிட்டும். (503) “இல்லவ ளில்ல மாதிப்பற்றற லிட்டா னிட்டம்-புல்லிடிற் சமசிற் பாவம் பொருந்துத நனக்குப் பேத—மல்லவா யவற்ற வற்றின் றேற்றங்க ளாத லென்று—மல்லலே கார்த்தஞ் சேர்தன் மானுடத்திரளை நீத்தல்.” அன்றியும், (504) “சங்க மடியாப் பொருளுண்டாஞ் சங்க மடியா வாபத்தாஞ்—சங்க மடியா வாசைவருஞ் சங்க மடியாப் பிறப்புண்டாஞ்—சங்க மறுத்தல் வீடென்பர் சங்க மறுத்தல் பிறப்பறுத்தல்—சங்க மறுத்துப் பொருள்களினீ தனிச்சீ வனின்முத் தியைப்பெறுவாய்.” எ - ம். சிவபோகசாரம். (505) “என்றுஞ் சனை விடர்க்கடலு ளேழுழ்கிப்—பொன்றுமனமேயுனக்கோர் புத்திகே - ணன்று—தனிச்சங்கஞ் சாராமற் றற்பரநீ சேரி—னினிச்சங்கஞ் சேரா திரு.” அன்றியும், (506) “அனித்தியத்தை நித்தியமென் றாதரிக்கும் பொல்லா—மனித்தருடன் கூடி மருவாதே—தனித்திருந்து—மோனந்த மாஞ்சிவத்தனை மூழ்கி மலத்தையறுத்—தானந்த மாயமுந்து வாய்.” எ - ம். அருட்பிரகாசம். (507) “மைக்குழம் பன்ன விருள்வெயிற் காற்று மழையிவைகண்—மிக்குறு காலை யினும்பலர் வந்து விரவுதலம்—புத்திதஞ் சொல்லினிற் பாரோ தனித்தோ ரிடம்பொருத்தித்—துக்கமி லாப்பர மானந்தத் தோகையைத் தோய்பவரே.” எ-ம். (508) “கிடையாத ஞானப்பெண் கிட்டிற் றனியோ—ரிடம ருவுதலியல் பே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

தரை பூவணையா மென்பதற்குப் பிரமாணம்; தேவாரம். (509) “அகலிடமே லிடமதா மூர்க டோறு மட்டுண்பா ரிட்டுண்பர் லிலக்கா ரையம்—புகலிடமா மம்பலங்கள் பூமி தேவி யுடன்கிடந்தாற் புரட்டாள்பொய் யன்று மெய்யே—இகலுடைய விடையுடையா னேன்று கொண்டா னியாமார்க்குங் குடியல்லோ மியாது மஞ்சோர்—துகிலுடுத்துப் பொன்பூண்டு திரிவார் சொல்லுஞ் சொற்கேட்கக் கடவோமோ துரிசற் றேமே.” எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். (510) “படுதரைப் பாயலிற் பள்ளி மேவி—யோவாத் தகவெனு மரிவையைத் தழீஇ.” எ-ம். சிவானந்தமால. (511) “காற்கட்டில் பூமி தலையணைதோள் கையிணையா-மேற்கட்டி வின்

கவரி வீசுகா - லேற்றா—விளக்கிரவி யிந்து மனைத்துறவா மெய்யே—யுளக்கண் விழித்தறங்கு வோர்க்கு.” எ-ம். தத்துவராயர். (512) “விழித்திருந்து தூங்குவார் மெய்யுள்ளத் துள்ளே—முழித்திருந்த ஞான முனியே - யொழிப்பறந்—யாட்டியருள் கூத்தை யாற்றா யருளாலே—காட்டியருண் மெய்ஞ்ஞானக் கண்.” எ-ம். பாடுதறை. (513) “படுக்கை தரைதனி லாகவும் பெற்றோம் பாணியி லேபலி கொள்ளவும் பெற்றோ—முடுக்கையுங் கோவண மாகவும் பெற்றோ மொன்றுங் குறைநமக் கில்லகாண் பெண்ணே.” எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கூகூ)

ஒருபர மல்ல தொருவரைக் காணு
தொருதவர்க் குண்டுகொல் லுந்தீபற
உறவும் பகையுமென் றுந்தீபற.

(98)

எ - து. ஏகமாகிய பரம்பொருளையென்றி எக்காலமு மெவ் விடத்தும் அவ்வல்து பின்னமாக வோர்பொருளையுங் காணு வொப்பற்ற தவத்தோராகிய ஞானிகட்கு முண்டுகொல்லோ இவ வுலகத்தின்கண் பெறுதற்குண்டாகியபோலு முறவும் பகையும். எ - து.

உண்டுகொல்லோ வென்றவதனா லில்லையென்பதே துணிவு. அஃதெவ்வனமெனின், ஞானிகளாயினோருர்கடோறும் புகுந்தைய மேற்றுண்ணுதலான், அங்ஙன மிதாகிதஞ் செய்வோரைக் குறித் துக் கிஞ்சித்தாயினு மொருவரோடும் உறவும் பகையும் கொள்ளா ரென்றதெனக்கொள்க.

இதற்குப் பிரமாணம்: திருவாசகம். (514) “பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முனைத்துப் பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே— நீருறு தீயே நினைவதே லரிய நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்— சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே—யாருற வெணக்கிங் காரய லுள்ளா ரானந்த மாக்கு மென் சோதி.” எ-ம். திருவாய்மொழி. (515) “நல்குரவுஞ் செல்வ நரகுஞ் சுவர்க்கமுமாய்—வெல்பகையு நட்டும் விடமு மமுதமு மாய்ப்—பல்வகையும் பரந்தபெரு மாணென்னை யாளவாணைச்— செல்வமல்கு குடித்திரு விண்ணகர்க் கண்டேனே.” எ-ம். தேவி காலோத்தரம். (516) “வாதுரை பயனில் சொல்லும் பிறருடன் மகிழ்ந்தி ருத்தல்—பேதுறு பிணக்கு நீங்கிப் பெரியவ ரருளி னாலே—யோதுநூ லோத லோவி யுலகிய னன்று தீதென்— ருதியி லுரைத்த வெல்லா மறவிட்டே யமர்ந்தி ருப்பான்.” எ-ம். சிவதருமோத்தரம். (517) “விடுத்து வாழ்க்கையை மெய்யுணர்ந்

தையமுங்—கொடுக்கு மிற்றொறுங் கொண்டுண்டு கோவண—
முடுத்துப் பாரி லுறவு பகையிவை—கெடுத்த கேள்விய ரவ்விடங்
கிட்டவார்.” எ-ம். ஞானவாசிட்டம். (518) “இவன் சுற்ற னிவன்
பகைஞ னிவனா னென்னு மிவ்வெறும்பொய் யிராமநீ யிறையு
மெண்ணே—லவம்பற்று ஞாய்யமனத் தவர்க்கிவ் வாறா மறிந்த
வர்க்குச் சகமுழுது மகலாச் சுற்ற—நிவந்துற்ற பலகோடி பவமோ
கத்தா னீபகைநீ யுறவென்பர் நிமிடந் தோறு—முவந்துற்ற மயக்கி
துவாம் பரமார்த் தத்தா லுலகெல்லாம் பகையாகு முறவு மாகும்.”
எ-ம். சைவசமயநெறி. (519) “உறவுபகை யாசைவெறுப் புள்ளச்
சுழக்கு—மறினே பிறவியறும்.” எ-ம். சிவபோகசாரம். (520)
“ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ரார்பகைஞ ராருறவர்—சீர்பெரிய ரானந்த
சிற்சொருபர் - பேர்பெரிய—ரெங்கெங்குந் தாமா யிருந்துசட சித்
தனைத்து—மங்கங் கியற்றுவத னால்.” எ-ம். மற்றும் வரு
வனவற்றற் காண்க. (கஅ)

ஆண்டகை யீசனை யன்றியொன் றின்மையால்

வேண்டிய செய்வாரென் றுந்தீபற

விதிரிடே தங்களற் றுந்தீபற.

(99)

எ - து. உள்ளன இல்லன செய்யப்படுவன செய்யப்படா
தன உயர்ந்தன தாழ்ந்தன நான் பிறனென்பன ஆதியவனைத்
தும் பாமேயாதலால், அவ்வுண்மையறிந்த ஞானிகளாயினோர்
இச்சைப்படியே செய்யாநிற்பர், விதிரிடேதங்களொழிந்து. எ-று.

விதி ரிடேதங்களொழிந்தென்றமையால், அவ்விரண்டினையும்
பற்றுதல் விடுதலில்லை யென்றதெனக்கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: திருவாசகம். (521) “புத்தன் முதலாய
புல்லறிவிற் பல்சமயந்—தத்த மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்
கச்—சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு—மத்தன் கருணை
யினா றேணைக்க மாடாமோ.” எ - ம். (522) பிரமகீதை “ஓது
மிப்பரம் பெரும்பொரு ணணர்ந்தவன் செய்வ—தேது மில்லை
ஞா னமுமில்ல யிரண்டிலா மையினா—னீதி வன்னவாச் சிரமமு
நிடேதமும் விதியுஞ்—சாதி நல்வினை தீவினை சகலமு மிலதே.”
எ - ம். மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம். (523) “மதிசெய் மாமறை
வன்னாச் சிரமிகள்—விதிசெ யாவிடில் வெந்நர கென்றது—துதிசெய்
துற்றதி வன்னாச் சிரமிக—னெதுசெய் தாரது வேதவ மென்றதே.”
எ - ம். ஒழிவிலொடுக்கம். (524) “நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்து
கிலென் ஞானியர்க்குப்—பேயாஞ் சுகம்பழித்தென் பேணுகிலென்
- ரேயார்—பெருமை சிறுமையில பின்னுமுன்னு மில்லை—வரை

அவிரோதவுந்தியார்.

நாநக

வற்று வேண்டியசெய் வார். அன்றியும், (525) “சாவே பெருநோன்பாச் சந்தற்ற சத்தியர்க்குத் — தேவாரம் காலந் தியானமறம் - பாவம்—விதிவிரூத்தம் பேசுகைக்கு வேதா கமங்க — ளதிகசயிக்கு மேலுரைப்பா ரார்.” எ - ம். மற்றும் வருவன வற்றூற் காண்க. (கூக)

ஒங்கரு ளீசனோ டொன்றியே நின்றோரு
பீங்கரு ணீங்காரென் றுந்தீபற
எல்லா வுயிர்க்குமென் றுந்தீபற.

(100)

எ - து. உயர்ந்த கருணையே வடிவாகவுடைய பரம்பொரு ளுடனே கூடி யிரண்டறக்கலந்துள்ள முத்தரும் இத்தசைக்க ணுண்டாகிய சராசரங்களிடத்தெல்லாம் அருளை நீங்கார். எ - று.

அஃதெங்ஙனமெனின், ஆளுடருானிகள் விதிநீடேதங்கடந்து வேண்டிய செய்வாராதலின் உயிர்கட்கிதஞ் செய்யவேண்டுமென் னும் விதியினையும் பற்றுதல் விடுதலில்லையென்னில் அது கூடாது; அன்னோருயிர்கட்கிதஞ் செய்தலே இயல்பு. அஃது யாதாலென் னில்; இரும்புக்குச் சுடுந்தன்மை யின்மையாயினுங் கனலோடு கூடியவிடத்து அதனது சுடுந்தன்மையைத் தான் பற்றி நின்றது போல வஸ்துவுக்குப் பேரருளே சொருபமாகலின் அவ்வஸ்து வினோ டிரண்டறக்கலந்து நின்றோரும் இத்தசைக்க ணெல்லா வுயிர்களிடத்துஞ் செய்யு மிதாகிதங்கனெல்லாம் மாயாவருவத் திற்கே யொழிய நித்தியவிபுவாய ஆன்மாக்கட் கில்லையெனு முண்மையறிந்துளோராயினும், அவ்வுணர்வு பெத்தத்திற் நமக் கில்லைபோலு மற்றையவுயிர்கட்கும் அஃகின்மையால் அவற்றி னது வருத்தத்தை நோக்கியருளினை நீங்காரென்பதே துணிவு நின்றோருமென்ற வும்மையான் முத்திபெற முயல்வோர்க்கு அருளே தலையாக வேண்டப்படு மென்பதூஉம் அருளில்லோர் சீவன்முத்தரன்றென்பதூஉங் காட்டிற்றெனக் கொள்க.

இதற்குப்பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம். (526) “நடுங்காம லெவ்வுயிரு நறுக்காமற் றுரும்பனைத்தும்—பிடுங்காது முதலெவையு ம் பிரசமலர் கொய்யாது—யடுங்காலா லூழ்த்துதிர்ந்த விரைம லர்க ளவையேந்தி—யடுங்காலன் றினயட்ட வம்புயங்க ளருச்சிப் பான்.” எ-ம். பட்டணத்துப்பிள்ளையார். (527) “மகவெனப் பல் லுயிரினத்தையு மொக்கப் பார்க்கும்.” எ-ம். பகவந்தேதை. (528)

525. சாவு - தற்போத இழப்பு. சந்து-இரண்டு. விதிவிரூத்தம்- விதித்தனவும் தன்னினவும்.

“இருவகை யுயிர்க்கு மினியனா யின்ப துன்பமியா நென்னதென்
றறியா—தொருபொரு ளாலுங் குறைவுபா டின்றி யுள்ளமு மொரு
வழிப் படரப்—பொருவருந் துணிவுங் கருணையும் புரிந்து புலன்
மெரி யுணர்வையென் பாலே—மருவின் ரெழுமுகம் யோகியென்
பவன்காண் மன்னமற் றெனக்குவே றினியான்.” எ-ம். ஞான
வாசிட்டம். (529) “உள்ளுணர்வி லின்புறுவோன் பொறிகளாற்
கருமங்க ளும்ப்போ னாயுந்—தள்ளுசக துக்கவசஞ் சாராதோ னன
வாதஞ் சமாதி யுற்றே-ஊள்ளுகின்ற தனைப்போலெவ் வயிருமெ
னப் பிறப்பொருள்க ளோடே யென்ன—வெள்ளுபயத் தாலன்றி
யியல்பாலே கண்டானே யெல்லாங் கண்டோன்.” எ-ம். தத்துவ
சரிதை. (530) “ஊனென்று நகைத்திற மொன்று முணர்ந்தி
லானைத்—தீனஞ்செயிராக மயக்கொடு சேர்வி லானை—மோனந்
தனமென்று மகிழ்ந்த மனத்தி னானைத்—தானென் றிவனைத்
துயிரும்பரி தன்மை யானை.” எ-ம். திருவள்ளுவர். (531) “நல்
லாற்றா னுடி யருளாள்க பல்லாற்றாந்—தேரினு மஃதே துணை.”
அன்றியும், (532) “பொருணீங்கிப் பொச்சாந்தா ரென்ப ரு
ணீங்கி—யல்லவை செய்தொழுகு வார்.” அன்றியும், (533) “அறி
விலா னொருவ துண்டோ பிறிதினோய்—தந்நோய்போற் போற்றாக்
கடை.” எ-ம். சித்தார்த்தகரணம். (534) “ஐயைந் தருவு மருளா
னுயிர்க்காய—வைய னருளிங் கடைந்தோரும் - வெய்ய—தடையு
மழலா ரயம்போன் றருளை—யுடையா ரனைத்துயிர்பா லும்.” எ-ம்.
அருட்பிரகாசம். (535) “உயிர்ரித்த மென்றறிந் தாலுநல் லோர்
பல் லுயிர்களுந்—துயருக் கிரங்கல் புதுமைகொல் லோவருட்
டோன்மலந்தாட்—செயிருந்ற தேவர் முறைகேட் டிரங்கித் திரு
வுளத்தா—டயர்வுந் றுகுத்தகண் ணீரக்க மாமணி யாய்த்தெ
னிலே.” எ-ம். ஞானசாரம். (536) “மருளுறு மெவையு தூறி மயக்
கறத் தெளிந்து ளோர்க்கு—மருளறத் துறக்க லாகா வயலொரு
பொருளு மில்லாத்—தெருளுறு முறைமை யாலுஞ் சிவமெவ
ருளமு மன்னு—மருளினை யறித லாலு மவர்தொழி லருள நற்
தான்.” எ-ம். வரும். மற்றும் வருவனவற்றற் காண்க.

ஆனந்தமெய்தினோரென்னுஞ் செய்யுள் தொடங்கி இச்செய்
யுள் காறும் ஞானிகள தாசாரங் கூறினானெனக் கொள்க. (க00)

அவிரோதவுந்தியார் மூலமும் உரையும்

முற்றிற்று.

குருமணிதன் றுள்வாழ்க.

பாட்டு முதற் குறிப்பு.

கொலைமறுத்தல்.			
பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அருந்த	52	செய்துயி	62
அன்றழற்	44	தாலமிசை	65
அன்றியு	24	திருமலி	2
ஆகியவெ	36	திதிலச	30
இன்பமா	1	தீயவினை	7
உய்த்துடு	33	தேசிறை	17
உரைத்து	49	தோந்தி	41
ஊற்றமி	4	நலந்தரு	28
ஊனுணு	56	பிழையுறு	20
எடுத்து	3	பூசுரரு	32
காதறரு	13	முறைமை	23
சார்வொழி	67		
வைராக்கிய சதகம்.			
அகலுமி	98	எற்கோ	139
அறியாமையிற்க	142	எனக்கீ	143
அறியாமையிற்கீ	139	என்றும்	120
அன்றென	89	என்றாய	138
அன்றேத	139	என்னை	128
ஆதரித்த	130	ஏலக்கு	138
ஆமுனிச்	102	ஏனெனநூல்	125
ஆமையா	124	ஒழித்தி	135
ஆலநீழ	127	ஒன்றுந	117
ஆனேறி	138	ஒரினுள்	87
இகழும்	141	கண்டவை	106
இணையின்	119	கண்டேன்	141
இருந்தோ	140	கண்ணார்	139
இருப்பை	123	கண்ணான்	142
இன்றுரு	132	காணாத	141
இன்றென்	142	காணியீ	84
உய்துநெ	110	காரார்	142
உரையே	138	கெடுவதா	80
உவந்தா	142	கொள்ளே	143
உன்னுகி	86	சதுர்ம்	126
உன்னும்	140	சாரந்தா	140
எண்ணும்	140	சாற்றாய்	139
எல்லா	138	செய்யா	141

வைராக்கிய சதகம்.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
செய்யு	113	நெஞ்சமேயுட	95
செய்வி	142	பாவாற்	143
தடுத்து	97	பிரானே	138
தருவதீ	101	பிறவா	140
தாயுமா	124	புகலரும்	107
தானையே	76	பூசைசெ	91
தானேரு	82	பெறுவ	129
தில்லைப்	140	பேதைக்	141
தீராத	138	பொய்யற்	139
துணையதா	79	பொல்லா	137
தெளிவுயி	115	போற்றிநீ	133
தேரினிவ	112	மதித்தென்	141
தேர்கிலா	85	மறைத்த	116
தேவையுனை	139	மாறாய	139
தொடக்கா	141	மாற்றொய	143
தொன்றாத்	140	யானாருட	142
தொன்றாம	141	வந்தித்தி	138
நயவாது	143	வழங்கெ	140
நவிலினி	78	வாயினூற்	92
நாமரற்	103	வாய்மை	100
நாலுவே	94	வாழலா	134
நினைப்பி	131	வாழ்நெஞ்	75
நின்றாய்	137	வாழ்த்தே	142
நின்றூற	105	விருப்ப	135
நீமெய்ஞ்	104	விளங்கும்	137
நீயேயரு	137	விளம்பற்	143
நெஞ்சமேயினி	109	வீடுகூட்டு	121

வைராக்கிய தீபம்.

அடுத்தவி	180	அரையன்	153
அரம்பை	183	அறவுநித்	221
அரிதுபெ	161	அறைதலி	201
அருந்தவம்	224	இக்கணத்	171
அருந்தவவி	230	இத்தரை	228
அருந்திய	152	இத்திற	202
அரும்பொ	212	இதுநெறி	206

வைராக்கிய தீபம்.

பு.பு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
ஓர	190	சிறியவர்	177
மை	200	செப்பிரு	208
வகைச்சார்	183	சொற்றிடி	191
வகைப்பற்	184	ஞானசாத	215
மையிற்பிணி	159	ஞானியஞ	174
மையின்மனை	170	ஞானியே	173
ஓரை	206	தத்துவ	192
ஓலய	165	தந்தைதாய்பல	227
பியம்	214	தந்தைதாய்முத	194
லிது	156	தம்மிடத்	199
ட்க	149	தனக்கினி	199
ளது	229	தனதகத்த	168
க்க	222	தனித்திரு	194
னயோ	229	தனைநனி	227
குள	223	தன்னருகு	217
ந்துள	193	திரிவித	175
பொரு	151	திருவளர்	150
தவனு	217	துணையில்	154
ந்தெ	216	துறந்த	196
புல	181	துன்பவெ	162
வனு	232	துன்னியா	150
றிய	187	தென்பரவை	221
ல்லிழி	155	தேர்ந்தி	179
டனை	209	தேவர்மா	231
ப்ப	174	தோன்றி	156
மமொ	163	நடந்துற	219
பழ	154	நித்திரை	220
பிய	207	நிறந்தரு	166
ன்ற	201	நீரிடத்த	205
வசெ	209	பகர்தரு	213
ரமுற்	204	படையெ	190
குரு	211	பவத்தனி	164
தகத	188	பாரினட்டா	210
ந்த	225	பிறந்தவ	172

வைராக்கிய தீபம்.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
பிறப்பிற	160	யோகசா	180
பிறப்பெ	167	வதுவை	210
பிறிதுநோ	198	வருத்த	176
பெண்ணை	218	விடத்தகு	187
பெற்றதா	224	விடுக்கு	195
பொருளற	197	விடைய	187
மிகுத்திடு	215	வினைப்பி	163
முள்ளில்	186	வேண்டினு	169
மைப்படு	226	வேரற	185
யாதியா	203		

அவிரோதவுந்தியார்.

அசுனாதி	326	இந்தடை	288
அசைவற	292	இப்பாவ	316
அஞ்சிவ	324	இருமையு	247
அஞ்சும	319	இரும்பூர	313
அஞ்ஞான	270	உணர்ந்தோ	284
அந்தப்ப	294	உணர்வின்	285
அந்நிட்டை	285	உதித்த	306
அயனாதி	320	உதியா	276
அழிதேக	240	உயர்ந்த	262
அறம்பொ	235	உருவுகண்	234
அறிவானி	287	உறம்பொ	314
ஆகுமுயிர்	273	எங்குமா	288
ஆங்கறி	293	எத்தேவை	321
ஆங்கார	287	எம்மதத்	296
ஆண்டகை	338	எல்லாச்	261
ஆதலாற்பந்	280	எல்லாஞ்	298
ஆதலாற்பெற்ற	238	எல்லாமு	234
ஆதலானமே	262	எல்லோர்	247
ஆயிழை	327	ஏகார்த	335
ஆறுநெ	265	ஏனென	286
ஆறுளு	260	ஒட்டறமு	290
ஆனந்த	333	ஒருபரம	337
ஆன்பாலு	329	ஒன்றிய	300
ஆன்றவா	255	ஒன்றுண	286

அவிரோதவுந்தியார்.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
ஒன்றெனினி	272	நெய்யின்	322
ஒன்றொடொ	259	படைப்பா	311
ஒங்கரு	339	பதைத்தெ	291
ஒயுமர	285	பந்தாந்த	278
ஒரிரண்	274	பல்சித்தி	269
கற்றழீஇ	246	பல்லுயிர்	270
குடும்ப	244	பல்லோர்	271
கொள்ள	318	பாராகி	301
சகலமுந்	261	பாவனாதீதம்பதி	300
சாதிசம	257	பாவனாதீதரினை	299
சிலந்தி	327	புறப்பற்	242
சிவபர	272	பூரணமு	237
சுருதிக	267	பெத்தர்	298
செல்லுழி	334	பொன்றூ	236
சொன்ன	331	மந்திர	319
சோறிட	333	மாய்க்கு	253
தவிரா	234	மின்மினி	278
தாங்கு	235	யானென	239
தேகாதி	240	வருணநெறி	257
தோல்வி	259	வாங்கி	291
தோன்று	310	வாதிக	260
நானற்ற	297	விநகா	241
நிருமல	267	வீடுஞான	239
நினைவெழி	332	வேண்டாத	330
நீக்காமு	241	வேண்டாது	243
நீங்கா	264	வேதம்ப	256

உதாரண நூல்களின் பெயர்.

அஞ்ஞவதைப்புரணி	ஆனந்தத்திரட்டு
அமுதசாரம்	இதிகாசம்
அருட்பிரகாசம்	உண்மைநிலையம்
அருணகிரியந்தாதி	உண்மைவிளக்கம்
அவிரோதபோதம் *	உப்பை
அறிவானந்தசித்தியார்	உறுவை
அனந்தபோதம் *	ஒழிவிலொடுக்கம்
அனுபவசாரம் *	
அனுபூதிநிலையம் *	

உதாரண நூல்களின் பெயர்.

கந்தரலங்காரம்	திருவம்மாளை
கந்தரனுபூதி	திருவருட்பயன்
கலிமடல் (தத்துவராயர்)	திருக்குறள்
காசிகாண்டம்	திருவள்ளுவமாலை
குகைநம்சிவாயர்பாடல்	திருவாசகம்
குறுந்திரட்டு	திருவாய்மொழி
கூர்மபுராணம்	திருவாதவூர்புராணம்
சசிவர்ணபோதம்	திருவிளையாடற்புராணம்
சமயாசாரம் *	திருவுந்தியார்
சித்தார்த்தகரணம்	தேவாரம் (திருநாவுக்கரசர்)
சித்தார்த்ததீபிகை *	தேவிகாலோத்தரம்
சிதம்பரபுராணம்	நல்வழி
சிவஞானசித்தியார்	நாலடியார்
சிவஞானதீபம்	நித்தியானந்ததரிசனம் *
சிவதருமோத்தரம்	நீதிசாரம்
சிவநெறிப்பிரகாசம்	நீதிவெண்பா
சிவப்பிரகாசம்	நெஞ்சுவிடுதூது
சிவப்பிரகாசவெண்பா	பகவற்கீதை
சிவபோகசாரம்	பட்டணத்துப்பிள்ளையார்
சிவவாக்கியர்பாடல்	பரிபூரணசித்தி [பாடல்]
சிவானந்தமாலை	பாடுதுறை
சிவானுபூதிவிளக்கம்	பிரபுலிங்கலீலை
சைவசமயநெறி	பிரமகீதை
சொருபானந்தநிலையம் *	பிரமோத்தரகாண்டம்
ஞானசாரம் *	புலான்மறுத்தல்
ஞானசித்தி *	பெரியபுராணம்
ஞானசூரியன் *	பெருந்திரட்டு
ஞானசாரம்	பொன்வண்ணத்தந்தாதி
ஞானவாசித்தம்	போதாமிருதம் *
தத்துவசரிதை *	போதரத்னாகரம் *
தத்துவராயர்பாடல்	மூலசித்தி *
தத்துவரத்னாகரம் *	மெய்ஞ்ஞானநிலையம் *
தத்துவாமிருதம் *	மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம் *
திருக்கடைக்காப்பு (திருஞான	மெய்மொழிச்சரிதை *
திருப்புக்ழம் சம்பந்தர்)	மோகவதைப்பரணி
திருப்பாட்டு (சந்தரமூர்த்திகள்	வள்ளலார்சாத்திரம்
திருமந்திரம்	வீராகம்

ஆக நூல்கள் 92. * இந்நூல்கள் பெருந்திரட்டி லுள்ளன.

அச்சுப் பிழை திருத்தம்.

வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
35	காதலித்து	காதலித்து
26	வேரோரு	வேரோரு
4	புண்ணிய	புண்ணிய
18	குன்றி	குன்றி
22	தூர்க்கா	தூர்க்கா
14	களாற்று	களாற்று
10	தின்றன்	தின்றன்
12	ஆனிறசி	ஆனிறசி
10	தன்னூன்	தன்னூன்
16	தெறிக	தெறிக
27	சத்தை	சத்தை
1	ஸ்திரீ	ஸ்திரீ
20	போன்	போன்
1	தாங்காரமாகங்கி	தாங்காரமாக
5	லொன்றலால்	லொன்றலால்
18	சிவன்	சிவன்
15	முன்னு	முன்னு
„	நின்றாய்	நின்றாய்
17	மையென்	மையென்
„	புகனினேற	புகனினேற
6	செய்யு	செய்யு
22	ஐம்பல	ஐம்பல
-ரை. 1	நினைமேல்	நிளையேல்
8	சிரமங்	சிரமங்
10	தருமப	தருமப
1	இவ்வி	இவ்வி
12	அருந்து	அருந்து
26	மேயுபா	மேயுபா
19	என்றிடன்	என்றிடன்
4	களினமீ	களினமீ
29	டேலான்	டேலான்
18	பிறப்படை	பிறப்புடை
23	றவிர்த்த	றவிர்த்த
4	கொன்ன	கொன்க

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
175	7	திரிவுத	திரிவித
178	10	பெரியேன்	பெரியோன்
„	11	கைப்பல்வைக்க	கைப்பால்வைக்க
„	12	வேதாந்த	வேதாந்தப்
„	13	தணர்க்கின	தணர்க்கின்
179	20	தெளியக்கூறன	தெளியக்கூறன்
180	7	சீவன	சீவன்
„	25	ஞானமென	ஞானமென்
181	21	டிக்கெங்	டிக்கெங்
185	16	தெனிற	தெனிற்
187	29	லென்று	லென்று
184	3	பற்றெம்	பற்றென
184	4	நிற்குன	நிற்கும்
199	16	யள்ள	யுள்ள
„	27	முதலெவை	முதலெவை
200	25	காணுந்	காணுந்
211 கு-ரை.	2	அரசசை	அரசரை
222	8	மிக்கு	மிக்கு
226	32	தர்சான்	தர்பான்
228	20	பாழங்கோ	பாழங்கோ
231	6	திருதுத்	திருத்துத்
„ கு-ரை.	2	என்றுங்	என்னுங்
„	3	னின்னுங்	னின்னுந்
238	7	தருமாம்	தருமம்
257	23	அவரவா	அவரவர்
259	4	வையுயட்	வையருட்
268	1	படாமை	படாமையி
280	13	சுதைவற்	சுதைவுற்
283	26	பரம	பிரம
294	13	யோவா	யோவா
296	15	தத்துமுங்	தத்துவமுங்
298	10	தன்னின்	தன்னின்
303	26	ரோற்றங்	ரோற்றங்
„	36	சாரசர	சாரசர

எலெக்டிரிக் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், கோயமுத்தூர்.